

Tirsdag den 21. oktober 2008

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.00)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

4. Kommissionens reaktion på Parlamentets beslutninger: se protokollen

5. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

6. Kollektive aftaler i EU (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0370/2008) af Andersson for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om udfordringerne for kollektive aftaler i EU (2008/2085(INI)).

Jan Andersson, ordfører. – (SV) Fru formand! Jeg håber, at Kommissionen snart indfinder sig. De er ikke kommet endnu.

Jeg vil starte med at tale om betænkningen i generelle vendinger. I Europa-Parlamentet har vi ved en række lejligheder drøftet, hvilken politik vi skal føre i et globaliseret samfund. Vi bør ikke konkurrere om lavtlønnede job, vi bør have gode arbejdsvilkår, vi bør fokusere på menneskelig kapital, mennesker og investeringer og andre ting for at få succes. Vi har også ved mange anledninger drøftet balancen mellem åbne grænser og et stærkt socialt EU og konkluderet, at denne balance er vigtig.

Derudover har vi ofte drøftet spørgsmålet om og betydningen af ligebehandling af mennesker uanset køn, etnisk oprindelse eller nationalitet og fastslået, at ligebehandling og ikkediskrimination bør være fremherskende.

Betænkningen omhandler vores behov for åbne grænser. Udvalget støtter åbne grænser uden begrænsninger eller overgangsperioder, men samtidig bør vi have et socialt EU, hvor vi ikke konkurrerer med hinanden, f.eks. ved at tvinge lavere lønninger og dårligere arbejdsvilkår igennem.

Betænkningen omhandler også ligebehandlingsprincippet, dvs. ligebehandling og ikkediskrimination af arbejdstagere, uanset nationalitet. Det må ikke være sådan, at folk fra Letland, Polen, Tyskland, Sverige eller Danmark behandles forskelligt på det samme arbejdsmarked. Dette er også grundlaget for forslagene i betænkningen. De vigtigste forslag vedrører udstationeringsdirektivet, eftersom tre af dommene vedrører udstationerede arbejdstagere. Det er yderst vigtigt, at vi ikke laver udstationeringsdirektivet om til et minimumsdirektiv.

Det er rigtigt, at direktivet indeholder 10 minimumsstandarde, som skal overholdes. Disse standarder skal indlemmes, men grundprincippet er ligebehandling. Vi skal derfor være utvetydige. Der skal være ligebehandling, uanset nationalitet. Ligegyldigt hvilket arbejdsmarked der er på tale, f.eks. arbejdsmarkedet i den tyske delstat Niedersachsen, bør de gældende vilkår omfatte alle arbejdstagere, uanset hvor de kommer fra. Det er et vigtigt princip, som skal blive endnu tydeligere efter de domme, der er afgivet.

Et andet vigtigt punkt er, at vi har forskellige arbejdsmarkedsmodeller. Alle disse modeller må stå på lige fod, når det drejer sig om implementering. Der er også visse andre ting i direktivet, som bør ændres. Endvidere må vi gøre det absolut klart, at strejkeretten er en grundlæggende konstitutionel rettighed, som ikke kan underlægges bevægelsesfrihed. Dette gælder den nye traktat, men også på anden vis primærretten.

Et tredje punkt er, at EU-lovgivningen ikke må stride mod Den Internationale Arbejdsorganisations konvention. Rüffertsagen vedrører en ILO-konvention, som omhandler offentlige kontrakter. I dette tilfælde skal de arbejdsvilkår, som er gældende på stedet, hvor arbejdet udføres, finde anvendelse. Dette er årsagen til de forslag, som er stillet. Jeg vil lytte til forhandlingen og vil gerne samtidig benytte lejligheden til at takke alle de involverede parter, herunder skyggeordføreren, for det konstruktive samarbejde, vi har haft.

(Bifald)

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Tillad mig at indlede med en undskyldning for den korte forsinkelse. Jeg var desværre ikke tidsnok i stand til at forudse, hvor voldsom trafikken ville være.

De domme, der for nylig blev afgivet af EF-Domstolen i sagerne Viking, Laval og Rüffert, har antændt en bred debat på EU-niveau om beskyttelsen af arbejdstagernes rettigheder i relation til øgede niveauer af globalisering og arbejdskraftens bevægelighed. Hvis det europæiske arbejdsmarked skal fungere ordentligt, må vi etablere nogle gode regler. Udstationeringsdirektivet er et centralt instrument til at indfri dette mål. Jeg vil gerne minde om, at direktivets målsætning er at finde en balance mellem på den ene side et passende beskyttelsesniveau for arbejdstagere, som er midlertidigt udstationeret til en anden medlemsstat, og på den anden side den fri bevægelighed for tjenesteydelser på det indre marked.

Kommissionen er fast besluttet på at sikre, at de grundlæggende friheder i henhold til traktaten ikke strider mod beskyttelsen af grundlæggende rettigheder. Kommissionen har udtrykt ønske om at indlede en åben debat med alle de berørte parter, således at vi i fællesskab kan analysere konsekvenserne af EF-Domstolens domme. Det er kolossalt vigtigt at få en sådan debat, da det ville afklare retsstillingen og endelig give medlemsstaterne mulighed for at træffe hensigtsmæssige lovforanstaltninger. Den 9. oktober 2008 arrangerede Kommissionen et forum om dette spørgsmål, hvor alle de berørte parter deltog. Dette forum bør blive udgangspunktet for den debat, der er så hårdt brug for.

Kommissionen er enig i, at den øgede bevægelighed for arbejdstagere i Europa har ført nye udfordringer med sig, eftersom det involverer arbejdsmarkedernes funktion og reguleringen af arbejdsvilkår. Kommissionen mener, at arbejdsmarkedets parter står bedst placeret til at tage udfordringen op og foreslå mulige forbedringer. Kommissionen har derfor opfordret EU's arbejdsmarkedsparter til at undersøge konsekvenserne af øget bevægelighed i Europa og EF-Domstolens domme. Jeg er lykkelig for, at EU's arbejdsmarkedsparter har taget udfordringen op. Kommissionen vil støtte deres arbejde efter behov.

Kommissionen vil gerne meddele, at de medlemsstater, som er mest berørt af EF-Domstolens dom, i netop dette øjeblik er ved at udarbejde lovforanstaltninger, som vil sikre overensstemmelse med retsplejen i EF-Domstolen. Kommissionen kan ikke tilslutte sig forslaget om, at udstationeringsdirektivet også skal omfatte en henvisning til fri bevægelighed. En sådan udvidelse ville nødvendigvis føre til misforståelser angående direktivets funktion, da det ville dække over forskellen mellem to særskilte kategorier af arbejdstagere, med andre ord udstationerede arbejdstagere og vandrende arbejdstagere. Jeg vil gerne understrege, at der tydeligvis er en forskel på udstationerede arbejdstagere og vandrende arbejdstagere.

Kommissionen er enig med Parlamentet i, at der er behov for at fremme udstationeringsdirektivets funktion og gennemførelse. I den forbindelse vil jeg gerne have lov at minde om, at Kommissionen i april 2008 vedtog henstillingen om udbygning af det administrative samarbejde, som medlemsstaterne anmodede om, for at rette op på de aktuelle mangler. Kommissionen støtter også en udbygning af samarbejdet med sin plan om at nedsætte et udvalg af eksperter fra medlemsstaterne. Kommissionen mener, at der inden for rammerne af forslaget til Lissabontraktaten vil være en meget signifikant styrkelse af de sociale rettigheder gennem ændringer som f.eks. de nye sociale bestemmelser, der sikrer, at alle andre politikker i EU må tage højde for sociale spørgsmål, og også med henblik på gennemførelsen af en juridisk bindende henvisning til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Małgorzata Handzlik, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. – (PL) Fru formand! Den betænkning, vi forhandler om i dag, har gjort det nuværende udstationeringsdirektiv til en udfordring for kollektive aftaler. Jeg kan forstå, at EF-Domstolens afgørelser måske ikke har vakt glæde i nogle af medlemsstaterne. De sikrer dog ikke desto mindre en balance mellem alle direktivets målsætninger, nemlig mellem fri udveksling af tjenesteydelser, respekt for arbejdstagernes rettigheder og opretholdelse af principperne om lige konkurrence. Jeg vil gerne understrege, at det for os er uomgængeligt at opretholde den balance.

Hovedproblemet med behørig gennemførelse af dette direktiv er medlemsstaternes ukorrekte fortolkning heraf. Følgelig bør vi fokusere på fortolkningen snarere end på direktivets bestemmelser i sig selv. Der er derfor først og fremmest behov for en gennemgribende analyse på medlemsstatsniveau. Det vil gøre det muligt at identificere de vanskeligheder, der opstår på grundlag af afgørelserne, og de eventuelle udfordringer, vi har foran os. Jeg mener derfor, at vi på dette stadie bør afholde os fra at kræve ændringer i direktivet. Det er vigtigt at huske på, at udstationeringen af arbejdstagere er uløseligt forbundet med fri udveksling af tjenesteydelser. Sidstnævnte er et af de grundlæggende principper i det europæiske fællesmarked. Det bør under ingen omstændigheder opfattes som en restriktion for kollektive aftaler.

Tadeusz Zwiefka, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (PL) Fru formand! Uanset hvilke overbevisninger, der er tale om, føler jeg, at det er uacceptabelt at kritisere domme fra EF-Domstolen. Sidstnævnte er en uafhængig og upartisk institution, som er livsvigtig for EU's virke. Det kan godt være, vi ikke er enige med loven, og vi er naturligvis i stand til at ændre den, men jeg finder det vanskeligt at acceptere kritik af Domstolen. Sidstnævnte dømmer altid på grundlag af gældende lov.

Jeg vil gerne belyse to vigtige punkter i relation til de emner, vi forhandler om i dag. For det første har Domstolens afgørelser ikke nogen indflydelse på friheden til at indgå kollektive aftaler. For det andet kan medlemsstater ifølge Domstolens udlægning ikke indføre minimumsstandarder på andre områder end dem, der er nævnt i direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere. Domstolen anerkender klart retten til at gennemføre faglige aktioner som en grundlæggende rettighed, der er en del af fællesskabsrettens generelle principper. Samtidig udgør princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser sammen med andre friheder på det indre marked et lige så vigtigt grundlag for europæisk integration.

Hvad angår implikationerne af denne betænkning, kræver ordføreren en gennemgang af udstationeringsdirektivet, idet han hævder, at Domstolens fortolkning er i modstrid med den lovgivende magts intentioner. Jeg er fuldkommen uenig i dette synspunkt.

Jacek Protasiewicz, *for PPE-DE-Gruppen*. – (PL) Fru formand! Hvert år er der inden for EU's territorium omkring 1 mio. mennesker, der arbejder, mens de er udstationeret til et andet land end det land, hvor hovedkontoret for det selskab, de er ansat ved, er beliggende.

Gennem de seneste år har der kun været nogle få tilfælde af problemer med fortolkning af direktivets bestemmelser og af EU-lovgivningen på dette område. EF-Domstolen overvejede disse få tilfælde. Overordnet set fandt den, at problemet ikke skyldes direktivets indhold, men snarere visse individuelle medlemsstaters mislykkede bestræbelser på at gennemføre direktivet korrekt. Dette viser, at den EU-lovgivning, der er udarbejdet for at regulere udstationering af arbejdstagere, er sund og gennemarbejdet. Det eneste potentielle problem vedrører lovgivningens gennemførelse i de enkelte medlemsstater.

Dette betyder naturligvis ikke, at lovgivningen er så god som overhovedet mulig. Det bør imidlertid for det første bemærkes, at nærværende direktiv faktisk beskytter arbejdstagernes grundlæggende rettigheder ved at yde minimumsgarantier for aflønning og sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen. For det andet gør direktivet det ikke umuligt at indgå mere favorable aftaler end minimumsstandarderne for arbejdsvilkår gennem kollektive aftaler. Jeg vil gerne understrege dette faktum. Samtidig sikrer direktivet en fremragende balance mellem fri udveksling af tjenesteydelser og beskyttelsen af rettighederne for arbejdstagere, som er udstationeret i et andet land for at yde tjenester. Det var derfor, vi i Andersson-betænkningen blev enige om at bede Kommissionen om at se på direktivet en gang til. Vi er fortsat absolut modstandere af synspunktet om, at dette er et dårligt direktiv, og at der er et tvingende behov for at gennemføre radikale ændringer i EU-lovgivningen på dette område.

Stephen Hughes, *for PSE-Gruppen*. – (EN) Fru formand! Jeg lykønsker hr. Andersson med en fremragende betænkning. Jeg vil gerne indlede med et delvist citat fra betænkningens punkt 12. Det lyder: "mener, at den lovgivende myndigheds sigte med udstationeringsdirektivet og tjenesteydelsesdirektivet er uforenelig med Domstolens fortolkninger." Det er jeg enig i. Jeg var lovgiver på begge disse direktiver og havde aldrig troet, at de – når man så på dem sammen med traktaten – ville lede Domstolen til den konklusion, at de økonomiske friheder går forud for arbejdstagernes grundlæggende rettigheder.

Når den slags sker, bør lovgiveren reagere for at genoprette retssikkerheden. Vi er medlovgiver, og denne beslutning gør det vældig klart, hvad vi mener, der er behov for at gøre. Hr. kommissær! Vi kan ikke gøre vores pligt som lovgiver, før De udøver deres initiativret. Jeg er medformand og medindkalder af den tværpolitiske gruppe om fagforeninger her. Dette omfatter alle de vigtigste politiske grupper og bringer mig i kontakt med mange fagforeningsfolk – ikke bare i Bruxelles og Strasbourg, men også ude i regionerne – og jeg kan sige Dem, at der er en udbredt og voksende uro på grund af den ubalance, som er blevet fremhævet

af disse domme. Dette er meget alvorligt i opløbet til næste års valg til Europa-Parlamentet. Hvis fagforeningsfolkene derude beslutter, at EU er en del af problemet i stedet for en del af løsningen, kunne det blive meget ødelæggende for hele Parlamentet og for selve den demokratiske proces.

Det glæder mig at høre Dem sige, at De mener, udstationeringsdirektivet skal forbedres, for en af de ting, vi ønsker, er en revidering af dette direktiv for i det mindste at belyse, hvordan kollektive aftaler kan anvendes til at etablere minimumsvilkår og -betingelser, og at sige, hvordan kollektive aktioner kan bruges til at beskytte disse rettigheder.

De bedes således lytte til denne direkte valgte institution. Vi har øret mod jorden. Brug Deres initiativret og vis, at De ser behovet for at handle.

Luigi Cocilovo, for ALDE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke hr. Andersson for dette initiativ og for bidragene fra alle grupperne og ordførerne til den endelige tekst, som blev vedtaget i udvalget. Jeg mener, at den holdning, som Parlamentet indtager, er virkelig vigtig. Lad mig præcisere, at Parlamentet ikke sætter spørgsmålstegn ved eller kritiserer Domstolens afgørelser i sig selv. De er altid legitime. Men det forsøger at svare på de spørgsmål om fortolkning af udstationeringsdirektivet, som delvist er rejst af disse afgørelser.

Det er forkert at antage, at dette svar skjuler nogle betænkeligheder ved visse grundlæggende friheder som f.eks. friheden til at udveksle grænseoverskridende tjenesteydelser. Vi agter til fulde at værne om denne frihed, præcis som vi agter at værne om princippet om en sund og gennemsigtig konkurrence. Hvad der ikke kan accepteres, er den form for konkurrence, som baserer sig på gevinsten ved "dumping", en konkurrence, der beruser sig på den illusion, at det er acceptabelt at bryde visse grundlæggende principper som f.eks. fri bevægelighed for virksomheder, og ikkediskrimination. Uanset hvor meget man strides om fortolkning, er dette princip baseret på én eneste sandhed, nemlig at der ikke bør være nogen forskel i behandlingen af arbejdstagere i det land, hvor tjenesteydelserne leveres, uanset om de er udstationerede eller mobile arbejdstagere, og uanset deres nationalitet. De samme regler, inklusive retten til at strejke, bør gælde for selskaber i det land, hvor selskabet har sit hovedsæde, og for dem, der benytter sig af udstationeringsordninger.

Vi mener, at enhver anden udgave af EU ville blive forkastet og set på med mistænksomhed. Fri bevægelighed drejer sig også om principper, og enhver afvigelse fra denne kurs ville først og fremmest skade Europa, uanset fortolkningen af et bestemt direktiv.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Ligebehandling er et grundlæggende princip i EU. Medlemsstaterne må være i stand til at garantere, at denne ligebehandling virkelig gennemføres i de enkelte medlemsstater. EF-Domstolen har bragt os i en yderst vanskelig position her. Jeg kan ikke skjule det faktum – der naturligvis er velkendt – at Kommissionen i mindst ét tilfælde gav en håndsrekning. Strejkeretten og retten til at forhandle kollektive aftaler kan ikke bare drages i tvivl. Det er her, vi er nødt til at reagere. Domstolsafgørelsen har fremmanet et så negativt billede af Europa, at mange mennesker nu vender sig væk fra det. Vi kan ikke bare stå på sidelinjen og lade det ske.

Enhver, der ønsker at fremme større bevægelighed i Europa, må sikre, at der er ligebehandling i de enkelte medlemsstater. EF-Domstolen har virkelig gjort os en bjørnetjeneste i den forbindelse og har derved skadet det sociale Europa.

Vi må som lovgivere gøre noget ved dette rod, eftersom EF-Domstolen også har afdækket en svaghed i udstationeringsdirektivet. Den har nemlig påvist, at der opstår et problem, når arbejdstagerne er tjenesteydere. Arbejdstagerne skal behandles som arbejdstagere igen, og det er derfor, vi har brug for en revidering af direktivet.

Princippet om "ligeløn for samme arbejde på samme arbejdsplads" skal garanteres. Det er kommet frem, at udstationeringsdirektivet i henhold til EF-Domstolens fortolkning ikke længere garanterer dette. Vi har behov for denne revidering for at genoprette Europas troværdighed, da vi ikke kan føre en valgkamp uden dette projekt. I modsat fald vil der opstå problemer med den frihed, der ligger i det indre marked, og princippet om ligebehandling i de enkelte medlemsstater.

Som hr. Cocilovo sagde, er det uacceptabelt, at konkurrence baseres på social dumping i stedet for kvalitet. Vi er nødt til at handle. Jeg vil gerne komme med en fornyet opfordring til Parlamentet om at vedtage Andersson-betænkningen i sin nuværende form. Dette er bydende nødvendigt, da betænkningen omfatter en yderst specifik handlingsstrategi for revidering af udstationeringsdirektivet. Ligebehandlingsprincippet

er et af det sociale Europas principper. Genopretningen af det sociale Europa er grunden til, at vi er blevet valgt til Parlamentet, og det er derfor, vi må vedtage betænkningen.

Ewa Tomaszewska, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Jeg har med beklagelse bemærket, at de økonomiske rettigheder alt for ofte prioriteres højere end de grundlæggende rettigheder og friheder. Dette gjaldt især EF-Domstolens afgørelser i Lavalsagen, Vikingsagen og andre sager.

Det er vigtigt at opstille en prioritering for, hvor vigtige disse rettigheder er, og at tage højde for det faktum, at mennesker er vigtigere end penge. Rettigheder knyttet til økonomiske friheder må ikke udgøre en hindring for individers ret til at forene sig og til kollektivt at forsvare deres rettigheder. Specielt arbejdstagere har ret til at oprette foreninger og forhandle arbejdsvilkår kollektivt. Ordningerne med kollektiv forhandling og de kollektive aftaler om arbejdsvilkår, som udspringer af forhandlingen, fortjener anerkendelse og støtte. De ansvarlige arbejdsmarkedspartnerses samtykke sikrer trods alt social harmoni og giver de aftaler, der er indgået, en chance for at lykkes. ILO's konventioner er et eksempel på denne løsningsmodel.

Den største udfordring, vi nu står over for med hensyn til kollektive aftaler, er at tage højde for, at vandrende arbejdstagere, udstationerede arbejdstagere og arbejdstagere, som er beskæftiget i deres hjemland, alle skal sikres de samme rettigheder. Her må vi ønske ordføreren tillykke.

Mary Lou McDonald, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Fru formand! Arbejdstagere og fagforeninger har gennem årene sat deres lid til, at EU ville forbedre og værne om deres arbejdsvilkår.

(EN) Arbejdstagere over hele Europa har ret til et anstændigt arbejde, til lighed for alle arbejdstagere. De har ret til at forene sig, agitere og drive kampagner for at forbedre deres lod på arbejdspladsen. De har en retmæssig forventning om, at loven bør anerkende og hævde disse rettigheder.

Den række afgørelser fra EF-Domstolen, som Andersson-betænkningen påstår at tage fat på, udgør et formasteligt angreb på disse grundlæggende rettigheder. Disse retsafgørelser har givet grønt lys for udnyttelse af arbejdstagerne i stor stil. Retsafgørelserne er en afspejling af den juridiske status quo, en afspejling af, at når arbejdstagernes rettigheder kolliderer med konkurrencereglerne, så er det konkurrencereglerne, der sejrer. Retsafgørelserne har givet juridisk legitimitet til det, der kaldes "kapløbet mod bunden".

Jeg er meget skuffet over denne betænkning. Der stilles bevidst ingen krav om de ændringer i EU-traktaterne, som vi alle ved er nødvendige for at beskytte arbejdstagerne. Kravet om en ændring af traktaterne blev bevidst og kynisk fjernet fra det første udkast til denne betænkning på trods af de overvældende krav fra fagforeningsbevægelsen over hele Europa om at indlemme en bestemmelse om social udvikling i traktaterne.

De skrøbelige arbejdstagerrettigheder var en af hovedårsagerne til det irske nej til Lissabontraktaten, selv om EU-lederne meget bekvemt foretrækker at ignorere denne ubehagelige kendsgerning. Hvis de europæiske borgere skal kunne acceptere en ny traktat, må den sikre tilstrækkelig beskyttelse til arbejdstagerne.

Vi parlamentsmedlemmer har nu en mulighed for at insistere på, at traktaterne skal indeholde en bindende bestemmelse eller protokol om social udvikling. Hvis ændringsforslagene herom ikke vedtages i dag, så vil Parlamentet have taget endnu et skridt væk fra de mennesker, vi giver os ud for at repræsentere, og i så fald tvivler jeg ikke på, at de irske arbejdstagere vil dele min skuffelse over, at Parlamentet har svigtet dem.

Hanne Dahl, for IND/DEM-Gruppen. – (DA) Fru formand! Den udvikling, vi har set inden for arbejdsmarkedet i lyset af de meget vidtgående domme, Rüffert, Laval og Waxholm, står i skærende kontrast til ønsket om at indføre flexicuritymodellen som økonomisk model for Europa. Man synes nemlig fuldstændigt at glemme, at netop flexicuritymodellen er baseret på en hundredår lang tradition for, at arbejdsmarkedet selvstændigt og med stor styrke har haft retten til at forhandle overenskomster. Man kan altså ikke indføre en model for fleksibilitet på det europæiske arbejdsmarked og samtidig gennemføre lovgivning eller acceptere domme, der gør det vanskeligt for fagforeningerne at gennemføre og fastholde et system baseret på kollektive aftaler. Hvis man både indfører flexicurity og accepterer, at EU's regler for det indre marked står over hensyn til lønforhandling og arbejdsmiljøssikkerhed, vil man reelt have bombet hundrede års arbejdskamp tilbage til stenalderen. Andersson-betænkningen er plaster på det sår, Domstolen laver i hundrede års arbejdskamp, men langt fra nok.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Denne betænkning er åbenbart på rette spor, når den sætter arbejdskraft over økonomien og sociale rettigheder over det frie initiativ. I bund og grund forsvaret den det, som er et generelt koncept for sociale principper, der er del af den europæiske tradition.

Det skal imidlertid siges, at denne betænkning ikke berører et af tidens grundlæggende spørgsmål, og det er det ekstraordinært høje antal udstationerede eller udenlandske arbejdstagere, som oversvømmer de nationale markeder. Vi er derfor nødt til at være opmærksomme på den "dumping", som faktisk finder sted i lande som Italien, hvor et kolossalt antal mennesker, f.eks. rumænere, har løbet arbejdsmarkedet over ende. Dette ville bestemt kunne kaldes "dumping" og har en positiv indflydelse på handelen, men en negativ indflydelse på de lokale arbejdstagere.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne understrege, hvad der er indeholdt i betænkningen, og hvad der ikke er. Jeg vil gerne takke ordføreren. Han var positivt indstillet over for de forskellige synspunkter i udvalget, og det betyder, at der ikke er noget krav i betænkningen om at rive udstationeringsdirektivet i stykker eller udarbejde et nyt direktivforslag. Til at begynde med indeholdt betænkningen en masse fordømmelse og kritik af Domstolen, men dette er taget ud. Det er det, vi taler om nu.

For at understrege dette punkt, vil jeg gerne citere på engelsk.

(EN) Jeg vil citere den engelske tekst i punkt 27: "glæder sig over Kommissionens tilkendegivelse om, at den nu er parat til at revurdere indvirkningen af det indre marked på arbejdstagerrettigheder og kollektive overenskomstforhandlinger;" og "foreslår, at denne revurdering ikke udelukker en delvis evaluering af udstationeringsdirektivet" – hvilket betyder "ikke udelukker".

(SV) Dette betyder, at der ikke er noget behov for et ændringsforslag. Vi ser imidlertid positivt på, at Kommissionen foretager en gennemgang af, hvordan dette fungerer i praksis i de forskellige medlemsstater. Hvis denne gennemgang skaber grundlag for ændringsforslag, bør disse tages i betragtning.

Jeg ville have dette frem, fordi udstationeringsdirektivet spiller en meget vigtig rolle. 1 mio. mennesker har muligheden for at arbejde i andre lande. Dette handler også om ligebehandling, om lige ret til arbejde overalt i EU, selv hvis man har en kollektiv aftale fra sit hjemland. Det er det, det hele handler om. Så længe borgerne overholder bestemmelserne i udstationeringsdirektivet, har de ret til at arbejde hvor som helst i EU. Det var også den konklusion, Domstolen nåede frem til i f.eks. Lavalsagen.

Den kritik, som blev rettet mod Domstolen, er ikke længere inkluderet i udvalgets forslag, og der er intet krav om at rive udstationeringsdirektivet i stykker. Det er vigtigt at huske på dette videre i forhandlingen.

Magda Kósáné Kovács (PSE). – (HU) Fru formand! Jeg vil gerne sige tak. Problemet med dagens forhandling illustreres ved det latinske ordsprog: "For et skib uden mål er ingen vind gunstig." Desværre ser vi heller ikke i dagens forhandling den havn, hvor alle glade kan kaste anker. Forordningen om fri bevægelighed for udstationerede arbejdstagere blev udeladt af servicedirektivkompromiset fra 2006, men problemet består, som det kan ses af reaktionen mod Domstolens afgørelser, og vi har nu fået det lige i ansigtet. Tilsvarende kan Maastrichttraktaten, udkastet til traktat om en forfatning for Europa og den vaklende Lissabontraktat ikke skilles ud fra spørgsmålene omkring den fri udveksling af tjenesteydelser, dvs. fra den tilbagevendende debat om, hvilken af følgende to der fortjener den stærkeste beskyttelse: de fire grundlæggende friheder eller de sociale rettigheder, selv på bekostning af hinanden.

Det er rigtigt, at EU-reglerne tilstår tjenesteydere i nye medlemsstater en midlertidig konkurrencefordel. På den anden side har den fri bevægelighed for varer og kapital skabt gunstige markedsvilkår for de mere udviklede medlemsstater. Jeg fastholder, at dette er midlertidige forskelle, for vare- og pengemarkedets og arbejds- og servicemarkedets kvalitet og vilkår vil nødvendigvis tilnærme sig hinanden. Vores første opgave er derfor ikke at omskrive lovgivningen og opponere mod domstolsafgørelser, men at gennemføre de eksisterende bestemmelser på en konsekvent og effektiv måde. Nu til dags udkæmpes krige ikke primært med våben, men økonomiske kriser som den, vi har i dag, kan forvolde lige så store skader som en krig. Jeg håber, at Parlamentet og alle andre beslutningstagende fora i EU, med tanke på vores ønske om varig fred og samarbejde efter Anden Verdenskrig, vil kæmpe for en retfærdig løsning for at sikre, at vi er medlem af et langvarigt, fremgangsrigt, gensidigt understøttende og sammenhængende fællesskab. I mellemtiden bør vi lade snæversynet protektionisme falde ved vejen.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne takke hr. Andersson for en vigtig betænkning. Der er meget, der kredser om Lavaldommen, hvor den svenske fagforening gik for vidt. Betænkningen indeholder meget, som jeg ikke bryder mig om. Den anlægger en særlig tone, når den fortolker EF-Domstolen, og flere steder er der antydninger af, hvad hr. Andersson oprindeligt ville, nemlig rive udstationeringsdirektivet i stykker. Dette tilkendegives imidlertid ikke i den reviderede betænkning, som hr. Hökmark så rigtigt påpeger.

Nu er det et spørgsmål om ikke at udelukke en delvis evaluering af direktivet, hvilket er mere på linje med udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, som jeg var ansvarlig for.

Afstemningen vil forhåbentlig også fastslå, at udstationeringsdirektivet ikke behøver at blive revet i stykker. Læs venligst ændringsforslag 14 og 15 fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa.

Det er forkert at tro, at den svenske model bedst bevares ved at gå via Bruxelles. Det er lige modsat. Hvis vi går via Bruxelles, risikerer vi at bringe den svenske model, som er baseret på ansvarlige parter, i fare, og vi vil få lovgivning og minimumslønninger i Sverige. Dette kan ikke med nogen rimelighed være i de svenske fagforeningers interesse.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Fru formand! Jeg vil gerne takke Dem og hr. Špidla. Det, der ofte ligger bag tilsyneladende forsøg på at beskytte arbejdstagerstandards og yde lige arbejdsvilkår, er i virkeligheden protektionisme og en klar begrænsning af den fri og lige konkurrence. Et individs løn burde være afhængig af hans eller hendes succes og produktivitet på arbejdet og ikke af, hvad arbejdsmarkedets parter bliver enige om. Som følge heraf bliver alle deltagerne i EU's indre marked nu tabende parter, eftersom EU's konkurrenceevne på verdensmarkederne er svindende. Vi behøver ikke at gøre ændringer i udstationeringsdirektivet, for at det skal kunne anvendes af de sociale forsorgssystemer i nogle få medlemsstater. EU's grundlæggende pligt er at sikre, at virksomheder fra de gamle og de nye medlemsstater har lige ret til at drive forretning på det indre marked for tjenesteydelser. Hvis vi ikke bryder os om EF-Domstolens afgørelser, så ændrer vi loven. Jeg er ikke sikker på, hvorvidt den slags ting gør EU mere forståeligt for dets borgere.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at protestere imod ånden i noget, vi hørte for nogle få minutter siden, nemlig at vores arbejdsmarked var ved at blive løbet over ende af udenlandske arbejdstagere.

Desuden ville jeg gerne have set en tydeligere og mere utvetydig betænkning fra Udvalget om B beskæftigelse og Sociale Anliggender. Der kan kun opnås tillid til EU's sociale samhørighed, hvis grundlæggende sociale rettigheder defineres som europæisk primærret. Vi bør sende et stærkere signal til Rådet, Kommissionen, medlemsstaterne og EF-Domstolen og ikke nøjes med bare at kræve en balance mellem grundlæggende rettigheder og den fri bevægelighed på det indre marked. Dette vil ikke skabe ændring. Grundlæggende sociale rettigheder er ligesom friheder menneskerettigheder og må ikke indskrænkes på grund af retten til fri bevægelighed på det indre marked.

De vigtige punkter her er, at vi må forsvare og forbedre den europæiske sociale model, og at det er på høje tid, at vi indfører en klausul om social udvikling som en bindende protokol til de eksisterende EU-traktater. Det er på tide, at udstationeringsdirektivet bliver ændret med henblik på at forebygge, at krav om lønninger og minimumsstandards bliver begrænset til minimumskrav.

Hélène Goudin (IND/DEM). – (SV) Fru formand! En af hr. Anderssons fremmeste konklusioner er, at arbejdsmarkedet bør beskyttes ved at ændre EU's udstationeringsdirektiv. Hvad Sverige angår, ville den bedste løsning i stedet være, at det tydeligt blev nedfældet i traktaten om Den Europæiske Union, at spørgsmål vedrørende arbejdsmarkedet bør afgøres på nationalt niveau. Hvis vi overhovedet har lært noget af Lavaldommen, bør det være, at vores arbejdsmarked ikke bør reguleres af geskæftig EU-lovgivning.

JuniBevægelsen slår til lyd for svensk fritagelse fra EU's arbejdsret. Det ville være interessant at høre, hvad hr. Andersson mener om dette forslag. Er EU-lovgivning altid vejen frem? Lavaldommen er resultatet af, at de europæiske socialdemokrater og højrepolitikere har sagt ja til ændringsforslag til traktaten om Den Europæiske Union, hvorved de giver EU og EF-Domstolen endnu mere magt over arbejdsmarkedspolitikken. Vi vil naturligvis stemme imod hr. Anderssons hyldelse til Lissabontraktaten.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Fru formand! PPE-DE-Gruppen støttede ikke det oprindelige udkast til Andersson-betænkningen. Vi var imidlertid trygge ved at støtte den i udvalget takket være en stor indsats fra vores skyggeordførere i samarbejde med andre skyggeordførere i forbindelse med en temmelig omfattende omskrivning af betænkningen. Vores gruppe vil bestemt også foreslå at støtte den i dag i dens nuværende form. Når det er sagt, er der visse ændringsforslag, som vi også gerne ser bliver støttet. Forhåbentlig vil han, på sin side, overveje dette.

Jeg vil blot tage et meget vigtigt punkt op. Stephen Hughes refererede til det faktum – som jeg er sikker på, er sandt – at der er en udbredt uro blandt fagforeninger for eventuelle begrænsninger af strejkeretten. Det vil jeg ikke modsige, men jeg håber, at han ikke modsiger mig, når jeg siger, at der er en udbredt uro blandt

arbejdstagere for eventuelle begrænsninger af retten til at arbejde. Jeg har ikke hørt tilstrækkeligt – hverken i denne forhandling eller i udvalget – om denne vigtige ret. Strejkeretten er naturligvis en grundlæggende ret, det står ikke til diskussion. Men retten til at arbejde – friheden til at arbejde – er også en meget vigtig ret, og det er noget, vi på denne side af salen gerne ville se understreget.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru formand! Det indre marked er ikke et mål i sig selv. Det er et instrument til forbedring af leve- og arbejdsvilkår for alle, og svagheder i udstationeringsdirektivet, som kan udnyttes til at fremme et kapløb mod bunden, må derfor elimineres hurtigst muligt.

Det er lykkedes Den Socialdemokratiske Gruppe at etablere et overvældende flertal af medlemmer i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender til støtte af sådanne reformer. De eneste grupper, der stiller sig uden for denne konsensus, er den yderste højrefløj og den yderste venstrefløj, og de foretrækker at lege partipolitik i stedet for at forsøge at finde en politisk løsning på problemerne.

Her i Parlamentet må vi stille et klart krav til Kommissionen og medlemsstaternes regeringer om, at anstændige løn- og arbejdsvilkår ikke kan ofres på enhedsmarkedets alter. Europa kan kun blive rigtig konkurrencedygtigt på grundlag af varer og tjenesteydelser af høj kvalitet, ikke på grundlag af at levestandarden køres i sæk.

Hr. Kommissær! Jeg glæder mig over, at Kommissionen i dag antyder, at den nu er rede til at revurdere udstationeringsdirektivet, at den har brug for en reform, men spørgsmålet er hvornår? Hvornår vil De stille et initiativforslag til Parlamentet, som klart skitserer, hvilke ændringsforslag De stiller til udstationeringsdirektivet?

Der er et tydeligt behov for at sikre og styrke ligebehandling og ligeløn for samme arbejde på samme arbejdsplads, som allerede fastlagt i artikel 39, stk. 12, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsretten, eller arbejdsgiverens, arbejdstagerens eller den udstationerede arbejdstagers nationalitet kan ikke tjene som berettigelse for skævheder i arbejdsvilkår, aflønning eller udøvelsen af grundlæggende rettigheder som arbejdstagernes ret til at gennemføre faglige aktioner.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Fru formand! Jeg vil sige, skyd ikke på Domstolen og skyd ikke på direktivet om udstationering. Det er medlemslandene, der skal gøre en bedre indsats. Efter Lavaldommen gennemfører vi i Danmark nu en lovændring, aftalt med arbejdsmarkedets parter. Ni linjer lovtekst sikrer, at fagforeninger kan konflikte for at sikre arbejdsforhold, der er sædvanlige på området. I Sverige burde man også se på, hvordan man fører direktivet om udstationering ud i praksis. Vi skal ikke ændre direktivet. Vi skal have bedre information, så arbejdstagerne kender deres rettigheder, og arbejdsgiverne kender deres forpligtelser. Det, der er behov for, er en bedre gennemførelse af direktivet i praksis.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Fru formand! Om nogle få måneder skal vi endnu en gang vende os mod EU's borgere og bede dem vælge deres repræsentanter til Europa-Parlamentet. Endnu en gang vil borgerne ikke forstå, hvorfor de bliver bedt om at gøre dette, eller hvilket formål Europa-Parlamentet tjener. Endnu en gang vil valgdeltagelsen derfor blive lav.

Dagens forhandling om udstationeringsdirektivet og EF-Domstolens afgørelse viser, at et af de formål, som Parlamentet tjener, er at beskytte borgerne mod visse politikker, som forfægtes af deres egne regeringer. Disse politikker kan være kortsigtede og partiske. I dette tilfælde er de også overdrevet liberale. Europa-Parlamentet og EF-Domstolen prioriterer nu at forsvare arbejdstagernes rettigheder frem for at forsvare friheden til at drive virksomhed. Det er umuligt at opponere imod princippet om ligebehandling af arbejdstagere over hele Unionen. Vi må alle betale de samme priser i butikkerne, og vi kræver lige løn for samme arbejde over hele Unionen.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Et af de resultater fra Parlamentets side, som har tiltrukket sig mest opmærksomhed, er ændringen af "Bolkesteindirektivet", hvor princippet om oprindelsesland er erstattet med princippet om fri udveksling af tjenesteydelser. Ansatte behøver retfærdige arbejdsvilkår, og virksomheder, særligt de små og mellemstore virksomheder, behøver sikring imod den prisdumpingskonkurrence, som truer deres eksistens. Lad os sørge for, at resultatet sikres på lang sigt.

Som denne forhandling netop har afsløret, skaber de nylige retsafgørelser i Viking-, Laval- og Rüffertsagen tvivl herom. Er det sandt, at EF-Domstolen anser fri udveksling af tjenesteydelser for vigtigere end beskyttelsen af arbejdstagerne? Anser den strejkeretten for at være underordnet retten til fri bevægelighed? Selv om det er acceptabelt at sætte spørgsmålstejn ved individuelle afgørelser, er det tilsvarende uacceptabelt at rejse tvivl om institutionens uafhængighed eller legitimitet.

At opnå en afklaring kræver ikke en ændring af udstationeringsdirektivet, men i stedet for konsekvent gennemførelse i medlemsstaterne. Dette er den nødvendige balance mellem at værne om den fri bevægelighed og at beskytte arbejdstagerne. Princippet om "ligeløn for samme arbejde på samme arbejdsplads" må ikke svækkes.

Arbejdsvilkår, der overstiger minimumsniveauet, hindrer ikke konkurrence, og kollektive forhandlinger må ikke under nogen omstændigheder indskrænkes. Vi er nødt til at sige klart nej til enhver form for social dumping og et klart nej til forsøg på at oprette "skuffeselskaber", som har til hensigt at undgå minimumsstandarder for løn- og arbejdsvilkår. Sociale principper må ikke underordnes økonomiske friheder.

Først når vi har fairplay i EU, kan vi opnå selskabernes og de små og mellemstore virksomheders så presserende tilslutning til konceptet social markedsøkonomi.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Noget af det, vi sætter pris på ved Europa-Parlamentet, er dets held til at opnå konsekvente holdninger. Jeg er ikke enig i undermineringen af udstationeringsdirektivet. Det, der skal til, er tværtimod, at vi tilslutter os det fuldt og helt. Dommene fra Domstolen udstikker en klar retning. I betænkningen om kollektive aftaler rettes et angreb mod disse domme og også mod det kompromis, der blev indgået i forhandlingen om servicedirektivet i Europa-Parlamentet. Jeg kan ikke støtte dette. Dumping foregår via illegale ansættelsesmetoder og omgåelse af direktivet. Jeg vil derfor bede Dem om at støtte vores ændringsforslag, som henviser til den eksisterende lovgivning. Erhvervsdrivende har ret til at udveksle tjenesteydelser på tværs af grænserne på det eksisterende direktivs vilkår og betingelser, og jeg er enig i, at der er et behov for at sikre, at folk, eller med andre ord arbejdstagere generelt, er klar over dette.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Fru formand! Bussemanden i form af den polske blikkenslager er nu blevet erstattet af den lettiske bygningsarbejders truende skygge. Den genopblussede, upassende debat har forårsaget ikke så lidt skade for hele EU. Der er nogle, der råber vagt i gevær om social dumping, en ubegrænset invasion af arbejdstagere fra nye medlemsstater. Dette er en faktuel usandhed. Lad os være realistiske. Lad os ikke true vælgerne med at sige sådanne ting. De 12 nye medlemsstater har næsten ingen konkurrencefordele. En af disse fordele, nemlig relativt billig arbejdskraft, vil kun vare nogle få år. Heldigvis stiger lønningerne også i vores lande. Jeg appellerer til Dem om, at De, når De taler om ligebehandling – det er et andet aspekt af denne sag – sørger for, at vi får ligebehandling for såvel nye som gamle medlemmer. Hvis vi begrænser det potentiale, der ligger i konkurrencen inden for det indre marked, hvis vi begrænser friheden til at drive virksomhed, vil det skade hele EU. Det sociale aspekt er imidlertid yderst vigtigt også for mig.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! I den nylige debat om Lissabontraktaten i Irland blev de spørgsmål, der blev rejst af Laval- og Vikingsagerne, midtpunkt i mange af debatterne og bidrog til reel usikkerhed og bekymring. Jeg har her til morgen hørt mange af mine kolleger give genklang til disse følelser, og det er derfor, jeg glæder mig over Parlamentets bestræbelser her til morgen.

Jeg bliver også beroliget af kommissærens ord, når han siger, at Kommissionen er enig med Parlamentet om, at udstationeringsdirektivet skal forbedres og gennemføres ordentligt.

Parlamentets holdning er helt klar. I punkt 33 bekræfter det igen, at grundlæggende sociale rettigheder ikke rangerer lavere end økonomiske rettigheder i et hierarki af grundlæggende frihedsrettigheder, og senere i betænkningen understreges det, at frihed til at udveksle tjenesteydelser ikke strider imod og ikke på nogen måde er overordnet den grundlæggende ret til at strejke. Disse udtalelser er krystalklare og angiver, hvor Parlamentet står, og vi venter nu på, at Kommissionen skal gribe stafetten og løbe videre med den.

Jeg begyndte med Lissabontraktaten, og jeg vil slutte af med den. Ratificeringen af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og indlemmelsen af den sociale klausul i Lissabontraktaten ville have bedret situationen for arbejdstagere over hele EU.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru formand! Fagforeningerne mister deres rettigheder til at forhandle bedre løn og vilkår for deres medlemmer. Regeringerne forhindres i at lovgive for at forbedre arbejdstagernes levevilkår.

Jeg er enig med mine kolleger her i dag om, at en bindende social udviklingsklausul, som indlemmes i traktaten om Den Europæiske Union, er det minimumskrav, som er nødvendigt for at sikre, at dette ikke sker.

Men hr. Anderssons betænkning går ikke ind til sagens kerne. Den kunne styrkes af adskillige ændringsforslag. EF-Domstolen dømmer i overensstemmelse med traktaten. Så længe traktaten giver mulighed for

begrænsninger af arbejdstagernes rettigheder og en forringelse af løn og vilkår, kan Domstolen ikke dømme anderledes.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg byder Andersson-betænkningen velkommen, for den fokuserer på de principper, som det indre marked bør reguleres efter, med henblik på balancen mellem den fri bevægelighed for tjenesteydelser og arbejdstagernes umistelige rettigheder.

Selv om spørgsmålene i praksis vil blive håndteret på nationalt niveau, er vi her på den anden side nødt til at intervenere for at bekæmpe de negative sociale og politiske virkninger af arbejdstagernes fri bevægelighed. Vi må derfor revidere udstationeringsdirektivet, sammenfatte de sociale bestemmelser i Montidirektivet og i servicedirektivet og vedtage direktivet om vikaransattes arbejdsforhold, for der bør gælde de samme bestemmelser for dem som for fastansatte arbejdstagere.

Endelig vil jeg sige, at jeg er enig i, at det haster med at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at bekæmpe "skuffeselskaber", som har til hensigt at yde tjenester uden for den stat, de er oprettet i, og som omgår de gældende bestemmelser om løn og arbejdsvilkår i den stat, de opererer i. Jeg er, med nogle få undtagelser, for betænkningen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Som andre har sagt, skabte Lavaldommen og andre domme en vis polemik under debatten om Lissabontraktaten i Irland og blev brugt og misbrugt i den henseende.

Denne betænkning behandler primært principperne for det indre marked, men der stilles krav om ligebehandling og lige løn for samme arbejde, og det er nødt til at være vores retningsgivende princip her i dag. Social dumping er kolossalt bekymrende, men kan jeg bare få lov at minde om, at vi får en underlig og unik situation i Europa, hvor lande som Irland, der havde en tilstrømning af arbejdstagere, stadig kan opleve, at den situation ændrer sig? Det er i alles interesse, at vores arbejdstagere, uanset hvor de befinder sig i EU, har gode og lige rettigheder.

Kan jeg også minde om, at Europa har et langt større problem, som det står ansigt til ansigt med, nemlig det, at hele virksomheder og selskaber flyttes uden for EU og tydeligvis tager arbejdet og økonomien i deres virksomhed uden for vores grænser, mens vi blot importerer resultaterne? Det er et problem, vi er nødt til at håndtere.

Costas Botopoulos (PSE). – (EL) Fru formand! Jeg betragter Andersson-betænkningen som et modigt træk fra Parlamentets side, for det, der står på spil, er en balance mellem juridiske principper og politiske opfattelser, hvilket direkte påvirker tilværelsen, ikke blot for arbejdstagerne, men for alle borgere.

Det er ikke noget tilfælde, at de sager, som vi drøfter, udkrystalliserede indsigelserne fra såvel juridiske kredse – tro mig, jeg er advokat, jeg ved det – som fra alle EU's borgere, der føler, at EU ikke forstår dem. Som vi har hørt, var de en af hovedårsagerne til, at Irlands befolkning stemte nej til Lissabontraktaten.

Og dog er det, hvor underligt det end lyder, lige netop Lissabontraktaten, som højst sandsynligt ville være en løsning i dette tilfælde, fordi den ville sætte fortolkningen af de tilsvarende bestemmelser i et andet lys. Den sociale klausul og de særlige bestemmelser i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ville højst sandsynligt tvinge Domstolen til at tage et andet standpunkt.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Fru formand! Min danske kollega fra den liberale gruppe sagde tidligere, at problemet, vi har fået i forlængelse af Waxholmdommen, var blevet løst i Danmark. Det må jeg benægte! Man tror, man har løst det, men om det er løst, det afgøres af EF-Domstolen. Og det er jo netop problemet. At spørgsmålet om, hvorvidt man har lov at strejke i forskellige medlemslande, i dag bliver afgjort af EF-Domstolen. Det er derfor, vi skal have lavet traktaten om. Vi skal have lavet traktaten om for at få slået fast, at det ikke kan være rigtigt. Betænkningen af Andersson slår ikke det fast, desværre. Der er gode takter i den, men den mangler det sidste. F.eks. mangler den også et klart krav om, at udstationeringsdirektivet skal ændres, og derfor vil jeg opfordre til, at man stemmer for de ændringsforslag, som klargør disse ting, så vi kan få en klar linje fra Europa-Parlamentet.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Tillad mig at sige et par ord mere om emnet.

Fri bevægelighed er en af EU's store landvindinger. Vi må imidlertid også gøre det klart – og dette vil visse lande med lavere standarder snart forstå, da deres standarder bliver hævet – at fri bevægelighed ikke må resultere i, at normen bliver en slags konkurrence, som medfører, at man ser bort fra de sociale standarder,

som har udviklet sig. Europa må ikke finde sig i afskaffelsen af sociale rettigheder og arbejdstagerrettigheder, som det har kæmpet længe for. Derfor bør vi gøre det klart, at dette aldrig har været vores politik, og at det er en politik, som aldrig bør gennemføres.

Hvis der udføres et arbejde i et land, bør der gives samme løn for samme arbejde. Der må ikke være noget klassesamfund med udenlandske arbejdstagere, der arbejder for en mindre løn. Det er unfair for begge parter, og det er derfor, vi skal gøre dette helt klart.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at rose vores kollega hr. Anderssons betænkning. Men hvad er det helt præcist, EU ønsker? Et indre marked overladt til utøjlet konkurrence, som undertrykker kollektive rettigheder i sin helhed, eller et reguleret indre marked, som giver borgerne mulighed for at udføre anstændigt arbejde over hele Europa?

Budskaberne fra EF-Domstolen, ofte dem fra Kommissionen og til tider dem fra Rådets formandskab er hverken klare eller altid konsekvente. Et samfund er kun så meget værd og overlever kun ved hjælp af den kontrakt, som det foreskriver sig selv. Deregulering, "enhver er sin egen lykkes smed"-løsningen, fører til endnu mere deregulering og i sidste ende til, at systemet går i opløsning.

Det er ikke det, vi ønsker. Jo, vi ønsker rigtignok et indre marked, men et marked, som tjener til at forbedre leve- og arbejdsvilkårene for vores medborgere. Lissabontraktaten fastlægger en række principper, inklusive retten til at forhandle kollektive aftaler. Lad os sørge for, at dette princip respekteres af EU og af alle medlemsstater.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Det er ikke tilstrækkeligt at kritisere de uacceptable standpunkter, som EF-Domstolen har indtaget i sine afgørelser, der udgør et alvorligt angreb på lønmodtagernes mest grundlæggende rettigheder. Vi skal gå langt videre og ændre traktaten omfattende for at forhindre, at noget sådant sker igen.

At den såkaldte europæiske forfatning og udkastet til Lissabontraktaten blev forkastet ved folkeafstemningerne, beviser klart, at der er folkelig utilfredshed med dette EU, som nedvurderer arbejdstagerne og ikke respekterer deres værdighed. Jeg beklager, at denne betænkning ikke når frem til de samme konklusioner, selv om den kritiserer standpunkterne i Domstolens domme til forsvar for arbejdstagernes rettigheder. Men det er ikke nok.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren og Dem alle for den forhandling, der nu er begyndt, da den drejer sig om et usædvanligt følsomt og dybtgående emne. Efter min mening er der i forhandlingen fremkommet en lang række synspunkter, der vil kunne fremkalde livlig diskussion såvel som en lang række modsynspunkter. Det understreger i øvrigt forhandlingens betydning og dens udfordrende karakter. Jeg vil gerne fremhæve nogle enkelte af de grundlæggende tanker. For det første har afgørelserne fra Domstolen i Luxembourg hverken svækket eller beskadiget de grundlæggende rettigheder. Dette er ganske enkelt ikke sandt. Jeg vil også gerne sige, at Domstolen i Luxembourg i kraft af sin retspraksis i øvrigt var den første, der erklærede, at strejkeretten er en grundlæggende rettighed. Dette var aldrig før blevet udtrykt hverken i retspraksis eller i vores retsorden.

Jeg vil også gerne kommentere den opfattelse, der ofte gives udtryk for i debatten, nemlig at spørgsmålet om udstationerede arbejdstagere splitter gamle og nye medlemsstater. Jeg kan berette, at det land, som udsender det største antal arbejdstagere, er Tyskland. Det land, som udsender næstflest arbejdstagere, er Polen, på tredjepladsen ligger Belgien og på fjerdepladsen ligger Portugal. Den opfattelse, at udstationering indebærer en bevægelse fra øst mod vest, fra de nye til de gamle medlemslande, er altså ikke korrekt. Det er heller ikke korrekt, at udstationering af arbejdstagere automatisk indebærer social dumping. Jeg vil gerne erklære, at det er Kommissionens grundlæggende politik at afvise og aktivt modarbejde enhver form for dumping, og dette omfatter også social dumping. Det er også Kommissionens politik at beskytte de sociale standarder, som vi har opnået, og ikke undergrave dem på nogen måde og under nogen som helst omstændigheder.

Jeg vil også gerne sige, at i den forhandling, som blev taget op i workshopen, mente de fleste af de medlemsstater, som afgørelserne i Laval- og Rüffert-sagerne angik, ikke, at vi bør ændre direktivet. Et klart flertal blandt dem mente, at løsningen må findes inden for anvendelsen af den nationale lovgivning, og nogle af dem er godt på vej i denne proces. Jeg vil gerne nævne Danmark og Luxembourg, og jeg vil også gerne sige, at der ifølge oplysninger, som jeg har modtaget fra Sverige, vil blive truffet en meget vigtig afgørelse inden for de kommende to uger, en afgørelse, som er blevet drøftet særdeles grundigt og i mange detaljer af arbejdsmarkedets parter og regeringen.

Jeg vil også gerne sige, selv om det er en detalje, at de såkaldte skuffeselskaber med postboksadresser ikke er et udtryk for udstationering af arbejdstagere eller fri bevægelighed. Man vil muligvis kunne finde et par hundrede eksempler på dem inden for enkelte staters indre markeder, og det er efter min mening et åbent spørgsmål. Et andet meget vigtigt anliggende, som jeg gerne vil understrege, er, at de domme, som Domstolen i Luxembourg har afsagt hidtil, er svar på et tidligere spørgsmål. Det er op til de nationale domstole at fremsætte endelige afgørelser, da dette ligger inden for de nationale domstoles kompetenceområde.

Det er efter min mening absolut nødvendigt at understrege, at dette er et meget grundlæggende anliggende. Kommissionen følger situationen ud fra de perspektiver, som vi har talt om, og er villig til at tage de skridt, der måtte vise sig nødvendige for at løse situationen og nå frem til en passende samstemmende holdning, for jeg vil endnu en gang gentage, at det ikke engang i denne forhandling er fremgået klart, hvor grænsen går. Der mangler stadig meget arbejde, men tillad mig at bemærke og understrege, at arbejdsmarkedets parter spiller en afgørende rolle inden for dette område.

Jan Andersson, ordfører. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne fremsætte nogle få korte bemærkninger.

Der er forskel på Domstolens opgaver og os som lovgivere. Domstolen har udtalt sig. Som lovgivere skal vi handle nu, hvis vi mener, at Domstolen ikke har fortolket lovgivningen sådan, som vi ønsker det. I betænkningen siger vi, at vi og Kommissionen bør gribe ind. Vi bør ikke afvise at ændre udstationeringsdirektivet, hvilket vi også påpeger. Der er ikke modstrid mellem retten til fri bevægelighed og gode sociale forhold. Tværtimod.

Nogle få ord om ændringsforslagene fra PPE-DE-Gruppen. Desværre indeholder de talrige selvmodsigelser i et forsøg på at nå frem til et kompromis. På den ene side kritiserer de ensidige udtalelser fra Rådet, og på den anden side hilser de udtalelserne velkommen. Der er mange selvmodsigelser i deres ændringsforslag. Jeg siger nej til undtagelser for visse bestemte lande, fordi der er tale om europæiske problemer, som vi skal løse i fællesskab. Forskellige arbejdsmarkeder skal fungere side om side.

Vi siger ja til den nye traktat, fordi problemerne med dommene var forbundet med den gamle traktat. Jeg siger ikke nej til foranstaltninger på nationalt plan. Sådanne foranstaltninger er f. eks. nødvendige i Sverige og Tyskland, men vi har også brug for foranstaltninger på europæisk plan.

Endelig vil jeg gerne sige, at det nu er op til Kommissionen at handle. Hvis ikke Kommissionen lytter til Parlamentet og især til det, som folk i Irland, Tyskland, Sverige og andre medlemsstater siger, vil det europæiske projekt tage alvorligt skade. Dette er et af de vigtigste spørgsmål for Europas borgere. Retten til fri bevægelighed – ja, men med gode sociale vilkår og uden social dumping. Vi må arbejde på at opnå dette, så der skal lyttes til Parlamentet.

(Bifald)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 21. oktober 2008.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Ole Christensen (PSE), skriftlig. – (DA) Mobiliteten på det europæiske arbejdsmarked skal styrkes. Derfor kræves der mere fokus på ligebehandling og ikkediskrimination.

Tager man fra ét land til et andet land for at arbejde, skal man selvfølgelig arbejde under de forhold, der gælder i det land, man kommer til.

Landene skal kikke på deres implementering af udstationeringsdirektivet, således at det skaber mere klarhed.

Men der kræves også europæiske løsninger.

– Strejkeretten skal ikke underlægges reglerne for det indre marked.

– Udstationeringsdirektivet skal justeres til de intentioner, man oprindeligt havde. Det skal være muligt for landene at skabe bedre forhold for den udstationerede arbejdskraft end minimumskravene. Således styrker

vi mobiliteten, ligebehandlingen af arbejdstagerne samt kollektive aftaler, herunder retten til at foretage kollektive kampskridt.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Andersson-betænkningen er et nyttigt bidrag til denne kontroversielle og juridisk særdeles komplekse debat. Især bydes det velkommen, at EU-landene opfordres til at gennemføre udstationeringsdirektivet korrekt, og at Kommissionen opfordres til at udarbejde forslag til lovgivning for at lukke de smuthuller, der er blevet dannet ved hjælp af dommene, og for at forhindre, at der opstår modstridende fortolkninger af loven. Vi skal sikre, at udstationeringsdirektivet ikke åbner mulighed for social dumping, og at kollektive aftaler bliver undergravet af arbejdstagere fra andre EU-lande, der underbyder lønninger og arbejdsvilkår i værtslandet.

Vi skal ikke bebrejde Domstolen, som blot gør klart, hvad der står i loven – Domstolen har jo også afsagt talrige domme, der er fordelagtige set fra et socialt perspektiv – men vi bør i højere grad være opmærksomme på at korrigere den bagvedliggende juridiske situation. Kommissionen erklærede selv i april i år, at den grundlæggende ret til at strejke og melde sig ind i en fagforening ikke vejer tungere end retten til at levere tjenesteydelser.

Det er afgørende, at det sidste ord i sagen ikke er blevet sagt med denne betænkning. Hvis det er nødvendigt, skal vi bruge vores ret til at nedlægge veto over for den nye Kommission, hvis de nødvendige lovgivningsforslag ikke indgår i dens første arbejdsprogram.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne gøre en ting helt klart. Arbejdstagere fra den østlige del af EU deltager ikke i og ønsker ikke social dumping. Det er ikke dem, der ønsker at sælge sig selv billigt. Desværre er udgifterne til at opgradere og genudvikle arbejdsstyrken sammenlignelige i Øst- og Vesteuropa. Nogle udgifter er oven i købet højere i Rumænien end i andre områder, men også her skal regningerne jo betales.

Det er ikke arbejdstagerne, der har ansvaret for at have skabt denne usikre situation på arbejdsmarkedet og for at forværre arbejdsvilkårene i EU, idet ansvaret ligger hos dem, som presser så meget på, som de kan, for at afskaffe de eksisterende garantier i arbejdslovgivningen med et eneste formål. De ønsker nemlig med alle midler at maksimere profitterne, herunder ved at ofre alle de principper og værdier, som vi anser for at være de fælles goder, som Europas samfund har opnået.

Det er i dette tilfælde vores pligt at beskytte de østeuropæiske arbejdstageres krav om at nyde godt af en grundlæggende rettighed: lige løn for lige arbejde. Først og fremmest skal socialister og fagforeninger undgå at skabe en forkert og kunstigt skelnen inden for gruppen af dem, som kun kan opnå disse rettigheder, hvis de holder fast i solidariteten. De har ikke andre våben end solidariteten.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Arbejdstagernes ret til fri bevægelighed er en af de fire frihedsrettigheder på det indre marked. Hvis vi ønsker, at Europa skal blive integreret hurtigere, er det afgørende, at vi lindrer de vesteuropæiske arbejdstageres frygt for de østeuropæiske arbejdstagere, uden at vi samtidig lukker af for arbejdsmarkederne. Desværre vil adskillige vesteuropæiske fagforeningers længsel efter at lukke adgangen til markederne for de nye medlemsstater endnu en gang ikke bidrage til at forene Europa. Det er økonomisk set en håbløs vej at gå, idet det vildleder arbejdstagerne, skaber mistillid, og det er ikke i den internationale solidaritets ånd.

Arbejdskraftens fri bevægelighed er en løsning, der bidrager til at overvinde arbejdskraftmangel inden for visse brancher. Der er områder, hvor der er stor efterspørgsel efter buschauffører, og områder, hvor der er mangel på speciallæger. Denne bevægelighed må ikke standses.

Da ligebehandling er et af de grundlæggende principper i EU, skal arbejdstagernes fri bevægelighed foregå på lige vilkår. Det udbredte princip om, at udenlandske arbejdstagere får mindre i løn end værtslandets borgere, er ikke i overensstemmelse med det princip. Jeg er enig i det princip, der understreges i betænkningen – ligebehandling og ligeløn for lige arbejde.

Når man udstationerer arbejdstagere inden for EU, er det nødvendigt, at mindstelønnen i det mindste er garanteret.

Mekanismerne til beskyttelse af arbejdstagere varierer historisk fra en del af Europa til en anden. Men det er på høje tid, at vi også ændrer praksis inden for dette område. Hvis arbejdstagere nu kun forsvare deres nationale egenart, har de overgivet sig frivilligt. Det er meget vanskeligt at forklare folk fra nye medlemsstater, hvorfor det er umuligt at ændre, når man tager i betragtning, at f. eks. Estland var i stand til at gennemføre

EU's samlede regelværk på mindre end seks år. Beskyttelsen af arbejdstagerne er et tilstrækkelig ædelt mål, og vi skal gøre en indsats for at opnå enighed.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Den initiativbetænkning, som vi er i færd med at drøfte, savner balance og hælder sine steder mod det protektionistiske. Ingen drager strejkeretten i tvivl, men vi må ikke tillade, at det går så vidt, at leverandørerne af tjenesteydelser risikerer at miste deres konkurrenceevne.

I dag har vi diskuteret bestemte afgørelser fra EF-Domstolen, især Laval-, Rüffert- og Viking Line-sagerne. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at ingen af de ovennævnte domme berører indholdet af kollektive aftaler, der kan underskrives i medlemsstater, eller retten til at indgå sådanne aftaler. Retten til at gribe til kollektive foranstaltninger falder ind under anvendelsesområdet for traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og skal derfor være begrundet i en betydelig offentlig interesse og stå i forhold til målsætningen.

7. Det Europæiske Råds møde (15.-16. oktober 2008) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Det Europæiske Råds rapport og Kommissionens erklæring om Det Europæiske Råds møde den 15.-16. oktober 2008.

Hr. formand for Rådet, hr. Sarkozy, hr. formand for Kommissionen, hr. Barroso! I løbet af de seneste uger har vi måttet gennemleve en særdeles vanskelig tid, hvor EU under Deres formandskab har bevist sin handlekraft. Hvis Europas lande ikke havde fundet en fælles løsning, hvis ikke der var blevet indgået en aftale mellem de europæiske partnere, og hvis ikke euroen havde fandtes, er det særdeles sandsynligt, at vi ville have befundet os i en katastrofal situation i dag.

Eurogruppens forslag fra for 10 dage siden, Det Europæiske Råds beslutninger fra i onsdags og de forpligtelser, der er blevet indgået i denne weekend på Camp David-mødet, er en række succeser, der afspejler en virkelig koordinering af handlinger og bestræbelser, der sigter mod at gennemføre de reformer, der er nødvendige for at reagere effektivt på den globale økonomis problemer. Men det var ikke kun regeringerne, der reagerede på krisen. Det Europæiske Råd har under Deres lederskab og i et tæt samarbejde med Kommissionen og Europa-Parlamentet sørget for, at EU spillede en afgørende rolle med hensyn til at sikre, at alle vores borgere, som vi står til ansvar over for, ikke lider overlast.

Ofte har det været i krisetider, at EU har vist sin sande styrke, takket være hr. Sarkozy og kommissionsformand Barroso. Europæisk handling har været fælles handling. Inden jeg åbner denne formiddags forhandling, ønsker jeg derfor at lykønske formanden for Rådet og formanden for Kommissionen.

Nicolas Sarkozy, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er mig en ære at møde op for Europa-Parlamentet endnu en gang for at aflægge beretning om rådsformandskabets arbejde på et så vigtigt tidspunkt for Europa. Hvis De tillader det, vil jeg prøve at tale meget frit, da det kun er på sin plads her i Parlamentet, som er hjertet i det demokratiske Europa, som er vores alles ideal.

Hvad har vi forsøgt at opnå? For det første var det formandskabets ønske, at de europæiske institutioner trækker på samme hammel på baggrund af alle de kriser, vi var nødt til at tage os af. Det var mit ønske, at Europa-Parlamentet skulle inddrages hele vejen i de store begivenheder, vi har oplevet, og jeg vil gerne takke formændene for Deres grupper af alle politiske overbevisninger, som har deltaget i denne dialog og har arbejdet sammen med rådsformandskabet.

Det var også mit ønske, at vi ville arbejde tæt sammen med Kommissionen og især med dens formand, for uanset hvilke uenigheder og forskelle, der måtte være mellem Parlamentets medlemmer, er alle udmærket klar over, at splittelse mellem de europæiske institutioner svækker Europa, og at det er en pligt for dem, der påtager sig ansvar, at arbejde sammen. Vi vil bringe Europa videre, hvis Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet når til enighed i de større spørgsmål og på den måde sørger for, at Europas stemme bliver hørt.

(Bifald)

Vi ønskede først og fremmest, at Europa står sammen – hvilket ikke var let at opnå. Vi ønskede, at Europa tænkte selvstændigt, for verden har brug for, at Europa tænker og er proaktivt. Hvis Europa har noget at skulle have sagt, ønsker vi ikke blot, at det siger det, men at det handler derefter.

Først var der krigen, hvor russerne reagerede fuldstændig uforholdsmæssigt under konflikten i Georgien. Ord har en betydning. Jeg bruger ordet "uforholdsmæssig", fordi det ikke stod i forhold til konflikstens anledning at intervenere på den måde, som russerne gjorde det i Georgien.

(Bifald)

Men jeg bruger ordet "reagere", fordi hvis de reagerede uforholdsmæssigt, så var det på grund af en helt og aldeles upassende handling, der var sket forudgående. Europa skal være retfærdigt og bør ikke tøve med at afstå fra ideologiske tankemåder for at sende et budskab om fred.

Krisen begyndte den 8. august. Den 12. august var vi i Moskva med Bernard Kouchner med henblik på at opnå en våbenstilstand. Jeg påstår ikke, at det var ideelt. Jeg siger blot, at det inden for fire dage lykkedes Europa at få en våbenstilstand igennem. I begyndelsen af september fik Europa tilsagn om, at man ville trække sig tilbage til de fronter, hvor man stod før krisens begyndelse den 8. august. Inden for to måneder sørgede Europa for, at en krig blev afsluttet, og at besættelsesstyrkerne blev trukket tilbage.

Der var mange forskellige holdninger til sagen. Nogle sagde – og det havde de deres grunde til – at dialog var meningsløs, og at reaktionen på militær aggression skulle være militær. Sikke et vanvid. I Europa har vi oplevet Berlinmurens fald og den kolde krigs afslutning – Europa skal ikke være part i en ny kold krig, som man skal lide under, blot fordi man ikke har formået at holde hovedet koldt!

(Bifald)

Dette var et problem, som vi overvandt med vores amerikanske allierede, som mente, at besøget i Moskva var ubelejligt. Trods alt havde vi et tæt samarbejde med vores amerikanske allierede. Deres holdning var forskellig fra vores. Vi forsøgte at arbejde med dem i stedet for mod dem, og ærligt talt, sådan som verdens tilstand er i dag, mener jeg virkelig ikke, at der er brug for en krise mellem Europa og Rusland. Det ville være uansvarligt. Derfor kan vi godt forsvare vores synspunkter angående respekt for suveræniteten, respekt for Georgiens integritet, menneskerettigheder og de meningsforskelle, som vi har haft med de ledende kræfter i Rusland, men det ville have været uansvarligt at skabe betingelserne for en konflikt, som vi på ingen måde har brug for.

Der er blevet indledt drøftelser i Genève om den fremtidige status for de georgiske områder Ossetien og Abkhasien. Jeg har fået at vide, at de er begyndt under vanskelige omstændigheder, men hvem kunne have forestillet sig, at det kunne være anderledes? Det vigtige er, at de er begyndt. Jeg må også sige, at præsident Medvedev har holdt de løfter, han gav kommissionsformandskabet og rådsformandskabet, da vi rejste til Moskva i begyndelsen af september.

Europa har skabt fred. Europa har sikret, at en besættelseshær har trukket sig tilbage, og Europa har søgt internationale forhandlinger. Jeg tror, at det er længe siden, at Europa har spillet sådan en rolle i en konflikt af denne art.

Selvfølgelig kan jeg se alle tvetydighederne, alle utilstrækkelighederne, alle de kompromiser, man blev nødt til at indgå, men jeg mener rent faktisk, at vi har opnået alt det, vi kunne have opnået, og frem for alt, at hvis ikke Europa havde sørget for, at dialogens og fornuftens stemme blev hørt, ville ingen andre have gjort det. Desuden var alle de internationale medier udmærket klar over, at da vi tog af sted til Moskva og Tbilisi den 12. august, stod russerne 40 km fra Tbilisi, og at det var deres mål at omstyrte hr. Saakashvilis styre. Sådan lå landet. Vi kom meget tæt på en katastrofe, men takket være Europa – et beslutsomt Europa – indtraf katastrofen ikke, selv om det selvfølgelig vil kræve meget arbejde at løse op for spændingerne i den del af verden.

Mit andet punkt angår krisen, den systemiske, utrolige, usandsynlige finansielle krise, der – hvis vi skal fremlægge det sande billede, – begyndte den 15. september og ikke den 7. august 2007. Den 7. august 2007 begyndte en krise, der var alvorlig og bekymrende, men dog, om jeg så må sige, normal. Den 15. august 2008 indtrådte vi i en anden krise, for hvad skete der den 15. august 2008? Lehman Brothers gik fallit – og verden opdagede med forbløffelse den 15. august 2008, at en bank kan gå fallit.

Det er ikke op til os, og det er ikke op til mig at dømme om, hvad den amerikanske regering gjorde eller ikke gjorde. Det eneste jeg siger, og det står jeg ved, er, at den 15. september 2008 blev den alvorlige krise til en systemisk krise med sammenbruddet af det amerikanske finansielle system, som blev efterfulgt af sammenbruddet af det europæiske finansielle system og derefter gradvist af andre aktiebørser og finansielle systemer.

Hvilke forsøg gjorde man på det tidspunkt? Der var den første Paulson-plan, som ikke virkede. Jeg udøver ikke kritik, når jeg siger dette, jeg beskriver situationen, som den var. På det tidspunkt prøvede vi sammen med Kommissionens formand at sammenstykke et fælles europæisk svar, først inden for euroområdet.

Formanden har været inde på dette. Hvad enten man er for eller imod, forbliver det en kendsgerning, at vi har den samme bank og den samme møntfod i euroområdet og derfor den samme pligt til at stå sammen.

Det var ikke let at nå en fælles holdning. Vi begyndte med at foreslå et møde mellem de fire europæiske lande, som er medlemmer af G8. Jeg fornærmer ikke nogen ved at sige, at den indflydelse, som f.eks. Det forenede Kongerige har på det globale finansielle system, er større end andre landes blandt de 27. Jeg sagde, at hvis vi på nogen mulig måde kunne nå frem til en aftale mellem Det forenede Kongerige, Tyskland, Italien og Frankrig, ville det ikke være til ulempe for de andre lande i Europa, men til deres fordel.

Selvfølgelig var der forskellige holdninger, og hvem kan bebrejde os det? I de allerførste dage af krisen vidste vi ikke, hvordan det var bedst, at vi reagerede på krisen, hvis lige ingen havde set før i den økonomiske historie, eller i det mindste i det 20. århundrede. Derfor var det min tanke, at når først de fire var mødtes, skulle vi også sørge for at få Eurogruppens lande til at mødes sammen med Slovakiet, som snart vil tilslutte sig os. Den ekstra uge gjorde det muligt for os at finde en løsning i fællesskab, som ville gøre det muligt for bankerne at genoptage deres arbejde, nemlig at låne penge ud. Men vi kom til at stå i en situation, hvor bankerne ikke længere lånte penge ud til hinanden, fordi de ikke længere havde nogen penge at låne ud, og hele systemet brød sammen. Der var banker, der blev nationaliseret i Det forenede Kongerige, banker, der gik fallit i Belgien, et islandsk system – uden for Europa, men meget tæt på Europa – der brød sammen, meget dårlige nyheder fra Schweiz og lidt efter lidt, afsmitning på Tyskland, Frankrig, alle blev revet med. Det lykkedes os i Eurogruppen at nå en aftale om en kæmpemæssig plan – 1 800 mia. EUR – som gør det muligt for vores finansielle institutioner at komme videre med deres arbejde og berolige opsparere og iværksættere i Europa.

Som det næste tog vi til Det europæiske Råd, som vedtog den samme strategi, og med det grundlag var vi i stand til at berolige markederne i Europa. Vi fik en behagelig overraskelse i form af Paulson-II-planen, og alle kunne se, at den i vidt omfang var inspireret af den europæiske plan. Det giver ikke nogen fjer i hatten. Det drejer sig simpelthen om at gøre sig det klart, at krisen er global, og at svaret derfor også kun kan være globalt. USA og Europa har brug for at koordinere deres handlinger.

Men alt dette handler om krisestyring, hverken mere eller mindre. Hvis vi ikke havde gjort dette, hvad ville der være sket?

Vi skal stadig levere de rigtige svar. Hvordan kunne alt dette gå til? Hvordan kan vi forhindre, at det hele gentager sig? Og har Europa i det hele taget idéer at holde i hævd eller en politik at foreslå? Det var i denne sammenhæng, at jeg på FN's Generalforsamling i begyndelsen af september på vegne af Europa foreslog, at der skal holdes et internationalt topmøde, hvor fundamentet til et nyt Bretton Woods-system kan blive lagt, med henvisning til efterdønningerne af Den 2. Verdenskrig, så der kan blive grundlagt et nyt globalt finansielt system. Denne tanke er ved at vinde indpas. Hvad skal være Europas målsætning i forbindelse med dette topmøde? Fra europæisk side skal vi foreslå en radikal reform af den globale kapitalisme.

Det, der er sket er, at kapitalismens værdier er blevet forrådt, det er ikke markedsøkonomien der er blevet draget i tvivl. Der manglede regler, og vi blev vidner til, at spekulanter blev belønnet på bekostning af iværksættere. Vi skal foreslå nye regler. Europa skal og vil fremlægge forslag. For det første bør ingen bank, der arbejder med offentlige midler, være i stand til at arbejde med skattely.

(Bifald)

Intet finansielt institut bør være i stand til at arbejde uden at være underkastet finansielle regler. De handlendes aflønningssystemer skal være beregnet og indrettet således, at de ikke opmuntres til at tage unødige risici som dem vi har været vidne til. Reglerne for regnskabsaflæggelse inden for vores banker skal ikke forværre krisen, men skal snarere sætte os i stand til at mildne den, og det monetære system skal genovervejes mellem faste vekselkurser og ingen vekselkurser mellem valutaer. Vi har prøvet alverdens ting. Kan vi, resten af verden, fortsætte med at bære verdens største magts mangler uden at sige noget? Svaret er klart nej.

(Bifald)

Det nytter desuden ikke noget at pege fingre ad nogen. Vi skal blot finde måden og midlerne til at sikre, at dette ikke sker igen. Jeg kunne sige meget mere, men hvis jeg skal komme videre, kunne jeg frem for alt godt tænke mig, at Europa overvejer globalt lederskab i det 21. århundrede. Vi bør ikke være overraskede over, at det ikke fungerer. Vi befinder os i det 21. århundrede, men vi har institutioner fra det 20. århundrede. USA's præsident og Europa har derfor foreslået adskillige topmøder fra midten af november, som vil fokusere på en ny form for regler, en ny form for globalt lederskab. Jeg håber, at Europa vil være i stand til at debattere dette.

Jeg vil udnytte lejligheden til at foreslå mine partnere, stats- eller regeringslederne, et møde, hvor disse topmøder kan blive forberedt. Spørgsmålet om en radikal reform af vores kapitalistiske system og vores internationale system er et spørgsmål, der i ligeså høj grad interesserer Europa-Parlamentet, som skal debattere det og fremsætte sine forslag. Men Europa skal tale med én stemme, hvis det ønsker at blive hørt.

Hvem vil deltage i dette topmøde? Der er mange skoler. Efter min mening er det enkleste G8, som er uundværlig – med russerne, selvfølgelig – hvortil vi bør tilføje G5, som også er uundværlig, og som ville gøre det muligt især for Kina og Indien at blive inddraget i denne væsentlige debat. Det vil være formålet med vores rejse til Kina med kommissionsformand Barroso at overbevise de asiatiske magter om at deltage i denne radikale reform.

Der har været et tredje emne under dette formandskab, som har vist sig at være usædvanlig svært, nemlig spørgsmålet om fremtiden for energi- og klimapakken. Jeg er fuldt ud klar over, at Parlamentet og nogle af dets grupper er splittede i spørgsmålet om, hvordan det videre forløb skal være. Tillad mig at give udtryk for min faste overbevisning og den politik, som jeg har til hensigt at foreslå. Energi- og klimapakken tager udgangspunkt i den overbevisning, at verden har kurs mod katastrofen, hvis vi fortsætter med at producere på de samme vilkår. For at gøre en lang historie kort, sådan er det.

(Bifald)

Jeg kan ikke se et eneste argument, der viser, at verden har det bedre ud fra et miljømæssigt synspunkt, fordi finanskrisen er indtrådt. Da vi besluttede at gå i gang med energi- og klimapakken, gjorde vi det med en bevidsthed om vores ansvar over for vores børn og over for vores klodes fremtid. Dette er en strukturel politik, dette er en historisk politik, og det ville være tragisk, hvis vi bruger finanskrisen som et påskud for at forlade denne politik.

(Bifald)

Det ville være tragisk, og det ville være uansvarligt. Hvorfor ville det være uansvarligt? Det ville være uansvarligt, fordi vi på Europas vegne ville udsende det budskab, at vi ikke har besluttet at gøre den indsats, som vi har lovet på dette område, og hvis vi ikke gør den indsats, er vores muligheder for at overbevise resten af verden om nødvendigheden af at beskytte den globale balance ikkeeksisterende. Derfor er det ikke blot et spørgsmål om, at vi i Europa ikke magter at påtage os ansvaret for os selv, det drejer sig om, at vi ikke formår at påtage os ansvaret for hele verden, hvad angår miljøet. Hvis vi i Europa ikke foregår med et godt eksempel, vil vi ikke blive lyttet til, respekteret eller bemærket – og hvis ikke vi i Europa påtager os den opgave, er der ingen der vil gøre det for os. I så fald vil vi have forsømt en historisk lejlighed.

(Bifald)

Hvad vil det sige, at "vi vil have forsømt en historisk lejlighed"? Jeg mener, at det betyder to ting. For det første skal vi tage "3x20"-målene op til fornyet overvejelse, og for det andet skal vi genoverveje tidsplanen, dvs. slutningen af året. Det er dog på ingen måde min hensigt at undergrave den fælles beslutningsprocedure, og jeg vil gerne tilføje, at jeg hverken har magt eller agt til at gøre det. Desuden forudsætter det en ondsindet tankegang at tillægge mig sådanne tanker, selv om det er noget af en kompliment fra hr. Cohn-Bendits side at tillægge mig tanker. Ikke desto mindre kæmpede vi i denne sag side om side med kommissionsformand Barroso ved Det europæiske Råd for at opnå tilslutning til målsætningerne og tidsplanen. Det var ikke let. Derfor har vi nogle få uger til at overbevise nogle af vores partnere, hvis bekymringer jeg forstår – for man kan ikke skabe betingelser for et kompromis, hvis man ikke prøver at forstå, hvad der bliver sagt af dem, der er uenige med en.

Der er nogle økonomier, som for 95 %'s vedkommende er afhængige af kul. Man kan ikke bede dem om ting, som vil tvinge dem i knæ, når de allerede har kæmpemæssige problemer. Derfor bliver vi nødt til at finde fleksible løsninger, samtidig med at vi overholder de to ydre begrænsninger, som jeg foreslog Rådet, nemlig at vi skal leve op til målsætningerne, og vi skal leve op til tidsplanen.

Måske vil jeg få lejlighed til at redegøre mere indgående herfor i andre sammenhænge, men jeg vil ikke sætte formandens tålmodighed på en prøve. Dog vil jeg gerne sige, at dette var, hvad vi stræbte efter at opnå, og jeg håber, at alle vil være i stand til at støtte det.

Jeg vil gerne sige et par ord om det fjerde emne, indvandringsspagten. Pagten er et fornemt eksempel på europæisk demokrati, og trods de indledende forskelle var alle i stand til at enes om en selektiv indvandringspolitik, som er aftalt med udvandringslandene, således at vi kan drage fordel af Schengen, som omfatter tre fjerdedele af Europas lande. Hertil kommer, at det ikke desto mindre kun er rimeligt, selv om vi

har afskaffet den indbyrdes visumpligt, at lande, hvis borgere ikke behøver visa for at rejse fra et land til et andet, deler vores tankegang, når de skal støtte en europæisk indvandringspolitik.

To ting skal endnu nævnes, inden jeg afslutter. Det første er, at den finansielle krise har trukket en økonomisk krise efter sig. Den økonomiske krise er her. Det giver ingen mening at forudsige den, for vi står midt i den nu. Personligt vil jeg gerne sige, at omend jeg er fuldt ud klar over, at der hersker uenighed mellem visse lande, så kan jeg dog ikke forestille mig, at nogen skulle sige til mig, at vi i lyset af den finansielle krise behøvede et forenet europæisk svar, men at vi i lyset af den økonomiske krise ikke også behøver et forenet europæisk svar.

Jeg vil gerne sige lidt om, hvad "forenet" vil sige. "Forenet" betyder ikke, at man giver det samme svar. I forbindelse med finanskrisen foreslog vi en værktøjskasse, en ruteplan, harmonisering og koordinering. Jeg mener, at vi har brug for det samme for den økonomiske politik. Det betyder ikke, at vi alle vil gøre det samme, men det betyder i det mindste, at vi er forpligtet til at tale om tingene, forpligtet til at informere hinanden og, hvad angår særlige spørgsmål, forpligtet til at rådføre os med hinanden. Der er adskillige initiativer. Tillad mig at nævne en idé. Aktiemarkederne er på et historisk lavt niveau. Jeg ønsker ikke, at Europas befolkning skal vågne op om nogle måneder for blot at opdage, at europæiske virksomheder nu tilhører ikkeeuropæisk kapital, som har købt dem til den laveste kurs – for så godt som ingenting – og nu ejer dem. Europas befolkninger ville da spørge os: "Hvad har I dog gjort?"

Jeg vil gerne opfordre til, at vi hver især reflekterer over, hvilken chance det kunne være, hvis vi også oprettede statsejede fonde i de enkelte medlemsstater, og hvis disse nationale statsejede fonde med mellemrum blev koordineret, så erhvervslivet kunne give et svar på krisen. Jeg vil tilføje, at jeg med stor interesse har fulgt den amerikanske plan for bilindustrien: 25 mia. USD i renter til utroligt lave priser for at redde de tre bilproducenter i USA fra fallit.

Jeg synes, vi skal dvæle et øjeblik ved dette spørgsmål i Europa. Vi beder vores producenter – og det med rette – om at bygge rene biler nu, om at ændre deres produktionssystemer fuldkomment. På dette grundlag vil 50 % af de solgte biler i mit land takket være miljøpræmien fremover være rene biler. Kan den europæiske bilindustri blive overladt til en situation, hvor den er udsat for alvorligt fordrejet konkurrence med sine konkurrenter fra USA, uden at man spørger om, hvilke branchepolitikker der findes for at beskytte den europæiske industri?

Dette betyder ikke, at vi sætter spørgsmålstejn ved det indre marked. Dette betyder ikke, at vi sætter spørgsmålstejn ved konkurrenceprincippet. Dette betyder ikke, at vi sætter spørgsmålstejn ved princippet om statsstøtte. Det, det betyder, er, at vi i Europa er nødt til at give et samlet svar, et svar, der ikke er naivt, når vi møder konkurrence fra de andre større regioner i verden. Det er vores pligt at sørge for, at vi i Europa kan fortsætte med at bygge fly, skibe, tog og biler, for Europa har brug for en kraftfuld industri. Den politik vil formandskabet kæmpe for med rejst pande.

Mit sidste og afsluttende punkt drejer sig om institutionerne. Jeg ved ikke, om De drager et lettelsens suk, fordi jeg nærmer mig afslutningen på min tale, eller om det er, fordi de andre emner var mindre vigtige. Institutionerne er ikke det eneste emne i Europa, og det ville være meget forkert at beskæftige sig for indgående med dette spørgsmål, hvis vi dermed udelukker alt andet. Men institutionerne er nu engang en vigtig sag. Jeg vil gerne give udtryk for, at jeg er fuldstændig overbevist om, at krisen gør en reform af de europæiske institutioner nødvendig. Krisen indebærer, at Europa skal være i stand til at give et så kraftfuldt og hurtigt svar som enhver anden verdensmagt, som f.eks. USA var i stand til at give på den tragedie, som den finansielle krise repræsenterer.

Jeg er en af dem, der mener, at det ville være en meget alvorlig fejltagelse ikke at reformere vores institutioner. Meget alvorlig. Ikke mindst fordi det ikke virker særlig fornuftigt at have et formandskab, der skifter hvert halve år, når vi skal følge op på komplicerede anliggender som Georgien og Rusland, den finansielle krise og den økonomiske krise. Uanset hvordan der blev stemt ved de seneste valg, må jeg helt åbent sige, at hvis vi holder af Europa, og hvis vi ønsker, at Europa skal tale med én stemme, virker det ikke særlig fornuftigt på mig at mene, at formandskabet for Rådet skal skifte hvert halve år. Derfor skal vi sammen med kommissionsformand Barroso udarbejde en køreplan for december for at finde et svar på det irske spørgsmål. Inden jeg forlader formandskabet for Rådet, er det min dybtfølte hensigt at foreslå denne køreplan og på et enigt grundlag fremlægge, hvordan vi kan overvinde den situation, der er opstået.

Jeg vil også gerne sige en sidste ting, nemlig at euroområdet ikke kan fortsætte uden en klart beskrevet økonomisk ledelse. Vi kan ikke længere fortsætte som hidtil. Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse af ECB's arbejde. Jeg vil gerne give udtryk for min faste overbevisning om, at ECB skal være uafhængig, men hvis

ECB's arbejde skal nå sit fulde potentiale, skal ECB være i stand til at forhandle med en økonomisk ledelse. Dette var traktatens ånd. Traktatens ånd er dialog, demokrati og uafhængighed på begge sider og, sådan som jeg ser det, er den sande ledelse for Eurogruppen en Eurogruppe, der mødes på stats- og regeringslederniveau. Da jeg indkaldte til dette møde, blev jeg forbløffet over at opdage, at et sådant møde fandt sted for første gang, siden euroen blev indført.

Ærligt talt, vi indfører en møntfod, vi opretter en centralbank til os selv, og vi har en fælles pengepolitik, men vi har ikke en økonomisk ledelse, der lever op til sit navn. Det var gavnligt, at vi fik valgt en formand for finansministrene, og jeg var inddraget i beslutningen, idet jeg selv var finansminister på det tidspunkt. Desuden vil jeg også gerne udtrykke min anerkendelse af Jean-Claude Junckers arbejde og af hr. Almunias arbejde. Der er dog en ting, jeg gerne vil sige: Når krisen antager en størrelsesorden som den, vi har set, modsvarer et møde blandt finansministrene ikke i sig selv krisens alvor. Da vi skulle skaffe de midler til veje, som vi fik samlet sammen, var det i øvrigt ikke finansministrene, som vi skulle mobilisere, men det var alene stats- og regeringslederne, som havde den demokratiske legitimitet til at træffe så alvorlige beslutninger.

Jeg kunne sige frygtelig mange ting endnu. Til slut vil jeg blot gerne sige, at verden har brug for et Europa, der taler med en stærk stemme. Dette ansvar hviler på Parlamentets skuldre; det hviler på Kommissionens skuldre og på Rådets skuldre. Jeg vil gerne sige til alle Parlamentets medlemmer, at det uanset vores meningsforskelle har været meget nyttigt for formandskabet at mærke solidariteten fra Europa-Parlamentet, som lige fra begyndelsen havde analyseret krisens alvor, og som var villigt til – og det fortjener anerkendelse – at sætte sig ud over vores forskellige holdninger for at skabe forudsætningerne for, at Europa kunne blive forenet. Dette ønskede jeg at give udtryk for, fordi det er min dybeste overbevisning.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Det europæiske rådsmøde i sidste uge var højdepunktet i et arbejde af hidtil uovertruffen intensitet for at håndtere den økonomiske krise i Europa. Dermed blev risikoen for, at der blev indført uovervejede foranstaltninger på et ukoordineret grundlag udelukket, således at vi kunne nå frem til en fælles holdning med henblik på at genoprette stabiliteten i det europæiske finansielle system. Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse af præsident Sarkozy, hvis foretagsomhed og uvurderlige beslutsomhed gav den nødvendige energi til, at de 27 kunne finde frem til fælles målsætninger og principper.

Jeg er også stolt af det bidrag, som Kommissionen ydede, der – som præsident Sarkozy sagde – altid har arbejdet hånd i hånd med det franske formandskab og desuden altid har betonet, at kun et europæisk svar kunne have virkning på det nødvendige niveau.

Den handlekraft, som vi observerede ved Det europæiske Råd, og som desuden har sat os i stand til at vedtage en meget vigtig pagt om indvandring, skal også være os en rettesnor, når vi skal håndtere den europæiske dagsorden op til Det europæiske Råd i december.

Vi har især brug for at udvikle en køreplan for Lissabontraktaten for at kunne forberede os passende på valget i 2009.

Med hensyn til "energi- og klimapakken" skal der meget store anstrengelser til, hvis der skal underskrives en aftale sidst på året. Kommissionen vil arbejde tæt sammen med formandskabet for at finde løsninger, der tager højde for alle medlemsstaternes anliggender. Vi regner med, at Parlamentet fortsat vil støtte os i at nå en aftale.

I min tale i dag vil jeg dog gerne fokusere på det emne, der bør være vores umiddelbare vigtigste anliggende, nemlig den europæiske økonomi. Der er tre ting, vi skal arbejde på. For det første skal vi handle umiddelbart på europæisk plan for at overvinde den finansielle krise. For det andet skal vi reformere det internationale finansielle system, og for det tredje skal vi styrke det, der betegnes som "realøkonomien" for at mindske følgerne af den finansielle krise og skabe betingelserne for fornyet vækst og beskæftigelse.

Jeg er overbevist om, at vi i Europa med de valg, som vi tager, befinder os i en position, hvor vi kan gøre vores indflydelse gældende i den internationale reaktion på krisen. Camp David-topmødet sidste weekend gav et tydeligt fingerpeg om, hvad Europa er i stand til at opnå, når vi handler samlet. Lad os være ærlige, dette var ikke det indlysende resultat. For en måned eller to siden var det umuligt, at USA's præsident var ved vores side. Men nu er det lykkedes os at få vores partnere fra USA til at stå side om side med os, og jeg er overbevist om, at vi har skabt forudsætningerne for en grundlæggende reform af det globale finansielle system.

Vi lever virkelig i en tidsalder uden fortilfælde, hvor vi har brug for koordinering i et omfang, der ligeledes er uden fortilfælde. Til dette internationale svar har vi brug for et ægte europæisk svar. Europa skal skabe det

internationale svar på internationale problemer. Globaliseringens regel er netop respekt for princippet om åbenhed og gensidig afhængighed. I stedet for at lide under globaliseringen, skal Europa forme den med sine værdier og også beskytte dens interesser. Jeg har med glæde og stolthed iagttaget, hvordan vi i Europa under denne krise har bevist, at vi er på højde med disse udfordringer.

formand for Kommissionen. – Hr. formand! Tillad mig at redegøre mere detaljeret for vores svar på denne krise.

Vores første prioritet var at spille vores rolle som Kommission i redningen af finansielle institutioner i vanskeligheder. I den forbindelse kunne vi trække på det fremragende samarbejde, som vi har haft med medlemsstaterne og med ECB.

Vores næste skridt var at fremlægge en pakke af præcise, målrettede foranstaltninger, der rettede sig mod specifikke mangler angående kapitalkrav, indskudsgarantier eller regler for regnskabsaflæggelse. Hastigheden var afgørende, og vi reagerede ved at arbejde hurtigere. I samme forbindelse var jeg taknemmelig for den hurtighed, hvormed Parlamentet var i stand til at færdiggøre behandlingen af ændringerne af reglerne for regnskabsaflæggelse. Jeg ved, at De fuldt ud anerkender, at de andre forslag, der er blevet fremlagt, fortjener den samme hurtige behandling.

Vi skal også se på, hvilke andre forslag, der vil blive brug for, så de nuværende regler kan blive ajourført, og hullerne kan blive udfyldt.

Vi vil få forslaget fra kreditvurderingsinstitutterne i næste måned. Vi vil fremlægge et initiativ om aflønning af topchefer på grundlag af vores anbefaling fra 2004. Vi vil se på regler for derivativer. Vi vil arbejde konstruktivt sammen med Europa-Parlamentet på opfølgningen til Deres seneste beslutningsforslag og se på, hvad det medfører for Kommissionens arbejdsprogram for 2009. Alle områder af de finansielle markeder vil blive omfattet af denne gennemgang.

Et vigtigt grundlag for fremtidig handling vil være resultaterne fra den højniveaugruppe, som jeg har nedsat under Jacques de Larosières ledelse, som skal undersøge grænseoverskridende finansielt opsyn i Europa. Det er med glæde, at jeg i dag kan meddele Dem sammensætningen af denne gruppe. Den vil være sammensat af Leszek Balcerowicz, Otmar Issing, Rainer Masera, Callum McCarthy, Lars Nyberg, José Pérez Fernández og Ono Ruding. Jeg beder denne gruppe om at fremlægge sine første resultater i rette tid inden forårets Europæiske Råd, og i eftermiddag vil jeg drøfte med Deres Formandskonference, hvordan det kan sikres, at Parlamentet bliver inddraget i dette arbejde.

Men som jeg sagde tidligere, vil vi også skulle argumentere for en reform af det globale finansielle system. De seneste måneder har vist, at Bretton Woods-institutionerne ikke har kunnet følge med hastigheden i de globale finansielle markeders integration.

Samarbejdet mellem EU og USA vil være afgørende, for som De ved, står EU og USA for næsten 80 % af de finansielle engrosfinansmarkeder. Dette samarbejde er ikke kun vigtigt for at få os ud af krisen, men det er endnu vigtigere for at undgå endnu en krise. I den henseende var de drøftelser, som præsident Sarkozy og jeg havde med præsident Bush sidste weekend et større skridt fremad.

Men det er ikke nok. Vi er nødt til at få andre større aktører med os. Jeg vil senere i denne uge rejse til Kina, hvor jeg sammen med præsident Sarkozy vil tage dette spørgsmål op med Kinas præsident og premierminister og med andre asiatiske partnere ved ASEAN-topmødet. Vi har brug for, at en kritisk masse af aktører er med.

Målet er at finde frem til et system for global finansiell ledelse, der er tilpasset det 21. århundredes udfordringer med hensyn til effektivitet, gennemsigtighed og repræsentation.

Europa fører an. Det kan vi alle være stolte af, og jeg ønsker at samarbejde med Parlamentet for at yde et kraftfuldt europæisk bidrag til denne internationale debat.

Men der er også det, som vi plejer at kalde realøkonomien, og vi ved alle, at der for hver dag, der går, viser sig flere tegn på, at vi står over for en alvorlig økonomisk afmatning. Konsekvenserne lader sig føle på arbejdspladser, husstandsindkomster og små som store virksomheders ordrebøger.

En ting skal være klart, og det er, at der ikke findes nogen national vej ud af denne krise – vores økonomier er for tæt bundet sammen. Sammen vil vi enten holde os oven vande eller gå til bunds. Vi må ikke falde for sirenernes kald om protektionisme; vi må ikke vende globaliseringen ryggen og sætte vores indre marked på spil. Dette vil fortsat være EU's vækstmotor.

Vi kan dog heller ikke fortsætte som hidtil. Europas økonomi har brug for en saltvandsindsprøjtning for at komme sig, for at vokse, for at skabe beskæftigelse. Lad os først se på forholdene inden for Europa. Vi vil skulle fordoble vores anstrengelser for at tage langsigtede spørgsmål op og være bedre forberedt på at klare de udfordringer, der ligger foran os, og vi skal gøre Europa til en videnøkonomi og investere mere i forskning og udvikling og innovation. Den reviderede stabilitets- og vækstpagt overlader tilstrækkelig fleksibilitet til medlemsstaternes budgetpolitikker, så de kan reagere på de nuværende undtagelsesvisse omstændigheder og fremme vækst og arbejdspladser.

Men vi er også nødt til at kigge ud over vores grænser. Handel har været nøglen til vækst i Europa i de senere år. Nu er det på tide at være proaktive hvad angår adgang til markederne, til at argumentere for, at handelsbarrierer ikke vil hjælpe nogen. Jeg håber, at vi alle har lært, at protektionisme kun gør helbredelsen så meget desto sværere.

Europæisk erhvervsliv har brug for støtte. De små og mellemstore virksomheder skal have frihed til at koncentrere sig om deres markeder. Det er f.eks. grunden til, at vi for nylig foreslog, at vores mindste virksomheder skal være fritaget for overdrevne byrder i form af regnskabsregler og indberetning af statistisk materiale.

De store fremstillingsvirksomheder har også brug for hjælp. Jeg vil gerne være sikker på, at vi bruger de europæiske programmer som vores konkurrenceevne- og innovationsprogram og forskningsrammeprogrammet, så de opnår mest virkning. Vi har brug for at styrke synergiene mellem vores Lissabonstrategi for vækst og arbejdspladser og vores klima- og energidagsorden.

Hvis vi fremmer investeringer i CO₂-besparende teknologier og foranstaltninger til energieffektivitet, vil det på en og samme tid styrke vores konkurrenceevne, vores energisikkerhed og vores klimaændringsdagsorden. Den Europæiske Investeringsbank vil være en værdifuld partner i dette forehavende.

Europas borgere har også brug for støtte, især de mere sårbare. Det er af afgørende betydning i en tid med stigende arbejdsløshed, at vi opretholder investeringer i uddannelse, at vi udvikler nye færdigheder og forbereder borgerne på at drage fordel af det, når mulighederne vender tilbage. Det er mere vigtigt end nogensinde, at vi kommer videre med vores sociale agenda for adgang, muligheder og solidaritet. Vi skal revidere den rolle, som Globaliseringsfonden skal spille.

Inden for alle disse områder skal vi overveje vores handlinger nøje. Vi har brug for at få mest muligt ud af hvert eneste skridt vi tager. At handle smart vil sige at ramme to fluer med et smæk. F. eks. kan man godt hjælpe byggebranchen, men det skal gøres ved at støtte energieffektivt byggeri. Man kan godt bruge statsstøtte, hvor det er nødvendigt, men det skal ske i overensstemmelse med de retningslinjer, som fører statsstøtten i retning af støtte til miljøet og forskning og udvikling. Man kan hjælpe centrale brancher som bilbranchen – hvorfor ikke? – men de skal forberedes til morgendagens markeder for rene biler. Intelligent støtte, det er hvad vores erhvervsliv har brug for og ikke protektionisme. Det ønsker jeg at understrege meget klart.

Vores Lissabonstrategi, som vi fik lagt sidste hånd på i december, vil være lejligheden til at få samlet disse forskellige tråde. Der findes ikke noget vidundermiddel, der kan rette op på EU's økonomi. Det vi skal gøre er at tage enhver mulighed op, undersøge hver eneste mulige måde, hvorpå en EU-politik kan hjælpe medlemsstaterne til at gribe enhver lejlighed til at få bragt Europa ind på vejen mod vækst. Det er vores opgave i de kommende uger. Det er, hvad vi forbereder, og det er en opgave, som jeg ønsker at løse sammen med Europa-Parlamentet.

Vi lever virkelig på et historisk tidspunkt, hvor krisen drager alle visheder i tvivl, og sindene er mere åbne over for forandring. Dette er et meget specielt tidspunkt, og det indtræffer ikke hver dag. Vi er nødt til at forstå, at det virkelig er et af de tidspunkter, hvor der er en større formbarhed, og når vi så kan skabe sand forandring, er det et tidspunkt, hvor vi ved, at beslutninger truffet i dag vil få en afgørende indflydelse på morgendagens virkelighed. Nu har vi brug for forandring, ikke for at vende tilbage til fortidens løsninger, men for at finde fremtidens løsninger, løsninger for det 21. århundredes globaliserede verden.

I dag kan Europa foreslå de principper og regler, som vil skabe en ny verdensorden. Vi har en lejlighed til at fremlægge forslag, som er grundlagt på europæiske værdier, som er grundlagt på åbne samfund og åbne økonomier. Som jeg sagde i denne weekend i Camp David, har åbne samfund brug for retsstatsprincipper og demokrati. Åbne økonomier har også brug for regler – regler, der hviler på gennemsigtighed, fornuftig regulering og fornuftigt tilsyn.

Europa bekender kulør i krisetider. I Georgien var Europa i stand til at standse en krig. I den finansielle krise viser Europa vejen for en global løsning. I de kommende fire uger skal vi vise, at vi er i stand til fortsat at føre

an i kampen mod klimaændringer og opbygge en energipolitik for fremtiden, for det skylder vi vores borgere, vores økonomier og vores partnere rundt omkring i verden samt fremtidens generationer af europæere.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Europa og resten af verden stod over for to alvorlige kriser i den forgangne sommer. To gange viste Europa, at det ved at udvise politisk vilje og ved at stå sammen kan reagere hurtigt og stærkt og tillige påvirke og lede sine partnere verden over, f.eks. i Georgien.

På vegne af min gruppe vil jeg gerne rose det franske formandskab og formanden for Rådet, Nicolas Sarkozy, for den fremragende indsats under disse to alvorlige kriser. Nicolas Sarkozy har ikke holdt ferie, han har været på arbejde siden sin tiltrædelse. Det nuværende formandskab gør Europa og europæerne en stor tjeneste. Det viser, at Europa kan gøre sig gældende på den internationale scene ...

(Hvisken)

Medlemmerne må gerne høre efter.

Det viser, at Europa bør opbygges og bruges. På det sidste møde i Det Europæiske Råd blev retningslinjerne for landene i euroområdet desuden enstemmigt vedtaget – både for så vidt angår foranstaltningerne til indførelse af reguleringsmekanismer, tilsynsmekanismer og etiske regler, der sætter en stopper for gyldne faldskærme. Alle disse tiltag peger i den rigtige retning.

Finanskrisen er naturligvis ikke overstået, men det er i krisetider, at vi kan og skal vedtage fremtidens regler. Nogle påstår, at vi er vidne til kapitalismens sammenbrud, at det hele skyldes det frie marked. Situationen er i virkeligheden den, at selv om det frie marked har vist sin værdi, skal det ledsages af regler, og der har helt klart ikke været nok regler, eller også er de ikke blevet behørigt håndhævet. Vi skal sætte ind på dette område og imødegå forskellige ideologiske udfordringer, og centralbankerne og hele det internationale samfund skal bakke op om disse bestræbelser.

I denne forbindelse glæder jeg mig over formandskabets initiativ til at samle vores partnere med henblik på at fastlægge en ny global økonomisk og finansiell orden. Vi skal sikre, at småsparere ikke taber hele deres formue fra den ene dag til den anden. Vi skal sikre, at navnlig iværksættere og små og mellemstore virksomheder – en kilde til beskæftigelse og vækst – fortsat kan finansiere deres aktiviteter på rimelige vilkår.

Vores gruppe vil støtte foranstaltninger, der har til formål at sikre den europæiske solidariske og sociale markedsøkonomiske model, som vi først forstår at værdsætte fuldt ud i krisetider. Med hensyn til Lissabontraktaten opfordrer jeg på ny de lande, der endnu ikke har ratificeret traktaten, til at gøre dette hurtigst muligt, således at vi kan danne os et endeligt overblik over, hvor langt ratificeringen er kommet.

Baggrunden for denne opfordring er, at vi mener, at det vil være vanskeligt for Europa at arbejde effektivt med reglen om enstemmighed og uden et stabilt formandskab. Vi håber, at der på Det Europæiske Råds møde i december vil blive truffet afgørelse om en køreplan og om en realistisk, men også krævende tidsplan for imødegåelse af krisen. Jeg vil desuden gerne tilføje, at hvis Nicetraktaten fortsat skal finde anvendelse i de kommende måneder, bør den finde samme anvendelse på Europa-Parlamentet og Kommissionen. Jeg anmoder derfor alle medlemmerne om at påtage sig deres ansvar. Kommissionen, der vil få færre kommissærer end medlemsstater, indsættes i efteråret 2009, og Kommissionens formand godkendes af Parlamentet den 15. juli. Derudover er der Nicetraktaten, og Europa-Parlamentet får færre sæder og færre beføjelser, og Kommissionen får færre kommissærer.

Det Europæiske Råd har vedtaget den europæiske pagt om indvandring. Den er en stor succes, men mange nye og anderledes udfordringer ligger forude som f.eks. klima, energi og forsvar blot for at nævne nogle få. Vi kan kun imødegå disse udfordringer på en troværdig og bæredygtig måde i forhold til fremtidige generationer, hvis vi tager udgangspunkt i vores sociale model og styrker vores sociale markedsøkonomi. Der skal træffes yderligere foranstaltninger. I Parlamentet vil vi gøre vores yderste for at sikre, at vi også har en troværdig vision i Parlamentet ved årets udgang, for verdens og for vores børns og børnebørns skyld.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I weekenden var vi vidne til en historisk scene. Vi så den værste amerikanske præsident i mands minde flankeret af en effektiv EU-formand og en formand for Kommissionen, der naturligvis endnu ikke er kommet til fornuft med hensyn til EU's politik for det indre marked.

Det var helt sikkert et historisk øjeblik og en stor mulighed for Europa, der således kunne indtage sin retmæssige plads i international politik. Bushregeringens politikker til fremme af en total deregulering af de globale markeder og total laissez-faire, hvor alle kan gøre, hvad der passer dem, hvor som helst, har nu spillet fallit, og EU har mulighed for at skabe en ny, mere social økonomisk orden i Europa og globalt i det vakuum, der er opstået. Det er den opgave, der ligger forude, og det er helt sikkert en historisk opgave.

(Bifald)

Hr. rådsformand! De første tiltag har været positive. De har truffet de nødvendige foranstaltninger i denne krisesituation, og vores gruppe støtter Dem således generelt. Jeg vil ikke skjule, at vi er imponeret, herunder over den viljestyrke, som De og kommissionsformand Barroso har udvist. Jeg vil gerne understrege, at det ikke gælder Kommissionen.

Apropos det at gribe mulighederne skal vi, når vi træffer de tiltag, der nu er nødvendige, tage udgangspunkt i ordene "aldrig igen". Det, der skete på disse markeder, må aldrig ske igen. Den katastrofale situation på de internationale finansmarkeder og den realøkonomiske krise, som denne udløste, skal imødegås. Det må ikke ske igen.

Vi har brug for nye regler, hvis vi skal sikre dette. Hr. kommissionsformand! De skal også tage initiativ til disse nye regler. Min kollega, hr. Rasmussen, vil om lidt redegøre for vores forventninger til Dem. Vi forventer, at de forslag, som De netop har bebudet, forelægges ved årets udgang, da vi er nødt til at handle hurtigt. Vi har ikke megen tid.

Hvis vi griber hurtigt ind, vil reglerne få afgørende betydning, ikke blot regler for banker, men også de nødvendige regler for hedgefonde og for private equity-fonde. Det blev besluttet af et stort flertal i Parlamentet for nogle uger siden.

Vi har hørt en række socialdemokratiske udtalelser i dag. Nicolas Sarkozy, UMP's mangeårige leder, konservativ fransk præsident, taler som en sand europæisk socialdemokrat.

(Bifald)

Kommissionens formand, José Manuel Barroso, taler som en sand venstreorienteret og som et fjernt ekko af sin trotskistiske, sin maoistiske fortid. Hr. Dauls udtalelser er også ren socialdemokratisk tale. Indmeldelsesblanketter til De Europæiske Socialdemokraters Gruppe ligger fremme ved indgangen.

(Munterhed)

Jeg vil gerne oplæse et citat. Hør godt efter, mine herrer!

(Tilråb fra damerne)

"I de seneste årtier er en række af vores nationer og EU som helhed blevet for reguleret og beskyttende [...] Denne overregulering [...] underminerer konkurrenceevnen ...". Ordlyden er hentet fra Det Europæiske Folkepartis programerklæring fra 2006, undertegnet af Nicolas Sarkozy, José Manuel Barroso og Joseph Daul. De nåede sent frem til den rette erkendelse, men hovedsagen er, at det er sket.

(Bifald)

(Tilråb "også hr. Pöttering")

Når jeg drøfter dette med Dem, spørger jeg mig selv, om De har glemt de almindelige borgere i EU i Deres taler. Hvem taler om de skatteborgere, der nu bebyrdes med de risici, der følger af denne katastrofe? Hvem taler om den købekraft, der er nødvendig for at sætte fornyet skub i det indre marked?

Vi står over for en truende lavkonjunktur, hvis den ikke allerede er indtrådt. Vi har brug for en stærkere købekraft. Vi har ikke kun brug for social beskyttelse til banker, men også frem for alt for risikobeskyttelse til almindelige borgere. Hvis vores planer – og der er intet alternativ – slår fejl, vil det først og fremmest være de almindelige borgere i EU, der kommer til at betale prisen. Derfor ønsker vi at give disse borgere den samme beskyttelse, som vi har givet de store banker, gennem flere regler, mere tilsyn og statsbeskyttelse. Det er et centralt krav, navnlig i alle medlemsstaterne.

(Bifald)

Jeg vil også gerne omformulere den udtalelse, som Angela Merkel kom med på CDU's partikongres i 2000 om, at staten skal være tilbageholdende på det økonomiske og socialpolitiske område. Jeg er uenig. Staten bør ikke være tilbageholdende. Den skal gribe yderligere ind, føre mere tilsyn med økonomiske anliggender. Det glæder mig, at kommissionsformanden og rådsformanden bekræfter, at vi har brug for flere regler og ikke færre, og at vi har brug for mere tilsyn og ikke mindre. De er på rette spor. Jeg vil derfor gerne understrege, at De også vil være på rette spor – og vi vil bakke Dem op på dette område – hvis De sikrer, at klimapakken, der ganske rigtigt rummer et stort beskæftigelsespotentiale og sikrer en bæredygtig økonomisk forvaltning, ikke udhules af finanskrisen i den nuværende situation.

Som Jean-Claude Juncker ganske rigtigt påpegede, vil finanskrisen gå over, men det vil klimaændringerne desværre ikke. Det er således en fejltagelse at spille klimapakken ud mod finanskrisen. De har imidlertid ret i, at dette spørgsmål også skal løses ved, at de stærke udviser solidaritet med de svage og gennem et fælles samarbejde, både her i Parlamentet og i Rådet.

Jeg vil gerne takke, fordi jeg har fået et minuts længere taletid. En særlig tak til formanden. Det er fortsat PSE-Gruppens klare holdning, at de værdier, som vi aldrig har kunnet få et flertal i Parlamentet til at støtte, nu er kommet på dagsordenen i denne krisesituation. Hvis De støtter os nu, vil De langt om længe have lært lektien, men De er nødt til at erkende, at det primært er Deres fejl, at vi endnu ikke har de nødvendige regler.

(Bifald fra venstre, protester fra højre)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rette mine bemærkninger til rådsformanden. De bragte varme og opmuntrende ord fra rådsmødet i sidste uge. De sagde, at Rådet og Parlamentet skal arbejde hånd i hånd – "*travailler main dans la main*" – men vores opgave er at læse det, der står med småt.

Hvorfor henvises der i Rådets konklusioner kun til samarbejdet mellem Rådet og Kommissionen?

(Bifald)

Hvorfor henvises der overhovedet ikke til Parlamentet i punkterne om klimaændringer? I punkt 16 i konklusionerne burde De have opfordret Europa-Parlamentet – ikke kun Kommissionen – til at samarbejde med Dem og have anerkendt, at afgørelserne vil blive truffet af Rådet og Parlamentet, og ikke af Rådet alene. De vil desuden nå frem til den erkendelse, at De har brug for Parlamentet, da en række medlemsstater forsøger at udvande behørigt indgåede aftaler. Europa skal stå fast på sine fastlagte mål. Det er uærligt, hvis nogle regeringer siger, at det ikke er muligt at opfylde disse mål på grund af den nye økonomiske situation. Nye emissionsmål for bilindustrien træder først i kraft i 2012. Forslagene om byrdefordeling træder først i kraft i 2013, længe efter den forventede genopretning af den globale økonomi. Hvis vi venter med at gribe ind, kan dette føre til klimakatastrofer og en endnu større regning. De tiltag, som Rådet nåede til enighed om i sidste uge, er ikke tilstrækkelige.

De anerkender med rette markedernes betydning. Siden Berlinmurens fald er 50 mio. europæere blevet løftet ud af fattigdom, da den frie bevægelighed for varer, tjenesteydelser og personer er af afgørende betydning for Europas velstand. Den er ydermere af afgørende betydning for vores frihed. Vi kan i dag se, hvad der sker, når markederne mangler gennemsigtighed. Igennem de seneste uger har det globale finanssystem været på afgrundens rand, og vi skal gøre en fælles indsats for at redde systemet. Min gruppe glæder sig således over, at Rådet har styrket de foranstaltninger, som landene i euroområdet er nået til enighed om. De har lettet presset på interbankmarkederne. Vi skal nu presse rentesatserne ned for at afhjælpe krisen.

Vi glæder os også over Kommissionens kapitalgrundlagsdirektiv, de nye regnskabsstandards og planerne om at føre tilsyn med kreditvurderingsinstitutterne. Europa skal også spille en ledende rolle i forhandlingerne om et globalt finansielt forvaltningssystem. Regler er nødvendige, men der skal også være redskaber til at håndhæve dem. Det lykkedes ikke at nå til enighed om et effektivt system for tilsyn med det finansielle system i Europa på topmødet. Jeg har argumenteret for en europæisk finanstillsynsmyndighed, og det forlyder, at rådsformanden også går ind for et strengt tilsyn på EU-niveau. Forsøg endelig at få en global aftale i stand med amerikanerne, men gå videre uden dem, hvis de ikke vil være med. Tilsyn med sektoren for finansielle tjenesteydelser er fortsat den sidste brik i puslespillet.

De er en handlingens mand. Deres tiltag understreger behovet for en rådsformand på fuld tid. De sætter fokus på vores gode resultater. I august forhindrede EU, at der blev sendt kampvogne ind i Tbilisi. I denne måned har EU holdt bankerne oppe. Hvis EU i december griber ind for at beskytte planeten, bør vi kunne overbevise selv de mest skeptiske om, at vi har brug for Lissabontraktaten.

(Bifald)

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Jeg ville være den sidste til ikke at anerkende, at energi og viljestyrke er nødvendige egenskaber inden for politik, og det er rigtigt, at det franske formandskab har lagt stor energi og viljestyrke for dagen til gavn for Europa.

Jeg føler imidlertid til tider, at jeg drømmer. Jeg føler, at jeg drømmer, når der tales om kriser, da alle kriserne – finanskrisen, miljøkrisen, sult i verden – hænger sammen, og vi kan ikke løse den ene krise uden at løse de andre. Det er således forkert at sige, at krisen opstod i juli, september eller august! Den opstod for år tilbage – og det ville trods alt være mere troværdigt fremover med en anelse selvkritik fra en tidligere fransk finansminister og den nuværende Kommission, der for et år siden afviste enhver europæisk regulering af finansstrømme ...

(Bifald)

Det er som i en drøm! Det er, som om den nuværende krise var en naturkatastrofe, der var umulig at forudse. Nej, det er ikke rigtigt – og vi kan drøfte spørgsmålet på dette grundlag.

Krisen har følgende enkle logik. Vi ville have mere og mere så hurtigt som muligt. Dette er årsagen til finanskrisen, dette er årsagen til miljøkrisen, og dette er årsagen til den voksende sult i verden. Vi bør således holde op med at tale om ukontrolleret vækst, idet det er selve ændringerne i vores politik, der er afgørende. Det er interessant, at alle har talt om en gennemgribende reform af kapitalismen og af markedsøkonomien, men at der ikke er nogen i dag, der har været inde på baggrunden for denne gennemgribende reform. Vi har brug for en miljøvenlig markedsøkonomi og en social markedsøkonomi, og vi skal således sætte spørgsmålstejn ved selve grundlaget for vores produktionsmetoder, for vores livsstil. Hvis vi ikke stiller disse vanskelige – meget vanskelige – spørgsmål, vil vi på ny styre mod katastrofen.

Når præsident Sarkozy f.eks. siger, at bilindustrien skal støttes, forstår jeg således ikke, at tyskerne samtidig ønsker at tildele bilindustrien CO₂-rabatter og således rent faktisk at indføre lovgivning om reducerede priser og derudover give dem støttemidler. Bilindustrien, navnlig den tyske bilindustri, der har haft den største fortjeneste igennem de sidste 10 år, agter at investere midlerne i skatteparadiser. Vi vil således allokere støttemidler til Mercedes, BMW og Audi, således at de kan investere i skatteparadiser. Det er jeg ikke enig i.

(Bifald)

Ja, hr. Schulz! Da De talte til Deres kolleger på højrefløjen lige før, talte jeg til mine kolleger på højre- og venstrefløjen – både Socialdemokraterne og De Kristelige Demokrater – der støttede den tyske bilindustris lobbyaktiviteter for at udvande klimakriterierne. Det er rent faktisk sådan, det forholder sig.

(Bifald)

Derfor har jeg så afgjort helt ret. De kan gemme Dem i denne sag, hr. socialdemokrat, De kan gemme Dem, men det var politisk uværdigt.

Jeg vil gerne redegøre yderligere for dette spørgsmål, jeg vil gerne redegøre for et meget vigtigt spørgsmål, nemlig vækst (*udveksling af synspunkter med slukket mikrofon*). Ti stille, jeg har ordet! Hr. rådsformand! Når De siger "vækst", er det efter min opfattelse nu vigtigt at tale om typen af vækst og om, hvorledes vi sikrer denne vækst. Idet staten nu har erhvervet aktier i bankerne – delvis nationalisering – bør vi nu drøfte vores investeringsstrategi. Hvordan og hvorfor skal vi investere?

Det er en indholdsmæssig debat. Hvis vi investerer i miljøskader, gør vi blot som hidtil. Derfor skal vi ganske rigtigt drøfte en europæisk genopretningsplan, men en europæisk miljømæssig genopretningsplan, det som Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance kalder en miljøaftale, og ikke blot gamle travere.

Som konklusion vil jeg gerne sige to ting. Med hensyn til skatteparadiser – De har tidligere været finansminister – skal indberetningsforpligtelsen pålægges skatteparadiset modsat i dag. Når en person, et selskab eller en bank investerer midler i et skatteparadis, skal det pågældende skatteparadis således sende en indberetning til oprindelseslandet om de midler, der er blevet investeret. Gennemsigthed er et første skridt i bekæmpelsen af selskaber, der anvender skatteparadiser. Det er en vigtig beslutning, der vil bringe os videre.

Til sidst vil jeg gerne ind på klimapakken. De har stået i spidsen for et institutionelt kup, som hr. Watson ganske rigtigt påpegede. Det har De gjort ved at erklære, at en beslutning af denne art vil blive truffet af Det Europæiske Råd, der skal træffe en sådan beslutning med enstemmighed. De har åbnet Pandoras æske i form

af tyske, italienske og polske vetoer i stedet for at fastholde den hidtidige procedure, dvs. afstemning i parlamentariske udvalg, vedtagelse af en holdning i Kommissionen og behandling i Rådet (miljø). Vi havde mulighed for at træffe beslutning om en klimapakke efter den fælles beslutningsprocedure, på grundlag af afstemning med kvalificeret flertal. De afskaffede den fælles beslutningsprocedure og afstemning med kvalificeret flertal, da De forkastede denne procedure i december. Det kommer til at koste Dem dyrt, da De nu er fuldstændig underlagt de lande, jeg netop har nævnt, der har varetret.

Jeg bakker derfor op om Deres viljestyrke og energiske tilgang til europæiske anliggender, Deres bestræbelser på at sikre de nødvendige fremskridt og et uafhængigt Europa, men vi har fortsat endog meget forskellige holdninger til, hvilken tilgang, der skal anvendes, til europæisk demokrati og til de miljømæssige aspekter af den nødvendige genopretning.

(Bifald)

Cristiana Muscardini, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi vil gerne give udtryk for vores fulde støtte til præsident Sarkozys udtalelser. Vi værdsætter formandskabets indsats gennem disse vanskelige måneder og hilser de forslag, der er blevet stillet, velkommen. Vi vil ikke desto mindre gerne gøre Kommissionens formand opmærksom på, at han med nogle af sine udtalelser, som vi meget vel kan være enige i, påtager sig ansvaret for den holdning, som visse kommissærer har indtaget, herunder konkurrencekommissæren, hvis udtalelser om paraffinspørgsmålet helt klart ikke har bidraget til at skabe større sikkerhed eller ro på markederne.

Vi havde også gerne set, at Kommissionen havde reageret hurtigere med hensyn til derivater, der har tvunget mange borgere samt mange forvaltninger og EU-medlemsstater i knæ. Præsident Sarkozys udtalelser vækker genklang hos os, der ønsker et EU uden en formand, der udskiftes hver sjette måned, men med en formand, der kan handle som repræsentant for et reelt forenet – ikke homogent, men forenet – EU, som kan handle på alle medlemsstaternes vegne og identificere problemer og formulere strategier til bekæmpelse og frem for alt løsning af disse problemer. Denne krise er uden tvivl systemisk, men for at bekæmpe en systemkrise er det nødvendigt at udtænke et nyt system og – og med al respekt for præsident Sarkozy – genopfinde den globale kapitalisme.

Måske bør der tilføjes noget. Vi bør tilføje, at det frie marked ikke er det samme som ekstrem liberalisme, og at et kapitalistisk system i den verden, vi lever i i dag, skal kunne forene sociale som liberale aspekter. Vi har kuldsejlede banker og banker, der er ved at kuldsejle. Hr. rådsformand! Den Europæiske Centralbank kunne have gjort langt mere, hvis vi havde gennemført det forslag, som De stillede, endog inden Deres tiltrædelse, for at opbygge tættere forbindelser mellem det politiske lederskab og de økonomiske drivkræfter. Det er umuligt at styre økonomien uden en politisk vision om de mål, der skal opfyldes.

Vi håber, at ECB fremover kan få større kontrol over det finansielle systems kvalitet, men vi ønsker ikke, at det isoleres fuldstændigt. Jeg vil gerne afslutningsvis understrege, at jeg glæder mig meget over den pagt om indvandring, der er blevet vedtaget. Endelig har vi fælles regler på et område, der berører os alle, og som vi især bør være enige om. Vi håber, at straffe- og civilretlige sanktioner kan harmoniseres på en række vigtige områder med henblik på at bekæmpe profitmagere, og mennesker, der bringer forbrugersikkerheden og således den økonomiske stabilitet i fare. Held og lykke med Deres arbejde.

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Det er første gang, at Europa-Parlamentet har skullet forholde sig til en så flersidet, dyb og alvorlig krise, og vi frygter, at vi ikke har set det værste endnu.

For det første står en række lande i Syd, der i princippet er EU's partnere, på afgrundens rand. De er ramt af fødevare-, miljø- og energikrisen samt finanskrisen. Disse lande er uden skyld i disse kriser, selv om de rammer dem hårdt. De oplever faldende indtægter, faldende investeringer og faldende vækst, og det er dem, der tages mindst hensyn til i de internationale bestræbelser. FAO's generalsekretær, Jacques Diouf, har således været tvunget til at påpege, at der kun er blevet allokeret 10 % af de nødhjælpsmidler, som stormagterne afgav tilsagn om i juni. De, der ønsker at rydde op i kapitalismen, står over for en stor og vanskelig opgave.

Vækstlandene er også berørt af krisen, men det er endnu ikke muligt at vurdere de sociale konsekvenser. Lige uden for vores dør er en stat, der for ikke så længe siden var en succesmodel, nemlig Island, på fallittens rand. I EU kæmper nye medlemsstater som f.eks. Ungarn – der end ikke længere har mulighed for at afsætte sine statsobligationer – med meget alvorlige problemer, som borgerne vil komme til at betale en uhørt høj pris for. Omvæltningen har også været særlig stor i lande som Det Forenede Kongerige, Irland og Spanien, der netop blev nævnt som et eksempel. Krisen er kommet som et chok i alle lande. Dette vil også ske i Frankrig,

hvis krisen medfører en yderligere forværring af de alvorlige sociale spændinger, omfattende afskedigelser, faldende offentlige udgifter, økonomisk udsultede lokale myndigheder og privatiseringsprojekter inden for offentlige tjenester.

De vil måske sige, at det ikke har noget med sagen at gøre. Det har det, idet de enkelte lande står over for en social krise af utænkelige dimensioner på grund af en udviklingsmodel, som vores borgere betaler en høj pris for i dag. Modellen blev udviklet i USA og i Det Forenede Kongerige, men EU tog den til sig som sin egen i forbindelse med forrykkelsen af den internationale magtbalance for ca. 20 år siden. Kommissionen har efterfølgende fodret os med denne model måned efter måned, og den gennemsyrrer vores traktater, Domstolens retspraksis og en række af vores politikker.

Derfor er jeg ikke enig i præsident Sarkozys diagnose af det frygtelige onde, der i øjeblikket underminerer vores samfund. Kilden til branden kan helt sikkert spores tilbage til New York, men brændstoffet var både i Europa og i USA, og alle de politiske ledere, der har bidraget til Europas strategiske sporskifte gennem de sidste 20 år, må nu stå til regnskab over for borgerne. De må ikke tro, at de er reddet ud af kniben i dag ved at træffe foranstaltninger – om end nødvendige foranstaltninger – vedrørende regnskabsstandarder, finansielt tilsyn med kreditvurderingsinstitutter eller gyldne faldskærme.

Det er derudover nødvendigt at skifte selve modellen ud. Penge avler profit og profit avler penge, den frygtelige spiral, der devaluerer arbejdet, skaber løndeflation, lægger loft over de sociale udgifter, fører til spild af planetens ressourcer og marginaliserer en meget stor del af verdens befolkning. Indekstal lyver ikke. I dag vedrører blot 2 % af de monetære transaktioner produktion af varer og tjenesteydelser, og 98 % vedrører finansiering. Vi skal fremover tage fat ved ondets rod ved at gøre op med de stadig stigende voldsomme indtjeningskrav, der er helt og aldeles uforenelige med den ikkediskriminerende fremme af menneskelige evner og med reel bæredygtig udvikling.

Der bør indføres et Bretton Woods II-system, der er dette navn værdigt, med henblik på at sikre en kollektiv kontrol med pengeforsyningen globalt, dvs. erstatte den falske internationale fælles valuta, dollaren, med en reel international fælles valuta, der skal fungere som løftestang og rette op på de utålelige uligheder, som destabiliserer verden, og bidrage til en afbalanceret udvikling af menneskeheden og planeten. Vi er så langt herfra, at det for indeværende er bedre at undgå at bruge for mange superlativer til at beskrive de aktuelle gennemgribende reformer, medmindre de europæiske lederes pludselige trang til at ændre verden er inspireret af prins Salinas motto i Leoparden: "Alt skal forandres for at alt skal forblive som det er." De risikerer imidlertid at vågne op til en barsk virkelighed meget snart.

(Bifald)

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne rette mine bemærkninger til formanden for Rådet, præsident Sarkozy. Det var Deres energi, dynamik og initiativ, der sendte Dem af sted til Georgien og Rusland med henblik på at mægle og få en aftale i stand. Det skete på Deres eget initiativ. De handlede ikke på vegne af EU. Det er en vildfarelse, hvis nogen her mener det modsatte. Der var ikke blevet afholdt et rådsmøde, der var ikke blevet vedtaget en beslutning, og der var intet mandat. De gjorde det som Frankrigs præsident, og det var godt gået.

Hvis De imidlertid foreslår, at vi baserer vores udenrigspolitik på denne model fremover – idéen om, at en fast formand eller en fast udenrigsminister på improviseret vis skal fastlægge udenrigspolitikken på alle medlemsstaternes vegne og gør dette uden henvisning til nationale regeringer og nationale parlamenter – må svaret nødvendigvis være nej tak.

Med hensyn til finanskrisen glæder jeg mig over, at Deres oprindelige plan om, at alle skulle samle deres midler i en pulje, er strandet. Det var godt, at irlænderne, grækerne og tyskerne gik deres egne veje og handlede ud fra deres egne nationale interesser. Det, vi så på topmødet, var nærmere en række nationalstater, der nåede til enighed – hvilket er fint, og hvilket jeg glæder mig over.

Jeg har ikke hørt nogen sige i dag, at denne finanskrise først og fremmest skyldes manglende regulering. Der har ikke været for få regler. Der er gennem de sidste 10 år blevet vedtaget en lang række regler inden for rammerne af handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser. De har bl.a. skadet konkurrenceevnen i London, og de har ikke beskyttet én eneste investor. Mere regulering er således ikke løsningen. Vi er nødt til at tage vores hidtidige foranstaltninger op til fornyet overvejelse.

Jeg tror, at vi er nødt til at handle ud fra vores egne nationale interesser. Det forhold, at vores banker ikke kan udbetale udbytte de næste fem år i modsætning til de schweiziske banker, viser, at hvis et land har

tilstrækkelig fleksibilitet og tilpasningsevne til at stå uden for EU, kan det håndtere finanskriser langt bedre, end hvis det sidder fast i midten.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Vi diskuterer den lindring, man kan give den syge, men der er ingen, der taler om, hvad krisen blev udløst af. Hvorfor var der ingen EU-institutioner, der forudså krisen? Hverken Rådet, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og end ikke medlemsstaternes regeringer forudså krisen. Krisen blev ganske rigtigt forudset af nogle få økonomer som f.eks. nobelprisvinderen Maurice Allais og politikere, der for størstedelens vedkommende tilhører vores politiske fløj, herunder Jean Marie le Pen, der desværre råbte for døde ører.

Krisen skyldes helt klart euroglobaliseringen og uhæmmet frihandel og den frygtelige adskillelse mellem finansiell fiktion og de kriseramte økonomier og industrier, der fremover kan blive mål for statsejede fonde fra tredjelande, der udnytter den nuværende situation. Hr. rådsformand! Deres bestræbelser vidner også om Unionens manglende tilpasning. Der blev således afholdt et møde med fire af de 27 medlemsstater lørdag den 4. oktober, et bilateralt møde med Tyskland alene den 11. oktober, et møde med blot 15 medlemmer af Eurogruppen, et møde med den amerikanske præsident for at overtale ham til at organisere endnu et møde i teorien med henblik på at sikre en gennemgribende reform af hele systemet – så vidt vi har forstået, blev kun seks ud af de 27 EU-medlemsstater, USA, Japan, Rusland, Indien og Kina inviteret til dette møde.

Jeg har ikke nogen forudindtaget mening om nytteværdien af disse møder. Jeg påpeger blot, at der er tale om en tilbagevenden til bilateralt og multilateralt diplomati, og det viser klart, at Unionen som en ramme har haft sin tid i betragtning af dens handlingslammelse, dens fastlåsnings i bureaukratiske regler og dens uhæmmede begær efter magt, som den ikke formår at udøve. Det Europæiske Råds rapport bekræfter dette, hvis man læser mellem linjerne. Deres initiativer godkendes, Den Europæiske Centralbank anmodes indirekte om at løse Maastrichtkriteriernes kvæلتag en ganske lille smule, men der træffes ingen beslutninger.

De var inde på situationen i Georgien og Deres indsats, men hvordan kan De undgå at se, at den ensidige anerkendelse af Kosovos uafhængighed banede vej for Abkhasiens og Sydossetiens uafhængighed? Hvordan kan De retfærdiggøre den ubegrænsede udvidelse af NATO, selv om Warszawapagten er blevet opløst?

Vi skal gå en anden vej. Vi skal bryde radikalt med det internationalistiske system og sætte stort spørgsmålstegn ved de såkaldte fordele ved den universelle sammenblanding af mennesker, varer og kapital. Det forhold, at vi forsvarer vores uafhængighed og vores identiteter, betyder ikke, at vi isolerer os selv. Det er snarere en forudsætning for at genvinde vores globale indflydelse.

Nicolas Sarkozy, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne sige tak til hr. Daubert for hans støtte. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har altid været tilhænger af et EU, der beskytter, og De har selv været involveret i dialogen med vores russiske naboer. Det var en visionær holdning. Rusland har energien, og Europa har teknologien. Rusland står over for et alvorligt demografisk problem – dets befolkningstal reduceres med omkring 700 000 om året på et område, der er dobbelt så stort som USA. Jeg opfatter ikke Rusland som Europas uforsonlige fjende. Jeg mener tværtimod, at det fremover vil være muligt at skabe grundlag for et fælles økonomisk område mellem Rusland og EU, hvilket også vil være den bedste strategi for at få Rusland til at nærme sig værdier som respekt for menneskerettigheder og demokrati, som vi værner om i Europa.

Jeg vil gerne tilføje, at vores ønske om at støtte bankerne var begrundet i hensynet til opsparerne. Der var en række strategier. Nogle lande – det vender jeg tilbage til senere – ønskede at beskytte og sikre bankernes produkter. Jeg kæmpede for at beskytte og sikre selve bankerne, således at vi efterfølgende kunne overlade det til bankerne at varetage deres opgaver, og Deres gruppes støtte var af afgørende betydning for os.

Jeg vil gerne afslutningsvis påpege, at det var helt korrekt af Dem at opfordre de resterende lande til at ratificere Lissabontraktaten, og det er desuden næppe aggressivt at bede folk om at være konsekvente. Man kan ikke sige, at man ikke stemte, fordi man var bange for at miste en kommissær, hvis man ved ikke at stemme er med til at fastholde en traktat, der indebærer en reduktion af kollegiets størrelse. Jeg respekterer alles holdninger, men jeg kan ikke acceptere inkonsekvens. Man kan ikke både være blandt de største fortalere for udvidelsen af EU og samtidig forhindre EU i at oprette institutioner med henblik på udvidelsen. Vi har set, hvor meget det har kostet EU at udvide uden samtidig at overveje en uddybning af samarbejdet. Vi må ikke begå de samme fejl igen.

Hr. Schulz! De påpeger, at jeg taler som en europæisk socialdemokrat. Muligvis, men De må indrømme, at De i virkeligheden ikke taler som en fransk socialist.

(Bifald)

For så vidt angår den socialdemokratiske splittelse foretrækker jeg helt ærligt og uden anger Dem. Jeg vil imidlertid gerne påpege én ting til – hele idéen med Europa er, at det tvinger os til at indgå kompromiser. Det er det, som De og jeg gør nu. Europa, dets institutioner og dets politikker, vil en dag blive godkendt og gennemført af regeringer på venstre- og højrefløjen – det er loven om vekselvirkning. Det europæiske ideal kan ikke – og det er det fantastiske – blot reduceres til et spørgsmål om venstre og højre.

Heldigvis formår mænd af Deres støbning at anerkende, at andre af anden politisk observans ikke nødvendigvis har uret, blot fordi de har en anden holdning. Jeg vil også gerne sige til Dem og Deres gruppe, at jeg som rådsformand – om end min partiloyalitet ligger hos PPE – i høj grad har værdsat den ansvarsfølelse, som Den Socialdemokratiske Gruppe har udvist, når den har taget stilling til, hvilken vej den skulle gå. Det er således i strid med det europæiske kompromis, med det europæiske ideal at reducere Europa til en debat mellem venstre og højre, selv om denne debat eksisterer. Jeg mener derfor ikke, at De giver afkald på Deres principper ved at støtte formandskabet, lige så lidt som jeg giver afkald på mine ved at værdsætte De Europæiske Socialdemokraters Gruppe.

Jeg vil endda gå længere end det. De påpeger, at der er tale om en historisk opgave, og De har helt ret. De påpeger i lighed med hr. Daul, at krisen kan være en mulighed. De har helt ret. Og når De siger "aldrig igen", har De endnu engang helt ret. Det handler ikke om kristelige demokrater eller socialdemokrater, men om almindelig sund fornuft. Hvem har bragt os så vidt? Jeg er derimod uenig i, at det kun er højrefløjsregeringer, der har fejlet gennem de sidste 30 år, og at venstrefløjsregeringer altid har haft ret. Det ville være en omskrivning af en smertelig historie på begge sider.

Med hensyn til Deres bemærkninger om Angela Merkel vil jeg gerne tilføje, at der så vidt mig bekendt afholdes valg i Tyskland, og jeg opfatter derfor hendes ord som et valgprogram. Jeg har selv haft stor glæde af Angela Merkels solidaritet og venskab, og jeg vil gerne på ny rose hendes indsats under det tyske formandskab. De halvårslige formandskaber indgår i en helhed, og jeg har i høj grad nydt godt af mine forgængeres indsats, navnlig Angela Merkels.

Hr. Watson! Jeg har stor respekt for Dem og Deres idéer, men selv om De tilsyneladende kan læse det, der står med småt, uden briller, forekommer det mig, at De ikke har været i stand til at gøre det i dag. For hvad står der i teksten? Der henvises udtrykkeligt til konklusionerne fra Det Europæiske Råds møder i marts 2007 og marts 2008. Og hvad indeholder disse rådskonklusioner? Det er blevet besluttet, at klimaændringspakken vil blive vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure sammen med Europa-Parlamentet. Teksterne hænger sammen.

Hvad var således min hensigt? Det var måske en fejl. Jeg ønskede ikke, at Det Europæiske Råds konklusioner skulle fylde 50 sider, som ingen læser, og jeg foreslog derfor, at konklusionerne fyldte otte sider. Hvis man ønsker, at konklusionerne afkortes, bør man ikke følge den almindelige praksis med at sammendrage konklusionerne fra tidligere rådsmøder for at skjule, at det nuværende Råd ikke har truffet nye beslutninger. Jeg mener derfor, at den fælles beslutningsprocedure var omfattet af henvisningerne til de to forrige rådsmøder. De ønsker, at jeg bekræfter dette, og det gør jeg med glæde, men jeg kan gå længere end det.

Med hensyn til klimaændrings- og energipakken er jeg helt klar over og vil gerne understrege, at vi har brug for stor opbakning fra Europa-Parlamentet, hvis denne pakke skal presses igennem. Der var blot én ting, jeg ønskede at gøre i oktober, og det var at forsøge at fastholde enigheden i Det Europæiske Råd. Hvis jeg var kommet til Europa-Parlamentet med en rådsbeslutning om, at vi dybest set under alle omstændigheder ikke skulle nå til enighed om en aftale før i december, er jeg sikker på, at De vil give mig ret i, at De med god grund ville have fortalt mig, at jeg ikke havde efterlevet Rådets beslutninger fra 2007 og 2008. Jeg har på ingen måde sat spørgsmålstejn ved klimaændrings- og energipakken, men derimod kæmpet for denne aftale, og jeg har på ingen måde sat spørgsmålstejn ved den fælles beslutningsprocedure, men derimod insisteret på denne procedure. Både jeg og kommissionsformand Barroso påpegede desuden dette over for vores kolleger i Det Europæiske Råd.

Hr. Cohn-Bendit! De er virkelig i topform. De sagde ja til mig fem gange og kun nej to gange – jeg er ikke så godt vant. Det glæder mig helt ærligt, at De støtter formandskabets viljestyrke og en række af dets tiltag. Jeg vil også påpege, at jeg mener, at et formandskab for Kommissionen og et formandskab for Rådet, der lægger så stor vægt på at forsvare klimaændrings- og energipakken, fortjener De Grønnes støtte. Vi er ikke enige om alting, men De Grønne har vel ikke tænkt sig at bekæmpe et formandskab for Kommissionen og et formandskab for Rådet, der er dybt engageret i vedtagelsen af klimaændrings- og energipakken? Vi kan vel følges noget af vejen? De er en valgt repræsentant, jeg er en valgt repræsentant, og det er ikke nogen skam

at indrømme, at hvis jeg har brug for Dem, har De også brug for mig. Det er sandsynligvis mere smerteligt for Dem, men sådan ligger landet. De opfordrede mig også til at udøve selvkritik. De har helt ret, det skal jeg helt sikkert, og jeg er ikke den eneste.

(Latter og bifald)

Med hensyn til det institutionelle kup vil jeg endelig gentage det, jeg sagde til hr. Watson. Jeg er sikker på, at De ikke vil bære nag til mig af den grund. Kan denne krise og beskyttelsen af miljøet på den anden side ikke være en mulighed for vækst? Jeg mener, at De har helt ret – De kalder det ”grøn vækst”, og jeg kalder det ”bæredygtig vækst”, men det er en ubestridelig kendsgerning. Jeg vil gerne påpege, at miljøbonussen på biler er et bevis herpå. Frankrig er et af de få steder, hvor bilindustrien ikke svinder. Hvorfor? Fordi miljøbonussen har gjort det nemmere at sælge flere rene biler end forurenede biler. Måske synes De Grønne, at udtrykket ”ren bil” er chokerende, men det er yderst vigtigt for os. Grenelle-pakken, som forhåbentlig vil blive enstemmigt vedtaget i Frankrig, herunder af socialisterne, viser, at Frankrig lægger stor vægt på denne strategi. Jeg mener virkelig, at det ville være en historisk fejltagelse, hvis EU ikke vedtager klimaændrings- og energipakken.

Fru Muscardini! Tak for Deres støtte. De var inde på pagten om indvandring, og det glæder mig, da ingen taler om toge, der ankommer til tiden, men det er virkelig en forbløffende nyhed for Europa, at alle 27 medlemsstater er nået til enighed om en pagt. Der er naturligvis stadig en række uklarheder, og vi ville naturligvis gerne have gået endnu længere. Hvem kunne have forudsagt, at alle her og medlemsstaterne ville være i stand til at nå til enighed om en europæisk pagt om indvandring nogle få måneder inden et valg til Europa-Parlamentet? Tro mig, det er den eneste måde, hvorpå vi kan forhindre, at ekstremisterne i medlemsstaterne kommer til at dominere et spørgsmål, der bør håndteres med intelligens, menneskelighed og fasthed. Jeg glæder mig derfor over, at De rejser dette spørgsmål.

Hr. Wurtz! De sagde, at vi ikke stiller den samme diagnose, og det er helt sikkert rigtigt. Deres udtalelser var imidlertid som altid meget afmålte, men dybest set meget overdrevne. Selv om man udtrykker sig i afmålte vendinger, bliver det ikke mindre chokerende. Det er ikke så meget selve ordene, der er vigtige, men snarere det, der ligger bag. Jeg er sikker på, at det er behov for en reform af kapitalismen, men jeg vil samtidig påpege, at kapitalismen aldrig har haft så store sociale, demokratiske og miljømæssige negative følger som det kollektivistiske system, De har støttet i mange år. Alvorlige miljøkatastrofer – De bør lytte til hr. Cohn-Bendit, når han taler om selvkritik – alvorlige miljøkatastrofer har været kendetegnende for det kollektivistiske system og ikke markedsøkonomien. Sociale katastrofer har været kendetegnende for det kollektivistiske system, Berlinmurens opretholdelse kan tilskrives det kollektivistiske system, og millioner af mennesker har lidt fysisk skade på grund af tab af frihed. Jeg er derfor fortsat tilhænger af markedsøkonomien, frihandel og kapitalismens værdier, men ikke af forræderiet mod kapitalismen.

(Bifald)

Vi kan begge se tilbage på det 20. århundrede, og De kan være sikker på, at dommen ikke vil falde ud til fordel for de idéer, som De har støttet loyalt i flere årtier. De opfordrer mig til at vågne op, men i al venskabelighed vil jeg ikke undlade at råde Dem til at tænke nøje over begivenhederne i det 20. århundrede, idet De som en ærlig mand således vil nå frem til den erkendelse, at De har støttet systemer, der ligger langt væk fra Deres ungdomsidealer.

H. Farage! Jeg havde ikke noget mandat – det er en unægtelig kendsgerning – men det havde de russiske tropper helt ærligt heller ikke, da de gik ind i Georgien.

(Bifald)

De hører til blandt dem, der i årevis har kritiseret Europa for manglende politisk vilje. Jeg havde et valg. Jeg kunne spørge alle om deres holdning og undlade at handle eller handle og derefter spørge, om de andre var enige. Jeg foretrækker handling. Det er i sidste ende det Europa, De ønsker. Det er ganske rigtigt mig, hvilket er mindre godt, men det er dybest set stadig det Europa, som De har håbet på og bedt for. Jeg vil gerne tilføje, at Bernard Kouchner og jeg på demokratisk vis sikrede, at Det Europæiske Råd godkendte de beslutninger, som vi havde truffet.

En sidste bemærkning. Da irlænderne – og jeg sætter mig ikke til doms i lyset af krisens alvorlighed – besluttede at stille garanti for alle deres egne bankers – ikke udenlandske bankers og filialers – produkter, var det godt, at Kommissionen kunne redde stumperne. Hvad skete der? I løbet af 24 timer blev hele City støvsuget for likvide midler, da de likvide midler helt naturligt var blevet overført til de banker, der var blevet garanteret af den irske stat, som havde truffet en egenhændig beslutning om at garantere 200 % af dets BNP. Det er tydeligt at se, at vi har brug for hinanden. Hvis vi ikke havde samordnet vores indsats, var de enkelte lande

blevet tvunget til at konkurrere om, hvem der kunne stille de største garantier, og borgernes opsparing ville blive kanaliseret til det land, der stillede de største garantier, til skade for de andre lande. De forsvarer altid Det Forenede Kongerige – det er imidlertid Europa, der har gjort det muligt at genskabe balancen i City, ikke Det Forenede Kongerige alene.

(Bifald)

Endelig vil jeg gerne sig til hr. Gollnisch, at han er den eneste i hele verden, der mener, at vi ikke kan bruge Europa til noget. Der er to muligheder: Enten tager resten af verden fejl, og han har ret, eller også forholder det sig omvendt. Jeg er bange for, at det også her forholder sig omvendt.

(Kraftigt bifald)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Vi har allerede været vidne til en meget interessant ideologisk debat. Jeg mener ikke, at jeg bør involvere mig i denne debat på nuværende tidspunkt, men jeg tror, at jeg vil få lejlighed hertil på et senere tidspunkt. Jeg fokuserer for øjeblikket mere på en akut indsats over for krisen.

Jeg vil under alle omstændigheder gerne påpege, at det fremgår klart af vores analyse af årsagerne til denne krise, at reguleringen har været utilstrækkelig, navnlig i USA. En række sektorer på dette marked blev ikke reguleret, og det udløste krisen. Vores analyse viser imidlertid også, at den underliggende årsag til krisen uden tvivl er forbundet med en række grundlæggende ubalancer i den amerikanske økonomi og i den globale økonomi.

Sandheden er – hvilket mange økonomer har understreget og fortsat understreger – at det ville være vanskeligt at opretholde et offentligt gældsniveau som det, vi ser i USA, og at det er de lande, der har den største gæld, der er de største forbrugere, hvorimod de lande, der har større reserver, forbruger mindst.

Der er tale om grundlæggende problemer i form af ubalancer i den offentlige gæld, det offentlige underskud. Forenklet sagt var denne finanskrisen måske ikke blevet udløst, hvis USA havde haft en stabilitets- og vækstpagt. Når det makroøkonomiske grundlag er solidt, har vi langt større chance for at imødegå disse reguleringsmæssige huller og mangler.

Det er korrekt, at der også var reguleringsmæssige problemer. Ikke fordi finansmarkedet ikke er reguleret – det er tværtimod nok den mest regulerede sektor i økonomien, selv i USA. Ikke fordi vi ikke har regulering i Europa – denne sektor er tværtimod underlagt omfattende regulering. Det er imidlertid rigtigt, at tilsynsmekanismerne, der vel at mærke i bund og grund er et nationalt anliggende, var utilstrækkelige.

Kommissionen og Den Europæiske Centralbank har i virkeligheden ingen beføjelser på dette område – tilsynsmekanismerne er i bund og grund et nationalt anliggende. Det er også korrekt, at vi skal se på, hvad vi kan gøre rent lovgivningsmæssigt, og jeg glæder mig i denne forbindelse over Europa-Parlamentets indsats. Det er korrekt, at Europa-Parlamentet gennem mange år har udarbejdet fremragende betænkninger om nogle af disse spørgsmål, og vi samarbejder gerne med Parlamentet.

Det er imidlertid værd at huske på, at "intet menneske er en ø", og ingen institution er således en ø, og Kommissionen samarbejder med både Parlamentet og Rådet omkring disse spørgsmål. Lad det være klart. For et par uger siden – ikke år, ikke måneder – for et par uger siden ville det ikke have været muligt at ændre nogle af disse regler, idet en række medlemsstater ville have været grundlæggende imod, hvilket De udmærket ved. Det er sandheden.

Vi er derfor nødt til at forstå, at grundlaget nu er til stede for at indføre ændringer – forhåbentlig i fællesskab – ikke kun med henblik på at indføre reformer i Europa, men også således at Europa kan foreslå globale reformer af det finansielle system.

Det andet spørgsmål vedrører "klimaændringspakken", og jeg vil gerne takke Dem for Deres bemærkninger og støtte. Med hensyn til det institutionelle spørgsmål mener jeg først og fremmest, at præsident Sarkozy allerede har redegjort meget klart herfor, men jeg vil gerne påpege følgende på vegne af Kommissionen. Vi sammenblander ikke respekten for veletablerede beslutningsprocedurer, herunder navnlig den fælles beslutningsprocedure og Europa-Parlamentets centrale rolle, med behovet for en stærk konsensus mellem medlemsstaterne omkring et spørgsmål, der er så vigtigt som klima- og energipakken. Disse to aspekter er hverken uforenelige eller modstridende, men komplementære. Jeg kan forsikre Dem om, at vi samarbejder aktivt og ihærdigt med formandskabet om at nå frem til et ambitiøst, men afbalanceret kompromis med Parlamentet.

Jeg er nødt til at være helt ærlig og sige, at Det Europæiske Råd ikke ville have været i stand til at nå til enighed om at fastholde de mål, vi vedtog for et år siden, havde det ikke været for præsident Sarkozys lederskab – og jeg tror, at jeg kan sige det – Kommissionens bidrag.

Sandheden er, at regeringerne bliver mere defensive og mere forsigtige i en økonomisk situation som den, vi befinder os i i dag, hvilket efter min mening er helt naturligt. Måske ønsker de at skrue ned for ambitionerne. Og det er en udfordring, som vi er nødt til at imødegå i fællesskab, da jeg virkelig mener, at det ville være en tragedie, hvis Europa opgav sine ambitioner med hensyn til bekæmpelse af klimaændringer.

Det ville være en tragedie, da nogle menneskers hovedindvending mod pakken er, at vi ville bringe et offer, og at andre ikke ville gøre det samme. Hvis vi ønsker, at de andre skal gøre som os, må vi rent faktisk ikke på nuværende tidspunkt på nogen måde antyde, at vi er ved at skrue ned for vores ambitioner. Det er netop nu, at vi er nødt til at stå fast på de 3x20-mål, som vi fastlagde sidste år, og derfor skal budskabet være meget stærkt. Jeg vil gerne rose præsident Sarkozy samt alle medlemmerne af Det Europæiske Råd. Jeg vil også udtrykke min påskønnelse af kansler Merkel. Det var under hendes formandskab for et år siden, at vi vedtog disse målsætninger, og jeg håber ikke, at vi vil skrue ned for vores ambitioner i dag.

Jeg kan sandelig også gøre som hr. Schulz. Det er ganske interessant. Jeg kan kun støtte det, der lige er blevet sagt. Jeg mener virkelig, at vi kan have forskellige politiske synspunkter og forskellige ideologier, men at vi – navnlig i en situation, som den, vi befinder os i nu – er nødt til at stå sammen og ikke fjerne os fra hinanden.

Jeg mener ikke, at der er nogen politiske kræfter i Parlamentet, der kan hævde, at de har monopol på europæiske idéer. Igennem hele EU's historie har de kristelige demokrater, de liberale og andre på højre- og venstrefløj og i midten bidraget til skabelsen af det politiske Europa.

Jeg forstår fuldt ud den politiske debat, og jeg ønsker bestemt ikke at nedtone vigtigheden af den ideologiske debat, men jeg mener ikke desto mindre, at i en situation som denne, bør alle, der tror på de europæiske idealer, og som mener, at Europa bør spille en stadig vigtigere rolle i verden, skabe et grundlag for konsensus. Hele verden – ikke blot Europa, men hele verden – forventer, at Europa fremlægger løsninger på en række områder.

De kan være forvisset om, at med denne konsensusvilje kan vi, de tre institutioner – Kommissionen, Parlamentet og Rådet – samarbejde om at styrke Europa – naturligvis med respekt for de forskellige politiske kræfter, men – om jeg så må sige – på tværs af partiskel.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I formiddags blev det med rette påpeget, at EU har vist vilje til at gribe ind over for to alvorlige kriser. Det har skabt tillid i resten af verden til EU's rolle, og EU har således genvundet borgernes tillid. Det skyldes navnlig rådsformanden. Det er en bedrift, som præsident Sarkozy med god grund kan være stolt af.

Det er naturligvis ikke svært at forestille sig, at præsident Sarkozy ville have grebet ind med energi og opfindsomhed, selv om han ikke havde været formand for Rådet. Han er imidlertid formand for Rådet, og hans handlinger har således styrket EU. Det er kun ret og rimeligt.

Vi bør bestemt ikke glemme, at det er ganske heldigt, at han er formand for Rådet i øjeblikket. EU's kapacitet til at håndtere kriser bør imidlertid ikke være et spørgsmål om held, og vi har således brug for Lissabontraktaten. Det er et andet argument for at sikre traktatens ikrafttræden, og jeg er overbevist om, at der er et bredt flertal for traktaten i Parlamentet.

Vi har været tilbageholdende og har således endnu ikke sagt dette højt og klart, men jeg mener, at tiden er inde til at sige, at Parlamentet støtter Lissabontraktaten, og det ville være godt, hvis Parlamentet kunne sikre traktatens ikrafttræden inden valget til Europa-Parlamentet. Det har vi ikke beføjelse til, men det er efter min opfattelse vores holdning.

Hr. Schulz har analyseret finanskrisen, påpeget de systemiske årsager og uden videre lagt hele skylden på de konservative, de liberale og de kristelige demokrater. Det er et meget forenklet billede af verden, hr. Schulz præsenterer, uden tvivl med tanke på valget. Han er fuldt ud klar over, at velstandsgraden i Europa, der ikke findes lige i store dele af verden, det høje sociale sikringsniveau, det uovertrufne beskyttelsesniveau for miljøet, de hermed forbundne teknologiske fremskridt og navnlig den store personlige frihed, der hænger sammen med disse resultater, er baseret på den sociale markedsøkonomi og ikke på socialistiske idéer. Det må vi ikke glemme. Systemet har ikke fejlet, men nogle af aktørerne i systemet har fejlet, og de skal stilles til ansvar. I denne forbindelse har vi brug for nye regler.

Jeg vil gerne kommentere klimaændrings- og energipakken. Jeg vil også gerne understrege på vegne af min gruppe, at målene ikke anfægtes, men vi er nødt til at tale om metoderne. I en tid, hvor handelen med emissioner ifølge Kommissionens beregninger vil koste 70-90 mia. EUR om året, der skal rejses af de berørte aktører, kan vi ikke alvorligt mene, at hele denne struktur ikke vil blive berørt af finanskrisen og den realøkonomiske krise. Vi vil derfor gerne understrege, at vi fortsat bakker fuldt ud op om målene. Jeg mener imidlertid, at vi bør overveje og drøfte spørgsmålet grundigt for at sikre, at vi ikke begår lovgivningsmæssige fejl, og frem for alt at de berørte aktører inddrages. Vi har i denne forbindelse brug for tid, og vi skal sikre os, at vi bruger den tid, der er nødvendig.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi lever i blikkenslagerens tidsalder. Der var slagordet om den polske blikkenslager, der påvirkede det franske nej til forfatningstraktaten, og Joe the plumber, der afgjorde valget mellem Barack Obama og John McCain. Selv vores stats- og regeringsledere har været nødt til at indlade sig på blikkenslagerarbejde, idet de konstant har skullet reparere defekte rør i et internationalt finanssystem, der er brudt helt sammen. Vores regeringer har erhvervet sig en værktøjskasse i bedste IKEA-stil, en værktøjskasse, der sætter de enkelte stater i stand til at sammenflikke en specifik løsning på det specifikke problem. Enhver gør-det-selv-entusiast ved imidlertid, at IKEA's vejledninger er håbløst unuancerede. Hvis IKEA-metoden anvendes på de internationale finansielle markeder, kan den vise sig at være utilstrækkelig. Formandskabet har gjort, hvad det kunne, med andre ord krisestyring, som præsident Sarkozy har understreget i dag. Det er lykkedes vores regeringer at stoppe en række huller i et internationalt finansielt system, der er så indbyrdes forbundet, at funktionsforstyrrelserne er blevet globale.

Blikkenslagerarbejde har imidlertid sin begrænsning. Vi er nødt til at se på de internationale finansielle strukturer. Hvis vi ønsker at omstrukturere de finansielle markeder for at styrke realøkonomien, er det ikke nødvendigt at nedsætte endnu en gruppe på højt plan. En gruppe på lavt plan, der skal registrere forslagene fra Forummet for Finansiell Stabilitet, vil være fuldt ud tilstrækkelig. Forummet foreslog f.eks. i 2001, at bankernes risici burde dækkes bedre ind. Europa-Parlamentet har gentagne gange påpeget de åbenlyse idiosynkrasier på de internationale finansmarkeder, men er ikke blevet hørt. Det Europæiske Råd understregede, at man havde besluttet at drage lære af krisen og i højere grad ansvarliggøre alle aktører i det finansielle system, herunder med hensyn til løn og andre tilskyndelser. Der vil blive afholdt en international konference for at drøfte alle disse spørgsmål. Får vi således i sidste ende et nyt Bretton Woods-system? Det forekommer tvivlsomt. Fra flere sider er man allerede begyndt at advare imod overregulering, herunder i formandskabet. Kommissær McCreevy bliver mere og mere provokerende. Han ønsker således ikke at lovgive om gearingslofter for investeringsfonde. Det Europæiske Råd ønsker at regulere de fantastiske bonusser til gulddrengene, mens kommissær McCreevy derimod satser på den selvregulering, som vi har været vidne til gennem de senere år. Hank Paulson ønsker en bedre regulering af markederne, mens kommissær McCreevy derimod mener, at "der er en reel risiko for, at velmente ønsker om at imødegå markedssvigt omsættes i forhastet, klodset lovgivning, der virker mod hensigten." Folk som Charlie McCreevy er allerede ved at skabe grundlaget for den næste spekulative boble, som jeg forudser, vil blive dannet på det sekundære marked for ordningen for handel med emissioner. I mellemtiden er realøkonomien på vej ind i en recession. Tiden er ikke inde til at skruer ned for vores ambitioner på miljøområdet, men tiden er heller ikke inde til ensidigt at omstrukturere den eneste europæiske industrisektor, der er åben for international konkurrence.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand! I denne tid med global finanskriser tager Europa de første skridt som en politisk aktør, og stats- og regeringslederne har truffet de rigtige beslutninger under det franske formandskab. Jeg mener også, at den europæiske plan er mere velgennemtænkt end Paulson-planen, og jeg håber, at den vil kunne begrænse skaden.

Vi skal nu helt klart gå videre. Jeg er helt overbevist om, at reformen af det globale finansielle system, som vi håber på og beder for, kun vil kunne gennemføres, hvis Europa er rustet til at gøre sin indflydelse gældende, og for at sikre dette bliver vi nødt til at finde nye ressourcer. Vi skal oprette en europæisk finanstillsynsmyndighed og et europæisk bankudvalg. Vi har brug for et europæisk reguleringsorgan, der således vil kunne samarbejde med de amerikanske reguleringsorganer, og vi skal have mulighed for at afskaffe skatteparadiser på vores eget kontinent, hvis vi ønsker, at vores bestræbelser på at forsvare denne idé globalt skal være troværdige.

Hvis vi skal imødegå den økonomiske og sociale krise, har vi ligeledes brug for et europæisk svar. Vi har brug for en fælles handlingsplan for at hjælpe vores medborgere, således at vi fremover kan investere i ikkeflytbare aktiviteter – f.eks. tunge infrastrukturer eller en plan med henblik på at bringe ejendomme i overensstemmelse med miljøstandarder. Vi har brug for økonomisk forvaltning af euroområdet – det er helt sikkert på tide. Vi skal imidlertid ydermere fremover udtænke, udvikle, støtte og inspirere en europæisk udviklingsmodel, der er etisk, human, socialt ansvarlig og bæredygtig i alle ordets betydninger.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Hr. formand! Jeg glæder mig over, at vi har taget os mere tid til at træffe en mere afbalanceret beslutning om reduktionen af kuldioxidemissionerne. Den ordning, som Kommissionen havde foreslået, indebar en meget ulige fordeling af udgifterne forbundet med indførelse af restriktioner. Den betød, at lande, hvis energiproduktion er baseret på kul, ville blive pålagt en udgift på flere milliarder euro om året. Disse lande er ofte de fattigste lande i Unionen. Dette kan f.eks. polakkerne, der ville komme til at betale en høj pris, overhovedet ikke forstå. Det er vigtigt at huske, at vi næppe foregår med et godt eksempel ved at være de eneste i verden, der indfører en sådan ordning og således svækker grundlaget for vores egen økonomi.

Finanskrisen må desuden ikke tjene som påskud for at køre situationen i Georgien ud på et sidespor. Vi bør huske, at Rusland har over tre gange flere tropper i konfliktområderne i forhold til den 7. august. Rusland fører en *fait accompli*-politik med hensyn til Ossetiens internationale status og gennemfører ikke fredsaftalen. Rusland har derfor fraskrevet sig retten til at være en EU-partner.

I den lettere ende en afsluttende bemærkning til præsident Sarkozy. Jo flere gange jeg deltager i møder i Europa-Parlamentet, desto mindre sikker bliver jeg på, om jeg foretrækker at lytte til Dem eller til Deres hustru. Jeg må dog sige, at selv om jeg til tider er uenig i Deres udtalelser, er De helt bestemt et oplivende element i Europa-Parlamentet, når De taler. Tillykke med denne bedrift.

Philippe de Villiers (IND/DEM). - (FR) Hr. formand! Jeg har kun et minut, men jeg vil gerne sige følgende til præsident Sarkozy. Under denne finanskrise er det egenhændigt lykkedes Dem at gøre op med de institutionelle dogmer, herunder Bruxelles, Frankfurt, konkurrence, Maastrichtkriterierne, den globale frihandel, forbuddet mod statsstøtte til virksomheder, især banker.

For et øjeblik siden var De inde på spørgsmålet om statsejede fonde, der bliver af afgørende betydning fremover, når vi skal redde vores virksomheder, hvis de tvinges – eller snarere – når de er tvunget i knæ, hvilket de er. I sin nuværende form ville Lissabontraktaten – som Europas ledere, herunder navnlig Dem selv – forsøger at holde oppe – imidlertid have forhindret Dem i at gøre det, De netop har gjort. Den forbyder enhver restriktion af kapitalbevægelser, den forbyder enhver intervention og politisk indflydelse fra Den Europæiske Centralbanks side, og den forbyder frem for alt enhver statsstøtte til virksomheder.

Spørgsmålet er enkelt: Hvad vil De vælge? Ønsker De at være bundet på hænder og fødder eller at have frie hænder? Hvis De skal have frie hænder, har De ikke brug for Lissabontraktaten, men en traktat, hvori der tages højde for de erfaringer, vi drager nu i fællesskab.

Sergej Kozlík (NI). - (SK) Hr. formand! Jeg er enig i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde om, at EU sammen med sine internationale partnere skal arbejde for en fuldstændig reform af det internationale finansielle system. Denne situation vil vare i mindst 10 år, og det er almindelige mennesker, der kommer til at betale for alle fejtagelserne. Der skal hurtigt træffes afgørelser om gennemsigtighed, globale reguleringsstandarder for grænseoverskridende tilsyn og krisestyring.

Statsstøtte i de enkelte lande må ikke forvride den økonomiske konkurrence, f.eks. gennem forskelsbehandling til fordel for filialer af de banker, der ejes af en centralbank i en anden EU-medlemsstat. Der bør imidlertid heller ikke være uforholdsmæssig store likviditetsstrømme fra filialer til deres moderbanker. Jeg støtter en hurtig styrkelse af rammerne for kreditvurderingsinstitutter og tilsynet hermed. Vi har også brug for en hurtig afgørelse om regler om sikkerheden for indskud for at sikre forbrugerne større beskyttelse.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). - (ES) Hr. formand! Jeg vil angive, på hvilke punkter jeg er enig og uenig med formandskabet, og derudover påpege, hvad der efter min opfattelse manglede i formandskabets tale.

For det første er jeg enig i, at krisen ikke udelukkende startede som en subprimekrise i USA. Jeg er enig i princippet om, hvad Alan Greenspan nu kalder fasen en fase præget af "irrationel optimisme". Jeg er enig i, at markederne har fejlet, fordi reguleringen har fejlet, og at regeringerne har været nødsaget til at komme til undsætning. Jeg er enig i, at det er en global krise, og jeg er derfor enig i, at vi har behov for et Bretton Woods-system, som nogen kalder Mark II og andre kalder Mark III. Præsident Sarkozys henvisning til det nuværende system minder mig i høj grad om general de Gaulles strategi inden det første Bretton Woods strandede, inden "overgivelsen" af Fort Knox, da præsident Nixon besluttede at løsne dollaren fra guld.

Vi skal derfor opbygge et europæisk diplomati, et eurodiplomati, hvor Europa taler med én stemme og "holder orden i eget hus". Hvis vi skal "holde orden i eget hus", skal vi imidlertid fortsat udvikle de finansielle

markeder – i dette tilfælde detailmarkederne, således at de har en passende størrelse – og afspejler reguleringsrammen.

Jeg er enig i, at Den Europæiske Investeringsbank har gjort det godt. Den har handlet hurtigt, men også inkonsekvent. Den har ændret reglerne om løbetider og garantier tre gange, selv om bankerne har brug for sikkerhed med hensyn til deres finansiering.

For det andet er pengepolitikken – långiveren i sidste instans – stadig centraliseret. Tilsynet med bankerne er imidlertid stadig decentraliseret.

Jeg vil gerne spørge præsident Sarkozy, om tiden ikke er inde til at beslutte, om vi ønsker at udvikle traktatens artikel 105, hvori Den Europæiske Centralbank tildeles udvidede tilsynsbeføjelser.

Jeg er helt enig i spørgsmålet om økonomisk forvaltning. I forbindelse med denne ideologiske debat bør vi huske på Marx' ord om, at når de økonomiske strukturer ændres, skal de politiske superstrukturer ligeledes ændres.

Vi udarbejdede Maastrichttraktaten, men vi har ikke fastlagt den institutionelle struktur.

Inden Lissabon skal vi beslutte, hvorledes vi kan gøre fremskridt på dette område.

For det tredje har jeg en meget vigtig specifik anmodning. Den finansielle økonomi skal ses i forhold til realøkonomien. Jeg anmoder rådsformanden om ikke at afslutte formandskabet ude først at pålægge Kommissionen den særlige opgave at udarbejde en Lissabon+-dagsorden, der skal træde i kraft den 1. januar 2011, og som skal omfatte en revision af den finansielle ramme.

Et sidste citat. Med hensyn til dette ideologiske spørgsmål sagde en spansk filosof – Unamuno – engang, at han var antiklerikal i sit forsvar af kirken. Jeg er imod fuldstændig deregulering af markedet. Jeg tror, at formandskabet og jeg er enige på dette område.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). - (EN) Hr. formand! Denne krise kunne have været undgået. Den er ikke en uundgåelig naturlov. Det er en lang historie, og den har jeg ikke tid til at gå ind i, men indtil videre er én ting sikkert, nemlig at vi skal lære af vores erfaringer og handle i fællesskab. Vi skal holde tempoet oppe.

Hr. rådsformand! De er fuld af energi, men hold fast i denne energi, for selv om det var presserende at forhindre en nedsmeltning af vores banker, er det nu lige så presserende at regulere bedre og forhindre, at recessionen bider sig fast. Jeg opfordrer i dag på det kraftigste Rådets formand og Kommissionens formand til at afgive følgende tilsagn.

For det første anmoder jeg kommissionsformand Barroso om at give os en førjulegave – konkrete forslag til ny og bedre lovgivning. Jeg er sikker på, at formanden for Rådet, Nicolas Sarkozy, var enig med mig, da han i dag anmodede Dem om at bekræfte, at De ville følge op på denne betænkning fra Europa-Parlamentet med følgende konkrete forslag. Det handler ikke kun om at regulere bankerne, men også om at regulere hedgefonde og private equity-fonde. Det er det første tilsagn.

Jeg glædede mig også over, at præsident Sarkozy på mødet i Camp David nævnte denne simple kendsgerning ved mødets start, da hedgefonde og private equity-fonde nu forsøger at udbrede den historie, at de intet har at gøre med finanskrisen. Dette er ganske enkelt ikke rigtigt. De har opereret med en uforholdsmæssig stor gældsætning og udvist stor grådighed gennem mange år, og jeg opfordrer derfor rådsformanden til at love mig her i dag, at alle aktører vil blive reguleret. Hvis dette ikke sker, tager vi ikke ved lære af vores erfaringer.

For det andet kunne jeg komme ind på en lang række detaljer, men jeg ønsker blot et svar fra kommissionsformand Barroso og opfordrer ham derfor til at forpligte sig til at følge op på Parlamentets forslag om regulering af markedet.

Min sidste bemærkning er stilet til præsident Sarkozy. De og jeg – ja, vi alle – mener, at det er en skæbnesvanger tid for EU. Lad nu ikke almindelige mennesker få det indtryk, at EU ikke er i stand til at modstå et økonomisk tilbageslag, der vil ramme mange millioner uskyldige arbejdstagere. Derfor vil jeg gerne gentage det, De selv sagde. Lad os samarbejde. Jeg ligger inde med beregninger – og jeg synes, at vi skal bede Kommissionen bekræfte disse – der viser, at hvis vi samarbejder og investerer blot 1 % mere i infrastruktur, i uddannelse, i arbejdsmarkedspolitik og i den private industri hvert år i de næste fire år, vil der blive skabt 10 mio. nye job. Jeg mener, at det er et mål, der er værd at gå efter, og jeg håber virkelig, at De vil forpligte Dem til at opfylde dette mål i december eller før. Det er nu eller aldrig.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen, hr. formand for Rådet! Jeg har allerede to gange i Udenrigsudvalget haft lejlighed til at give udtryk for min store beundring for rådsformandens indsats under krisen mellem Rusland og Georgien, og jeg vil gerne give udtryk herfor igen i dag. Jeg nærer samme beundring for Deres håndtering af finanskrisen og de økonomiske følger for os.

Med hensyn til Rusland vil jeg imidlertid gerne påpege, at jeg ikke er helt tryk ved at læse i Rådets konklusioner, at det tilsyneladende er blevet besluttet, at forhandlingerne om en ny pagt eller strategisk alliance med Rusland vil fortsætte, uanset hvad der sker, selv om der tages hensyn til Rådets og Kommissionens konklusioner. Det er efter min mening overhovedet ikke betryggende, for selv om jeg på den ene side i lighed med Dem er overbevist om nødvendigheden af at fastholde en dialog med Rusland, mener jeg på den anden side ikke, at vi bør give Rusland det indtryk – og det er jeg sikker på, at De ikke gør – at intet er hændt, og at alt vil være business as usual.

Jeg vil gerne påpege på vegne af min gruppe, at jeg er sikker på, at De på topmødet i Moskva meget gerne vil gøre det klart over for Rusland, at det bestemt ikke vil være business as usual, og at vi agter at stå helt fast i denne sag.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! Det forlyder, at Robert Gwiazdowski, en ekspert ved Adam Smith Institute, har skrevet, at Monty Kaczyńskis flyvende cirkus er fløjet tilbage fra Bruxelles, men at det overhovedet ikke står klart, hvorfor det var fløjet dertil i første omgang. Det kostede de polske skatteborgere omkring 45 000 EUR at flyve deres præsident til Bruxelles. Jeg har følgende spørgsmål til rådsformanden: Hvorfor indbød De en politiker, der ikke er medlem af den polske regerings delegation, til at deltage i drøftelserne? Ingen ved i virkeligheden, hvad denne person havde at gøre der. Præsident Kaczyński har fået stor opbakning fra ekstremistiske grupper i Polen. De pågældende grupper kan endog beskrives som fanatiske. Så vidt mig bekendt kan præsident Kaczyński desuden kun tale polsk. Han er ude af stand til at give udtryk for sine idéer på et andet sprog. Det ville derfor interessere mig meget at høre, hvorledes det lykkedes Dem at føre en samtale med ham. Kan De forklare præcist, hvad Lech Kaczyński lavede på Det Europæiske Råds møde, og hvad De drøftede med ham personligt?

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Vi har diskuteret globaliseringsfælden – *le piège de la mondialisation* – i over 12 år, og nu er den smækket i. Jeg har et praktisk forslag til rådsformanden. Jeg foreslår, at De opretter et professorat i de finansielle markeders historie. Det ville gøre det muligt at foretage en dybtgående undersøgelse af, hvordan vi er endt i den situation, vi befinder os i i øjeblikket. Som Martin Schulz sagde: "aldrig mere". Det, han mente, var nok "aldrig igen" eller med andre ord, der må aldrig ske noget lignende igen. "Aldrig mere" ville betyde: Lad os gå lige så langt igen. Det må ikke ske.

Dette professorat ville give os mulighed for at afgøre, i hvilket omfang vi kan skyde skylden på de konservative, drevet af en overdreven amerikansk nyliberalisme, og i hvilket omfang vi kan skyde skylden på socialdemokraterne, der ikke har presset hårdt nok på for at sikre en social balance. Vi bør benytte os af muligheden for at lære af historien, således at vi kan skabe et stærkt, europæisk socialt demokrati og ikke stille os til tåls med de banale fordele, som Lissabontraktaten angiveligt ville have givet os, selv om dette ikke engang er rigtigt.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! I forbindelse med konflikten mellem Georgien og Rusland og finanskrisen har EU haft mulighed for at gøre sin indflydelse gældende på den globale scene som en fuldgyltig førsteklases politisk aktør.

Takket være præsident Sarkozys viljestyrke er det lykkedes EU at finde samordnede, effektive og hurtige løsninger i fællesskab. I en krisesituation har EU vist, at det rent faktisk eksisterer, og påvist sin merværdi.

F.eks. på indvandrerområdet er princippet om, at "enhver er sig selv nok" ikke længere på mode. Det Europæiske Råds vedtagelse af pagten om indvandring og asyl, som det franske formandskab tog initiativ til, er et stort skridt i den rigtige retning.

Med hensyn til bekæmpelsen af klimaændringer er Europa nødt til at fastlægge konkrete mål og vise sine globale partnere vejen frem. Præsident Sarkozy har allerede været inde på dette spørgsmål, men vi håber, at denne aftale vil være så afbalanceret som muligt, da der skal tages hensyn til den økonomiske situation i medlemsstaterne, der er meget ustabil i øjeblikket. Vi er imidlertid også nødt til at se på, hvilken form for vækst, vi ønsker fremover.

EU har mere end nogensinde brug for Lissabontraktaten for at imødegå de udfordringer, som EU står over for i dag. Vi har forståelse for irlændernes bekymringer, men status quo er ikke en valgmulighed. Irland er nødt til at foreslå en løsning på Det Europæiske Råds møde i december. Det er et krav fra mange sider.

Igennem de sidste par uger har vi med stolthed været vidne til et stærkt politisk Europa forenet i modgang, som har stået fast over for sine partnere, og som er blevet hørt på den internationale scene. Vi håber, at denne nye europæiske mentalitet vil blive udbredt, og at den vil vare ved. Lissabontraktaten er den bedste tilgængelige løsning, hvis vi skal sikre dette.

Martin Schulz (PSE). – (FR) Hr. formand! Jeg er ikke klar over, hvilken artikel i forretningsordenen, der giver mig ret til at tage ordet, men tak.

Det var mit indtryk, at præsident Sarkozy talte her i sin egenskab af formand for Det Europæiske Råd, og jeg svarede i min egenskab af formand for en gruppe i Europa-Parlamentet. Det var ikke mit indtryk, at jeg talte til præsidenten for Den Fransk Republik. Havde dette været tilfældet, kan jeg forsikre Dem, at mit indlæg ville have været helt anderledes, da jeg har de samme holdninger som mine franske socialistiske kolleger.

Nicolas Sarkozy, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! For det første var det helt naturligt, at hr. Schulz reagerede. Det var mit indtryk, at han reagerede på egne vegne. Jeg beklager, hvis jeg sårede Dem ved at sammenligne Dem med en fransk socialist.

(Bifald)

Jeg opfattede det ikke som en fornærmelse, men jeg erkender åbent, at det afgørende er modtagerens opfattelse. Jeg trækker således mine ord tilbage. Hr. Schulz kan også tale som en fransk socialist.

Jeg vil gerne takke hr. Nassauer for hans støtte. Ja, vi har brug for Lissabontraktaten, og for at sige det helt ærligt vil jeg kæmpe til allersidste øjeblik under det franske formandskab for at overbevise befolkningen om, at Europa er nødt til at oprette institutioner, der er gearret til det 21. århundrede. En politiker er en, der påtager sig et ansvar. Jeg støttede Lissabonprocessen, og jeg vil kæmpe for at sikre, at Lissabonprocessen afsluttes, og jeg vil gerne gentage én ting, nemlig at hvis Lissabontraktaten ikke gennemføres, har vi kun Nicetraktaten, og vi kan ikke gennemføre nye udvidelser på grundlag af Nicetraktaten, hvilket ville være meget beklageligt. Lad os håbe, at alle vil påtage sig deres ansvar.

Jeg er enig i, at der stadig skal arbejdes meget med klimaændringspakken. Det er jeg helt klar over, men vi må ikke opgive vores ambitioner, da jeg er overbevist om, at det er nemmere at nå frem til et kompromis omkring en stor ambition end en lille ambition. Det vil være nemmere at indgå et kompromis omkring et virkelig ambitiøst forslag end et mere begrænset forslag, og det ville være en fejltagelse, hvis vi stod tilbage med en fuldstændig uforståelig europæisk politik ud fra et ønske om at stille alle tilfreds. Vi må være klar over risikoen.

Hr. Goebbels talte om blikkenslagerarbejde og strukturer, og jeg forventer ganske rigtigt støtte fra Luxembourg, således at den finansielle struktur kan blive grundlæggende ændret både i Europa og globalt.

Det er imidlertid ikke udtryk for kritik, og slet ikke et angreb, det er blot en kommentar.

Fru De Sarnez! De formulerede det meget klart ved at sige, at vi ikke kan bekæmpe en bestemt praksis uden for vores kontinent og samtidig tolerere den på vores eget kontinent. Det er alt. De, der føler sig ramt, overfortolker mine udtalelser. Jeg går ikke efter nogen bestemt, og det kunne jeg ikke drømme om.

Tak fordi De sagde, at vi har truffet de rigtige afgørelser. For mit eget vedkommende kan jeg sige, at jeg støtter Deres forslag om et europæisk reguleringsorgan. Det er fornuftigt. Hvorfor kan vi ikke oprette dette organ med det samme? Det skyldes, at en række små lande tror, at de forsvare deres nationale identitet ved at forsvare deres egen reguleringsordning. Jeg bebrejder ingen. Jeg mener derfor, at vi i sidste ende har brug for et europæisk reguleringsorgan, og at vi indtil da i det mindste er nødt til at sikre en koordinering mellem de europæiske reguleringsorganer. Det er den strategi, som vi foreslår sammen med Kommissionen, og jeg mener, at det er den eneste realistiske mulighed, da vi i modsat fald vil blive fastlåst.

De var også inde på behovet for europæisk økonomisk forvaltning og en europæisk økonomisk plan. Det er helt relevant, men i forbindelse med Deres indlæg vil jeg gerne bestride den påstand, der er blevet fremsat fra anden side, om, at ethvert europæisk økonomisk initiativ er lig med stigende underskud. Nu er det virkelig nok. Vi har ret til at tale frit. Det er muligt at være tilhænger af en europæisk økonomisk politik uden at gå

ind for stigende underskud, og vi vil ikke være i stand til at samordne europæiske politikker blot ved at forlange en genopretning.

Vi – jeg siger ikke ”De” – må ikke lægge hinanden ord i munden, som vi gjorde førhen, når nogen vovede at have en mening om pengepolitikken. Det er muligt at argumentere for en anden pengepolitik uden at anfægte Den Europæiske Centralbanks uafhængighed. Det er således muligt at være tilhænger af en europæisk strukturel økonomisk politik uden at gå ind for stigende underskud. Lad os holde op med at sige, at nogle har ret og andre har uret. Den europæiske debat skal være en reel debat, hvilket den langt fra er i dag, og ingen har monopol på sandheden.

Vi er til tider nødt til at opgive – og det er måske det eneste punkt, hvor hr. de Villiers og jeg er enige – vi er nogle gange nødt til at opgive de dogmer, der har været til stor skade for den europæiske idé, dogmer, der har endnu mindre berettigelse, henset til at de ofte ikke hidrører fra beslutninger truffet af demokratiske og således legitime organer. Mit eget europæiske ideal er stærkt nok til, at det europæiske demokrati kan være et reelt demokrati. Gruppetænkning, dogmer, vaner og konservatisme har forvoldt stor skade, og jeg vil benytte lejligheden til at sige mere om dette i forbindelse med et andet spørgsmål.

Jeg vil gerne sige til hr. Szymański, at jeg har fuld forståelse for Polens problemer, navnlig det forhold, at 95 % af landets økonomi er afhængig af kul, men jeg mener, at Polen har brug for Europa for at modernisere mineindustrien, og at vi sagtens kan indgå aftaler med Polen om rent kul. Polen har desuden brug for hele Europa, hvis mineindustrien skal moderniseres. Vi har brug for Polen, og Polen har brug for Europa. På dette grundlag vil vi sammen med kommissionsformand Barroso søge et kompromis med vores polske og ungarske venner og med nogle af de lande, der er bekymret for deres vækst.

Hr. de Villiers! Som De påpegede, har jeg gjort op med dogmer, da jeg er tilhænger af en pragmatisk tilgang, men ærlig talt, lad være med at tilskrive Lissabontraktaten mangler, som den ikke har. Jeg er klar over, at Lissabontraktaten ikke er et mirakel. Den er ikke perfekt, men bortset fra Vendée er intet perfekt, navnlig når vi forener 27 lande med hver deres regering og historie. De er nødt til at opgive den ideelle traktat – De ved kun alt for godt, at den aldrig kommer. Europæere er pragmatiske, fornuftige mennesker, der ville foretrække en ufuldkommen traktat, der forbedrer forholdene, frem for en perfekt traktat, der aldrig kommer, idet der aldrig vil blive skabt enighed om denne uhåndgribelige idé.

Det er selve kernen i den europæiske idé, nemlig at gøre fremskridt hver dag, fordi vi ønskede at sætte en stopper for krig, og fordi vi ønsker at skabe et område med demokrati. De bør efter min mening fokusere på en anden kamp, idet denne kamp tilsyneladende består i, at De skaber en imaginær fjende, når det er helt klart, at borgerne i Europa i den nuværende krisesituation forstår, at det er en styrke og ikke en svaghed at samarbejde. Selv en, der er så stærk og talentfuld som Dem, vil stå magtesløs over for denne finanskrise alene. Det ville være bedre at nå frem til et fornuftigt kompromis med hele Europa end at sidde alene i et hjørne med patent på sandheden.

Med hensyn til spørgsmålet om at have ”frie hænder” gælder mit svar også for Dem, og det er en fri mands svar, også i en fransk politisk debat. Og jeg mener, at vi først og fremmest skal holde op med at snakke frem og tilbage, og jeg mener, at ærlige folk kan nå frem til gode kompromiser og gennemføre deres idéer, og at problemet med den europæiske politiske debat er en mangel på idéer, der har berørt os alle, alle de politiske grupper. Vi bliver tilsyneladende handlingslammet ved tanken om at foreslå noget nyt. Når Europa har gjort fremskridt, er det fordi mænd og kvinder på et givent tidspunkt har ryddet hindringer af vejen, og den selvkritik, som De efterlyste, bør vi alle udøve. I Europa har vi gennem lang tid handlet, som om vi var ubevægelige objekter. Vi efterfulgte grundlæggerne, men vi fulgte ikke deres eksempel. Vi gik ikke nye veje, og vi fremlagde ingen nye idéer. Jeg er helt overbevist om, at vi i denne fase er nødt til at udvise opfindsomhed, idet vi løber den største risiko, hvis vi forholder os passive nu, og hvis vi ikke udviser viljestyrke i en fuldstændig ny situation.

Hr. Kozlík har ret i, at gennemsigtighed er af afgørende betydning. Med hensyn til spørgsmålet om kreditvurderingsinstitutter mener jeg, at kreditvurderingsinstitutternes holdning har været det mest skandaløse aspekt ved denne krise. Disse institutter tildelte produkter en AAA-rating om fredagen, og nedgraderede dem til en BBB-rating om mandagen. Vi kan ikke fortsat acceptere de tre, fortrinsvis amerikanske, kreditvurderingsinstitutters monopol. Spørgsmålet om kreditvurderingsinstitutterne, om deres uafhængighed i forhold til visse grupper, og om oprettelsen af et europæisk kreditvurderingsinstitut vil helt sikkert være af afgørende betydning på det første topmøde om den fremtidige regulering. Med hensyn til konkurrence vil jeg gerne sige til alle, der var inde på spørgsmålet om konkurrence, at jeg er tilhænger af konkurrence, men jeg har fået nok af folk, der ønsker at gøre den til et mål i sig selv, når den i virkeligheden blot er et middel

og ikke et mål i sig selv. Konkurrence er et middel til vækst. Det er ikke et mål i sig selv, og jeg vil gøre mit yderste for at sikre, at dette begreb indarbejdes i den nye europæiske politik.

Jeg er tilhænger af frihed, jeg er tilhænger af frihandel, og jeg mener, at vi bør forkaste protektionisme, men konkurrence skal være et middel til vækst. Det ville være en fejltagelse at betragte konkurrence som et mål i sig selv. Det mente jeg før krisen, og det mener jeg stadig efter krisen.

Hr. García-Margallo! De har ret i, at vi har brug for et nyt Bretton Woods, idet det er meningsløst at afholde et nyt internationalt topmøde, hvis vi blot agter at putte et hæfteplaster på, som hr. Daul og hr. Schulz netop har påpeget. Hvis vi kun har til hensigt at ændre halvdelen af systemet, kan det være lige meget.

De nævnte regnskabsstandards, men se lige på vores banker. For det første er de amerikanske regnskabsstandards dominerende stilling blevet utålelig. For det andet afhænger det beløb, som bankerne kan låne, af deres egenkapital og aktiver. Hvis vi opgør aktiverne til markedsværdi på grundlag af et marked, der ikke længere eksisterer, idet det er blevet fuldstændig destabiliseret, svækker vi bankerne økonomisk, og de vil således blive endnu mindre i stand til at varetage deres opgaver. Spørgsmålet om ændring af regnskabsstandards, der blev rejst af Kommissionens formand, havde vores fulde opbakning – det var uopsætteligt. Jeg vil også gerne rose Europa-Parlamentets velvilje til at støtte denne ændring, idet vi overraskende hurtigt nåede til enighed under den fælles beslutningsprocedure, hvilket Det Europæiske Råd glædede sig over.

Hr. Rasmussen! Kunne vi have undgået krisen? Inden vi kan afgøre det, er vi nødt til at være enige om årsagen til krisen. Hvad skete der? Amerikanerne, vores allierede og vores venner, har levet over evne gennem de sidste 30 år. Federal Reserve Bank førte en pengepolitik, der bl.a. havde til formål at fastholde ekstraordinært lave rentesatser, hvilket betød, at alle der ønskede at låne, havde adgang hertil. Vi har igennem de sidste 20 eller 30 år båret rundt på verdens største supermagts forbavsende store gæld, og hele verden skal nu indfri denne gæld.

I en sådan situation er amerikanerne nødt til at påtage sig deres ansvar og acceptere konsekvenserne sammen med os, men jeg kan ikke se, hvordan vi egenhændigt kunne have beordret dem til at ændre denne strategi. Jeg vil gerne tilføje, at nogle af vores banker ikke længere varetager deres opgaver. En banks opgave er at låne penge ud til borgerne og virksomhederne, at hjælpe borgerne med at understøtte deres familier, at hjælpe virksomhederne med at udvikle deres projekter og at tjene penge efter en vis periode. Vores banker har udviklet sig i de såkaldte "dealerrum", hvor der spekuleres, og de mente i mange år, at det var nemmere at tjene penge ved at spekulere end ved at investere.

Jeg vil gerne tilføje, at alle vores banker holder sig inden for strengen på grund af den gensidige risiko. Der er 8 000 banker i Europa, hvoraf 44 opererer globalt. Hvis vi havde påtaget os det ansvar at lade en bank gå konkurs, hvilket skete i USA med Lehman Brothers, ville hele systemet have brudt sammen. Jeg ved ikke, hvordan vi kunne have undgået krisen, men jeg mener, at krisen ville have begravet os, hvis vi ikke havde reageret, som vi gjorde. Det er jeg ret sikker på.

De siger, at vi har brug for forslag før jul, men vi har rent faktisk brug for forslag inden midt i november. Jeg agter så sandelig at træffe initiativer i samarbejde med kommissionsformand Barroso for at sikre, at europæerne taler med én stemme på topmødet, og jeg vil desuden bestræbe mig på at sikre, at vores enighed ikke bliver baseret på den laveste fællesnævner, men den højeste, idet enhver konsensus indebærer en risiko for, at vi skruer ned for vores ambitioner i et forsøg på at gennemtvinge en kunstig aftale. Det er en risiko. Jeg håber, at vi vil forblive ambitiøse og ikke skruer for meget ned for vores ambitioner, men stadig tale med én stemme.

Jeg vil ikke komme ind på hedgefonde igen, idet jeg allerede har sagt, at de skal reguleres. Alle offentlige eller private finansielle institutioner bør være omfattet af regulering.

Fru Neyts-Uyttebroeck spurgte, om forhandlingerne med Rusland ville fortsætte, uanset hvad der skete. Naturligvis ikke, men prøv at se det fra vores side. Rusland standsede sine tankvogne 40 km uden for Tbilisi på vores anmodning. Rusland trak sine tropper tilbage over grænserne fra før krisen den 8. august. Rusland tillod udstationeringen af observatører, herunder navnlig europæiske observatører, og Rusland agter at deltage i Genèveforhandlingerne, om end modvilligt. Hvis vi suspenderer topmødet mellem EU og Rusland på denne baggrund, hvem vil så kunne forstå Europas politik? Ingen.

Jeg vil gerne tilføje, at vi i samarbejde med kommissionsformand Barroso har truffet den forholdsregel ikke at suspendere, men at udsætte topmødet. Hvad er forskellen? Hvis vi havde besluttet at suspendere topmødet, skulle Det Europæiske Råd enstemmigt have besluttet at genoptage forhandlingerne, og det ville efter min opfattelse have sat os i politisk forlegenhed. Afgørelsen om at udsætte mødet giver os mulighed for at

genoptage forhandlingerne uden at uddele ufortjente guldstjerner. Jeg mener derfor, at denne strategi viser fatning, og at det er en behersket og klar strategi. Jeg mener ikke, at vi kunne have gjort det anderledes, og jeg er fortsat overbevist om, at Rusland vil være en partner, som vi kan have en dialog med, som vi kan være åbne over for, men vi kan kun tilskynde russerne til at komme videre, hvis vi taler sammen. Hvis vi derimod ikke taler sammen, vil Rusland føle sig omringet, og vores idéer vil ikke i samme grad vinde indpas. Det er jeg overbevist om, men udviklingen kan naturligvis vise, at jeg tager fejl. Det handler derfor om, at vi skal påtage os vores ansvar.

Jeg vil gerne sige til hr. Wojciechowski, at det ikke er op til formanden for Rådet at afgøre, hvem der skal repræsentere Polen. Polen havde mulighed for at invitere to deltagere til Det Europæiske Råds møde, og det var op til Polen at afgøre, hvem der skulle deltage. Forestil Dem et EU, hvor formanden for Rådet sagde: "Nej, De kan ikke komme ind, men De kan". Hvilken form for EU ville det være? Polen har en præsident – som De helt klart ikke støtter – og en premierminister. De skal handle som statsmænd og som europæere og afgøre, hvem der skal repræsentere Polen. Det lykkedes i sidste ende at komme igennem det, og i starten af december rejser jeg til Polen, og jeg vil i denne anledning sige til den polske præsident: "De skal holde Deres løfte. De lovede at undertegne Lissabontraktaten, som det polske parlament har ratificeret, og De skal holde dette løfte." Det handler om troværdighed som statsmand og politiker.

(Bifald)

Jeg har så stærk tiltro til Polens betydning i Europa, at jeg kan sige dette uden at fornærme nogen.

Hr. Martin! Vi har brug for et stærkt europæisk demokrati. Jeg er opmærksom på Deres kamp, Deres kamp mod korruption og for et velfungerende demokrati. De har helt ret, men jeg vil gerne understrege, at vi i samarbejde med kommissionsformand Barroso har vist, at vi kan være stærke. Der er desuden endog nogle her i Europa-Parlamentet, der mente, at jeg handlede uden mandat. Hvis jeg skulle vente på et mandat, før jeg handlede, ville jeg helt sikkert ikke handle så ofte.

Fru Surdre! Jeg vil også gerne takke Dem for Deres støtte. Europa er en realitet, og De har helt ret i, at status quo ikke er en valgmulighed. Det tror jeg, at vi alle kan være enige om. Det værste, der kunne ske var, at vi fortsatte, som om intet var hændt, efter at stormen var drevet over. Det ville være enden på det europæiske ideal, og vi har ikke ret til at forpasse denne mulighed.

Nogle er således overrasket over, at vi afholder et topmøde så hurtigt. Det er fordi vi sagde til os selv, at hvis vi ventede for længe, navnlig hvis vi ventede, indtil den nye amerikanske præsident var blevet valgt, kunne situationen blive forværret, og vi ville ikke have en løsning. Eller også ville situationen forbedre sig, og i så fald ville alle have glemt den næste forår, og intet ville ændre sig. Vi var derfor nødt til at afholde topmødet, eller under alle omstændigheder det første topmøde, i november, uanset valget i USA.

Jeg mener, at jeg har svaret alle talerne. Jeg er også bundet af formandskabets tidsplan og den pressekonference, som jeg skal afholde sammen med formanden for Kommissionen og formanden for Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne undskylde over for de talere, jeg eventuelt ikke har svaret. Det er naturligvis ikke, fordi jeg ikke vil, men fordi jeg er blevet bedt om at respektere tidsplanen for i dag. Jeg har gjort mit bedste, og jeg vil naturligvis have lejlighed til at vende tilbage til Parlamentet i december, hvis De ønsker det, for at svare mere udførligt på de spørgsmål, der stilles af alle, der tager ordet.

Formanden. – Det fremgår tydeligt af indlæggen og nu af bifaldet, at De har Europa-Parlamentets støtte.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen.* – (EN) Jeg ønsker blot at besvare hr. Rasmussens spørgsmål meget kort. Jeg må også bede mig undskyldt, da jeg er nødt til at deltage i pressekonferencen. Kommissionen vil være repræsenteret af kommissær Almunia.

Som jeg sagde tidligere, vil vores gennemgang omfatte alle aspekter af de finansielle markeder. Jeg vil gerne takke Dem for Deres personlige bidrag til betænkningen og for det bidrag, der er blevet ydet af en række andre medlemmer af Europa-Parlamentet. Vi vil se på alle disse forslag. Som præsident Sarkozy netop har påpeget, ønsker vi at stå i spidsen for denne globale indsats. Vi mener, at vi kan gennemføre en række af disse forslag inden jul, hvilket De bad om, men en række af forslagene er meget teknisk komplicerede. Vi vil træffe en afgørelse og bidrage til den internationale debat om alle disse spørgsmål, men det er efter min opfattelse også vigtigt, at forslagene er teknisk forsvarlige. Jeg er sikker på, at De har bemærket, at vi har givet Dem adgang til alt det, som vi er nået til enighed om med Økofin, nemlig den finansielle køreplan. Det er ikke rigtigt at sige, at vi ikke har reguleret sektoren for finansielle tjenesteydelser under den nuværende Kommission. Der er blevet vedtaget 32 lovgivningsforanstaltninger efter den fælles beslutningsprocedure eller

komitologiproceduren inden for finansielle tjenesteydelser siden begyndelsen af den nuværende Kommissions mandatperiode, hvoraf 19 blev vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure. Der vil blive vedtaget yderligere foranstaltninger i de kommende uger og måneder, herunder i første omgang forslaget om kreditvurderingsinstitutter i starten af næste måned.

Lad mig komme med et eksempel vedrørende kreditvurderingsinstitutter. Lad os være helt ærlige. Jeg har ved flere lejligheder personligt drøftet nødvendigheden af lovgivning om kreditvurderingsinstitutter med en række regeringer. Svaret var et klart nej. Det er sandt. Derfor vil jeg gerne spørge Dem – nogle af de medlemmer, der kritiserer Kommissionen – om De måske kunne udnytte Deres indflydelse i Deres egen regering eller i regeringspartierne. Det ville være til stor hjælp. Da vi drøftede dette spørgsmål for nogle måneder siden – og i denne forbindelse var kommissær McCreevy tilhænger af regulering af kreditvurderingsinstitutterne – var det mest ambitiøse forslag, der blev overvejet af en række regeringer, en adfærdskodeks.

De vil måske sige, at det alt sammen er udmærket, og at Kommissionen har ret til at gøre dette. Det er rigtigt, men inden for finansielle tjenesteydelser forholder det sig som bekendt ikke på samme måde som inden for mange andre områder. Da vi var i en krise – og krisen var på sit højeste i september i år (men siden august sidste år har vi haft denne køreplan) – blev vi rent faktisk af mange i vores regeringer kraftigt opfordret til ikke at stille forslag, der kunne skabe større ængstelse eller en form for alarmreaktion. Kommissionen bør efter min opfattelse træde varsomt på dette område. Når der er tale om meget følsomme spørgsmål vedrørende de finansielle markeder, må vi ikke komme med tomme erklæringer. Vi kan ikke bare udtale os. Det er meget vigtigt at fastholde samordningen mellem Parlamentet, Kommissionen og Rådet på dette område. Jeg vil gerne understrege, at Kommissionen pr. definition er tilhænger af lovgivning og tilsyn med en europæisk dimension. Det siger jeg helt åbent. Når Kommissionen kun sjældent har forelagt forslag, som De har fremsat med god grund, skyldtes det ikke altid, at vi sov, eller at de var præget af en ideologisk forudindtagethed. Det skyldtes, at en analyse af situationen viste, at der kun var en meget lille eller slet ingen mulighed for at få dem igennem. Det vil jeg meget gerne og helt ærligt understrege. Vi vil have tid til at se på alle årsagerne og alle faserne i denne proces, men jeg synes, at det er vigtigt, at De er klar over dette i denne debat.

Helt ærligt, for to uger siden var budskabet fra en række af vores regeringer stadig, at vi ikke havde brug for et europæisk svar. De bemærkede måske, at jeg offentliggjorde en artikel i den europæiske presse, hvor jeg anmodede – tryglede – om et europæisk svar, og svaret fra en række af vores regeringer var ”Nej, det kan vi klare på nationalt plan. Vi har ikke brug for en europæisk dimension.” Lad os således forsøge at handle i fællesskab. Vi bør alle udøve selvkritik, men vi bør forsøge at undgå et forenklet svar på et meget komplekst spørgsmål. Vi er rede til at samarbejde konstruktivt med Europa-Parlamentet og Rådet for at finde gode løsninger for Europa og måske for resten af verden.

(Bifald)

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Gilles Savary (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg er meget utilfreds med, at hr. Pöttering ikke gav mig ordet, da jeg bad om det, da jeg blot anmodede om ret til at svare, og da jeg ville have foretrukket at få ordet, mens formanden for Rådet var her.

Jeg er forarget over, at de franske socialister gøres til syndeboek, som vi har hørt her. Jeg har aldrig nogensinde set en formand for Rådet drage et politisk parti i tvivl. Jeg har aldrig set en fransk præsident latterliggøre sine landsmænd på den internationale scene, som det har været tilfældet her. Jeg finder det anstødeligt, og jeg ville gerne have haft en formel undskyldning fra den franske regering.

(Formanden fratog taleren ordet)

Robert Atkins (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Vedrørende en bemærkning til forretningsordenen. Vi har at gøre med endnu et eksempel på en vanvittig fejlhåndtering af Parlamentets anliggender. Det er på tide, at formandskabet forstår, at når der skal afholdes afstemninger, skal de afholdes på det offentliggjorte tidspunkt, og ingen er vigtigere end udøvelsen af vores demokratiske rettigheder under afstemninger. Jeg vil bede Dem om at forklare formandskabet, hvordan vores sager behandles, således at sagsbehandlingen kan forbedres, og således at vi stemmer på det rigtige tidspunkt, og talerne holdes på den rette længde.

(Bifald)

Formanden. – Vi vil nu fortsætte forhandlingen.

Taletiden bedes overholdt til punkt og prikke. I modsat fald vil jeg ikke tøve med at fratale taleren ordet.

Linda McAvan (PSE). – (EN) Fru formand! Det er en skam, at formanden for Rådet er gået, da jeg havde en besked til ham, men jeg håber, at hr. Jouyet vil tage imod den.

Det, han sagde i morges om klimaændringer, er ekstremt vigtigt, og det var den rigtige beslutning at minde hr. Nassauer om, at det ikke er nu, vi skal ændre vores ambitioner vedrørende klimaændringer og udvande de stillede forslag.

(Bifald)

Der har været en omfattende lobbyvirksomhed i Parlamentet og Rådet. Den startede, længe inden finanskrisen brød ud i sommer. Den startede sidste år. Knap var blækket tørt i Berlin, før folk forsøgte at vaske det væk.

Præsident Sarkozy bad om Parlamentets engagement. Han får mere end engagement. Han får den fælles beslutningsprocedure. Jeg ved ikke, hvorfor vi overhovedet diskuterer den fælles beslutningsprocedures betydning, idet der ikke vil blive nogen klimapakke, medmindre Parlamentet tages med på råd.

Vi vil have en aftale på plads inden jul. Den Socialdemokratiske Gruppe kan tilbyde dette engagement. Jeg er ikke sikker på, at det samme er tilfældet på den anden side af bordet – måske hr. Sarkozy vil spørge sine folk. Den Socialdemokratiske Gruppe ønsker et løfte inden jul, men ikke en hvilken som helst aftale. Vi ønsker en troværdig aftale og en aftale, der sikrer balance mellem miljø, beskæftigelse og konkurrenceevne.

Vi ønsker imidlertid ikke en aftale, der er et udtryk for laveste fællesnævner. Præsident Sarkozy mindede os netop om, hvad der sker, hvis man går efter den laveste fællesnævner. Vi ved, at enkelte lande har problemer – og vi kan sagtens tale om disse problemer – men vi er nødt til at have en troværdig pakke klar til de internationale drøftelser. Ikke en, der er baseret på udligninger i andre lande, hvilket ikke ville være en troværdig pakke, og ikke en, der piller emissionshandelsordningen fra hinanden og virker ødelæggende på prisen på kulstof. Jeg håber, at rådsformanden vil give hr. Sarkozy disse meddelelser.

Hr. Nassauer talte om de udgifter, der er forbundet med klimapakken. I dag kaster vi milliarder mod den finanskrisen, som bankerne står i. Kommissionen har naturligvis regnet udgifterne til pakken ud, men jeg vil ikke gå tilbage til vores borgere om nogle få år og sige til dem, at fordi vi ikke traf omgående foranstaltninger vedrørende klimaændringer, vil der være behov for at finde yderligere milliarder. Det handler ikke blot om pengene, men – hvad værre er – om liv, der bliver ødelagt overalt på kloden. Lad os udvise politisk mod fra alle sider i Parlamentet. Lad os indgå aftalen med Rådet inden jul i rette tid inden de internationale drøftelser.

(Bifald)

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Fru formand! Jeg vil blot sige én ting. Formanden for Kommissionen sagde, at EU's reaktion på krisen var utilstrækkelig. Faktisk var reaktionen stærk. Medlemsstaterne reagerede, men de europæiske institutioner reagerede langsomt. Det blev illustreret perfekt i dag – da hr. Sarkozy forlod lokalet, gik alle journalisterne. Ingen er interesseret i os. Årsagen hertil er frem for alt vores manglende evne til at reformere vores arbejdsmetoder. Der er mange gode folk i både Kommissionen og Parlamentet, men det bureaukratiske system hæmmer alle initiativer. Vi var i stand til at reagere på tsunamien i Asien, men i morgen drøfter vi et budget, der er blevet udarbejdet uden hensyntagen til den kendsgerning, at vi oplever en økonomisk tsunami i Europa. Vi kunne gøre noget – prioritere anderledes i vores budget. Vi kunne også fastlægge prioriteter i vores parlamentariske udvalg, som ville hjælpe os med at overleve denne krise og leve op til folks forventninger. Kommissionen bør reformeres. Jeg vil gerne understrege, at Kommissionens strategiske funktioner bør adskilles fra dens tekniske funktioner, hvorefter den ville fungere mere effektivt.

John Bowis (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Til rådsformanden, som nu er fraværende, vil jeg gerne sige følgende: I morges talte De så smukt om de økonomiske udfordringer i fremtiden, som med rette står øverst på vores dagsorden, men ikke mindre med rette og ikke mindre smukt gjorde De det klart på topmødet og igen i dag, at Deres hensigt er at overholde tidsplanen og målene for håndtering af klimaændringerne. Disse udtalelser er fundamentale og rigtige. Klimapakken er med Deres ord så vigtig, at vi ikke må tabe den på gulvet på grund af finanskrisen.

Det var meget sigende, at Angela Merkel, til trods for de reelle bekymringer, som hendes land og andre lande har, gjorde det klart, at Tyskland gør sig til fortalere for gennemførelse af målene for klimaændringer og for

at finde løsninger inden topmødet i december. Hvis det er den udfordring, som rådsformanden giver os, er det min overbevisning, at Parlamentet vil reagere effektivt og rettidigt.

Men det skal siges, at fokus nu er på Rådet. For at nå disse mål har vi brug for forsikringer til de lande, der har reelle problemer, hvilket er tilfældet for Polen, som har problemer med kul. Vi er nødt til at sikre klarhed over kriterierne for de lempelige vilkår, der vil blive tale om for en begrænset række industrier og sektorer, der står over for reelle udfordringer vedrørende emissioner. Vi må også gøre det meget klart, at vores støtte til biobrændstoffer inden for transport forudsætter, at der udvikles brændstoffer fra bæredygtige kilder. Hvis dette ikke sker, risikerer vi at gøre uoprettelig skade på vores miljø og på levesteder for mennesker, dyr og planter.

Vi har givet os selv en enorm udfordring, men det er en udfordring, som vi er nødt til at løfte. En klimakatastrofe ville få vores nuværende økonomiske problemer til at se ubetydelige ud.

Som præsident Sarkozy sagde, skal de to politikker hænge sammen. Vi skal sørge for – og præsidenten skal sørge for – at Parlamentet ikke strandede som følge af Rådets manglende evne til at følge op på præsident Sarkozys udtalelser.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg er den første franske socialist, der får ordet i denne forhandling. Jeg beklager, at formanden for Det Europæiske Råd er gået efter at have fundet det passende at gøre grin med et af de store partier i dette store land. Det har han ret til, men han har også en pligt til at blive og høre svaret. Det er det, jeg bebrejder ham. Jeg mener heller ikke, at det er en god idé, at formanden for Det Europæiske Råd forsøger at så splid i en af Parlamentets største grupper. Martin Schulz svarede ham. Når han angriber den franske socialisme, bør han overveje, hvem målet for hans angreb reelt er. Han glemmer, at den franske socialisme gav Europa François Mitterrand. Han glemmer, at den franske socialisme gav os Jacques Delors...

(Bifald)

... og han glemmer, at han for at give sig selv troværdighed i Europa endda lånte to socialister, nemlig Bernard Kouchner og Jean-Pierre Jouyet.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Fru formand! Der er to vigtige aspekter. Det første er finanskrisen. Det er vigtigt, at vi taler med én stemme fra Europas side. Sidste gang, vi delte håndteringen af en krise med USA, var, da vi skulle drøfte terrorisme. Vi importerede en lang række regler, der nu virker meget fremmede for den europæiske tankegang vedrørende privatlivets fred. Vi har brug for en europæisk tilgang til krisen, og derfor er der behov for fælles regler og standarder for bl.a. gennemsigtighed, solidaritet og de finansielle instrumenter, der skal anvendes på det europæiske marked. Stabilitetspagten ville være et fremragende redskab hertil.

Det andet aspekt er klimapakken. Vi har stemt om klimapakken i de to hovedudvalg og har med stort flertal besluttet at støtte Kommissionens forslag. Vi har ikke tænkt os at slå bak, for så vidt angår hverken målene eller tidsplanen. Hvis formandskabet virkelig vil fremhæve både målene og tidsplanen, vil vi afvente meddelelsen om, hvornår vi kan sætte os ned og drøfte sagen konkret. For så vidt angår Parlamentet, vil vi bruge vores beføjelser som led i den fælles beslutningsprocedure, hvor der er ligevægt mellem institutionerne.

(Bifald)

Alexander Radwan (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg ville også gerne have talt direkte til hr. Sarkozy og hr. Barroso, især fordi jeg gerne ville drøfte den kendsgerning med formanden for Kommissionen, at vi ikke har haft succes med visse af kommissærerne i de seneste år.

Borgerne forventer, at EU beskæftiger sig med vigtige sager og ikke med trivialiteter. Martin Schulz, som netop har forladt lokalet, har sat alle de konservative i samme bås. Folk forventer ikke, at EU spiller barnepige i forbindelse med mindre vigtige spørgsmål. I stedet ønsker de mere frihed fra regulering for små og mellemstore virksomheder og for borgere samt flere tiltag på vigtige områder. Jeg skal understrege, at Parlamentet allerede i 2003 opfordrede Kommissionen til at forelægge et forslag om kreditvurderingsbureauer. I mellemtiden er Kommissionen utrolig nok blevet bevidst om begrebet "hedge fund", selv om dette utvivlsomt ikke gælder alle kommissærerne. Kommissionens formand undersøger i øjeblikket dette spørgsmål.

Martin Schulz gjorde tingene meget enkle for sig selv ved at udtale, at kun de konservative havde skylden. Faktisk har Rådet igennem en lang årrække forhindret fremskridt inden for tilsynsområdet. Det gjaldt de tyske finansministre hr. Eichel og hr. Steinbrück. Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at den person, der flere

gange var ansvarlig for at forsinke den europæiske proces – og jeg vil bede socialisterne om at sige dette til deres formand – var hr. Koch-Weser, som nu har en fremtrædende stilling i Deutsche Bank.

Fremover forventer vi, at Europa anvender sine moralske værdier og prioriteter på reguleringen af de finansielle markeder. Det indebærer bæredygtighed, ikke blot en maksimering af risiciene for at maksimere afkastene. Det indebærer også, at man fokuserer på det grundlæggende, som man ville gøre i en mellemstor virksomhed. Det er noget, vi skal indføre i en international sammenhæng. Det er ikke nok blot at afholde internationale konferencer. Europa skal forenes for på internationalt plan at sikre, at noget tilsvarende ikke sker igen.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru formand! Når jeg ser på Rådets konklusioner, er der noget, der slår mig. Spørgsmålet om løn tages op, hvilket er berettiget, da det er et vigtigt spørgsmål, som vi skal håndtere i fællesskab og tage ansvar for. Der er dog også spørgsmålet om skattely, og i det spørgsmål fornemmer jeg – jeg kan dog have misforstået det – at teksten, selv mellem linjerne, er tavs.

Formanden for Rådet har sagt, at vi skal være ambitiøse og ikke blot gå efter laveste fællesnævner. Jeg vil opfordre ham til at følge samme linje i spørgsmålet om skattely. Jeg vil også opfordre kommissionsformand Barroso til måske at udvide sin taskforce til håndtering af krisen til at omfatte kommissær Kovács, hvis han virkelig ønsker at arbejde med disse spørgsmål.

Endelig vil jeg opfordre Kommissionen til at anmode medlemsstaterne om at revidere deres nationale handlingsplaner. Hvorfor skulle vi koordinere de økonomiske politikker på basis af nationale programmer, der ikke engang tager hensyn til forudsigelserne om en recession, som vi må håndtere? Hvis Kommissionen tager økonomisk forvaltning alvorligt, skal den kræve, at medlemsstaterne reviderer deres planer under hensyntagen til den økonomiske situation, som de vil komme til at stå i.

Endelig har alle fået mulighed for at give udtryk for deres holdning, og vi har faktisk opnået en vis grad af europæisk samarbejde, men det er ikke nok. Vi har en historisk mulighed for at give staterne redskaberne til at påvirke de økonomiske politikker og medlemsstaternes økonomiske og industrielle strategier. Lad os udnytte den. På vegne af Kommissionen skal der tages initiativ til at fastlægge rammer for medlemsstaternes anvendelse af nationalisering af banker for at gøre dem til instrumenter for den langsigtede finansiering af de investeringer, vi har behov for...

(Formanden fratog taleren ordet)

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Fru formand, hr. Jouyet! Det Europæiske Råd afsatte en del af sine konklusioner til energiforsyningsikkerhed, men dette emne er fløjet under radaren og er blevet overset i drøftelserne. Det er nu vigtigere end nogensinde. Jeg støtter Rådets konklusioner, men detaljerne tæller, og det er præcis de detaljer, der mangler. Jeg vil gerne fremhæve to.

For det første er der det vigtige spørgsmål om EU's forbindelser med producent- og transitlande. Tanken om at optrappe vores energidiplomati er fuldt ud berettiget, men det, der altid mangler, er vilje fra medlemsstaternes side til at nå til enighed om det budskab, som vi sender til tredjelande, og konsekvens i vores politikker på nationalt niveau, når det gælder Unionens fælles interesser. Kort sagt mangler vi en fælles udenrigs- og energisikkerhedspolitik. Den laveste fællesnævner, dvs. koordineringen af vores holdning til producent- og transitlande, er langt fra opnået og anvendt. I stedet for at tale med én stemme er den gældende politik "hver mand for sig selv" som illustreret ved en række bilaterale aftaler, der svækker vores forhandlingsposition og er en plet på vores fælles image udadtil.

Det andet problem er manglen på europæiske projekter. Der henvises ikke til olie- og gasrørledningsprojekter, som er afgørende for at sikre energiforsyningsikkerhed, og Nabuccoprojektets skæbne er nu usikker, selv om det på papiret beskrives som et projekt med høj prioritet.

Vi er også nødt til at lære af den georgiske krise, for så vidt angår energiforsyningsikkerhed, ved at etablere et effektivt system til beskyttelse af eksisterende infrastrukturer i transitlande i tider med krig eller politisk ustabilitet.

Til slut vil jeg minde om Rådets slagord: ansvar og solidaritet. Vi må nu træffe yderligere foranstaltninger. Ellers er der en risiko for, at vi aldrig kommer videre med EU's eksterne politik for energiforsyningsikkerhed.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Fru formand! I forbindelse med drøftelserne om Det Europæiske Råds konklusioner vil jeg gerne henvise til to aspekter.

Det første omhandler finanskrisen. Denne krise har med al ønskelig tydelighed vist, at systemet for lovgivningsmæssigt tilsyn med bankerne skal forbedres betydeligt. Ændringerne bør fokusere på en forbedring af risikovurderingen af aktiver og en tilpasning af sikkerhedsforanstaltningerne til de nye finansielle instrumenter. Der er imidlertid også brug for ændringer, der fører til eliminering af den procykliske karakter af beslutninger om realkredit. Realkredit stiger, når ejendomspriserne stiger, og falder, når priserne falder. Det er netop denne mekanisme, der bidrager til, at der opstår spekulationsbølger.

Det andet aspekt, som jeg gerne vil nævne, angår klimapakken. Jeg bifalder Rådets beslutning om at forsøge at opnå et kompromis om et system for salg af CO₂-kvoter. Der findes medlemsstater, hvor 90 % af energien stammer fra kul. Hvis disse lande skulle købe 100 % af deres kvoter allerede fra 2013, ville det få katastrofale følger for deres økonomier. Almindelig fornuft og princippet om ligebehandling kræver, at der indføres overgangsperioder.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! I marts 2007 under det tyske formandskab og igen i marts 2008 under det slovenske formandskab forpligtede de europæiske ledere sig til at nå et mål om at reducere drivhusgasemissionerne med mindst 20 % inden 2020, hvilket allerede er et begrænset ambitionsniveau. Lad os ikke gøre os illusioner: Hvis vi skal opnå en international klimaaftale for tiden efter 2012 i København, er vi nødt til at sende et tydeligt og utvetydigt signal gennem vores lovgivning.

Den nuværende internationale finansielle likviditetskrise og den økonomiske baggrund har fået mange til at blive forsigtige med at fastlægge langsigtede CO₂-mål eller med at forpligte industrien til at opnå de nødvendige reduktioner af drivhusgasemissionerne og dermed drive den europæiske økonomi frem imod den CO₂-fattige, bæredygtige økonomi, som vi så desperat har brug for, og som vil blive startskuddet for en tredje industriel revolution med en spændende first mover-fordel for Europa på hele området for nye teknologier.

EU's mål for tiden efter 2012 bør imidlertid ikke ses i lyset af den nuværende økonomiske krise. Jeg mener, at vores regeringer vil kunne løse dette problem på kortere sigt, og det bør ske nu, således at kommende generationer ikke kommer til at bære byrden – herunder den økonomiske byrde – ved eventuelle forsinkelser af klima- og energipakken. Vi kan ikke i fremtiden betale prisen for vores manglende evne til at handle nu. Hvis dette bliver tilfældet, vil eftertiden ikke være os venligt stemt – eller som præsident Sarkozy sagde: Vi vil komme for sent til vores aftale med historien.

Parlamentet har givet mig et stærkt mandat til, som en af ordførerne for klimapakken, at lede forhandlingerne med Rådet i trilogien, og jeg tager dette ansvar alvorligt. Vi skal overholde målene og tidsplanen, og som hr. Sarkozy sagde, vil store ambitioner med visse kompromiser være på dagsordenen. Jeg ser frem til et meget tæt samarbejde med både Kommissionen og Rådet under det franske formandskab. Det er min overbevisning, at vi sammen kan og vil finde en effektiv og håndterbar aftale om klima- og energipakken inden december i år...

(Formanden fratog taleren ordet)

Ieke van den Burg (PSE). – (EN) Fru formand! Det er interessant at se, at tilsynet med det finansielle marked er blevet en sag, der kun lader sig løse på allerhøjeste niveau i Rådet. Jeg er tilfreds med nedsættelsen af gruppen på højt plan med deltagelse af Jacques de Larosière, som vi har opfordret til i Parlamentet i flere år.

Jeg vil gerne sende dette klare budskab: Koordinering alene er ikke nok. Vi har virkelig brug for institutionelle løsninger. Frivilligt samarbejde mellem nationale tilsynsmyndigheder på basis af "overhold eller forklar"-systemer som i Solvens II- og kapitalkravdirektiv-forslagene er utilstrækkeligt, og Forummet for Finansiell Stabilitet, som ikke står til ansvar i særlig høj grad, og som kun består af repræsentanter fra større lande med hver deres nationale interesser, er heller ikke tilstrækkeligt. Det giver ikke et tydeligt signal fra Europa. Vi har brug for en forenet struktur i lighed med Det Europæiske System af Centralbanker, der er i en perfekt position til at mægle internt og er en stærk stemme internationalt.

Paul Rübigen (PPE-DE). – (DE) Fru formand! For det første vil jeg gerne lykønske Rådet med dets aftale om den tredje vej mod klima- og energipakken. Det er en fornuftig løsning, der vil gøre det muligt at undgå de obligatoriske opkøb af energivirkksomheder, men som ikke desto mindre sikrer kontinuitet i konkurrencen.

For det andet er spørgsmålet om CO₂ selvfølgelig særlig vigtigt i forbindelse med finanskrisen, eftersom vi med handelen med CO₂-kvoter igen risikerer at gå uden om realøkonomien og skabe et nyt spekulativt finansielt instrument, der vil drive energiintensiv industri ud af Europa. Jeg vil derfor igen opfordre til grundig overvejelse af, hvorvidt tildelingen af gratis CO₂-certifikater med en godtgørelse på 20 % ikke ville give mere

mening end at tage pengene fra virksomheder, der har brug for dem til at investere i innovation og forskning med henblik på at opnå reduktionen på 20 %.

Vi skal give investeringen et skub, særlig for små og mellemstore virksomheder. Derfor opfordrer jeg også til, at de transeuropæiske netværk, især på energiområdet, udvikles i væsentligt omfang, og til, at der udvikles strategier for mere effektive energieffektivitetsforanstaltninger, da dette er særlig vigtigt for vores små virksomheder, for beskæftigelsen i Europa og for de europæiske nettolønninger.

Endelig vil jeg gerne opfordre kommissær Kovács til at overveje, hvordan vi kan få økonomien på sporet igen ved at anvende skattepolitik og især ved at anvende nye og kortere muligheder for afskrivning og egnede godtgørelser. Ved at indføre nye skattepolitikker og -incitament vil den europæiske økonomi eventuelt kunne stimuleres.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det ville ikke være helt hen i vejret at sammenligne krisen på de finansielle markeder med en orkan. Når vinden aftager, opstår der en illusion af ro, men ødelæggelserne tager år at rette op på, og sådan vil det også være med de økonomiske og sociale følger af det kaos, vi har set.

Vi er nødt til at opnå en balance mellem kontinuitet og tilpasning til de ændrede omstændigheder. For så vidt angår energipolitikken, betyder det, at vi bør holde os til strategiske mål for forsyningssikkerhed, bæredygtighed og konkurrenceevne, imens vi overvejer, om vi skal ændre taktikken, midlerne. Energi er afgørende for vores livsstil og levestandard. Det er en langsigtet industri, hvor opbygning af ny kapacitet tager fem, 10 eller 15 år og selvfølgelig ikke kan være et kortsigtet svar på den type kortsigtede udfordringer, som vi står over for. På samme måde er håndtering af klimaændringer en langsigtet sag, og der er ingen nemme løsninger.

For så vidt angår taktikker, er der dem, der har forbehold, for så vidt angår niveauet for og timingen af målene i klima- og energipakken. Der er dem, der var bekymrede over CO₂-emissionerne eller udflytningen af europæiske job længe før finanskrisen. Måske skal vi kigge på detaljerne – og måske princippet – igen.

Min største bekymring på nuværende tidspunkt er dog, hvad vi bør undgå, og det er at falde i fælden med overregulering, da overregulering kan forårsage noget meget værre, nemlig en gentagelse af 1930'ernes Depression. Jeg er bevidst om betydningen af god regulering i bestræbelserne på at få markederne til at fungere hensigtsmæssigt og af gennemsigtighedshensyn, men lad os ikke slagte den høne, der lægger guldæg.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru formand! Takket være præsidenten og premierministeren i mit land, Polen, var det fornuften, der rådede på topmødet i Bruxelles, og der blev sendt et fornuftigt budskab om klimapakken. I henhold til aftaler indgået på mødet, for hvilke vi skylder de europæiske ledere tak, er truslen fra uforholdsmæssigt dyre miljørestriktioner, der især ville påvirke de nye medlemsstater, blevet begrænset. Den er dog ikke forsvundet helt.

På dette møde blev finanskrisen også drøftet. Mærkeligt nok var der nogle få dage inden blevet afholdt et mindre møde med deltagelse af de største EU-lande. Det mindre møde vakte minder om det sovjetiske kommunistpartis politbureau. Det er ikke rimeligt, at de mest magtfulde EU-medlemsstater pådutter de andre lande deres løsninger. Derudover er den dobbelt moralske holdning et irritationsmoment. Jeg henviser til den kendsgerning, at det er acceptabelt at finansiere banker i medlemsstaterne, men ikke acceptabelt at hjælpe polske skibsværfter. I denne henseende minder EU om George Orwells Animal Farm, hvor alle dyr er lige, men nogle er mere lige end andre.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Jeg mener, at debatten om omfanget og hastigheden af forbedringerne af miljøstandarder, sociale standarder og andre standarder samt revisionen af europæiske forordninger er et nøgleelement i bestræbelserne på at håndtere den økonomiske recession, som den europæiske økonomi står i. Martin Schulz har her hånligt henvist til Kommissionens og Rådets arbejde, men Parlamentet kan også reducere Unionens overregulering. Det er netop den negative merværdi, der underminerer EU's konkurrenceevne på internationalt niveau. Bil-, elektronik-, glas- og tekstilindustrien samt andre industrier har ikke behov for en pengeindsprøjtning: De har brug for et fornuftigt reguleringsniveau. Finanskrisen er ikke et resultat af manglende regulering, men et resultat af tilsynsmekanismerne mangler. Det er tilsynsmekanismerne, der ikke har beskyttet investeringerne, og som truer beskæftigelsen. Det samme gælder for regulering på internationalt niveau. Krisen og den globale økonomiske recession giver os en mulighed for at udvikle en mere grundig regulering af de globale markeder og ikke kun de europæiske markeder med henblik på at opnå en langsigtet bæredygtig samt miljømæssigt og socialt acceptabel udvikling. Det er det klima, vi skal skabe for europæerne – også på internationalt niveau. Bortset fra dette aspekt bifalder jeg Rådets aftale om energipakken.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Fru formand! Det, vi har brug for her i dag, er en ny økonomisk og social aftale, en "new deal". Hvis EU ikke når frem til en sådan aftale, vil grådighed på markedet fortsat tilskynde til uproduktive investeringer, der belåner EU's fremtid og fremtiden for de europæiske arbejdstagere og borgere.

Hvad forstår vi ved en "new deal"? Vi har brug for et nyt system for økonomisk styring, en ny rolle for Den Europæiske Centralbank og en ny opfattelse af socialstaten, ikke som efterfølgeren til det frie marked, men som en nøgle til udvikling. Vi har brug for ny europæisk finansiering, en grøn udviklingsfond, en seriøs globaliseringsfond og naturligvis et større budget for Europa, og vi har brug for en ny social Maastrichttraktat for beskæftigelse og vækst.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru formand! Mange europæiske borgere – herunder borgere, som jeg repræsenterer – ønskede at spørge hr. Barroso og hr. Sarkozy, om de mente, at det var rimeligt, at udgifterne til finanskrisen skulle bæres af den almindelige europæiske borger frem for de bankdirektører i USA og Europa, der har tjent millioner på at handle skødesløst – eller endog i nogle tilfælde kriminelt – og som nu nyder deres millioner ved at gemme dem i skattely eller på sikre opsparingskonti. De ønskede også at spørge hr. Barroso og hr. Sarkozy, om det var rimeligt, at det, når den amerikanske økonomi bliver forkølet eller får kræft, er europæerne, der skal gennemgå kemoterapien. Ja til samarbejde med amerikanerne, men nej til afhængighed.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru formand, hr. Jouyet! Jeg var i Tbilisi, da præsidenten var i byen for at forhandle fredsplanen, og jeg vil naturligvis gerne takke ham for hans hurtige aktion for at standse krigen. Krigen var imidlertid til dels vores egen skyld. I 14 år har vi været overforsigtige. Vi har i stilhed set til, mens provokationerne i de separatistiske regioner er eskaleret. Det er sandt, at denne krig var en advarsel til Europa og konfronterede Unionen med dens ansvar, men ilden ulmer stadig i Kaukasus, og vi må gøre alt, hvad der står i vores magt, for at bringe de fastlåste konflikter endeligt til ophør af hensyn til sikkerheden i hele Europa.

Jeg ved også, at de europæiske lande er delte i spørgsmålet om Georgiens indtræden i NATO. Jeg er selv imod det. Jeg vil stille et forslag. Jeg opfordrer EU til at foreslå neutralitet for disse lande i Kaukasus. Kun neutralitet vil mindske spændingerne med Rusland og definitivt beskytte denne region mod nye konflikter. Neutralitet vil sikre disse nye demokratier sikkerhed og bidrage til at sikre vores egen sikkerhed.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Fru formand! Et af hovedpunkterne på topmødet var den globale finanskrisen og klimapakken. Rådet havde ret i at fokusere på dette problem. Det, der er bekymrende, er dog, at de vigtigste beslutninger blev truffet tidligere på et møde mellem repræsentanter for kun fire lande. Beslutningen blev efterfølgende konsolideret i den såkaldte Eurogruppe og først derefter præsenteret for Det Europæiske Råd. Denne procedure giver anledning til alvorlige bekymringer om, hvorvidt Det Europæiske Råd reelt opfattes alvorligt eller blot som et forum, der godkender beslutninger truffet af en lille gruppe ledere. Skal vi opfatte det, som om der i alle henseender er opstået et Europa i tre hastigheder?

I lyset af den globale krise er det også værd at genoverveje tidligere beslutninger om begrænsning af CO₂-emissioner. Umiddelbar anvendelse heraf kan intensivere recessionen yderligere, navnlig i landene i Central- og Østeuropa såsom Polen, med negative konsekvenser for hele den europæiske økonomi. Der bør derfor vedtages en særskilt pakke for de lande, hvis hovedenergikilde er kul.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Fru formand! Jeg vil fatte mig i korthed i lyset af de svar, der allerede er givet.

Jeg vil gerne sige til fru McAvan, at vi er helt enige med hende i, at pakken skal være ambitiøs, at vi håber, at vi om muligt med Parlamentets hjælp vil kunne indgå en aftale inden jul, og at vi er enige i, at det ikke skal være en hvilken som helst aftale. Vi deler således fuldt ud hendes filosofi, og vi håber, at vi opnår en god balance mellem konkurrenceevne og bæredygtig udvikling.

For så vidt angår fru Starkevičiūtės bemærkninger, vil jeg sige, at det er tydeligt, at finanskrisen allerede har haft omfattende konsekvenser. Vi skal – og det vil jeg også gerne sige til andre talere – blive på sporet, og det er årsagen til, at vi holder fast i energi- og klimapakken. For så vidt angår EU's budget, vil vi drøfte det i morgen i forbindelse med førstebehandlingen. Jeg mener, at der i Kommissionens forslag sættes fokus på vækst og bæredygtig udvikling, og at vi ikke må gå bort fra dette, men det vender vi tilbage til i morgen.

For så vidt angår hr. Bowis' bemærkninger, er det klart, at vi ikke kan sætte vores ambitioner for energi- og klimapakken på standby på grund af finanskrisen – det er allerede blevet understreget. Vi skal dog tage hensyn til variationerne i de enkelte medlemsstaters energikilder og til balancen mellem sektorerne.

Til hr. Poignant og hr. Savary vil jeg for det første sige, at jeg anerkender det store bidrag, som de franske socialister har ydet i drøftelserne i Parlamentet og deres store bidrag til Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet, og for det andet, at jeg opfatter mig selv som en person, der er bevidst om, hvor meget Europa skylder Jacques Delors og François Mitterrand. Jeg mener også, at det franske socialistparti i højere grad bør gøre opmærksom på følgende for at undgå misforståelser: "Europa er ikke en sag for højre eller venstre – det er en europæisk sag". Det er, hvad jeg har lært af Jacques Delors, og jeg ved, at hr. Savary og hr. Poignant deler dette synspunkt.

For så vidt angår fru Eks bemærkninger, har vi naturligvis til hensigt at overholde målene og tidsplanen. Vi må handle for at sikre, at pakken er klar til de internationale udfordringer, som Europa står over for.

For så vidt angår hr. Radwans og andres bemærkninger om finanskrisen, træffer vi naturligvis foranstaltninger for at beskytte borgere og opspare og sikre, at dem, der er ansvarlige for krisen i de forskellige institutioner, betaler for det. Vi har allerede sagt, at omsorgspligten bør finde anvendelse her. De penge, der sættes til side, skal anvendes til at beskytte borgere og opspare og skal ikke gives som en gave til dem, der er hovedansvarlige for finanskrisen – hverken i USA eller Europa – da de i for høj grad har satset på spekulation.

Fru Berès har ret i at understrege kampen mod skattely både i og uden for EU. Dette spørgsmål behandles ikke godt nok i Det Europæiske Råds konklusioner, men som rådsformanden sagde, vil der være andre europæiske møder – og "europæiske" er det rette ord. Dette er ikke et Europa i to, tre eller fire hastigheder: Det handler om europæiske møder, hvor vi sammen kan udarbejde internationale finansregler – nye internationale finansregler – der vil bane vejen for bedre langsigtet finansiering af økonomien. Jeg bifalder det, der blev sagt om behovet for mangfoldighed i den refleksionsgruppe, som Kommissionen har nedsat.

Hr. Saryusz-Wolski har helt ret og fremsætter en meget vigtig pointe. Vi har ikke i tilstrækkelig grad fremhævet Rådets konklusioner, særlig for så vidt angår energiforsyningsikkerhed. Det arbejde, der blev udført på Det Europæiske Råds seneste møde, er meget vigtigt. Samtidig skal vi give det, der blev sagt om forbindelser med producent- og transitlande, konkret form. Vi har en klar holdning til, hvilke budskaber vi skal sende til tredjelande, og vi skal naturligvis have dette in mente i forbindelse med dialogen med Rusland. Vi skal også give disse konklusioner form ved at støtte projekter til diversificering af forsyningskilderne, som de nævnte, særlig Nabuccorørledningen. Det var i denne henseende en bestemt europæisk energipolitik, der opstod af det seneste møde i Det Europæiske Råd.

For så vidt angår hr. Rosatis bemærkninger, skal vi som nævnt tage hensyn til de specifikke træk ved energisituationen i Polen, særlig for så vidt angår kul, men det er klart, at Polen også vil have et ansvar for at møde i forbindelse med forberedelserne til topmødet i Poznań senere i år.

Endelig er jeg helt enig i fru Doyles betragtninger. Vi skal udvise ansvarsfølelse. Finanskrisen må ikke få os til at glemme at reagere på miljøkrisen, og vi må ikke gemme os bag finanskrisen.

For så vidt angår det, som fru van den Burg opfordrede til, har vi brug for bedre koordinering institutionerne imellem på tilsynsniveau. Vi skal skelne mellem tilsyn og regulering, og på tilsynsniveau har vi brug for bedre koordinering institutionerne imellem.

Som hr. Rübig er jeg meget tilfreds med den aftale, der blev indgået vedrørende energiforslaget om den "tredje vej". Det er efter min mening et fuldt ud tilfredsstillende kompromis. Det er, hvad jeg kan sige. Det er også vigtigt at have skatteincitamentet til energibesparelser: Her deler jeg hans synspunkt.

For så vidt angår hr. Chichesters bemærkninger, er det sandt, at vi har brug for strukturelle løsninger, både hvad angår finanskrisen – det vil være udfordringen på de kommende internationale topmøder – og hvad angår klimaændringer, og vi skal frem for alt have god regulering, ikke overregulering.

Endelig er det, for så vidt angår hr. Czarneckis bemærkninger, klart, at vi over for visse industrielle problemer må undersøge muligheden for tilpasning i visse lande. Det gælder Polen og landets skibsværfter, og vi er bevidst om dette spørgsmål.

For så vidt angår fru Isler Béguins bemærkninger, ved vi endelig, at håndteringen af problemerne i Kaukasus vil være en lang proces, og at Europa også skal træffe forebyggende foranstaltninger. Jeg er enig med hende i, at vi også skal være mere fremsynede, når det gælder disse regioners og Ruslands nabolandes status.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg har fire bemærkninger at fremsætte på fem minutter. For det første har Europa reageret og endelig talt med én stemme. Til at begynde med talte vi ikke med én stemme, men vi gjorde det på møderne i Eurogruppen og i Det Europæiske Råd, og det skal vi

fortsætte med. Det er et budskab, som efter min mening støttes af alle. En Union, der går fra at koordinere bistandspakker til at koordinere banksystemer. Det er absolut nødvendigt at koordinere sådanne systemer på europæisk niveau, således at der ikke opstår problemer i visse lande. En Union i Europa, der er opbygget på en sådan måde, at den kan varetage global forvaltning af det monetære og finansielle system. Det er blevet gentaget her flere gange, faktisk mange gange på rådsniveau. For så vidt angår en række medlemsstater, er det endvidere et nyt budskab, der ikke må blive glemt i næste uge.

For det andet er jeg helt enig i – som formanden for Kommissionen og formanden for Rådet sagde – at Europa for at tackle en ny fase med bedre regulering af finanssystemet på europæisk niveau i de kommende år skal føre an på globalt niveau, for så vidt angår denne type regulering. Jeg er helt enig med de medlemmer, der fuldt og fast har støttet et tilsyn, der er institutionaliseret og ikke blot koordineret på europæisk niveau.

For det tredje er jeg helt enig med dem, der har talt om behovet for at tilpasse de nationale reformprogrammer og Lissabonstrategien til udfordringerne i realøkonomien i dag og fremover. Desuden er det et igangværende arbejde, som Kommissionen vil forelægge både Parlamentet og Rådet i december. Det er endvidere nødvendigt, for så vidt angår denne nye dimension og tilpasningen af Lissabonstrategien, at tage hensyn til den industrielle struktur og især strukturen i små og mellemstore virksomheder, der er de største ofre for manglen på kredit, som er opstået som følge af krisen i banksystemet.

Endelig vil jeg nævne budgettet. Det er naturligvis nødvendigt at anvende EU-budgettet og de nationale budgetter uden at skabe bæredygtighedsproblemer for fremtiden. I stedet bør manøvremarginen i skatte- og budgetpolitikken anvendes – inden for rammerne af stabilitets- og vækstpakken, der blev revideret i 2005. Der er plads til fleksibilitet, men der er også behov for – og Parlamentet udgør sammen med Rådet budgetmyndigheden – at begynde at overveje det europæiske budget. Også det er genstand for reel debat.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Afstemningen finder sted i morgen, onsdag den 22. oktober 2008.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 142)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De beslutninger, der blev truffet på Det Europæiske Råds møde den 15. og 16. oktober 2008, har strategisk betydning for Europas fremtid. For det første bifalder jeg drøftelserne om ratificeringen af Lissabontraktaten. EU skal gennemføre de institutionelle reformer, der er angivet i traktaten, med henblik på at sikre, at organisationen fungerer på en effektiv, sammenhængende måde, der er mere gennemsigtig for de europæiske borgere. Det er derfor en hovedprioritet, at processen med at ratificere Lissabontraktaten fortsætter og afsluttes så hurtigt som muligt i alle 27 medlemsstater.

For det andet vil jeg som ordfører for regionalt samarbejde i Sortehavsområdet og medlem af Udenrigsudvalget gerne understrege betydningen af de udenrigspolitiske aspekter. Jeg vil på ny understrege, at det haster med at udvikle en fælles europæisk energipolitik med henblik på at fremme energiforsyningsikkerhed og europæisk samhørighed samt diversificere energiforsyningen gennem stærk støtte til strategiske projekter som Nabuccorørledningen.

Sidst, men ikke mindst, bifalder jeg beslutningen om at styrke EU's relationer med de østlige naboer, i dette tilfælde Republikken Moldova, gennem undertegnelse af nye omfattende samarbejdsaftaler. Derudover skal EU fortsat være aktivt involveret i Georgien samt i at løse alle konflikterne i Sortehavsområdet.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Først vil jeg gerne lykønske det franske EU-formandskab under ledelse af hr. Sarkozy, den franske præsident, for den energi, lidenskab og vision, med hvilken det varetager sit mandat. Uanset om det drejer sig om krigen i Kaukasus, som blev forhindret, eller tiltagene til håndtering af den finansielle og økonomiske krise, har formandskabet vist, i hvor høj grad vi har brug for et stærkt og forenet EU og et stabilt formandskab for at fremme vores værdier i en verden, der bevæger sig hurtigt og er blevet meget mere kompleks. For så vidt angår finanskrisen og behovet for, at økonomien fortsat fungerer på en fornuftig måde, støtter jeg tanken om, at medlemsstaterne bruger deres finansielle styrke til at gribe ind for at genopbygge tilliden. Medlemsstaterne bruger det, der i den private sfære er ressourcer, der ikke

⁽¹⁾ Se protokollen.

fremgår af balancen, nemlig garantier. Det er i denne sammenhæng, jeg vil lufte tanken om at overveje at indføre et globalt offentligt instrument til vurdering af staterne. Det ville blive etableret under Den Internationale Valutafond (IMF), og dets forvaltning ville være ubestridelig og uafhængig. Et sådant globalt offentligt agentur til vurdering af staterne ville være meget nyttigt, når det gælder om at sikre, at de globale finanser og verdensøkonomien fungerer fornuftigt, og at der derfor også gøres behørigt sociale fremskridt.

Katerina Batzeli (PSE), skriftlig. – (EL) Den enighed, som Det Europæiske Råd gav udtryk for den 15. og 16. oktober, er et godt udgangspunkt, men den er ikke tilstrækkelig.

Vi bør på ny skabe balance i Den Europæiske Monetære Union og samtidig udarbejde udviklings- og socialpolitikker. Vi har brug for en fælles EU-politik og en ny institutionel og økonomisk forvaltning for at genoprette den grundlæggende balance i euroområdet økonomi.

Oprettelsen af en fælles europæisk fond bør genovervejes som følge af direkte foranstaltninger truffet for at håndtere kredittkrisen, og det skal gøres klart, at skatteyderne ikke må bebyrdes på længere sigt. Den filosofi med at lade kredittkrisen regulere sig selv, der har været anvendt hidtil på nationalt niveau, indebærer en risiko for, at de økonomiske og sociale politikker nationaliseres, og at der opstår en europæisk økonomi i flere hastigheder. En sådan opsplitning af EU's institutionelle profil bør undgås.

Europa har en unik og historisk mulighed for at fremme sin nye økonomiske og sociale udviklingsmodel, som den er begyndt på gennem indførelsen af politikker for klimaændringer, energiforsyningsikkerhed, social stabilitet og en bæredygtig økonomi. Når den økonomiske krise er overstået, bør EU være meget stærkere på politisk og institutionelt niveau og mere socialt og førende, for så vidt angår politikker for klimaændringer.

Titus Corlăţean (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg ser positivt på konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 15. og 16. oktober 2008 vedrørende behovet for at omdefinere EU's politikker over for de østlige naboer, særlig over for Republikken Moldova. EU skal inddrage Sortehavsområdet og naturligvis Republikken Moldova på sin liste over politiske prioriteter.

Vi skal definere et klart mandat til forhandling af en ny aftale om øget samarbejde med dette land, dog med den klare betingelse, at der skal ske tydelige fremskridt, at den kommunistiske regering i Chişinău fuldt ud skal overholde demokratiske standarder og den europæiske lovgivnings normer, og at retssystemets uafhængighed og pressens ret til ytringsfrihed skal respekteres. Aftalen kan kun undertegnes, såfremt de kommunistiske myndigheders udemokratiske misbrug og overgreb standses, såfremt lovgivningen ændres med henblik på at annullere de bestemmelser, der forhindrer borgere med dobbelt eller flerdobbelt statsborgerskab i at få adgang til at blive valgt, såfremt valgloven ændres i tråd med standarderne i EU-medlemsstaterne, og såfremt henstillingerne fra Det Europæiske Råd følges.

Rumænien har været og vil være den vigtigste fortaler for Republikken Moldovas kommende indlemmelse i Europa, og jeg forventer, at de moldoviske myndigheder træffer specifikke foranstaltninger med dette for øje.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) Et nyt Bretton Woods skal forberedes godt.

Et voksende kor af førende politikere støtter afholdelsen af en verdenskonference til håndtering af de strukturelle mangler i verdensøkonomien og til opdatering af den internationale struktur på området. Det giver sig selv, at samlingen af gamle og nye økonomiske magter er afgørende for en sådan historisk opgave. Men en verdenskonference (et nyt Bretton Woods!) skal forberedes godt. For det første skal den analytiske baggrund for genopbygningen af verdensøkonomien fastlægges. Keynes og Dexter White ledte deres eksperter i en længere periode, selv om det var krigstid, i bestræbelserne på at udarbejde en fornuftig plan. Vi skal sørge for, at en sådan plan er tilgængelig, når beslutningerne træffes. Det hold, der ledes af Jacques de Larosière, kan yde væsentlig bistand i denne henseende. For det andet er de største økonomiske magter nødt til at være enige om nøglespørgsmål. Her er tingene mere komplicerede. Jeg håber virkelig, at EU vil indtage en førende position i bestræbelserne på at opdatere det internationale finansielle system og gennemarbejde de lovgivningsmæssige rammer og tilsynsrammerne, således at finanssektoren reelt kan bistå økonomien.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Europa, herunder Irland, har brug for Lissabontraktaten, hvis vi skal udvikle sammenhængende og effektive politikker til håndtering af den globale krise med det finansielle systems sammenbrud, klimaændringer og manglende udvikling i store dele af verden.

Økonomisk nationalisme kan ikke løse disse globale problemer. De globale problemer vil heller ikke blive løst ved at lade finansielle institutioner eller multinationale selskaber gøre, hvad de vil, og forvente, at skatteyderne redder dem, når krisen rammer.

Vi har brug for et system med global forvaltning, der omfatter multinational regulering af finansmarkederne, herunder en kapacitet til at beskatte sådanne institutioner på en sådan måde, at de forhindres i at spille et land ud mod et andet.

Vi har brug for et system med beskatning af valutatransaktioner for at stabilisere disse markeder, og et sådan system kan også være en værdifuld kilde til at finansiere gennemførelsen af millenniumudviklingsmålene.

Et sådant afgiftssystem er sædvanligvis kendt som "Tobin-skat". James Tobin var den første til at foreslå det, efter at USA havde ødelagt Bretton Woods-systemet. Jeg vil gerne se en tredobbelt effekt: 1. bistand til stabilisering af valutamarkederne, 2. ydelse af betydelige midler til gennemførelse af millenniumudviklingsmålene og 3. genindtagelse af en del af det demokratiske rum, der hidtil er blevet overdraget til finansmarkederne.

Elisa Ferreira (PSE), skriftlig. – (PT) Den fælles europæiske valuta har dannet en barriere, der har beskyttet EU fra værre problemer under krisen. I denne sammenhæng har euroen uden tvivl været en europæisk succes.

Over for afreguleringen af og krisen på markederne er der opstået en hel række gensidigt modstridende nationale tiltag. En aftale blev hastet gennem, som vi egentlig bifalder, men vi kan ikke glemme Kommissionens overdrevne passivitet, da der var behov for en forsigtig og fremadskuende vision.

I de seneste år – ikke måneder – har Parlamentet drøftet og vedtaget velbegrundede reformforslag, navnlig inden for markedsregulering og -tilsyn. De er baseret på denne troværdighed, at vi kræver, at formandskabet og Kommissionen aktivt inddrager Parlamentet i reformløsninger, der skal overholde tre målsætninger.

For det første kan systemiske risici i et integreret Europa ikke fortsætte med at blive reguleret på nationalt niveau. Der skal træffes strukturelle foranstaltninger med klare og stabile regler, der sikrer, at det bliver et stærkt system.

For det andet skal Europa i en globaliseret verden være en aktiv partner i oprettelsen af nye internationale rammer, der inddrager de vigtigste partnere.

For det tredje skal vi, på et tidspunkt, hvor den økonomiske recession allerede er en realitet, på en koordineret måde gennemføre en økonomisk genopretningspakke, der sikrer vækst og beskæftigelse og tillader familier og virksomheder at genvinde tilliden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det afgørende element i denne drøftelse er endnu engang blevet udeladt. Med andre ord må vi bryde med de eksisterende politikker, der er hovedårsagen til den nuværende krise. Det var dog interessant i går at høre de store fortalere for neoliberalismen indrømme, at noget skal ændres, dog kun i form af en "omarbejdning af kapitalismen" med præsident Sarkozys ord. Det er årsagen til, at en af deres prioriteter er udviklingen af indvandringspolitikken, særlig gennem direktivet om tilbagesendelse, der ikke respekterer grundlæggende menneskerettigheder, og som behandler ulovlige indvandrere, som var de kriminelle og ikke mennesker, der er flygtet fra hungersnød i deres hjemland i forsøget på at finde en bedre fremtid for dem selv og deres familier.

Manglende hensyntagen til sociale spørgsmål er fortsat et af hovedaspekterne i deres politikker. For at tackle finanskrisen har de mobiliseret enorme ressourcer og politisk vilje. Men de nødvendige ressourcer og den nødvendige politiske vilje mangler stadig, når det gælder den sociale situation og krisen som følge af den faldende købekraft, øgede fattigdom, arbejdsløshed og usikre ansættelsesforhold og dårligt betalt arbejde. Det, de foreslår, vil faktisk forværre den sociale situation og ulighederne i fordelingen af velstand.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det Europæiske Råd har bekræftet de vedtagne tiltag, der skal redde finansiell kapital, som er rygraden i det kapitalistiske system, og sikre "løbende strukturreformer".

"Omarbejdningen af kapitalismen" betyder blot mere kapitalisme – med alle dens usunde modsætninger – mere udnyttelse af arbejdstagerne, mere liberalisering og privatisering af offentlige tjenester og mere arbejdsindkomst, der overføres til kapital. En politik, som den socialistiske regering i Portugal trofast gennemfører.

Der er imidlertid ikke blevet sagt et ord om:

- de stigende vanskeligheder, som arbejdstagerne og befolkningen generelt står over for, lønstigninger og højere socialsikringsudgifter, prisfald på nødvendige varer og tjenesteydelser eller begrænsning af de stigende omkostninger til realkreditlån;

- fremme af produktive investeringer, arbejdstagerrettigheder, offentlige tjenester og en stærk offentlig erhvervssektor – f.eks. inden for bankverdenen – gennem en rimelig fordeling af den genererede velstand;

- enden på EU's nuværende monetære politik og stabilitetspagten, enden på "skattely" og styrkelsen og anvendelsen af strukturfonde med henblik på at sikre reel økonomisk udvikling og forbedre levevilkårene for arbejdstagere.

Med andre ord har der ikke været tale om et opgør med kapitalistiske politikker...

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) I lyset af de nuværende exceptionelle markedsvilkår er der behov for konkrete foranstaltninger for at sikre tilstrækkelig fleksibilitet i gennemførelsen af stabilitetspagten. De hidtil usete begivenheder har afsløret begrænsningerne i det europæiske system til finansiell integration, når det konfronteres med en krise af dette omfang. Da stabilitetspagten blev reformeret, kunne ingen have forventet et sådant finansielt kaos, og den fleksibilitet, der blev givet til stabilitetspagten i tilfælde af økonomisk recession, lader til at være utilstrækkelig i lyset af de seneste begivenheder. Vi bør opretholde budgetdisciplin, men der bør sikres større fleksibilitet med henblik på at give nye medlemmer mulighed for at blive indlemmet i euroområdet hurtigst muligt. Med de nuværende regler kan finanskrisen faktisk forhindre nye medlemmer i at blive indlemmet i euroområdet planmæssigt. Den økonomiske rationalitet, der ligger bag opbygningen af den europæiske valutakursmekanisme, bør tilpasses de nuværende finansielle omstændigheder, således at der skabes grobund for bæredygtige finansielle markeder i lande, der tiltræder euroområdet. En fremskyndelse af processen ved at tillade individuelle veje til indførelse af euroen i hvert enkelt tiltrædelsesland afhængigt af dets økonomiske vilkår kan være en løsning, da finanskrisen har understreget behovet for, at tiltrædelseslande forankres i euroområdet.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Den nuværende krise ser ud til at være et finansielt kollaps, men energi og fødevarer er også berørt. Det er toppen af isbjerget, der dels er baseret på de grundlæggende moralske princippers kollaps og dels på menneskelig naivitet. Det giver sig udtryk i spekulation og usunde investeringer.

Evig bevægelse eksisterer hverken inden for fysik eller økonomi. Hvad var de individer, hvis bedrag førte til verdensøkonomiens kollaps, drevet af? Vi lod os snyde af personer, der opbyggede formuer på grundlag af bedrag. Nu forventes det, at skatteyderne redder banksystemet. Det kommer sandsynligvis til at koste mere end hele EU's budget. Det finansielle chok lod sig først mærke i USA, men dets følger har påvirket hele verden. Visse lande, som Island, har fundet sig selv på randen af en total katastrofe. Der kommer helt sikkert en følgeeffekt, som vil forårsage yderligere tab. Kan der komme noget positivt ud af alt dette? Måske. Måske vil vi komme til at forstå, at det ikke er rimeligt at bygge på illusioner på grundlag af falske forudsætninger, og at der er behov for et stærkt fundament af pålidelighed og solidaritet. Det er ikke et spørgsmål om at sikre, at udtrykket "sikker som en bank" igen giver mening. Det, der er på spil, er vores fremtid og vores børns fremtid. Markedsøkonomien – eller med andre ord kapitalismen – skal fungere på grundlag af fornuftige og varige principper, og ærlighed er et af de vigtige principper.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Først vil jeg gerne takke rådsformanden for, hvad jeg ser som den rigtige tankegang: Miljøinteresser bør gives høj prioritet i både gode og dårlige tider. Hans svar til hr. Wurtz, hr. Cohn-Bendit og hr. Schultz var også relevante.

Jeg vil gerne give udtryk for min bekymring, navnlig over emissionshandelsordningens skæbne. Når man ser på, hvad der er sket i Parlamentet her i efteråret, kan man ikke sige, at Parlamentets holdning er resultatet af en demokratisk proces. Det lugter af uberettiget hast, og udvalgene vidste ikke, hvad de stemte om. De indgivne ændringsforslag har været et bluff, og vi er blevet manipuleret og vildledt. Vores ordfører og vores gruppekoordinator forræde alle ved ikke at støtte den beslutning, som gruppen stemte om. Der er aldrig set noget lignende i Parlamentet.

Kommissionen er den ene skyldige part. Den leverede en enorm lovgivningspakke for sent og advarede derefter mod at pille ved den af hensyn til international harmoni på klimaområdet. Resultatet er en dårlig model for emissionshandel, der, hvis den gennemføres, vil øge omkostningerne og true europæiske job. En hvilken som helst unilateral handel udgør blot en ekstra skattebyrde. Jeg kan ikke se, at det skulle være til gavn for miljøet, hvis europæiske produkter, som produceres på den mest miljøvenlige måde i verden, skulle bære denne byrde af hensyn til kampen mod klimaændringer.

Handel fjerner blot forureningen fra Europa og dumper den andetsteds, samtidig med at der skabes arbejdsløshed i Europa. Det er hverken en god eller ansvarlig miljøpolitik. Vi har brug for en mere effektiv klimapolitik.

Emissionerne skal nedbringes i overensstemmelse med de forpligtelser, vi har påtaget os. Vores alternativ fortjener også at blive drøftet i Parlamentet. Mange af medlemsstaterne støtter det, og det samme gør Confederation of European Industries og hele den europæiske fagbevægelse. En ny behandling ville fjerne det demokratiske underskud, der nu er opstået i Parlamentet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den krise, der er opstået mellem Rusland og Georgien på samme tid som finanskrisen, har givet ikke blot teoretisk, men også praktisk bevis for behovet for at reformere de europæiske institutioner. Europæisk samhørighed, som udtrykkes med én stemme, er det eneste svar i denne type situationer. Gennemførelsen af Lissabontraktaten er en nødvendighed. Fra december skal Rådet finde frem til en løsning, der går i denne retning, uanset de potentielle konsekvenser. Finansiell, energimæssig og politisk sikkerhed samt konsolidering af det europæiske projekts grundlæggende værdier kan kun sikres gennem et tæt partnerskab med vores naboer.

"Østligt partnerskab"-initiativet tilføjer relationerne med vores naboer en ny politisk dimension og supplerer og fremmer de projekter, der allerede er i gang i Sortehavsområdet, ved at fremme institutionelle rammer, der bidrager til at opdatere aftalerne om mere liberale visumkontroller, samt skabe et frihandelsområde og etablere strategiske partnerskaber med vores østlige naboer.

Folk er mærkbart "trætte" af EU-udvidelser, men vi kan ikke tillade os at holde lande som Moldova og Ukraine uden for EU i længere tid. Det østlige partnerskab skal omfatte et klart signal, en køreplan for disse lande, der åbner op for muligheden for at tiltræde EU, naturligvis forudsat at de når det krævede niveau på alle områder.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) På EU-topmødet blev det drøftet, hvordan den amerikanske økonomis eget Kinasyndrom, dvs. sammenbruddet af kernen i den finansielle økonomi på Wall Street, også forgiftede de europæiske markeder med sin radioaktivitet. Som følge heraf bevæger verden sig ind i en post-USA-tidsalder. USA's autoritet kollapsede, da landets skib "Kapitalisme" stødte på grund på de hyperliberale ideologi.

Forhåbentlig vil landets nye fattigdom og dets vanskeligheder med at opnå lån fremskynde ophøret af amerikanske militæraktioner i de lande, som USA besætter. Når man tænker på USA som besættelsesmagt, må man sige, at Ruslands overdrevne militæraktioner i Sydossetien fik stor opmærksomhed. Vi skal være tilfredse med resultatet af topmødet, for så vidt angår den kendsgerning, at ekstremistiske lande i EU og de amerikanske fundamentalister ikke fik støtte til deres opfordring til at isolere Rusland.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), skriftlig. – (HU) Vi må ikke lade Europa betale prisen for finanskrisen og den spekulation, der opstod i USA. Almindelige mennesker må ikke lide under konsekvenserne af bankernes kortsynethed og spekulanternes grådighed.

Den pakke, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd, vil forhåbentlig bremse denne finansielle tsunamis fremdrift. Den enorme opgave, som EU står over for sammen med medlemsstaternes regeringer, er at gøre alt, hvad der overhovedet er muligt, for at afbøde de sociale og økonomiske konsekvenser af krisen, forhindre en lang recession og beskytte investeringer.

Vi skal opbygge reserver for at beskytte vores borgere. Til dette formål skal landene i Europa indføre nødforanstaltninger, reducere budgetudgifterne, midlertidigt suspendere planlagte skattenedsættelser og endda hæve skatterne. Det er det, der sker fra Frankrig til Storbritannien, fra Italien til Letland. Den eneste måde, hvorpå vi effektivt kan opnå dette, er imidlertid gennem national konsensus. Hvis man går imod denne konsensus, bringer man nationens finansielle stabilitet i fare.

De grundlæggende aspekter af markedsøkonomien skal genovervejes. Den sociale kontrol af markedsprocesserne er afgørende, ikke for at hæmme konkurrencen, men for at underlægge den nødvendige regulering. Parlamentet støtter tanken om en tilsynsmyndighed for det finansielle marked og kapitalmarkedet på europæisk niveau, som tidligere foreslået af den ungarske premierminister Ferenc Gyurcsány.

Det er uacceptabelt, at de skyldige slipper væk uden at blive stillet til ansvar. En fastfrysning af deres lønninger på flere millioner dollars er ikke en straf. Strafferetlige foranstaltninger må ikke omgås, herunder konfiskering af ejendom og fastfrysning af aktiver hos de personer, der har fremprovokeret en international finanskris.

8. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

*
* *

Jan Andersson, ordfører. – (SV) Fru formand! Vi er sent på den. Vi har mange betænkninger at drøfte, og den betænkning, som jeg er ansvarlig for, er den sidste på afstemningslisten. Da det er muligt, at mange medlemmer kommer til at forlade Parlamentet, vil jeg gerne udsætte afstemningen af Andersson-betænkningen til i morgen. Jeg vil også gerne høre, om de andre politiske grupper støtter den.

(Bifald)

Formanden. - Det lyder fornuftigt.

Er der nogen indvendinger?

Det er hermed besluttet.

(Afstemningen om Andersson-betænkningen (A6-0370/2008) udsættes til den 22. oktober 2008)

*
* *

8.1. Håndtering af prisstigningerne på olie (afstemning)

8.2. Aftale EF/New Zealand om videnskabeligt og teknologisk samarbejde (A6-0367/2008, Angelika Niebler) (afstemning)

8.3. Samarbejdsmemorandum mellem Organisationen for International Civil Luftfart og EF vedrørende luftfartssikkerhedskontrol (A6-0374/2008, Paolo Costa) (afstemning)

8.4. Ansvarsforsikring for motorkøretøjer (kodificeret udgave) (A6-0380/2008, Diana Wallis) (afstemning)

8.5. Simple trykbeholdere (kodificeret udgave) (A6-0381/2008, Diana Wallis) (afstemning)

8.6. Supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler (kodificeret udgave) (A6-0385/2008, Diana Wallis) (afstemning)

8.7. Proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud (kodificeret udgave) (A6-0386/2008, Diana Wallis) (afstemning)

8.8. Visse kategorier af aftaler og samordnet praksis inden for luftfartssektoren (kodificeret udgave) (A6-0379/2008, Diana Wallis) (afstemning)

8.9. Ordning for Fællesskabets egne indtægter (A6-0342/2008, Alain Lamassoure) (afstemning)

8.10. Europæisk bevissikringskendelse (A6-0408/2008, Gérard Deprez) (afstemning)

- 8.11. Genopretning af torskebestandene (A6-0340/2008, Niels Busk) (afstemning)**
- 8.12. EU's solidaritetsfond (A6-0399/2008, Reimer Böge) (afstemning)**
- 8.13. Forslag til ændringsbudget nr. 7/2008 (A6-0412/2008, Kyösti Virrankoski) (afstemning)**
- 8.14. Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (A6-0405/2008, Reimer Böge) (afstemning)**
- 8.15. Global klimaalliance mellem EU og de fattige udviklingslande (A6-0366/2008, Anders Wijkman) (afstemning)**
- 8.16. Forvaltning og partnerskab på nationalt, regionalt og projektplan inden for regionalpolitik (A6-0356/2008, Jean-Marie Beaupuy) (afstemning)**
- 8.17. Bedre lovgivning 2006 i overensstemmelse med artikel 9 i protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet (A6-0355/2008, Manuel Medina Ortega) (afstemning)**
- 8.18. Kommissionens 24. årsrapport om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten (A6-0363/2008, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)**
- 8.19. Strategi for reguleringsagenturer (A6-0354/2008, Georgios Papastamkos) (afstemning)**
- 8.20. Tiltalen og retssagen mod Joseph Kony ved Den Internationale Straffedomstol (B6-0536/2008) (afstemning)**
- 8.21. Programmet Erasmus Mundus (2009-2013) (A6-0294/2008, Marielle De Sarnez) (afstemning)**
- 8.22. Sikkerhedsregler og -standarder for passagerskibe (omarbejdning) (A6-0300/2008, József Szájer) (afstemning)**
- 8.23. Genetisk modificerede mikroorganismer (omarbejdning) (A6-0297/2008, József Szájer) (afstemning)**
- 8.24. Godstransport og passagerbefordring ad søvejen (omarbejdning) (A6-0288/2008, József Szájer) (afstemning)**
- 8.25. Statistikker over varehandelen mellem medlemsstaterne (A6-0348/2008, Eoin Ryan) (afstemning)**
- 8.26. Lovvalsregler i ægteskabssager (A6-0361/2008, Evelyn Gebhardt) (afstemning)**

– Før afstemningen

Panayiotis Demetriou, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det mundtlige ændringsforslag, som jeg ønsker at stille, er følgende: "Ægtefællerne kan aftale lovvalg i tilfælde af skilsmisse og separation under

forudsætning af, at den valgte lov er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i traktaterne og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og med den offentlige orden.”

Dette mundtlige ændringsforslag begrænser ægtefællernes ret til lovvalg i henhold til artikel 20. Jeg mener, at dette er i overensstemmelse med PPE-DE-Gruppens politik, som var at begrænse lovvalget, således at det er i overensstemmelse med, som vi her siger, grundlæggende rettigheder og med den offentlige orden. En dommer, der står over for en ansøgning fra ægtefællerne om at anvende udenlandsk lovgivning, vil således afsige kendelse om, at vedkommende ikke accepterer dette, da det er i strid med den offentlige orden eller grundlæggende rettigheder.

Evelyne Gebhardt, ordfører. – (DE) Fru formand! Jeg kan acceptere dette ændringsforslag, da det er indlysende. Lovvalget skal naturligvis være i overensstemmelse med principperne i vores traktater og chartret om grundlæggende rettigheder. Jeg har intet problem med dette ændringsforslag.

Formanden. – Er der indvendinger imod at tage dette mundtlige ændringsforslag i betragtning?

Der ser ikke ud til at være nogen.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

Carlo Casini (PPE-DE). – (IT) Fru formand! Jeg er naturligvis ikke imod, at menneskerettigheder og EU's grundlæggende rettigheder skal respekteres i forbindelse med lovvalg. Det er ikke det, det handler om. Det handler om, hvorvidt ægtefællerne kan aftale lovvalg – jeg vil påpege, at lovvalg er en undtagelse i alle retssystemer – uanset det drejer sig om en af de 27 medlemsstater eller et hvilket som helst land i verden.

Jeg er derfor ikke imod ændringsforslaget, men jeg mener ikke, at det kan udelukke afstemning om efterfølgende ændringsforslag fra PPE-DE-Gruppen, der fastlægger, at kun loven i en af de 27 EU-medlemsstater kan vælges.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru formand! Det er indlysende ud fra disse drøftelser, at der stadig er lang vej til målet i dette spørgsmål. Disse spørgsmål skulle naturligvis have været drøftet i udvalget. Det er årsagen til, at jeg i overensstemmelse med forretningsordenen vil anmode om, at betænkningen henvises til fornyet udvalgsbehandling.

(Anmodningen om henvisning til fornyet udvalgsbehandling blev forkastet)

– Efter afstemningen om ændringsforslag 32

Evelyne Gebhardt, ordfører. – (DE) Fru formand! Aftalen mellem PPE-DE-Gruppen, PSE-Gruppen, Verts/ALE-Gruppen og ALDE-Gruppen var som følger: Hvis vi accepterer dette mundtlige ændringsforslag fra PPE-DE, vil alle de andre ændringsforslag fra PPE-DE blive trukket tilbage. Jeg forventer, at PPE-DE trækker disse ændringsforslag tilbage.

Panayiotis Demetriou, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Det er sandt, at aftalen indeholdt denne betingelse. Hr. Casini havde en anden holdning. Jeg mener, at ændringsforslagene fra PPE-DE er dækket af det mundtlige ændringsforslag, som jeg fremsatte, og som blev godkendt, og der er ingen grund til at stemme om disse ændringsforslag, der netop blev indgivet for at støtte opfordringen til, at retten skulle begrænses.

Formanden. – Ændringsforslag 32 til 37 er således bortfaldet.

Lad os fortsætte. Grupperne havde noget at sige.

– Før afstemningen om den lovgivningsmæssige beslutning

Cristiana Muscardini (UEN). – (FR) Fru formand! Nogle gange skal man tage sine briller på for at se, om et medlem anmoder om at tale med formandskabet i henhold til forretningsordenen.

Som bekendt kan en gruppe vedtage de ændringsforslag, som en anden gruppe har forkastet. For så vidt angår det, som hr. Casini sagde, er vi ikke tilfredse. Vi skal stemme om de ændringsforslag, som blev vedtaget af UEN-Gruppen.

Formanden. – Jeg sagde netop, at ændringsforslagene var bortfaldet. Når de er bortfaldet, kan jeg ikke sætte dem til afstemning.

8.27. Forvaltning af fiskerflåder i regioner i Fællesskabets yderste periferi (A6-0388/2008, Pedro Guerreiro) (afstemning)

9. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkning af Anders Wijkman (A6-0366/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Jeg bifalder forslaget om at skabe en global klimaalliance mellem EU, de fattige udviklingslande og de små udviklingsøstater. Tilpasning til klimaændringerne kan siges at ville komme til at koste 80 mia. USD, eftersom nøglen naturligvis er at standse skovrydningen i de tropiske regnskove. De 60 mio. EUR, som vi har øremærket til dette, og som udgør mindre end 1 %, er ikke desto mindre et betydeligt beløb for de mest truede lande, forudsat at de bruger dem effektivt. Alliancen er en chance, forudsat at den fungerer som referencepunkt og et center for metoder til forebyggende risikostyring i forbindelse med de naturkatastrofer, som klimaændringerne vil bringe til de fattigste lande. Det svageste punkt er manglen på koordinering af den enorme mængde aktiviteter. Alliancen bør ikke erstatte humanitær bistand, men bidrage til at minimere omfanget af de forventede katastrofer ved at yde støtte gennem innovative programmer, ved at styrke de administrative strukturer på nationalt og lokalt niveau og ved at uddanne indbyggerne i de truede østater.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Fru formand! Jeg stemte imod, da jeg mener, at hele konceptet med drastiske reduktioner af CO₂-emissionerne som foreslået af Kommissionen, Parlamentet og Det Europæiske Råd er grundlæggende forkert og har ikke gyldigt retsgrundlag. Hvis denne politik skulle gennemføres i Polen, ville mit land desuden miste mere, end hvad det allerede har modtaget i form af direkte betalinger, indirekte subsidier og tilskud, og der ville stadig skulle betales mere. Det betyder, at denne politik ville være katastrofal for økonomierne i mange udviklingslande. Det ville ikke være et godt eksempel for resten af verden, der skal gennemføre dette princip på globalt niveau på basis af de resultater, der er opnået i Europa. Hvis politikken kun blev gennemført i Europa, ville det dog være et fuldstændig unødvendigt spil af 500 mia. EUR.

– Betænkning af Jean-Marie Beaupuy (A6-0356/2008)

Victor Boştinaru, for PSE-Gruppen. – (EN) Fru formand! I betænkningen henvises der til den fremtidige samhørighedspolitik. Det var vanskeligt at finde pragmatiske løsninger, der er relevante for alle 27 medlemsstater og deres forskellige forvaltnings- og partnerskabssystemer. Ordføreren er kommet med meget konkrete forslag. For så vidt angår forvaltning, vil jeg gerne fremhæve to elementer. Vi skal styrke de regionale og lokale myndigheder med en bedre og mere effektiv ansvarsfordeling. Det er også yderst vigtigt at gøre noget ved manglen på ekspertise og administrativ kapacitet til forvaltning af fonde og projekter på regionalt og lokalt niveau. For så vidt angår partnerskab, insisteres der i betænkningen med rette på inddragelse og tilpasning. Vi skal inddrage det størst mulige antal aktører på alle politiske niveauer og på alle stadier i gennemførelsen, og for at gøre dette har vi brug for obligatoriske minimumsstandarder.

Jeg er meget tilfreds med den måde, hvorpå ordføreren har behandlet alle vores bidrag og overvejelser og lykønsker ham igen for hans fremragende arbejde.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Jeg kommer fra en baggrund i en lokal myndighed og mener – ligesom ordføreren Jean-Marie Beaupuy – at partnerskabsprincippet er et nøgleelement i EU's samhørighedspolitik. Jeg har derfor stemt for betænkningen.

Et vellykket partnerskab kræver en vis investering i starten af processen, men senere vil der komme besparelser, for så vidt angår tid, penge og effektivitet. Oprettelsen af et Erasmusprogram for lokalpolitikere ville bidrage til udvekslingen af afprøvet praksis inden for administrationen af offentlige anliggender i EU-regi.

Jeg opfordrer de ansvarlige institutioner, navnlig EU12, herunder mit eget land Slovakiet, til at anvende partnerskabsprincippet omhyggeligt i programperioden 2007-2013 og gribe denne historiske mulighed for at fjerne ulighederne mellem regionerne. Lokalpolitikere kender deres områder godt og kan finde de mest effektive løsninger på problemerne i deres byer og landsbyer, og jeg opfordrer derfor medlemsstaterne til at bevæge sig mod en decentralisering af beføjelserne til gennemførelse af EU's samhørighedspolitik fra centralt til regionalt niveau.

– Betænkning af Marielle De Sarnez (A6-0294/2008)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! I lighed med den videregående uddannelsessektor bifaldt jeg i høj grad andet stadie af Erasmus Mundusprogrammet. Jeg er sikker på, at det ikke er nødvendigt at overbevise nogen om, at integrationen af kloge unge mennesker fra forskellige dele af verden er nøglen til at opbygge og bevare freden, ikke blot på vores kontinent, men i hele verden. De studerende får udvidet deres horisont, og de lærer at se tingene fra et nyt synspunkt. Alt dette sker som følge af direkte kontakter, undervisning i fremmedsprog og opnåelse af kendskab til forskellige kulturer. De studerende bliver mere åbne og tolerante. Derfor støtter jeg på det kraftigste det nye koncept i dokumentet om Erasmus Mundusprogrammet.

Philip Claey (NI). – (NL) Fru formand! Jeg har stemt imod fru De Sarnez' betænkning, da det efter min mening er uacceptabelt, at programmet udvides, uden at der sker grundlæggende ændringer, for så vidt angår forskelsbehandlingen af europæiske studerende i forhold til ikkeeuropæiske studerende, der ønsker adgang til stipendier. En ikkeeuropæisk studerende modtager et årligt stipendium på 21 000 EUR, mens europæiske studerende, der ønsker at studere uden for EU via Erasmus Mundus, kun får 3 100 EUR. Da en forskel af denne størrelse ikke kan forklares eller forsvares objektivt set, kan og må denne forskelsbehandling ikke opretholdes.

– Betænkning af József Szajer (A6-0297/2008)

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Fru formand! Som ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om betænkningen om indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer vil jeg gerne igen understrege, at Parlamentet skal spille en større rolle i overvågningsprocedurerne. Borgerne i Europa er bange for ugenomsigtig anvendelse af GMO'er, og overvågning fra Parlamentets side betyder åbenhed og gennemsigtighed. Mistro kan kun mindskes ved at sikre fuld åbenhed. Også i forbindelse med genetisk modificerede mikroorganismer bør målet være at gøre Parlamentets inddragelse i sundheds- og miljø sikkerhedsspørgsmål obligatorisk. Jeg er tilfreds med, at mit ændringsforslag med dette formål, som blev støttet enstemmigt af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, nu også er blevet vedtaget af Parlamentet.

– Betænkning af Evelyn Gebhardt (A6-0361/2008)

Carlo Casini (PPE-DE). – (IT) Fru formand! Jeg føler, at jeg må forklare tydeligere, hvorfor jeg er uenig og mener, at det er urimeligt, at de ændringsforslag, som PPE-DE-Gruppen har stillet i Gebhardt-betænkningen, skal bortfalde på grund af en afstemning om et helt andet spørgsmål.

En ting er at sige, at man kan vælge loven i et hvilket som helst land i verden, forudsat at det ikke krænker menneskerettighederne, noget andet er at sige, at man kan vælge blandt lovene i EU-medlemsstaterne. Det er to forskellige ting, og jeg mener derfor, at det er urimeligt, at ændringsforslagene om sidstnævnte aspekt skal trækkes tilbage.

Jeg er dog tilhænger – og jeg håber, at mit argument vil blive accepteret under drøftelserne om beslutningen – af indsatsen for at skabe et europæisk rets område med europæisk harmonisering. Det giver ikke mening at anvende f.eks. kinesisk lov eller loven i en fjern stillehavsstat på så følsomt et område som ægteskabelige forhold, når det, der er behov for, er at forene de 27 EU-lande.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Skilsmisse hører desværre til den mørke side af den europæiske civilisation, og antallet af såkaldt internationale skilsmisser stiger. Det er altid børnene, der lider mest. Internationale skilsmisser giver også anledning til skænderier om, i hvilket land der skal føres retssag om børnenes fremtid. Jeg har støttet denne bestemmelse, der sikrer klarere regler for internationale par, der søger om skilsmisse, da det vil være muligt for begge parter på basis af en aftale at vælge retten og dermed loven i en medlemsstat, som de har forbindelse til. Det er vigtigt, især i en situation, hvor par bor i et land, som ingen af dem er borgere i. De retlige bestemmelser varierer betydeligt medlemsstaterne imellem, og det er således en yderligere forbedring, at Parlamentet har indført en opgave til Kommissionen, som skal udvikle et offentligt tilgængeligt informationssystem på internettet, der dækker alle de forskellige detaljer. Det skal bemærkes, at internationale skilsmisser nu berører 170 000 par og deres børn hvert år.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg takker for muligheden for at tage ordet. Jeg og den konservative delegation i Parlamentet stemte imod Gebhardt-betænkningen. Inden jeg blev valgt ind i Parlamentet, var jeg advokat i Det Forenede Kongerige, herunder undertiden i skilsmissesager. Jeg mener, at

det ville være et skridt i den forkerte retning. Det er op til de enkelte nationalstater at fastlægge den gældende lov i disse sager.

Der er ikke nogen som helst grund til, at Kommissionen eller nogen anden europæisk instans blander sig. Alle vores lande har forskellige traditioner, forskelligt syn på skilsmisse, forskellig tro, forskellige religioner og forskellige baggrunde, og det er kun rimeligt, at hver enkelt medlemsstat afspejler dette. Vi skal ikke acceptere, at en overordnet instans fortæller os, hvad vi skal gøre.

Fru formand! Jeg vil takke for denne mulighed og for at have oplevet et mindeværdigt øjeblik i min politiske karriere, hvor jeg uden at lyve kan sige, at jeg ud over Dem har talt for et helt tomt lokale.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Betænkning af Angelika Niebler (A6-0367/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg har stemt for betænkningen (A6-0367/2008) af fru Niebler om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse på vegne af Det Europæiske Fællesskab af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og New Zealands regering på den anden side. New Zealand er det eneste ikkeeuropæiske industriland, med hvilket Det Europæiske Fællesskab endnu ikke har indgået en aftale om videnskab og teknologi.

På nuværende tidspunkt er samarbejdet mellem Fællesskabet og New Zealand baseret på en uformel aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Kommissionen og New Zealands regering, som blev undertegnet og trådte i kraft den 17. maj 1991. Denne aftale indeholder imidlertid hverken bestemmelser om institutionel koordinering af samarbejde eller specifikke regler om behandling og beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. På min rejse til New Zealand for nylig fik jeg lejlighed til at tale med nogle højtstående embedsmænd i landet, som bekræftede deres interesse i at styrke dette samarbejde gennem rammeprogrammet om fødevarer, landbrug og bioteknologier, informations- og kommunikationsteknologier, sundhed, miljø og forskeres mobilitet.

Disse sektorer svarer helt til dem, som Kommissionen vurderer som meste interessante og lovende for EU med henblik på et fremtidigt samarbejde, der vil gøre det muligt for EU at drage fuld nytte af potentialet til samarbejde med dette industriland.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), *skriftlig*. – (SV) De svenske konservative støtter Kommissionens forslag om at etablere et særligt program, der skal hjælpe fattige udviklingslande med at forberede sig på og tilpasse sig konsekvenserne af klimaændringerne. Vi støtter også hovedindholdet i Parlamentets betænkning om Kommissionens forslag og har derfor valgt at stemme for betænkningen.

Vi er dog imod opfordringen til at øge budgettet fra de nuværende 60 mio. EUR til 2 mia. EUR i 2010 for at finansiere den globale klimaalliance. Vi er også imod forslaget om at øremærke mindst 25 % af de kommende indtægter fra handel under emissionshandelsordningen til finansiering af denne budgetstigning.

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Forordning (EF) nr. 639/2004 omhandler en række dispensationer fra den tilgangs-/afgangsordning, der er etableret ved artikel 13 i forordning (EF) nr. 2371/2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik.

Den forsinkede vedtagelse af Kommissionens retsakt, der sætter de berørte medlemsstater i stand til at tildele statsstøtte, har sammen med begrænset værftskapacitet gjort det umuligt at overholde tidsfristen for tilgangen til fiskerflåder, der kan få gavn af statsstøtte til renovering indtil den 31. december 2008, jf. forordning (EF) nr. 639/2004.

I sin betænkning forsvarede Parlamentet, navnlig Fiskeriudvalget, forlængelsen af tidsfristerne for statsstøtte til fornyelse og registrering af fartøjer, både med hensyn til den gældende forordning og med hensyn til Kommissionens forslag, som ville forlænge tidsfristen med kun ét år, dvs. indtil den 31. december 2009.

Forlængelsen af tidsfristen for fornyelse af flåder, der er registreret i Fællesskabets yderste periferi, indtil den 31. december 2009 og muligheden for at registrere fartøjer indtil den 31. december 2011 udgør en væsentlig hjælp i betragtning af de førnævnte begrænsninger.

Jeg stemte derfor for denne betænkning.

Zita Plešinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) I perioden fra den 19. til den 27. juli besøgte jeg New Zealand som medlem af en delegation på 11 medlemmer fra Parlamentet. Dette veludviklede, velhavende og europæisksindede land ligger mere end 27 000 km væk fra Slovakiet. Vores møder med studerende på det europæiske institut på universitetet i Auckland og på Canterbury University i Christchurch var særdeles inspirerende. Vi talte om Det Europæiske Fællesskabs syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration og om mulighederne for samarbejde mellem EU og New Zealand inden for videnskab og forskning. Derfor støtter jeg inden for rammerne af høringsprocessen underskrivelsen af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og New Zealands regering, og jeg stemte derfor for betænkningen fra ordføreren, fru Angelika Niebler.

New Zealand er et af de mindst forurenede lande i verden, et faktum, som landet med rette er stolt af. Newzealændere lever efter sloganet "Grønt, rent og sikkert". Hydroelektricitet tegner sig for to tredjedele af landets elektricitetsproduktion. Massive mængder af varmt vand bruges også til at producere elektricitet. Atomkraft findes slet ikke.

Jeg er overbevist om, at gensidigt samarbejde i kampen mod klimaændringer, hvor vi søger efter fælles tilgange inden for videnskab, forskning og innovation, vil være gavnligt for begge parter.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Angelika Nieblers betænkning om indgåelse på vegne af det Europæiske Fællesskab af aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og New Zealands regering på den anden side. Som det fremgår af forslaget til Rådets afgørelse, er New Zealand det eneste ikkeeuropæiske industrialiserede land, som Fællesskabet endnu ikke har indgået en formel aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med. Derfor og på baggrund af den stigende kompleksitet ved teknologisk udvikling og det videnskabelige fremskridts hastighed er det efter min mening mere end passende, at Fællesskabet formaliserer den eksisterende samarbejdsaftale, så samarbejdet kan blive styrket, navnlig på områder, der er vigtigere end nogensinde før, herunder f.eks. sundhed, bioteknologi samt informations- og kommunikationsteknologier.

Dette vil efter min mening give Fællesskabet mulighed for at udnytte det fulde potentiale i forbindelse med samarbejdet med New Zealand på grundlag af principper om effektiv beskyttelse af intellektuel ejendom og retfærdig fordeling af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Betænkning af Paolo Costa (A6-0374/2008)

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse og foreløbig anvendelse af et samarbejdsmemorandum mellem Organisationen for International Civil Luftfart og Det Europæiske Fællesskab vedrørende luftfartssikkerhedskontrol/-inspektioner og beslægtede spørgsmål (KOM(2008)0335 – C6-0320/2008 – 2008/0111(CNS)).

Ordføreren, hr. Paolo Costa, har med rette understreget, at samarbejdsmemorandummet vil styrke forbindelsen mellem Fællesskabet og ICAO. Det er især vigtigt at huske, at gennemførelsen af det forhandlede memorandum vil give mulighed for at udnytte medlemsstaternes begrænsede ressourcer inden for overensstemmelsesovervågning bedre. Gennemførelse af afgørelsen bør sikre medlemsstaterne betydelige fordele.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Udkastet til samarbejdsmemorandum, som er omhandlet i denne betænkning, tilsigter en betragtelig reduktion af de individuelle kontroller, som Den Internationale Civile Luftfartsorganisation (ICAO) foretager i medlemsstaterne. ICAO vil til dette formål vurdere Kommissionens system til inspektion af luftfartssikkerheden.

I overensstemmelse med sigtet med Fællesskabets civilluftfartspolitik vil samarbejdsmemorandummet styrke forbindelsen mellem Fællesskabet og ICAO og give mulighed for at udnytte medlemsstaternes begrænsede ressourcer inden for overensstemmelsesovervågning bedre.

Medlemsstaterne har indtil videre skullet håndtere to ordninger for overensstemmelsesovervågning med det samme formål og – stort set – det samme anvendelsesområde. Hovedformålet med denne foranstaltning vil være en mere rationel udnyttelse af de tilgængelige ressourcer.

For at sikre en korrekt håndtering af EU-klassificerede oplysninger er ICAO endvidere forpligtet til at overholde Fællesskabets regler, og Kommissionen er bemyndiget til på stedet at verificere, hvilke beskyttelsesforanstaltninger ICAO har iværksat.

Jeg stemte derfor for Costa-betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Paolo Costas betænkning om undertegnelse af et samarbejdsmemorandum mellem Organisationen for International Civil Luftfart og Det Europæiske Fællesskab vedrørende luftfartssikkerhedskontrol/-inspektioner. Gennemførelsen af to ordninger for overensstemmelsesovervågning med det samme formål og stort set det samme anvendelsesområde repræsenterer ikke kun en ineffektiv fordeling af ressourcer for de kompetente organer, men også – og endnu vigtigere – en byrde for medlemsstaterne, hvad angår omkostninger og udnyttelse af deres begrænsede ressourcer. Jeg glæder mig derfor over forslaget om samarbejde mellem ICAO og Kommissionen om dette spørgsmål.

Betænkning af Diana Wallis (A6-0380/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse og på dette grundlag for betænkningen af min britiske kollega, fru Diana Wallis. Dette forslag fremsættes på grundlag af ønsket om at konsolidere Fællesskabets lovgivning, hvilket – efter min mening urigtigt – betegnes som kodificering. Dette er et prisværdigt ønske, men jeg beklager, at Kommissionen i lyset af udviklingen og teksternes kompleksitet ikke har revideret sin holdning, som går tilbage til den 1. april 1987, hvor den anmoder sine tjenestegrene om at fortsætte og kodificere alle retsakter senest efter deres 10. ændring, samtidig med at det understreges, at dette er en minimumsregel, og at tjenestegrenene af hensyn til klarheden og den korrekte forståelse af Fællesskabets lovgivning skal søge at kodificere de tekster, som de er ansvarlige for, med stadig kortere intervaller. I dette særlige tilfælde kodificerer vi en række direktiver, der går tilbage til 1972, 1983, 1990, 2000 og 2005 sammen med tekster om ændring af disse. Jeg mener, at politikken om konsolidering af Fællesskabets lovgivning skal være et af Kommissionens prioriterede områder.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Vi skal søge at gøre Fællesskabets lovgivning enklere og klarere, så den bliver lettere at forstå og mere tilgængelig for alle borgere, som derefter vil få nye muligheder og vil kunne udnytte særlige rettigheder, som de har fået tildelt.

Dette mål vil være uopnåeligt, hvis mange forordninger, der delvis og ofte grundlæggende er ændret adskillige gange, forbliver spredt i forskellige retsakter, så nogle af dem findes i den oprindelige retsakt, mens andre findes i ændrede retsakter. For at finde de regler, der er gældende på et bestemt tidspunkt, skal man derfor gennemføre grundige undersøgelser og sammenligne forskellige retsakter.

I indsatsen for at gøre Fællesskabets lovgivning klar og gennemsigtig er det derfor vigtigt, at vi kodificerer forordninger, der er ændret mange gange.

Betænkning af Diana Wallis (A6-381/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om simple trykbeholdere og på dette grundlag for betænkningen af min britiske kollega, fru Diana Wallis. Dette forslag fremsættes på grundlag af ønsket om at konsolidere Fællesskabets lovgivning, hvilket – efter min mening urigtigt – betegnes som kodificering. Dette er et prisværdigt ønske, men jeg beklager, at Kommissionen i lyset af udviklingen og teksternes kompleksitet ikke har revideret sin holdning, som går tilbage til den 1. april 1987, hvor den anmoder sine tjenestegrene om at fortsætte og kodificere alle retsakter senest efter deres 10. ændring, samtidig med at det understreges, at dette er en minimumsregel, og at tjenestegrenene af hensyn til klarheden og den korrekte forståelse af Fællesskabets lovgivning skal søge at kodificere de tekster, som de er ansvarlige for, med stadig kortere intervaller. I dette særlige tilfælde kodificerer vi en række direktiver, der går tilbage til 1987, 1990 og 1993 sammen med tekster om ændring af disse. Jeg mener, at politikken om konsolidering af Fællesskabets lovgivning skal være et af Kommissionens prioriterede områder, og at den aktuelle situation ikke er acceptabel, især ikke for medlemsstaterne og europæerne.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Medlemsstaterne skal benytte alle nødvendige midler til at sikre, at trykbeholdere kun markedsføres og stilles til rådighed for anvendelse, hvis de er sikre for mennesker, dyr eller ejendom, og at de installeres, vedligeholdes og bruges i overensstemmelse med deres formål. Producenter skal sikre, at beholderne stemmer overens med den type, der fremgår af EF-typeattesten og produktionsprocesbeskrivelsen, forsyne beholderne med CE-overensstemmelsesmærkning og udforme en overensstemmelseserklæring. Dette direktiv gælder for seriefremstillede simple trykbeholdere og gælder ikke for beholdere, der er fremstillet specielt til anvendelse inden for det nukleare område, beholdere, der er beregnet til fremdrivning af skibe og fly samt brandslukkere.

Dette forslag tilsigter at kodificere Rådets direktiv 87/404/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om simple trykbeholdere. Det nye direktiv vil ændre en række retsakter, hvis forordninger indgår i det. Forslaget ændrer ikke indholdet af de kodificerede retsakter. Det samler dem kun efter de nødvendige ændringer med henblik på kodificering.

Betænkning af Diana Wallis (A6-385/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om det supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler og på dette grundlag for betænkningen af min britiske kollega, fru Diana Wallis. Dette forslag fremsættes på grundlag af ønsket om at konsolidere Fællesskabets lovgivning, hvilket – efter min mening urigtigt – betegnes som kodificering. Jeg beklager, at Kommissionen i lyset af udviklingen og teksternes kompleksitet ikke har revideret sin holdning, som går tilbage til den 1. april 1987, hvor den anmoder sine tjenestegrene om at fortsætte og kodificere alle retsakter senest efter deres 10. ændring, samtidig med at det understreges, at dette er en minimumsregel, og at tjenestegrene af hensyn til klarheden og den korrekte forståelse af Fællesskabets lovgivning skal søge at kodificere de tekster, som de er ansvarlige for, med stadig kortere intervaller. I dette tilfælde konsoliderer vi Rådets forordning fra 1992 og de fire tekster, der ændrede den i henholdsvis 1994, 2003, 2005 og 2006. Jeg mener, at politikken om konsolidering af Fællesskabets lovgivning skal være et af Kommissionens prioriterede områder, og at den aktuelle situation ikke er acceptabel, især ikke for medlemsstaterne og europæerne.

Betænkning af Diana Wallis (A6-386/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Rådets forordning om gennemførelse af protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og på dette grundlag for betænkningen af min britiske kollega, fru Diana Wallis. Dette forslag fremsættes på grundlag af ønsket om at konsolidere Fællesskabets lovgivning, hvilket – efter min mening urigtigt – betegnes som kodificering. Jeg beklager, at Kommissionen i lyset af udviklingen og teksternes kompleksitet ikke har revideret sin holdning, som går tilbage til den 1. april 1987, hvor den anmoder sine tjenestegrene om at fortsætte og kodificere alle retsakter senest efter deres 10. ændring, samtidig med at det understreges, at dette er en minimumsregel, og at tjenestegrene skal søge at kodificere de tekster, som de er ansvarlige for, med stadig kortere intervaller. I dette tilfælde konsoliderer vi Rådets forordning fra 1993 og de tre tekster, der ændrede den i henholdsvis 2000, 2002 og 2005. Jeg mener, at politikken om konsolidering af Fællesskabets lovgivning skal være et af Kommissionens prioriterede områder, og at den aktuelle situation ikke er acceptabel, især ikke for medlemsstaterne og europæerne.

Betænkning af Diana Wallis (A6-379/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte efter høringsproceduren for den lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Rådets forordning om anvendelse af traktatens artikel 81 inden for luftfartssektoren og på dette grundlag for betænkningen af min britiske kollega, fru Diana Wallis. Dette forslag fremsættes på grundlag af ønsket om at konsolidere Fællesskabets lovgivning, hvilket – efter min mening urigtigt – betegnes som kodificering. Jeg beklager, at Kommissionen i lyset af udviklingen og teksternes kompleksitet ikke har revideret sin holdning, som går tilbage til den 1. april 1987, hvor den anmoder sine tjenestegrene om at fortsætte og kodificere alle retsakter senest efter deres 10. ændring, samtidig med at det understreges, at dette er en minimumsregel, og at tjenestegrene skal søge at kodificere de tekster, som de er ansvarlige for, med stadig kortere intervaller. I dette tilfælde konsoliderer vi Rådets forordning fra 1987 og de fem tekster, der ændrede den i henholdsvis 1990, 1992, 1994, 2003 og 2004. Jeg mener, at politikken om konsolidering af Fællesskabets lovgivning skal være et af Kommissionens prioriterede områder, og at den aktuelle situation ikke er acceptabel, især ikke for medlemsstaterne og europæerne.

Betænkning af Alain Lamassoure (A6-0342/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den lovgivningsmæssige beslutning med ændringsforslag om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning nr. 1150/2000 om gennemførelse af afgørelse om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter og på det grundlag for betænkningen af min kære franske kollega, hr. Alain Lamassoure, tidligere minister. Som langt de fleste medlemmer mener jeg, at vi bør huske, at Rådet har anmodet Kommissionen om at gennemføre en udførlig og grundig analyse af alle aspekter af EU's udgifter og ressourcer og fremlægge en rapport for det i 2008/2009. I overensstemmelse med den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 om budgetdisciplin og sund finansiel forvaltning går jeg

ind for, at Parlamentet inddrages behørigt i alle faser af denne analyse. I den forbindelse skal alle huske, at de aktuelle finansielle overslag for 2007/2013 er blevet godkendt inden for rammerne af et politisk kompromis, der er udformet med henblik på at revidere korrektionen af det britiske bidrag.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Hr. Alain Lamassoures betænkning om ordningen for EU's egne indtægter er tydeligvis udformet, så den har en ideologisk karakter. Man afviser at blive inddraget, og jeg citerer, "i detaljer om ... et totalt forældet, urimeligt og uigennemsigtigt system", hvis primære fejl efter ordførerens mening er, at det ikke er Parlamentet, der træffer beslutning i sagen.

Det er måske også godt nok. Hvis man skal dømme efter det, der er blevet sagt her i Parlamentet, ville der ikke gå lang tid, inden de europæiske skatteydere skulle underlægges endnu en skat, der blev trukket direkte fra Bruxelles. Frit samtykke til beskatning (fra borgerne eller deres repræsentanter) er et grundlæggende princip for en retsstat, ligesom retten til at opkræve skat er statens område.

Deri ligger problemet. EU er ikke en stat og kan under ingen omstændigheder påtage sig at opkræve skat. Ved at ignorere franskmændenes, nederlændernes og irernes afvisning af den europæiske forfatning viser EU tydeligt, at det ikke tillægger de individuelle nationers frie samtykke særlig høj værdi. EU foretrækker desværre løgne, manipulation eller endda tvang.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg har stemt for hr. Alain Lamassoures betænkning om forslag til Rådets forordning om ændring af ordningen for Fællesskabernes egne indtægter. Jeg er enig i baggrunden for betænkningen, og jeg er enig med ordføreren, når han erklærer, at Kommissionens seneste afgørelse, hvormed der indføres tilpasninger for at ajourføre den eksisterende afgørelse om egne indtægter fra 7. juni 2007, i sin foreliggende form blot vil komplicere proceduren yderligere gennem tilføjelse af flere og flere undtagelser og særlige "gaver" til visse medlemsstater.

Jeg mener derfor, at en generel revision af gennemførelsen af ordningen for Fællesskabets egne indtægter aktivt skal inddrage Parlamentet i arbejdet for at foreslå foranstaltninger, der skal sikre større gennemsigtighed.

Betænkning af Gérard Deprez (A6-0408/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) På grundlag af betænkningen fra min belgiske kollega, hr. Gérard Deprez, stemte jeg for den lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Rådets rammeafgørelse om en europæisk bevissikringskendelse til fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager. Som mange af mine kolleger glæder jeg mig over forslaget til en rammeafgørelse fra Rådet, der åbner mulighed for anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med en europæisk kendelse til fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager. Denne europæiske kendelse, der herefter kaldes den europæiske bevissikringskendelse, vil fremme et hurtigere og mere effektivt retligt samarbejde i straffesager og vil erstatte det nuværende system med gensidig retshjælp på dette område i overensstemmelse med Rådets konklusioner.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Ud over at vi har alvorlige forbehold med hensyn til analysen af visse aspekter i betænkningen, er vi uenige i den indbyrdes tilnærmelse af lovgivning, navnlig hvad angår den europæiske bevissikringskendelse, et initiativ, der falder inden for etableringen af et europæisk strafferetligt område.

Kommissionen har efterhånden fået ry for at fremlægge utallige forslag om at gøre centrale retlige forhold overnationale, hvilket bringer medlemsstaternes suverænitet og deres pligt til at værne om deres borgeres rettigheder i fare.

I den aktuelle høringsprocedure forsvaret Parlamentet den grænseoverskridende indsamling af beviser på samme måde, som den europæiske arrestordre fungerer. Et flertal i Parlamentet ønsker at fjerne "områdeklauselet", som Rådet er nået til enighed om (som vil give en medlemsstat mulighed for at afvise en europæisk bevissikringskendelse under visse betingelser), hvorved medlemsstaterne suverænitet angribes.

Parlamentet, der "som altid er mere katolsk end paven", ønsker kort sagt at gennemføre en foreslået traktat, der allerede er blevet afvist tre gange, navnlig på området for retlige og indre anliggender, og dermed skabe dette "europæiske retlige område" og, som ordføreren siger, "undgå at give plads til national vetoret".

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for betænkningen af formanden for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, hr. Gérard Deprez, om Rådets rammeafgørelse om en europæisk bevissikringskendelse. Jeg er enig i betænkningens formål og den holdning, der gives udtryk for i den.

Fremme af den grænseoverskridende bevisoptagelse er uden tvivl et vigtigt skridt hen imod virkeliggørelse af princippet om gensidig anerkendelse af domstolsafgørelser. Dette princip er grundlaget for det retlige samarbejde, hvis mål i sidste ende er at sikre hurtigere og effektiv retshjælp til alle medlemsstater. For at garantere et sammenhængende europæisk retligt område og for at sikre, at det retlige samarbejde om straffesager har den ønskede effekt, vil jeg gerne understrege, at lovgivningsrammen skal gennemføres af alle medlemsstater, og at instrumenterne skal forenkle hjælpen mellem de forskellige nationale retslige myndigheder, naturligvis uden at glemme beskyttelsen af personoplysninger.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Sikring af borgernes sikkerhed i medlemsstaterne og et retssystem, der fungerer hurtigt og effektivt, skal være en prioritet for Fællesskabet. Dette er væsentligt på baggrund af den dramatiske udvikling af organiseret kriminalitet, navnlig grænseoverskridende kriminalitet. Der skal lægges særlig vægt på alle retlige instrumenter, der kan lette straffesager og hjælpe med at dømme skyldige forbrydere.

Ved den europæiske bevissikringskendelse åbnes der mulighed for automatisk anerkendelse af domstolsafgørelser, der er truffet i en anden medlemsstat. Dette er ret problematisk, da det medfører vidtrækkende ændringer af straffesager i medlemsstaterne. Gennemførelsen af den europæiske bevissikringskendelse vil være vanskelig som følge af forskelligheden af de strafferetlige procedurer og de omfattende forskelle mellem lovgivningerne om kendelser. I stedet for at blande sig i så følsomme områder som strafferetlige procedurer i et bestemt land bør Kommissionen og Parlamentet efter min mening fokusere på at skabe det bedst mulige samarbejdsniveau mellem medlemsstaternes politistyrker. Dette kan opnås gennem organer som Eurojust og Det Europæiske Politiakademi.

Betænkning af Niels Busk (A6-0340/2008)

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) EU's fiskeripolitik er ikke og har aldrig været baseret på velgennemtænkte fælles beslutninger. Fiskebestandene i Europa er faldet dramatisk i de senere år, og der gøres meget lidt for at ændre denne situation. Den fiskeripolitik, som EU burde føre, skal være baseret på langsigtet og langsynet planlægning.

Hr. Niels Busks betænkning repræsenterer dog på mange måder en positiv ændring. I begrundelsen hævdes det bl.a., at genopretning af torskbestande skal have allerstørste prioritet, og at den bedste metode ville være fuldstændigt at lukke alle torskefiskerier, selv om denne foranstaltning efterfølgende forkastes. Ændringsforslagene til betænkningen afspejler desværre ikke den bekymring, som hr. Niels Busk udtrykker i sin begrundelse.

Ændringsforslagene er alt for vage til at have reel betydning. Det er særdeles uheldigt, at der åbnes op for en fornyet overvejelse af ordningen med fiskeriindsatsregulering, "når der er sket en væsentlig forbedring af torskbestandene". Det er rimeligt at foreslå, at der skal ydes en større indsats for at sikre genopretning i forhold til den aktuelle indsats. Først da kan vi begynde at tale om en mulig fornyet overvejelse. Betænkningen sender derfor de helt forkerte signaler, nemlig at problemet snart vil være løst, og at vi så kan tage systemet op til fornyet overvejelse. Det modsatte er faktisk tilfældet. Jeg stemte derfor imod betænkningen.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støttede ikke Busk-betænkningen. Vi ved alle, at det er vigtigt, at torskbestandene genoprettes. Det er klart, at torsk kan være en bifangst ved fiskeri efter andre arter. Dette forslag om at reducere den samlede fiskeriintensitet fra Cornwall til Severnflodmundingen er drastisk og dramatisk. Som medlem af Parlamentet for den pågældende region er jeg endnu ikke – jeg har brug for langt flere beviser – overbevist om behovet for at gå så langt, så hurtigt.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Formålet med denne betænkning er at "afpudse" den europæiske strategi for bevaring af torskbestandene.

Siden november 2000 har Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) gjort opmærksom på, at der er alvorlig risiko for et sammenbrud i torskbestanden i Nordsøen og vest for Skotland, og på rådsmødet i december samme år udtrykte fiskeriministre og Kommissionen bekymring for bestandenes kritiske tilstand.

På baggrund af de forskellige situationer for de forskellige fiskeriområder tilsigter denne betænkning fra Parlamentet at sikre større handlingsfleksibilitet, som tager højde for de forskellige fiskeri- og bestandforhold i de forskellige områder, hvor genopretningsplanerne for denne art vil blive gennemført.

Øget inddragelse af de relevante regionale rådgivende råd og medlemsstaterne med hensyn til den effektive forvaltning af torskbestande er et af betænkningens prioriterede områder. Udtrykkelig henvisning til de

relevante regionale rådgivende råd og medlemsstaterne i lovgivningen vil klart vise, at EU's institutioner for alvor vil inddrage disse berørte parter i den fremtidige udvikling af fiskeriforvaltningssystemer.

Jeg stemte for denne betænkning.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Statussen for torsk er ekstremt alvorlig og kræver en omgående og effektiv indsats. Kommissionens forslag er dog utilstrækkelige og mangelfulde på mange områder.

Det er også interessant, at Parlamentet ret pludseligt har besluttet, at spørgsmålet skal håndteres på nationalt plan. De søger tydeligvis at svække Kommissionens forslag til gavn for industrien. De forsøger simpelthen at anbringe en firkantet pæl i et rundt hul.

Vi har af ovennævnte grunde stemt imod betænkningen.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 423/2004 for så vidt angår genopretning af torskebestande og om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93.

I henhold til Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri er tilstanden for torskebestandene i Nordsøen kritisk. Der fanges for mange og navnlig for mange unge fisk. Det mindsker artens mulighed for genoprettelse.

Ordføreren, hr. Niels Busk, understreger behovet for monitorering og kontrol med overholdelsen af reglerne. Han hælder også mod Kommissionens synspunkter med hensyn til behovet for at tage fangsterne op til fornyet overvejelse, forenkle forvaltningssystemet og reducere udsmid. Vi kan ikke forbyde fiskeri på grund af de sociale og økonomiske konsekvenser, men en omgående indsats er nødvendig for at gennemføre planen for genopretning af torskebestandene.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over denne indsats for at løse problemerne i forbindelse med torskegenopretningsplanen fra 2004, som tydeligt har vist sig at være ineffektiv. Trods forskellige foranstaltninger er der ringe tegn på genopretning af torskebestandene.

Det vigtigste i dette forslag vedrører reduktionen af udsmid. I den aktuelle situation med fødevaremangel og ekstremt udfordrende tider for fiskere kan dette kun beskrives som en fuldstændig ulogisk og ødsel praksis.

Kvoterne for de tilladte fangstmængder er så lav, og fiskerne tvinges til at smide store mængder af fisk tilbage i havet, selv om denne fremgangsmåde ikke bidrager til genopretningen af bestandene.

Vi skal naturligvis stadig iværksætte foranstaltninger med henblik på at beskytte torskebestandene. Vi skal dog også være opmærksomme på det større billede. Klimaændringer og indvirkningen af den globale opvarmning kan have gjort mere for at reducere bestandene end fiskerne, der blot forsøger at tjene til føden i denne industri.

Betænkning af Kyösti Virrankoski (A6-0412/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundlag af betænkningen fra min finske kollega, hr. Kyösti Virrankoski, stemte jeg for beslutningen om uændret at godkende forslag til EU's ændringsbudget nr. 7/2008 vedrørende anvendelsen af et beløb på 12,8 mio. EUR i forpligtelses- og betalingsbevillinger fra EU's Solidaritetsfond. Dette beløb er øremærket til at hjælpe befolkningerne i de oversøiske franske departementer Guadeloupe og Martinique, som oplevede betydelige skader efter orkanen "Dean" i august 2007. Dette forslag til ændringsbudget er fuldstændig neutralt fra et budgetmæssigt synspunkt, da det omhandler en tilsvarende reduktion af betalingsbevillingerne under budgetpost 13 04 02 vedrørende Samhørighedsfonden. Det skal bemærkes, at dette budgetforslag efter anmodning fra Parlamentet er det første ændringsbudget, der udelukkende vedrører EU's Solidaritetsfond.

Betænkning af Reimer Böge (A6-0399/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundlag af betænkningen af min ærede tyske kollega, hr. Reimer Böge, stemte jeg for beslutningen om godkendelse af forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om anvendelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond (EUSF) med henblik på at hjælpe Frankrig, hvis oversøiske departementer Martinique og Guadeloupe blev ramt af orkanen "Dean" i 2007. Beløbet på 12,8 mio. EUR i form af forpligtelses- og betalingsbevillinger vil dermed blive mobiliseret under

Solidaritetsfonden for Frankrig, hvilket vil ske via et ændringsbudget for 2008, der vedtages parallelt. Dette beløb repræsenterer 2,5 % af beløbet for direkte skader, som anslås at beløbe sig til 511,2 mio. EUR.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Solidaritetsfonden og andre specifikke foranstaltninger beløber sig ikke til store summer sammenlignet med EU's budget. Deres formål er at hjælpe katastrofeområder og deres indbyggere efter naturkatastrofer. Jeg støtter beslutningen om at tildele støtte fra Solidaritetsfonden til Frankrig til Martinique og Guadeloupe, som blev ramt af orkanen Dean i august 2007. I sådanne tilfælde skal vi vise solidaritet.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Frankrig har anmodet om bistand fra fonden på grund af orkanen Dean, der ramte Martinique og Guadeloupe i august 2007. Kommissionen foreslår derfor, at Solidaritetsfonden bringes i anvendelse for et samlet beløb på 12 780 000 EUR for at hjælpe Frankrig.

Junilisten støtter både nationale og internationale solidaritets- og nødhjælpsaktioner, når et land rammes af katastrofe.

Vi mener dog for det første, at tidligere erfaringer har vist, at EU ikke kan forvalte nødhjælp effektivt med fællesskabsmidler. Vi taler for det andet om et bidrag på brøkdele af en procent af Frankrigs BNP. Det er urimeligt, at EU skal gribe ind og i fællesskab finansiere projekter, som en rig medlemsstat selv skulle kunne klare.

Vi har derfor valgt at stemme imod betænkningen som helhed.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Kommissionen foreslår, at Den Europæiske Unions Solidaritetsfond mobiliseres til fordel for Frankrig.

Den interinstitutionelle aftale giver mulighed for at anvende fonden inden for et årligt loft på 1 mia. EUR. I 2008 blev et samlet beløb på 260 411 197 EUR mobiliseret til fordel for Det Forenede Kongerige (162 387 985 EUR), Grækenland (89 769 009 EUR) og Slovenien (8 254 203 EUR).

Frankrig har fremsendt en anmodning om anvendelse af fonden i forbindelse med katastrofen forårsaget af orkanen Dean i august 2007. Kommissionen foreslår, at Solidaritetsfonden bringes i anvendelse for et samlet beløb på 12 780 000 EUR, der tildeles fra ikkeanvendte bevillinger i Samhørighedsfonden.

Som i tidligere tilfælde er der dog mindst ét oplagt spørgsmål, der skal stilles: Hvorfor er det først nu mere end ét år efter, at katastrofen ramte befolkningerne, at EU's finansiering stilles til rådighed? Det er tydeligt, at noget ikke er helt rigtigt ...

Det skal bemærkes, at vi fremsatte forslag med henblik på at sætte skub i procedurerne for mobilisering af denne fond og sikre, at de regionale katastrofer stadig var berettigede. Disse forslag havde også til formål at anerkende den særlige karakter af naturkatastrofer i Middelhavsområdet, f.eks. tørke og brand, inden for denne fond.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Ændringsforslag 134

Vi er stærke modstandere af tvangsabort, tvangssterilisering og barnemord og betragter dette som krænkelse af menneskerettighederne.

Vi undlod at stemme om ændringsforslaget, da EU's midler aldrig er blevet anvendt på denne måde, og da ændringsforslaget ikke tydeliggør vigtigheden af det internationale udviklingsarbejde, som troværdige organisationer udfører for at støtte kvinder med hensyn til fertilitetsplanlægning og specifikt reproduktiv uddannelse, reproduktive sundhedstjenester og familieplanlægning og i kampagner for at sikre kvinder ret til sundhedspleje.

Ændringsforslag 130, 131, 132, 133

Vi stemmer for disse ændringsforslag på grund af spørgsmålets vigtighed, men det ville efter vores mening være mere passende at oprette en separat budgetpost for børns rettigheder, der skulle omfatte de spørgsmål, der er omhandlet i disse ændringsforslag.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Virkningerne af naturkatastrofer er forskelligartede og generelt ødelæggende. Ud over de menneskelige lidelser, de forårsager, er det frem for alt de økonomiske virkninger,

der har sat disse landes udvikling mange år tilbage, som vi ser det i dette tilfælde. Vigtig infrastruktur er ødelagt og kan kun genopbygges med stor vanskelighed med landenes egne midler.

Etableringen af Solidaritetsfonden, der er blevet slået til lyd for, skulle sætte skub i denne form for genopbygningsarbejde ved at yde selektiv finansiel støtte, som også kræver nøje overvågning i hvert område. Det er rigtigt, at de ramte områder har brug for hurtig hjælp, men pålidelig overvågning af investeringerne i disse projekter er også vigtig. Vi skal efter min mening være mere opmærksomme på dette område, og derfor har jeg undladt at stemme om denne betænkning.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Reimer Böges betænkning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om anvendelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond efter anmodning fra Frankrig om anvendelse af fonden i forbindelse med katastrofen forårsaget af orkanen Dean på Martinique og Guadeloupe i august 2007. Jeg er enig med ordføreren, og jeg er enig med Regionaludviklingsudvalget i, at anvendelsen af fonden i dette tilfælde er i overensstemmelse med bestemmelserne i den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Som foreslået af Kommissionen har Parlamentet lige godkendt, at der ydes et beløb på 12,78 mio. EUR til at støtte Martinique og Guadeloupe. Beløbet skal dække en del af udgifterne efter orkanen Dean sidste sommer.

Denne finansielle støtte vil være velkommen, navnlig fordi Martinique og Guadeloupe stadig mærker virkningerne af de skader, som orkanen Dean forårsagede, navnlig hvad angår boliger samt banan- og sukkerrørsindustrierne.

Solidaritetsfonden, der i dette tilfælde anvendes som en undtagelse fra de generelle bestemmelser, er især vigtig for regionerne i den yderste periferi i betragtning af de mange trusler, deres befolkninger jævnligt udsættes for. De caribiske øer blev f.eks. igen ramt af en orkan i sidste uge, denne gang orkanen Omar.

Siden denne fond blev oprettet i 2002, har jeg arbejdet for at sikre, at de oversøiske departementer kan få gavn af denne type støtte. Den franske regerings erfaring i forbindelse med anmodninger og den forståelse, som Kommissionen, Parlamentet og Rådet har udvist, giver os tillid til Europas kapacitet til at være solidarisk med oversøiske befolkninger, der rammes af alvorlige kriser.

Betænkning af Reimer Böge (A6-0405/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundlag af hr. Reimer Böges betænkning stemte jeg for beslutningen om godkendelse af forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om anvendelse af et beløb på 10,8 mio. EUR inden for rammerne af EU's almindelige budget for 2008 i form af forpligtelses- og betalingsbevillinger under Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen med henblik på at hjælpe automobilsektoren i Spanien og tekstilsektoren i Litauen. Hvad angår Spanien (som i henhold til forslaget modtager 10,5 mio. EUR), vedrører anmodningen 1 589 afskedigelser i automobilsektoren, hvoraf 1 521 fandt sted hos Delphi Automotive Systems España i Puerto Real, en provins i Cádiz, Andalusien. Dette er en producent af komponenter til bilindustrien, som er ejet af det amerikanske Delphi Automotive Systems Holding Inc. med hovedkvarter i Troy, Michigan, USA. Hvad angår Litauen (som i henhold til forslaget modtager 0,3 mio. EUR), vedrører anmodningen 1 089 afskedigelser i forbindelse med lukningen af virksomheden Alytaus Tekstile, en tekstilfabrikant, i løbet af en firemåneders referenceperiode.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Spanien har fremsendt en ansøgning, som vedrører 1 589 afskedigelser i automobilsektoren, hvoraf 1 521 fandt sted hos Delphi Automotive Systems España, og 68 afskedigelser fandt sted hos deres underleverandører. Spanien har anmodet om et beløb på 10 471 778 EUR til dækning af en del af udgifterne til støtteforanstaltningerne, der skønnes til omkring 20,94 mio. EUR.

Litauen har fremsendt en ansøgning, der omhandler 1 089 afskedigelser i forbindelse med lukningen af virksomheden Alytaus Tekstile, en tekstilfabrikant. Litauen har anmodet om 298 994 EUR ud af samlede omkostninger på ca. 0,06 mio. EUR.

Som vi tidligere har sagt, kan denne fond ikke anvendes som midlertidig "stødpude" mod uacceptable socioøkonomiske omkostninger som følge af flytningen af virksomheder og deres afskedigelser eller mod en manglende indsats for at tilpasse politikker, der giver anledning til udnyttelse af arbejdssager, usikkerhed og arbejdsløshed. Det er vigtigt, at vi forhindrer og straffer virksomhedsflytninger og sætter en stopper for liberaliseringen af verdenshandelen, som EU har startet.

Statsstøtte skal ydes med forbehold af langsigtede forpligtelser, hvad angår beskæftigelse og regional udvikling. Støtte må ikke ydes, hvis den bruges til at opmuntre til flytninger.

Vi skal styrke den rolle, som arbejdstagernes repræsentanter spiller i virksomhedernes bestyrelser og i de strukturelle ledelsesbeslutninger.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for Reimer Böges betænkning om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen som svar på anmodninger fra Spanien og Litauen i februar og maj 2008. Anvendelsen af fonden er efter min mening korrekt, da disse lande har pådraget sig betydelige udgifter i form af hjælp til arbejdstagere. Da fonden er etableret netop for at yde yderligere støtte til arbejdstagere, der trues af nye konkurrenceforhold og kommercielle fremgangsmåder i den moderne verdenshandel, kan vi i dette tilfælde efter min mening uden tvivl godkende anvendelsen af fonden.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for beslutningsforslaget, som forhindrer indførelse af passagerscreening som en metode til at stramme sikkerheden inden for civil luftfart. Passagersikkerhed er af afgørende betydning, men de foranstaltninger, der iværksættes, må ikke krænke borgernes grundlæggende rettigheder. Hvis kropsscanning indføres i den foreslåede form, er der ingen garanti for, at retten til beskyttelse af privatlivets fred vil blive respekteret.

Jeg mener, at det skal undersøges, hvilke virkninger indførelsen af denne foranstaltning vil have på sundheden, og der skal gennemføres en konsekvensanalyse for at afgøre gennemførligheden af disse foranstaltninger. De procedurer, der skal indføres for håndteringen af de scannede billeder, er også særdeles vigtige. På den baggrund skal den europæiske tilsynsførende for databeskyttelse formulere og formidle et synspunkt, så alle foranstaltninger vedrørende passagersikkerhed gennemføres i overensstemmelse med reglerne om personoplysninger.

Vi afventer med interesse yderligere oplysninger fra Kommissionen om de planlagte foranstaltninger vedrørende forbedring af sikkerheden inden for civil luftfart. Jeg stemte for vedtagelsen af denne beslutning i dag, fordi EU-borgernes grundlæggende rettigheder skal beskyttes.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), *skriftlig*. – (PL) Globaliseringen har positive indvirkninger på den økonomiske vækst og beskæftigelsen. Den kan også have negative konsekvenser for de mest udsatte og mindst kvalificerede arbejdstagere i visse sektorer. Disse negative konsekvenser kan ramme alle medlemsstater, uanset om de er store eller små, gamle eller nye medlemmer.

EU's strukturfonde støtter planlagte ændringer og deres forvaltning inden for rammerne af foranstaltninger, som f.eks. livslang læring på langt sigt. I modsætning dertil yder Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen tilpasset engangsstøtte i en begrænset periode. Den har til formål at støtte arbejdstagere, der afskediges som følge af markedsændringer. EU skal være særlig opmærksom på denne fond.

Betænkning af Anders Wijkman (A6-0366/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for beslutningen vedrørende Kommissionens meddelelse om en global klimaalliance mellem EU og de fattige udviklingslande, der er mest udsatte som følge af klimaændringen, på grundlag af om initiativbetænkningen af min svenske kollega, hr. Anders Wijkman. Det er nu slået fast, at udviklingslandene, især de mindst udviklede lande og små østater, er hurtigst og hårdest ramt af indvirkningen af klimaændringen. Disse lande har de færreste ressourcer til at forberede sig på disse omvæltninger og til at ændre deres levevis. Der er derfor risiko for, at klimaændringen yderligere vil forsinke opfyldelsen af millenniummålsætningerne i mange af disse lande, og jeg glæder mig over den globale klimaalliance, som Kommissionen ønsker at opbygge mellem EU og de fattige udviklingslande, der er mest udsatte som følge af klimaændringen, navnlig de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater samt AVS-landene. Ligesom langt de fleste af mine kolleger mener jeg, at det budget på 60 mio. EUR, der er tildelt dette initiativ, slet ikke er tilstrækkeligt.

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for hr. Anders Wijkmans betænkning om en global klimaalliance mellem EU og de mindst udviklede lande og små østater. Vi kan efter min mening ikke udskyde iværksættelsen af foranstaltninger uden for EU, hvad angår de fælles udfordringer i forbindelse med klimaændring og bekæmpelse af fattigdom. Sådanne foranstaltninger vil være et skridt hen imod gennemførelsen af EU's handlingsplan for klimaændringer og udvikling (2004), der tager udgangspunkt i, at vi i højere grad har indset, at klimaændring kræver en ny tilgang til udviklingsbistand.

Som medlem af Udviklingsudvalget er jeg særlig opmærksom på denne beslutning, som kan kombineres med de internationale forhandlinger om klimaændringer i Poznań i 2008 og i København i 2009. Vi skal overvinde mistilliden mellem de industrialiserede lande og udviklingslandene, som har udgjort en af de største hindringer for en klimaaftale for perioden efter 2012.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Udviklingslandene har bidraget mindst til klimaændringen, men vil lide mest under dens konsekvenser og vil have den mindste kapacitet til at håndtere disse konsekvenser. De industrialiserede lande har et historisk betinget ansvar for klimaændringen og er moralsk forpligtet til at bistå udviklingslandene i deres forsøg på at tilpasse sig konsekvenserne heraf.

Revision af EU's handlingsplan for klimaændring og udvikling fra 2007 viser, at fremskridtene i integreringen af tilpasningen til klimaændringen i EU's udviklingspolitik har været alt for langsomme. Jeg støtter Kommissionens plan om at opbygge en global klimaalliance. De 60 mio. EUR, der er afsat til den globale klimaalliance, er dog generelt utilstrækkelige, og det er derfor vigtigt, at Kommissionen sikrer langsigtet finansiering og tildeler mindst 2 mia. EUR indtil 2010 og 5 mia. EUR indtil 2020. I øjeblikket mangler udviklingslandene desperat penge til at tilpasse sig klimaændringen. Ved at hjælpe udviklingslandene hjælper vi også os selv.

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) Ja, vi har en forpligtelse til at hjælpe udviklingslandene og især de mindst udviklede lande og små østater for at begrænse indvirkningen af global opvarmning, da disse lande vil blive de første ofre for den globale opvarmning, uden at de er ansvarlige for den.

I øjeblikket er Afrika klimaforhandlingernes "glemte kontinent".

Denne ambition skal dog afspejles i en finansiering, der svarer til dét, der er på spil.

Deri ligger problemet.

Kommissionens budget på 60 mio. EUR er ikke nok.

Det langsigtede finansieringsmål skal være på mindst 2 mia. EUR fra nu og indtil 2010 og på 5-10 mia. EUR fra nu og indtil 2020.

For at finansiere denne stigning skal Kommissionen og medlemsstaterne bruge mindst 25 % af indtægterne fra Fællesskabets ordning for handel med emissioner.

Vi ønsker også foranstaltninger vedrørende finansiel støtte, teknisk bistand og teknologioverførsel med henblik på at fremme brugen af teknologier med lave drivhusgasemissioner.

Endelig skal der åbnes op for nye finansieringsmetoder.

Hvis det endnu engang er udviklingskreditter og Den Europæiske Udviklingsfond, der mobiliseres, vil alliancen ikke være andet end en hul skal.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU overdriver de aktuelle farer i forbindelse med den klimaændring, der er skabt af de store virksomheders uansvarlige udnyttelse af naturressourcerne, ikke til at iværksætte væsentlige foranstaltninger for at bekæmpe dem, men til at skræmme mennesker, til at forbedre sin position i konkurrencen mod andre imperialister og til at finde en løsning med hensyn til overakkumuleringen af kapital ved at sikre endnu større profitter for monopolerne.

Parlamentets betænkning om en global klimaalliance mellem EU og udviklingslandene er en åben intervention i disse landes indre anliggender med hensyn til tilrettelæggelsen af deres økonomi, samfund og administrative systemer og tilbyder mangelfuld finansiel belønning til plutokratiet i disse lande eller truer med militær indgriben under den forebyggende politik for håndtering af sikkerhedstrusler og klimarelaterede konflikter, hvorved Solanas rapport om disse emner godkendes.

Den foreslår en mere aktiv rolle til virksomheder gennem offentlig-private partnerskaber, navnlig på områder som vand, folkesundhed og energiforsyning, og indførelse af grønne afgifter, og den tilslutter sig emissionshandelsordningen, som gavner virksomheder, men betales af arbejdstagerne, miljøet, og udviklingslandenes tilpasning til den kapitalistiske omstrukturering af handel, landbrug og sikkerhed.

Folket vil forkaste EU's imperialistiske planer og kræve et bedre og sundere miljø.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Betænkningen omhandler Kommissionens forslag om at opbygge en global klimaalliance. De grundlæggende intentioner i betænkningen er dog blevet

krydret med erklæringer, som Junilisten ikke kan støtte, herunder opfordringen til at kæde EU's miljøforpligtelse sammen med en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og detaljerede forslag om, hvordan EU skal iværksætte miljøinvesteringer i tredjelande.

Ud fra nogle af erklæringerne i betænkningen kan den globale klimaalliance også ses som et forsøg fra EU's side på at udvide sin magt på områderne for skovbrug og havmiljø. Denne metode med at bruge problemer til at opbygge EU-staten er vi stærke modstandere af.

Junilisten er stærk tilhænger af et EU-samarbejde om grænseoverskridende miljøproblemer. Bekæmpelse af fattigdom og miljøproblemer på globalt plan skal dog iværksættes inden for rammerne af FN. Efter nøje overvejelse valgte Juniliste derfor at stemme imod betænkningen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Klimaændringen på jorden skyldes ikke kun den naturlige udvikling, men også de industrialiserede landes praksis med hele tiden at intensivere udnyttelsen af naturressourcer. Dette har forstærket klimaændringen til et niveau, der nu skaber alvorlige problemer for menneskeheden.

En ansvarlig indsats for at håndtere konsekvenserne af den alvorlige formøbling af naturressourcerne kræver et brud med de grundlæggende kapitalistiske politikker.

Den foretrukne tilgang med EU ved roret er baseret på et fælles ansvar for alle lande. Det betyder, at man forsøger at fastlægge grænser for "udviklingslandene" med hensyn til deres suveræne udnyttelse af deres egne naturressourcer, hvilket tydeligvis er i overensstemmelse med de store multinationale selskabers ønsker om at udnytte disse ressourcer.

Ud over andre aspekter indeholder den tekst, som Parlamentet har vedtaget, ikke kun selvmodsigelser, men ignorerer disse centrale problemstillinger fuldstændig. I stedet fremmer den en "præventiv sikkerhedspolitik eller til at modvirke klimarelaterede sikkerhedstrusler eller -konflikter", brug af "klimaændringen" til at sikre og militarisere internationale forhold.

Betænkningen, som er baseret på princippet om, at forbrugeren betaler, fremmer også "grønne" afgifter (i modsætning til et skattesystem baseret på indkomst), som åbner op for en privatisering af de offentlige tjenester og privat udnyttelse af så grundlæggende ressourcer som vand.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Klimaændringen er en kendsgerning, som er interessant at drøfte, når det drejer sig om at finde svar. I den forbindelse skal vi tage afstand fra dogmer og tankeløshed.

I modsætning til en fatalistisk tilgang, der forbinder verdens befolkningstilvækst, øget forbrug og uundgåeligt forbedrede levevilkår for millioner af mennesker med en potentiel miljøkatastrofe, skal vi bruge vores moderne videnskabelige kompetencer og det enorme fremskridt, som vi alle nyder godt af, til at finde svar, så der ikke opstår uønskede bivirkninger (hvilket ofte sker, når beslutninger hastes igennem i et forsøg på at handle hurtigt, men uden tilstrækkelig forståelse af den situation, de skal modvirke).

Uanset hvilken tilgang – eller hvilke tilgange, idet der må være flere svar – der benyttes, skal vi anerkende, at visse lande har mindre kapacitet til at reagere. Disse lande er i en udviklingsfase, der betyder, at de ikke har de nødvendige ressourcer, og som bringer dem i en særdeles udsat situation. Hensynet til disse lande og deres befolkninger med henblik på at mindske den negative indvirkning af klimaændringen og hjælpe dem med at tilpasse sig skal være et kerneelement i vores politik.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Anders Wijkmans betænkning om en global klimaalliance. Spørgsmålet om klimaændring har været på dagsordenen i mange år: Der er gjort meget, men endnu ikke nok. Målet er at intensivere indsatsen mod klimaændring uden for EU. Vi skal derfor styrke den politiske dialog mellem EU og udviklingslandene for at fremme medtagelsen af faktorer vedrørende klimaændring i planerne for fattigdomsbekæmpelse på lokalt og nationalt plan.

Jeg støtter dette initiativ. Inden det kan få fodfæste, står det over for en række udfordringer, f.eks. manglen på koordinering på verdensplan, manglen på finansiering osv. Jeg er også enig i ordførerens bemærkninger om investering i udvikling af offentlig-private partnerskabsmodeller, som Europa har stor tillid til. De repræsenterer fremtiden for EU på nationalt, regionalt og lokalt plan.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Det har længere været tydeligt, at de mindst udviklede lande er hårdest ramt af den globale opvarmning og samtidig har den mindste kapacitet til at håndtere den. Deres

sårbarhed vil trække dem længere ned i fattigdommens dynd, og jeg glæder mig over hr. Anders Wijkman tydelige understregning af dette.

Idéen er at opbygge en alliance for at overvinde klimaændringen, men Kommissionen afsætter ikke midler nok til dette. Omkostninger i forbindelse med klimaændringen kan være så høje som 80 mia. EUR. Det budget, som Kommissionen har afsat til dette, er dog på 60 mio. EUR, som kun lige er nok til, at de mindst udviklede lande kan forberede sig på klimaændringen. Det er nu op til alliancen at finde eller frigøre flere midler. Det betyder, at EU's enkelte medlemsstater skal leve op til deres ansvar. De skal afsætte flere midler, end de gør i øjeblikket.

Parlamentet foreslår også, at der afsættes mindst 25 % af indtægterne fra EU's emissionshandelsordning til alliancen.

EU har på baggrund af klimaændringen tilsyneladende fået et nyt syn på udviklingssamarbejde, hvilket er glædeligt. Derfor støtter jeg denne betænkning.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om en global klimaalliance mellem EU og de fattige udviklingslande, da de er de mest udsatte som følge af klimaændringen.

Ovennævnte revision af EU's handlingsplan for klimaændring og udvikling fra 2007 viser, at fremskridtene i integreringen af tilpasningen til klimaændringen i udviklingspolitikken har været utilstrækkelige og alt for langsomme.

Selv om EU har sat sig det mål at blive førende inden for bekæmpelse af klimaændringen, afspejler EU-budgettet ikke den prioritet, som disse politikker har fået. Mekanismen for bæredygtig udvikling har indtil videre ikke været tilstrækkelig tilpasset de fattigste landes behov for investeringer i renere teknologi.

Betænkningen opfordrer EU til at sætte klimaændringen i fokus i sin politik for udviklingssamarbejde og opfordrer Kommissionen til at fremlægge detaljerede oplysninger om eksisterende finansielle mekanismer for klimaændring og udvikling på nationalt og internationalt plan. Kommissionen skal hurtigst muligt foreslå, hvilke foranstaltninger der skal bruges til at optrappe EU's finansielle støtte til klimaændring og -udvikling og således sikre den bedst mulige koordinering og komplementaritet med eksisterende initiativer.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Beskyttelsen af det naturlige miljø skal uden tvivl være en prioritet for den enkelte medlemsstat og for EU som helhed. Hvad angår initiativet om opbygningen af en global klimaalliance, kan man dog højst sige, at det er formålsløst. Brug af skatteydernes penge på endnu et dyrt politisk organ vil bestemt ikke hjælpe med at forbedre miljøet. Det vil blot sikre yderligere lukrative stillinger til Bruxellesbureaukraterne. Udviklingslandene producerer langt mindre forurening, og deres CO₂-emissioner er ubetydelige i forhold til de økonomiske giganters.

Jeg vil påpege, at USA i mange år har ligget næsten øverst på listen over lande, der producerer giftige stoffer. Det har stadig ikke ratificeret Kyotoprotokollen. Jeg er overbevist om, at indgåelsen af en alliance mellem EU og udviklingslandene ikke vil bidrage det mindste til at reducere niveauet af forurening. En indsats, som f.eks. samtaler med de politiske ledere i sådanne lande, kan på den anden side være afgørende. Det skyldes, at det er dem, der gør mest for at forringe miljøet.

Betænkning af Jean Marie Beaupuy (A6-0356/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for beslutningen om forvaltning og partnerskab på nationalt, regionalt og projektplan inden for regionalpolitik fremlagt på grundlag af initiativbetænkningen af min franske kollega, hr. Jean Marie Beaupuy. Jeg er helt enig i opfordringen til af forenkling- og effektiviseringsgrunde at undersøge muligheden for at sammenlægge de forskellige fællesskabsfonde inden for den fremtidige samhørighedspolitik for perioden efter 2013.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over initiativet til at udforme en betænkning om god lokal og regional forvaltning og betydningen af partnerskab mellem fire eller flere myndighedsniveauer: lokale, regionale, nationale og europæiske. Ethvert møde med repræsentanter for lokale myndigheder, som er valgt direkte af befolkningen, fremhæver i de fleste tilfælde, hvordan de europæiske politikker håndteres forskelligt på disse myndighedsniveauer.

Hvis der ikke fastlægges en politik baseret på reelt partnerskab mellem disse myndighedsorganer uden påvirkning fra politiske tilhørsforhold, der ikke har nogen relation til subsidiaritet, vil indsatsen fra både Parlamentet og de øvrige europæiske institutioner ikke have de ønskede resultater og den ønskede effektivitet.

Vi har tilstrækkeligt kendskab til konflikterne og den dårligt forståede rivaliseren mellem repræsentanter for politiske partier, der har indflydelse på de forskellige forvaltningsniveauer, som ved de fleste lejligheder betyder, at europæiske borgere ikke opnår fordelene ved de europæiske projekter, der vedtages her i Parlamentet. Derfor stemte jeg for betænkningen i forventning om, at de regionale politikker tillægges den betydning, de fortjener.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Hr. Jean Marie Beaupuy's betænkning er særdeles oplysende. Den taler om forvaltningen af strukturpolitik, og vi erfarer, at en ændring i balancen mellem udviklingsniveauerne for alle regioner i EU, det sande mål for den regionale politik, der føres i Bruxelles, radikalt vil ændre den territoriale opbygning af medlemsstaterne og dermed deres administrative og politiske strukturer.

Dette er egentlig ikke nogen overraskelse. Der gøres i dag alt i Europa for at omgå eller ødelægge de nationale stater: fra toppen ved at overdrage kompetencerne til den europæiske overstat og fra bunden ved at fremme "regionen" som det foretrukne niveau af infranational organisation eller sammensætningen af grænseoverskridende infranationale områder, hvilket er i strid med visse medlemsstaters traditioner og imod de naturlige grænser eller identitetsgrænser for områder til en pris på milliarder af euro. Den "integrerede tilgang" til europæisk lovgivning, som ordføreren priser, og som bevirker, at dette niveau inddrages i alle europæiske politikker med territorial, økonomisk og social indvirkning, bidrager til denne udvikling.

Frem for manipulation af vælgerne er det bestemt inden for denne analyseramme, at den administrative reform, som hr. Sarkozy har foreslået, skal analyseres.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) I betænkningen slås der til lyd for øget samarbejde mellem nationale forvaltninger. Det er dog vigtigt at huske, at de bedste former for forvaltning bedst testes og skelnes fra de mindre egnede former gennem institutionel konkurrence. Europas forskelligartede forvaltningsformer og udvekslingen af erfaringer mellem disse forvaltninger er sandsynligvis et godt eksempel.

Betænkningen er fuld af velmenende erklæringer, men mangler grundlæggende konkrete forslag til, hvordan forvaltningen af strukturpolitikker kan forbedres med henblik på at udbedre de enorme mangler, der findes med hensyn til administrationen af de økonomiske aspekter af strukturpolitikkerne. Det er værd at huske, at EU's strukturpolitikker udgør den næststørste del af EU-budgettet i perioden 2007-2013, og at Revisionsretten i sin årsberetning for regnskabsåret 2006 fandt, at mindst 12 % af det samlede beløb, der er godtgjort i forbindelse med strukturprojekter, ikke skulle have været godtgjort.

Betænkningen henviser også til Lissabontraktaten. Denne traktat er dog blevet forkastet gennem demokratiske processer. Enhver henvisning til Lissabontraktaten er derfor et udtryk for uacceptabel arrogance. Traktatens fremtid er på nuværende tidspunkt så usikker, at henvisning til dens indhold bør undgås. Derfor har Junilisten valgt at stemme imod betænkningen som helhed.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Der er naturligvis ingen tvivl om vores støtte til den afgørende inddragelse af lokale eller regionale myndigheder eller af andre offentlige myndigheder, sociale og økonomiske organisationer og offentligheden i definitionen af målsætninger og programmer og i gennemførelsen og kontrollen af anvendelsen af Fællesskabets strukturfonde i hver medlemsstat, idet vi altid har talt for dette.

Vi godtager dog ikke, at andre målsætninger forfølges under dække af dette legitime mål, herunder f.eks. sammenlægningen inden for "den fremtidige samhørighedspolitik for perioden efter 2013" af de forskellige fællesskabsfonde (Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne). Dette forslag kan have negativ indflydelse på det, der burde være det centrale mål for Fællesskabets budget, nemlig at omfordele velstanden mellem "samhørighedslandene" og de "velstående" lande, navnlig da det vil afskaffe fonde, der kun er beregnet til de førstnævnte, og det vil også have negativ indflydelse på Fællesskabets finansiering af "fælles politikker", som f.eks. landbrugs- og fiskeripolitikkerne.

Vi er heller ikke enige i forslagets opfordring til "offentligt-private partnerskaber", der er et instrument, som anvendes til at privatisere offentlige tjenester, som er vigtige og strategiske for befolkningerne og for hver medlemsstats socioøkonomiske udvikling.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), *skriftlig*. – (RO) Hr. Jean Marie Beaupuy's betænkning identificerer god forvaltning på to gensidigt supplerende niveauer: for det første via det institutionelle system, som muliggør fordelingen af kompetencer og budgetmidler mellem staten og de regionale og lokale myndigheder, og for det andet via det system af partnerskaber, som samler de forskellige offentlige og private aktører, der er involverede i det samme politikområde i et bestemt geografisk område.

Partnerskab kan bringe merværdi til samhørighedspolitikken gennemførelse gennem øget legitimitet, større samordning, garanteret gennemsigtighed og bedre absorption af midler. Inddragelse af de forskellige partnere kan bidrage til at udvikle et institutionelt system på sektorniveau og territorielt niveau. Vi må ikke ignorere, at partnere har de nødvendige kompetencer og ressourcer, som kan styrke programmets effektivitet gennem en effektivisering af processen for udvælgelse af projekter.

For at legitimere beslutningsprocessen og modvirke enhver politisk indflydelse som en del af de offentlige høringer i de operationelle programmets forberedelsesfase er det afgørende, at de lokale og regionale myndigheder samt civilsamfundet inddrages. Det fremmer brugen af omfattende ekspertise og hjælper med at forbedre programmets udvikling, overvågning og evaluering.

Vi skal erkende, at de nye medlemsstater endnu ikke er parate til partnerskabsprincippet, og at det derfor skal styrkes gradvis som resultat af et overnationalt og subnationalt pres.

Ud fra de argumenter, der allerede er givet udtryk for gennem de ændringsforslag, vi har fremsat, og som er blevet godkendt og medtaget af hr. Jean Marie Beaupuy i den endelige tekst, støtter jeg denne betænkning.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Jean Marie Beaupuy's betænkning om forvaltning og partnerskab på nationalt, regionalt og projektplan inden for regionalpolitik. Det er klart, at den vellykkede gennemførelse af et regionalt projekt ikke afhænger af de opnåede resultater alene, men af den måde, hvorpå disse resultater opnås, dvs. forvaltningen. Vi skal derfor udvikle systemer, der forbedrer forvaltningssystemerne uden at blive hindret af forskellige politikker.

Jeg er enig i ordførerens begejstring for partnerskabsprincippet: Nye forvaltningsmetoder skal ikke erstatte offentlige institutioner. De skal i stedet gå hånd i hånd. Jeg er også enig i planen om at omorganisere den måde, forvaltninger hænger sammen med Fællesskabets fonde, de forskellige territoriale dimensioner og naturligvis EU på. Projektstyringskompetencer fra erhvervslivet kan være fremragende værktøjer til at virkeliggøre nye former for forvaltning for at fremme den særlige udvikling af det europæiske system.

Betænkning: Manuel Medina Ortega (A6-0355/2008)

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose og Britta Thomsen (PSE), skriftlig. – (DA) De danske socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet har stemt for initiativbetænkningen om bedre regulering, men ønsker at understrege, at fjernelse af administrative byrder kan være en meget politisk proces. Vi støtter målet om at fjerne de unødvendige administrative byrder. Men visse administrative byrder kan være af stor nødvendighed for samfundet, selv om de kan opleves som hæmmende for virksomheders vækst og innovation. Vi mener, det er nødvendigt med en balanceret tilgang til reduktionen af administrative byrder.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Hvis vi skal drøfte behovet for "bedre lovgivning", inden vi drøfter indholdet af europæisk lovgivning, skal vi overveje, hvor meget af denne lovgivning vi faktisk behøver. Det er rigtigt, at etableringen af et indre marked og opnåelsen af ensartethed mellem lande med forskellige historier og traditioner, der ofte ses af detaljerne i deres lovgivning, skaber et behov for harmonisering, som måske kræver mere proaktiv lovgivning.

At sige dette er dog ikke det samme som at anerkende, at vi først og fremmest skal lovgive, og at dette skal ske på europæisk plan. Selv om jeg er overbevist om, at EU ofte er det rigtige sted at handle, vil jeg dog bemærke, at subsidiaritetsprincippet er grundlæggende og ofte tilsidesættes med en falsk begrundelse om effektivitet og et unødvendigt resultat.

Hvis vi ønsker, at EU skal kunne opfylde de behov, hvor et europæisk beslutningstagningsniveau er begrundet, skal vi vedvarende og på klog vis undgå at oversvømme Europa med lovgivningsprojekter og -beføjelser, der effektivt kan sikres på nationalt plan. Denne bekymring, der ofte fremgår af traktaterne, er desværre mindre synlig i Bruxelles, hvilket har uundgåelige konsekvenser, ikke mindst med hensyn til bureaukratisk fristelse.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Manuel Medina Ortegas betænkning om protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet. EU skal sigte mod lovgivningsmæssige rammer baseret på klarheds- og effektivitetskriterier. Da en forbedring af lovgivningsprocedurerne kan bidrage til opfyldelsen af disse mål, og da nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet er to af de hjørneste, som Fællesskabets bygger på, især på de områder, hvor det ikke er i besiddelse af eksklusiv

lovgivningskompetence, vil jeg rose Retsudvalget for dets utrættelige arbejde for gennem forenkling af Fællesskabets regelværk at sikre, at lovgivningen er baseret på kvalitet og ikke kvantitet.

Jeg tager desuden forbehold med hensyn til selv- og samregulering. Den aktuelle finansielle krise på markederne kan til dels tilskrives dem. Regulering er stadig den simpleste metode til at forfølge EU's mål og skabe retssikkerhed for virksomheder og borgere.

Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A6-0363/2008)

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Kommissionen har lige offentliggjort sin 24. årsrapport om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten i medlemsstaterne. Det helt legitime spørgsmål, man kan stille, er: Er der sket forandringer eller fremskrift i forhold til den forrige rapport? Tilsyneladende ikke. Som altid er de uartige elever i Europa medlemsstaterne. Hvilken løsning foreslår ordføreren? Mere strenghed over for medlemsstaterne, flere indbringelser for Domstolen om nødvendigt og mere strenghed i gennemførelsen af Domstolens afgørelser. Sagt helt enkelt: flere beføjelser til tvang og undertrykkelse til de europæiske institutioner over for medlemsstaterne.

Fællesskabets retsorden, som allerede er blevet fastlagt ved traktater, der prioriteres højere end nationale rettigheder, tilstræber nu at blive mere og mere undertrykkende og destruktiv i forhold til medlemsstaternes rettigheder. Vi er indædte modstandere af dette, da svækkelsen af nationale rettigheder og juridiske specificiteter helt sikkert vil resultere i svækkelse af selve medlemsstaterne i et Europabejstret og føderalistisk projekt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Lidia Joanna Geringer de Oedenbergs betænkning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten. Tallene er objektive. De kan fortolkes, men ikke bestrides: Den bemærkelsesværdige stigning i antallet af overtrædelsessager og manglende overholdelse af Domstolens domme eller gennemførelse af direktiver inden for de angivne tidsrammer viser, at der er behov for øget kontrol med de enkelte medlemsstater fra Kommissionens side.

Jeg er desuden overbevist om, at samarbejdet skal øges mellem Parlamentet og de nationale parlamenter med henblik på at fremme og netop tilføre styrke til anvendelsen af Fællesskabets lovgivning på nationalt, regionalt og lokalt plan. Jeg tilslutter mig også medtagelsen af spørgsmålet om forvaltningen af strukturfondene i teksten: Medlemsstaterne skal mindes om, at de skal tilpasse deres lovgivning til de europæiske normer, navnlig på miljøområdet, hvis de ønsker at modtage støtte fra strukturfondene i henhold til den flerårige finansielle ramme for perioden 2007-2013, med henblik på at fremme den samfundsmæssige og økonomiske udvikling på regionalt plan.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Under dagens møde i Parlamentet stemte jeg for Retsudvalgets betænkning om årsrapporten om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten i 2006.

Det dokument, som ordføreren, fru Geringer de Oedenberg, har udformet, indeholder henvisninger til manglende overholdelse af fristen for gennemførelse af direktiver, utilfredsstillende samarbejde mellem de nationale domstole og Domstolen og kritik af metoderne til håndtering af klager.

Et meget bekymrende fænomen er de nationale domstoles tilbageholdenhed med hensyn til at anerkende princippet om fællesskabsrettens forrang og benytte proceduren for forelæggelse af præjudicielle spørgsmål.

Betænkningen påpeger også det stigende antal overtrædelsessager som følge af medlemsstaternes manglende overholdelse af Domstolens domme og manglende overholdelse af tidsfristerne for gennemførelse af direktiver.

I lyset af ovennævnte er der et påtrængende behov for at forbedre samarbejdet mellem Parlamentet og de nationale parlamenter og for at øge kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten på nationalt og regionalt niveau. Sådanne foranstaltninger vil bringe EU tættere på borgerne og styrke EU's demokratiske legitimitet.

Betænkning: Georgios Papastamkos (A6-0354/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for beslutningen om en strategi for den fremtidige regulering af de institutionelle aspekter ved reguleringsagenturer, og det gjorde jeg på grundlag af initiativbetænkningen af min fremragende kollega og ven, hr. Georgios Papastamkos, tidligere græsk minister. Det er beklageligt, at Parlamentets og Kommissionens indsats for at fastlægge et retligt begrænsende tilsyn med de europæiske reguleringsagenturer ikke har haft nævneværdige resultater. Jeg er enig med langt de fleste af mine kolleger, der tager afstand fra den manglende generelle strategi for oprettelsen af agenturer i EU. Det er påtrængende og nødvendigt, at Rådet og Kommissionen samarbejder med Parlamentet om at

fastlægge en klar, fælles og sammenhængende ramme for den rolle, som agenturer i fremtiden skal spille inden for rammerne af europæisk forvaltning, idet det er nødvendigt at sikre parlamentarisk kontrol med sammensætningen og driften af reguleringsagenturerne.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Der er på det seneste sket en bemærkelsesværdig stigning i antallet af reguleringsagenturer på både europæisk og nationalt niveau. Der er ligheder og forskelle mellem disse to niveauer. Disse agenturers forskellighed med hensyn til struktur og funktion på europæisk og nationalt niveau rejser spørgsmål med hensyn til regulering, god administration og nærheden af institutioner, hvad angår centralisering og decentralisering.

De europæiske reguleringsagenturer udgør i vid udstrækning decentrale eller uafhængige tjenester, og derfor skal der lægges særlig vægt på gennemsigtighed og demokratisk kontrol, når det gælder deres oprettelse og drift. Uden gennemsigtighed og demokratisk kontrol risikerer de mange regulerings- og forvaltningsagenturer, der har eneret på reguleringen af vigtige områder af samfundets aktiviteter, at reducere værdien af EU's repræsentative institutioner, trænge ind på disse institutioners enemærker og skabe et urimelig stort bureaukrati.

Anvendelsen af parlamentarisk kontrol med reguleringsagenturernes struktur og drift skal være i overensstemmelse med det klassiske demokratiske princip, der kræver øget politisk ansvar for alle institutioner med forvaltningsbeføjelser.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) EU omfatter 29 agenturer, som er ægte europæiske mikroinstitutioner, hvis omkostninger beløber sig til mere end 1 mia. EUR, og hvis nytte er behæftet med usikkerhed. Det er derfor med rette, at ordføreren kræver mere gennemsigtighed og ansvarlighed i forvaltningen af disse mange agenturer, ægte politisk kontrol med deres aktiviteter, evaluering af de agenturer, der allerede findes, et moratorium mod oprettelse af nye agenturer og cost-benefit-analyser som grundlag for enhver beslutning.

Det egentlige problem er dog selve eksistensen af disse agenturer, et yderligere lag af europæisk bureaukrati, hvoraf nogle har regulerende beføjelser, og andre har forvaltningsbeføjelser, der griber ind i de nationale myndigheders arbejde, hvis de ikke komplicerer det. Det egentlige problem er deres udbredelse og den kendsgerning, at de spredes i hele Europa, hvor deres hovedsæder tilbydes som gaver til gengæld for stemmer. Det egentlige problem er, at 40 % af dem er oprettet i henhold til traktatens artikel 308, den berømte artikel, som gør det muligt at øge Bruxelles' kompetencer, når de ikke er udtrykkelig omhandlet i lovene og bestemmelserne.

Da denne betænkning ikke løser noget, kan vi ikke godkende den. Men da den alligevel er et forsøg på at bringe en smule orden i dette rod, kan vi heller ikke forkaste den. Vi undlader derfor at stemme.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Der er interessant, at manglen på en generel strategi for oprettelse af EU-agenturer nu bemærkes i beslutningsforslagets punkt 5. Nye agenturer oprettes ad hoc, hvilket skaber et uigennemskueligt net af reguleringsagenturer, forvaltningsagenturer og andre fællesskabsorganer.

Det er endnu mere interessant, at flertallet i Parlamentet altid har talt for oprettelsen af nye agenturer og først nu indser, at det overordnede billede er gået tabt.

Junilisten støtter de mange idéer i betænkningen, men vi stiller os kritiske over for den måde, som Parlamentet nu forsøger at vinde nyt territorium på ved at kræve forelæggelse for Parlamentet af agenturernes årsberetning og mulighed for at indbyde hvert enkelt agents direktør til at give møde for Parlamentets ansvarlige udvalg ved dennes udpegelse. Vi er skeptiske over for disse forslag. Kommissionen bør for det første var ansvarlig for forvaltningen af disse agenturer, og partipolitisk tovtækkeri kan for det andet påvirke udpegelsen af direktører for agenturer, der som sådanne blot bør være embedsmænd.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Georgios Papastamkos' betænkning om en strategi for den fremtidige regulering af de institutionelle aspekter ved reguleringsagenturer. Jeg glæder mig over Kommissionens plan om at oprette en interinstitutionel arbejdsgruppe, som skal have til opgave at fastlægge en fælles ramme for reguleringsagenturerne og de enkelte EU-institutioners respektive kompetencer i forhold til disse agenturer.

Dette forslag skal dog være udgangspunktet og ikke målet, da målsætningerne går langt videre end oprettelsen af en interinstitutionel gruppe. Den foreslåede tilgang – der så vidt muligt skal være en fælles tilgang – for de pågældende agenturers struktur og drift tager sigte på at begrænse bureaukratiet for at gøre det muligt for agenturerne at spille deres lovgivningsmæssige rolle på en korrekt og effektiv måde. Det vil dermed blive

muligt at overvåge dem og opfylde – selv om det måske kun bliver delvist – det behov for kontrol (revision) og ansvarliggørelse, der eksisterer i øjeblikket.

Beslutningsforslag: Tiltalen og retssagen mod Joseph Kony ved Den Internationale Straffedomstol (B6-0536/2008)

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Joseph Kony og Lord's Resistance Army har begået forfærdelige forbrydelser i de sidste 20 år, og derfor ønsker Den Internationale Straffedomstol nu at stille ham for retten.

Konflikten i De Store Søers Område, Uganda og Sudan, raser stadig og kræver konstant nye civile ofre. Det internationale samfund har en klar forpligtelse til at standse denne frygtelige tragedie.

Junilisten er generelt skeptisk over for udenrigspolitiske beslutninger. Denne vedrører dog en organisation og dens leder, som anklages for forbrydelser mod menneskeheden af Den Internationale Straffedomstol. Vi har derfor valgt at støtte denne beslutning.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg vil oplyse Parlamentet, at jeg stemte for beslutningsforslaget om tiltalen og retssagen mod Joseph Kony ved Den Internationale Straffedomstol. Det er fuldstændig uacceptabelt, at det nu er mere end tre år, siden man forsøgte at arrestere en international forbryder som Joseph Kony, gerningsmand bag og anstifter af forbrydelser som mord, folkemord, voldtægt, plyndringer og opfordring til voldtægt. Alle disse forsøg er mislykkedes på grund af den ugandiske regerings manglende samarbejde i indsatsen for at fange denne forbryder, som Den Internationale Straffedomstol har udstedt en international arrestordre på.

Jeg vil understrege, at Uganda har underskrevet Romstatutten, hvori hvert medlem forpligter sig til at gøre en ende på straffriheden for de alvorligste forbrydelser, der vedrører det internationale samfund, og bidrage til at forebygge sådanne forbrydelser. Jeg er også foruroliget over den totale mangel på indsats for at forhindre, at international støtte (først og fremmest fra Sudans regering) falder i hænderne på LRA, Konys hær, som nemt kan bruge midlerne til at finansiere sig selv.

Betænkning: Marielle De Sarnez (A6-0294/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om oprettelse af et program, der skal højne kvaliteten af de videregående uddannelser og fremme den mellemfolkelige forståelse gennem samarbejde med tredjelande (Erasmus Mundus) (2009-2013), på grundlag af fru Marielle De Sarnez' betænkning. Jeg støtter kompromisændringsforslagene vedrørende akademisk ekspertise, ligestilling sammenkædet med geografisk repræsentation, information af offentligheden om programmet og nødvendigheden af at fjerne alle retlige og administrative forhindringer for udvekslingsprogrammer mellem europæiske lande og tredjelande (problemer med visa). Jeg mener også, at der skal iværksættes foranstaltninger inden for rammerne af programmet for at sikre, at studerende, ph.d.-studerende og universitetsforskere fra de mindst udviklede tredjelande (navnlig AVS-landene) vender tilbage til deres oprindelsesland, når deres ophold er udløbet, med henblik på at undgå fænomenet "hjerneflugt". Endelig glæder jeg mig over kravene om at lære mindst to europæiske sprog, bekæmpe forskelsbehandling og fremme respekten for ligestilling mellem kønnene.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose og Britta Thomsen (PSE), *skriftlig*. – (DA) De danske socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet har stemt imod betænkningen om Erasmus Mundus II-programmet. Det skyldes ikke, at vi er imod programmet, men at formuleringerne omkring finansiering risikerer at åbne op for brugerbetaling for danske studerende. Overordnet støtter vi formålet med Erasmus Mundus-programmerne.

De danske socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet har stemt for initiativbetænkningen om bedre regulering, men ønsker at understrege, at fjernelse af administrative byrder kan være en meget politisk proces. Vi støtter målet om at fjerne de unødvendige administrative byrder. Men visse administrative byrder kan være af stor nødvendighed for samfundet, selv om de kan opleves som hæmmende for virksomheders vækst og innovation. Vi mener, det er nødvendigt med en balanceret tilgang til reduktionen af administrative byrder.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Som en del af Lissabonstrategiens antigræsrods politik bruger EU Erasmus Mundus-programmet (2009-2013) til en borgerlig modernisering af universiteterne i

medlemsstaterne i overensstemmelse med kapitalens krav for at skabe en "hjerneflugt" fra tredjelande og forstærke udnyttelsen af arbejdstagere og derved øge de europæiske monopolars overskudsdygtighed.

Det forstærker private økonomiske kriterier for evaluering af universiteter og forskningscentre og ligestiller statslige og private uddannelsesinstitutioner. Det skaber et "uddannelseskonsortium" på grundlag af "strategien for ekspertise" og pålægger de studerende studieafgifter, hvorved børn fra arbejderklassefamilier udelukkes fra videregående uddannelse og ph.d.-studier.

EU's demagogiske erklæringer om hindring af en hjerneflugt fra de mindst udviklede lande kan ikke sløre det reelle mål, som er intet mindre end ynkelig udnyttelse af arbejdskraften fra disse lande og drastiske begrænsninger i unge menneskers ret til gratis statslig uddannelse af en høj standard til alle børn fra arbejderklassefamilier.

Medlemmerne af Grækenlands Kommunistiske Parti stemte derfor imod dette lovgivningsinitiativ.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for De Sarnez-betænkningen om Erasmus Mundus-programmet (2009-2013), da dette nye program efter min mening er en forudsætning for at gøre EU til et globalt ekspertisecenter for uddannelse.

Gennem samarbejde mellem de forskellige uddannelsessteder i EU vil Erasmus Mundus II forbedre imødekommelsen af det stigende behov for mobilitet for de studerende og fremme kvaliteten af videregående uddannelse i EU og dialogen mellem forskellige kulturer. Jeg vil også fremhæve de vigtige nyskabelser i betænkningen, herunder f.eks. udvidelsen af ph.d.-studieprogrammer, indførelsen af en stipendieordning og styrkelse af virksomheders og forskningscentres aktive deltagelse.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Dette er et vigtigt program, der har til formål at støtte studerende fra tredjelande, som ønsker at komme til EU for at studere, selv om dets begrænsede finansiering kan skabe vanskeligheder for de studerende, der skal betale studieafgift, som ikke kan gøre det. Selv om vi stemte for betænkningen, beklager vi derfor, at de ændringsforslag, som vores gruppe havde fremlagt, blev forkastet, da de søgte at løse dette problem.

Vi glæder os dog over vedtagelsen af ændringsforslagene om forbedring af mobiliteten for studerende og understregning af, at programmet ikke må bruges til at tiltrække personer med særlige kompetencer fra tredjelande til EU på bekostning af deres oprindelseslande. Vi insisterede på behovet for, at Kommissionen i forbindelse med evalueringen af programmet tager højde for de potentielle konsekvenser af "hjerneflugten" og de berørtes socioøkonomiske situation.

Vi skal sikre, at masterstuderende, ph.d.-kandidater, forskere og akademikere fra mindre udviklede tredjelande kan vende tilbage til deres oprindelseslande, når deres studietid er ovre, hvorved vi undgår enhver "hjerneflugt".

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for betænkningen, og jeg håber, at forlængelsen af Erasmus Mundus-programmet til 2013 fortsat vil bygge en vigtig bro mellem forskellige kulturer.

Fordelene ved dette uddannelsesprogram er indlysende. EU vil ikke kun opnå gevinst ved at tiltrække intelligente, kreative studerende fra tredjelande, som vil forbedre forskning og innovation i EU – vores egne studerende vil også få mulighed for at forbedre deres sprogkundskaber og øge deres beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet og i udlandet.

Jeg mener frem for alt, at dette program er særlig relevant, da dette er året for interkulturel dialog. Opbygningen af forbindelser til tredjelande gennem uddannelse skaber forståelse og kommunikation mellem forskellige kulturer, sprog og trosretninger. Det er netop den type program, som Parlamentet skal støtte, og jeg støtter det helhjertet.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi har valgt at stemme imod betænkningen fra Kultur- og Uddannelsesudvalget. Vi stemmer ikke imod idéen om Erasmus Mundus-programmet som sådan, men som et resultat af nogle af de detaljerede forslag, som udvalget har fremsat, og nogle af forslagene fra Kommissionen.

Vi støtter ikke et særligt Erasmus Mundus-visum, som det er defineret i de korte beskrivelser i forslaget. Hver medlemsstat har ret til at udstede visa, og vi håber, de vil have en generøs holdning, når det drejer sig om at udstede visum til studerende, der deltager i Erasmus Mundus-programmet. Vi mener, at denne form for visum ikke kan reguleres på EU-niveau.

Vi afviser også idéen om, at EU skal yde finansiel støtte til en sammenslutning af alle tidligere studerende, som tager en afgangseksamen gennem forskellige Erasmus Mundus-programmer. Studentsammenslutninger skal udvikles ud fra enkeltpersoners behov og personlige indsats. De kan ikke oprettes ovenfra af EU-institutioner.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Erasmus Mundus-programmet omhandler samarbejde og mobilitet i sektoren for videregående uddannelse med det formål at fremme globalt ekspertisecenter for uddannelse. Det udvider de muligheder, der indtil nu har været tilgængelige inden for rammerne af Erasmusprogrammet, og åbner op for samarbejde på uddannelsesområdet med lande, der ikke er medlemmer af EU.

Uddannelse spiller en vigtig rolle i unge menneskers liv. De studerende selv og kommende arbejdsgivere sætter i stigende grad pris på international erfaring. Viden om sprog, kulturer, den specifikke karakter af hvert land og evnen til at samarbejde i et internationalt miljø er kun nogle af de mange fordele ved at deltage i programmet. Styrkelsen af mobilitet er en anden vigtig del af programmets mål. Sidstnævnte er især vigtig i globaliseringens tidsalder, hvor kontakter med tredjelande får stadig større betydning. Vi skal glæde os over, at europæiske studerende og studerende fra tredjelande fortsat vil have mulighed for at erhverve sig sådanne erfaringer.

Det glæder mig, at det vedtagne program også indeholder forslag om løsning af visumproblemer. Sidstnævnte komplicerer rejsearrangementerne unødigt. Den foreslåede ordning vil også påvirke omfanget af tilgængelige informationer. De studerende vil få adgang til alle de oplysninger, de har brug for, så de nemmere kan forberede deres ophold i god tid. I den sammenhæng kan støtte fra Kommissionens repræsentationer i tredjelande være særlig nyttig.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) I dag stemte vi om den nye generation af Erasmus Mundus-programmet (2009-2013). Det nuværende Erasmus Mundus-program blev gennemført i 2004, og mere end 4 000 borgere fra EU og tredjelande har benyttet dette program. Erasmus Mundus har vist sig at være en pålidelig foranstaltning på området for videregående uddannelse, navnlig på området for masteruddannelser. Målet for det nye program er at fremme videregående uddannelse i Europa, hjælpe med at tilbyde flere og bedre karrieremuligheder til unge mennesker og gennemføre mere struktureret international samarbejde mellem videregående uddannelsesinstitutioner, så der sikres øget mobilitet for studerende fra EU og tredjelande. I de næste fem år vil universiteter i Europa og tredjelande få tildelt mere end 950 mio. EUR, så de kan deltage i programmet og yde stipendier. Et ekstra program for ph.d.-studier vil blive tilføjet, og de studerende vil få mere finansiel støtte. Under afstemningen støttede jeg ændringsforslagene fra det ansvarlige udvalg, som tilfører dokumentet klarere regulering, sikrer de studerendes valgmuligheder og rettigheder og støtter stærkere samarbejde mellem universiteter.

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Målet om i vid udstrækning at fremme økonomisk immigration, som Kommissionen fastlagde allerede den 11. januar 2005 i sin grønbog om en EU-metode til at styre europæisk migration, er med denne betænkning mere aktuelt end nogensinde før.

Der er afsat ikke færre end 950 mio. EUR til Erasmus Mundus II-programmet for perioden 2009-2013. Dette program tilsigter at tiltrække udenlandske studerende og undervisere til EU's geografiske område. Dette er omkring 654 mio. EUR mere end det beløb, der blev afsat til den første version af programmet.

Med en undskyldning – prisværdig i sig selv – om at ville opmuntre studerende fra tredjelande til at komme til Europa for at studere ved at tilbyde dem mastersprogrammer og ph.d.-studieprogrammer på højt niveau åbnes i virkeligheden sluserne for en ny kanal for lovlig immigration. Der vil faktisk blive givet nemmere adgang til Europa til udlændinge fra tredjelande gennem navnlig forenklede procedurer for ansøgning om visa og stipendier og tilpassede studieafgifter.

I stedet for at favorisere sine egne statsborgere og fremme den europæiske forskning og ekspertise, vi har brug for, favoriserer EU endnu en gang borgere fra lande uden for EU og blotlægger sin forkærlighed for immigration.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Erasmus Mundus II-programmet svarer til Erasmusudvekslingsprogrammet for europæiske studerende, men er primært rettet mod udvekslinger med tredjelande. Dets formål er at tiltrække kvalificerede udenlandske studerende til Europa.

Jeg går grundlæggende ind for tværkulturel udveksling, navnlig på videnskabeligt plan. Jeg er dog i tvivl om effektiviteten og frem for alt anvendeligheden af dette program for medlemsstaterne. På et tidspunkt, hvor

der i nogle medlemsstater er et begrænset antal pladser på universiteterne til landenes egne studerende inden for mange fag, skal vi være forsigtige med højere kvalifikationer.

Overgangen til Bologna-modellen i hele universitetssystemet i Europa har gjort det vanskeligt nok for studerende med en magistergrad at finde en ph.d.-studieplads. En forøgelse af konkurrencen for de hjemlige studerende vil efter min mening virke mod hensigten. Det vil også være vanskeligt at kontrollere overtrædelser af immigrationsbestemmelserne i forbindelse med programmet. Jeg har derfor stemt imod denne betænkning.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Erasmus Mundus-programmet har allerede spillet en vigtig rolle for den moderne uddannelse af unge og voksne. De høstede erfaringer viser dog, at udfordringer skal håndteres med en vis forsigtighed. Urimelige radikale ændringer, som f.eks. nye betingelser for studieafgifter, skal forskubbe balancen i uddannelsessystemet, som har vist sit værd på markedet. Sådanne ændringer kan også være i strid visse principper om de akademiske institutioners autonomi. Det skal derfor overvejes, om det ville være bedst at overlade beslutninger til Erasmus Mundus-sammenslutningen eller fastlægge ledelsesprincipperne ovenfra.

Hvis der findes fastlagt praksis, og hvis der er mulighed for, at lokale organer kan træffe beslutninger, skal dette overholdes, og der skal ikke pålægges andet ved lov. Dette er særlig vigtigt i betragtning af, at vi lever i meget forskellige regioner. Nogle er angivelig mere udviklede, andre mindre, og de har alle forskellige traditioner og økonomiske forhold.

Jeg vil benytte lejligheden til at påpege, at Parlamentet benytter en urimelig praksis med at henvise til dokumenter, der endnu ikke er bindende, f.eks. den europæiske forfatning, der blev afvist ved folkeafstemning, Lissabontraktaten og det tilhørende charter om grundlæggende rettigheder. Lovgivning kan ikke baseres på noget, som ikke er indført ved lov.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Marielle De Sarnez' betænkning om Erasmus Mundus-programmet (2009-2013). Unge mennesker er vores fremtid, og det siger jeg ikke kun, fordi det er et passende udtryk: Erasmus Mundus-programmet er baseret på en etos om ekspertise og fremme af tværkulturel integration gennem samarbejde med tredjelande, så nye generationer kan arbejde mod en bedre verden. Det nye Erasmus Mundus-program lægger netop vægt på muligheden for at deltage i mastersprogrammer og ph.d.-studieprogrammer, etableringen af partnerskaber med uddannelsesinstitutioner i tredjelande og gennemførelsen af særlige kommunikations- og informationsaktiviteter.

Jeg glæder mig over dette initiativ, og jeg vil også pege på fru Marielle De Sarnez' forslag om, at anvendelse af mindst to udenlandske sprog skal prioriteres: Sprog er faktisk den primære drivkraft bag kulturel integration.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Erasmus Mundus II svarer generelt til dets forgænger, selv om der er foretaget betydelige justeringer. Vigtige ændringer omfatter en mere afbalanceret og garanteret geografisk repræsentation i de Erasmus Mundus-programmer, som sammenslutninger af universiteter fra mindst tre europæiske lande kan tilbyde, sammen med øget opmærksomhed over for udsatte befolkningsgrupper.

Kriterierne for optagelse på kurserne skal være baseret på kvalitet. Samtidig skal princippet om ligestilling mellem kønnene overholdes, og adgangsmulighederne for handicappede skal forbedres.

Når stipendier ydes til europæiske studerende og studerende fra tredjelande, skal de institutioner, der udbyder kurserne, respektere princippet om lige muligheder og ikkediskrimination.

Samtidig skal Erasmus Mundus II bidrage til den bæredygtige udvikling af videregående uddannelse i Europa og tredjelande, og i den forbindelse skal Kommissionen gøre, hvad der er muligt for at forhindre hjerneflugt.

De Grønne vil sikre, at disse justeringer faktisk gennemføres. Vurderingen af Erasmus Mundus skal også vise, at adgangen til Erasmus Mundus-kurserne er blevet forbedret for udsatte grupper.

Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance i Parlamentet har tilsluttet sig denne betænkning med forbehold af disse betingelser.

Betænkning: József Szájer (A6-0300/2008)

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedsregler og -standarder for passagerskibe (omarbejdning) (KOM(2007)0737 – C6-0442/2007 – 2007/0257(COD)).

Ligesom hr. József Szájer kan jeg tilslutte mig de principper og retningslinjer, som Formandskonferencen har udformet. De er i fuld overensstemmelse med loven. Jeg tilslutter mig også fuldt ud udtalelsen om, at Formandskonferencens beslutning kræver tekniske justeringer.

Betænkning: József Szájer (A6-0297/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om genetisk modificerede mikroorganismer (omarbejdning) på grundlag af betænkningen af hr. József Szájer. Jeg beklager, at Kommissionen i lyset af udviklingen og teksternes kompleksitet ikke har revideret sin holdning, som går tilbage til den 1. april 1987, hvor den anmoder sine tjenestegrene om at fortsætte og kodificere alle retsakter senest efter deres 10. ændring, samtidig med at det understreges, at dette er en minimumsregel, og at tjenestegrene skal søge at kodificere de tekster, som de er ansvarlige for, med stadig kortere intervaller. I dette tilfælde behandler vi en revision af direktivet fra 1990 og af love og bestemmelser, som er ændret fire gange, dvs. i 1994, 1998, 2001 og 2003. Direktiv 90/219/EØF, som oprindeligt skulle kodificeres, omarbejdes i sidste ende for at indføre de ændringer, der er nødvendige for at sikre tilpasning til proceduren for bestemmelser med kontrol, der blev indført i 2006. Jeg mener, at politikken om konsolidering af Fællesskabets lovgivning skal være et af Kommissionens prioriterede områder, og at den aktuelle situation ikke er acceptabel, især ikke for medlemsstaterne og europæerne.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Selv om de fremskridt, der er opnået inden for landbruget, dvs. afgrøde- og dyreproduktion, næppe havde været mulige uden de væsentlige opdagelser på det genetiske område, skal vi udforme optimale biosikkerhedsforanstaltninger for indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer, da vi skal overholde forsigtighedsprincippet, så vi kan beskytte menneskers sundhed og miljøet.

I dag ville menneskeheden bestemt have stået ringere og mere hærget uden de opdagelser, som blev gjort af Mendel efterfulgt af Morgan, Crick og Watson. Det er dog klart, at procedurerne for fremskaffelse, test, anvendelse og kommercialisering af genetisk modificerede organismer, uanset om det drejer sig om planter, dyr eller mikroorganismer, i hvert land skal underkastes en særlig ordning for regulering, godkendelse og administration, som fastlægger en retlig og institutionel ramme, der skal eliminere eller reducere risiciene for frembringelse af negative virkninger.

Betænkning: Eoin Ryan (A6-0348/2008)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Eoin Ryans betænkning om statistikker over varehandelen mellem medlemsstaterne. Formålet med fællesskabslovgivningen er at reducere unødvendigt og urimeligt bureaukrati, og derfor kan offentliggørelsen af statistikker over varehandelen mellem medlemsstaterne ikke forblive uberørt.

Eurostat har nedsat en arbejdsgruppe, som skal overveje, hvorledes indberetningen af handelsstatistikker inden for Fællesskabet kan moderniseres og forenkles. Endvidere vil der blive gennemført en undersøgelse af et envejsrapporteringssystem for udviklingen og katalogiseringen af handelen med varer på det indre marked. Jeg tilslutter mig dette initiativ, men jeg håber, ligesom hr. Eoin Ryan, at Kommissionen vil forbedre dette forslag ved i tilstrækkelige detaljer at angive, hvilke foranstaltninger der vil blive iværksat for at indføre et envejsrapporteringssystem af denne type. Pilotprojekter kan bruges til det formål, så værdien og gennemførligheden af systemet kan undersøges til bunds.

Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (GA) 90 % af virksomhederne i Irland er ligesom i resten af EU små og mellemstore virksomheder. I Irland – da jeg har bedre kendskab til situationen der – er ca. 250 000 virksomheder små og mellemstore virksomheder, som beskæftiger mere end 800 000 mennesker. De fleste af disse virksomheder (ca. 90 %) beskæftiger færre end 10 mennesker, og halvdelen beskæftiger kun én person. Tid er derfor en meget værdifuld ressource, men disse virksomheder bruger meget tid på blot at udfylde formularer.

Det kan ikke komme som en overraskelse, at jeg støtter denne betænkning (som jo er min egen betænkning), som Rådet og mine kolleger i Økonomi- og Valutaudvalget indgik en kompromisaftale om. Jeg ville dog benytte denne stemmeforklaring til at understrege dens vigtighed. Bestemmelserne i betænkningen vil nu frigøre mere end 200 000 små og mellemstore virksomheder fra opgaven med at udfylde formularer vedrørende handelen med varer, hvilket vil spare tid og gavne virksomhederne og erhvervslivet generelt.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Intrastat er et fælles system for de europæiske lande. Det har til formål at reducere unødvendigt bureaukrati og unødvendig lovgivning. Det er et fleksibelt system, og det betyder, at der kan tages hensyn til de særlige behov og løsninger i hver enkelt EU-medlemsstat.

Et andet vigtigt punkt er, at både Intrastatsystemet og det internationale statistiske system for varehandel er baseret på systemer for varestatistikker, der er udviklet af FN's statistiske afdeling. Det gør det muligt at få komplette og fuldt sammenlignelige oplysninger om den internationale varehandel.

Løbende indsamling af statistiske data om vigtige økonomiske forhold er særdeles nødvendig. Medlemsstaterne skal på enhver måde søge at modernisere og forbedre dette system.

Betænkning: Evelyne Gebhardt (A6-0361/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Malta er det eneste land i EU, hvor skilsmisse ikke er mulig. I Europa er der kun tre lande, hvor skilsmisse ikke kan opnås: Vatikanstaten, Andorra og Malta.

Malta tillader dog registrering af en skilsmisse, der er opnået et andet sted, hvis personen er statsborger eller har sit sædvanlige opholdssted i det land, hvor skilsmissen blev bevilget.

I medfør af Bruxelles II (Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003) kan en person nu opnå skilsmisse, hvis han er statsborger i en medlemsstat og har haft sit sædvanlige opholdssted der i seks måneder. Enhver anden person kan indgive begæring om skilsmisse, hvis den pågældende har haft sit sædvanlige opholdssted i medlemsstaten i mindst et år uden afbrydelse umiddelbart inden begæringen om skilsmisse.

Det er prisværdigt, at der nu er indført en ny artikel for tilfælde, hvor landene ikke har skilsmisselovgivning, som f.eks. Malta.

På Malta anerkender vi allerede skilsmisse gennem registreringssystemet i de tilfælde, hvor de relevante bestemmelser finder anvendelse. Det er ikke et spørgsmål om at indføre princippet om skilsmisse, da det allerede er i kraft under visse omstændigheder. Spørgsmålet er, om skilsmisse skal udgøre en specifik del af vores retlige system, selv om disse særlige omstændigheder ikke gør sig gældende.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den lovgivningsmæssige beslutning med ændringsforslag om forslag til Rådets forordning om ændring af forordningen fra 2003 for så vidt angår kompetence og om indførelse af lovvalgsregler i ægteskabssager på grundlag af betænkning af fru Evelyne Gebhardt. I betragtning af borgernes øgede mobilitet i EU, som har skabt en stigning i antallet af "internationale" par, dvs. par, hvor ægtefællerne har forskellige nationaliteter eller har opholdssted i forskellige medlemsstater eller i en medlemsstat, hvor mindst den ene ikke er statsborger, og som følge af den høje skilsmisseprocent i EU er det blevet nødvendigt at lovgive om lovvalg og kompetence i ægteskabssager, som berører flere og flere borgere hvert år. Det skal stadig påpeges, at traktaterne omhandler gradvis oprettelse af et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed samt foranstaltninger, der tager sigte på at fremme foreneligheden af gældende regler i medlemsstaterne på områder, hvor der er uoverensstemmelser mellem love og kompetence.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) Fru Evelyne Gebhardts betænkning afklarer de nationale domstoles kompetence i forbindelse med ægteskabssager inden for EU og det passende lovvalg. Målet er at undgå risikoen for, at en af ægtefællerne forsøger at komme først med en skilsmissebegæring, så sagen kan blive underlagt lovgivningen i et bestemt land, der ville beskytte den pågældende ægtefælles interesser. Dette mål er i sig selv naturligvis prisværdigt. Efter min mening opvejer ulemperne ved forordningen dog fordelene.

Sverige har en af verdens mest liberale ægteskabslove, og det bør vi være stolte af. Risikoen ved det oprindelige forslag er, at det ville betyde, at de svenske domstole i en række sager ville være tvunget til at træffe afgørelser i henhold til maltesisk, irsk, tysk eller iransk lov, når en part indgiver begæring om skilsmisse. På lang sigt ville dette begrænse den ubetingede ret for en person i Sverige til at indgive skilsmissebegæring og få den bevilget – et område, jeg aldrig kan gå på kompromis med. Min første tanke var derfor at stemme imod betænkningen. Under afstemningen blev der dog godkendt et mundtligt ændringsforslag, som grundlæggende vedrører det retlige princip om offentlig orden. Jeg mener stadig, at den svenske model skal bevares, men for at tilskynde til forbedring har jeg undladt at stemme.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Gebhardt-betænkningen om lovvalgsregler i ægteskabssager. I betragtning af borgernes øgede mobilitet i EU og forskelligartetheden af den gældende lovgivning i de forskellige medlemsstater i tilfælde af skilsmisse støtter jeg muligheden for, at ægtefæller af forskellige

nationaliteter eller med opholdssted i forskellige medlemsstater kan vælge, hvilken lovgivning der skal være gældende for deres skilsmisse.

Det er dog vigtigt at sikre, at begge ægtefæller informeres, så de har fuldt kendskab til de juridiske og sociale konsekvenser af deres lovvalg.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Den nye lovgivning, der foreslås, vedrører skilsmisse for ”internationale par”, dvs. par, hvor ægtefællerne har forskellige nationaliteter eller har opholdssted i forskellige medlemsstater.

Det drejer sig her om fastsættelse af regler om den kompetente domstol og lovvalg for at fjerne evt. retlig usikkerhed på dette område. I øjeblikket afgøres lovvalget af de nationale lovvalgsregler, som i sig selv er både komplekse og meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat. De fleste medlemsstater afgør lovvalget i overensstemmelse med kriterier for tilknytning eller opholdssted (lex loci). Andre medlemsstater anvender systematisk deres nationale lovgivning (lex fori), hvilket naturligvis kan resultere i anvendelsen af lovgivning, som ægtefællerne kun har et begrænset forhold til, og kan give et resultat, der ikke tager hensyn til retssikkerheden.

Den nye forordning foreslår, at vi harmoniserer disse lovvalgsregler. Det er vi tilhængere af, da det bør tilføre mere forudsigelighed til det, der stadig er en dramatisk situation, hvilket vil være til gavn for sikkerheden, som de børn, der alt for ofte er ofre for forældrenes separation, har krav på.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi er i Junilisten meget skuffede over den iver, hvormed ordføreren forfølger et spørgsmål, som for nylig er blevet forkastet af Rådet. Faktum er, at den nuværende Bruxelles IIa-forordning, trods dens mangler, er en meget bedre retsakt end den, som ordføreren foreslår. At fjerne ægtefællers frihed til at vælge domstol og værneting er et tegn på Kommissionens og navnlig ordførerens arrogante holdning til den gældende praksis i alle medlemsstater.

Vi afviser ikke kun denne uigennemtænkte betænkning. Vi opfordrer også alle medlemmer til at forsvare valgfriheden for ægtefæller, der gennemgår en skilsmisse. Komplicerede EU-regler er det sidste, som mennesker har brug for i en vanskelig situation.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Irland har undladt at gennemføre og anvende denne forordning, da vi ikke ønsker at udvide de irske domstoles jurisdiktion til at bevilge skilsmisse til en EU-borger baseret på en væsentlig anderledes lovgivning i den stat, hvorfra han eller hun kom.

Hvis Irland skulle gennemføre denne foranstaltning, ville alle EU-borgere med opholdssted i Irland kunne opnå skilsmisse ved vores domstole på væsentlig anderledes og mindre bebyrdende grunde, end vores forfatning tillader i overensstemmelse med folkeafstemningen om skilsmisse i 1995, dvs. fire års separation af parterne. Det ville også betyde, at det nuværende forfatningsmæssige krav til de irske domstole om i skilsmissesager kun at bevilge skilsmisse, hvis der er taget behørigt hensyn til de involverede parter og mindreårige børn, ikke ville gælde i sådanne tilfælde. Selv om der er positive aspekter i denne betænkning, har jeg undladt at stemme på grund af Irlands undtagelse.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Jeg stemte imod betænkningen om ægteskab af fru Evelyne Gebhardt, da det efter min mening er vigtigt, at finske love gælder i finske domstole i fremtidige tilfælde, hvor anvendelsen af et andet lands love ville være i strid med de grundlæggende principper i finsk lovgivning.

Jeg er også meget betænkelig ved de foreslåede vurderinger af skyld i skilsmissesager. I Finland holdt vi op med at undersøge utroskab eller andre sådanne forhold i skilsmissesager for omkring 20 år siden. Det ville være et gigantisk skridt bagud og et levn fra gamle dage, hvis dette blev indført.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Det udvidede EU oplever en stigning i antallet af internationale familier, dvs. ægtefæller af forskellige nationaliteter. I EU ender mange ægteskaber mellem forskellige nationaliteter med skilsmisse, og ofte er skilsmisseprocessen kompliceret og langvarig. Det skyldes, at borgerne indtil nu har haft begrænsede muligheder for at vælge, hvilken domstol der skulle behandle deres skilsmissesag. Når et par havde besluttet sig for separation, kunne de kun gå til en domstol i deres opholdsland. Det betød, at de ikke kunne vælge lovene i et andet EU-land og anvende dem i forbindelse med deres skilsmisse. For at blive skilt fra sin mand skulle en litauisk kvinde, der var gift med en tysk mand og havde familie i Tyskland, gå til en domstol på deres opholdssted. Skilsmissesagen skulle høres under tysk lov. Når forordningen træder i kraft den 1. marts 2009, gælder disse begrænsninger ikke længere. Familier, der gennemgår skilsmisse, kan vælge domstol efter opholdssted, eller de kan vælge den lov, der gælder i det land, de er statsborgere i. Ved afstemningen støttede jeg ændringsforslagene om, at den lovgivning, der anvendes i skilsmissesager, ikke må være i strid med hovedprincipperne i Den Europæiske Unions charter om

grundlæggende rettigheder. Dette er især vigtigt, når vi søger at undgå forskelsbehandling mellem kønnene i behandling og afgørelser af skilsmisssager.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg stemte for fru Evelyne Gebhardts betænkning, fordi Kommissionens forslag om at standardisere reglerne om lovvalg i skilsmisser mellem internationale par efter min mening er vigtigt. Skilsmisse er en menneskelig tragedie for parterne og deres børn. Derfor skal parterne være så afklarede som muligt med hensyn til den anvendte procedure og indholdet af lovgivningen.

Den nuværende situation, hvor ægtefæller i henhold til Bruxelles IIa-forordningen kan vælge mellem en række forskellige kompetente domsmyndigheder, og værnetinget fastsættes med henvisning til lovvalgsreglerne i den medlemsstat, hvor domstolen er placeret, sikrer ikke den nødvendige retssikkerhed. Domstolsshopping og "kapløb til retten", for at den ene part kan opnå et gunstigt resultat, er alvorlige bivirkninger ved dette.

Ægtefællers mulighed for i fællesskab at udpege den kompetente domsmyndighed og værnetinget i deres skilsmisssag vil efter min mening hjælpe dem med at forstå indholdet i begge tilfælde. Derfor er det afgørende, at adgangen til oplysninger om indhold og procedurer gøres lettere, jf. ændringsforslag 2. Ændringsforslag 1, som sikrer børnenes interesser i forbindelse med lovvalg, er også afgørende.

Jeg støtter ændringsforslag 37 fra min gruppe, som anfører, at loven i den medlemsstat, hvor parret blev gift, også skal være den valgte. Det er det logiske og vil gøre det nemmere at forstå indholdet af den anvendte lovgivning.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) I Europa er der generelt sagt for mange skilsmisser, navnlig i mit land. Flere og flere skilsmisser påvirker blandede par, dvs. par, hvor ægtefællerne er af forskellig nationalitet.

Da den frie bevægelighed for mennesker er en kendsgerning ved den europæiske integration, er det vigtigt, at vi fastlægger klare retlige rammer.

Jeg er bekendt med, at de nationale regler på skilsmisseområdet er ekstremt forskelligartede, og er derfor opmærksom på risikoen for "skilsmisseturisme", hvis man kan vælge det mest fordelagtige værneting for den ene ægtefælle og det mest begrænsende værneting for den anden.

Jeg ville have stemt for denne betænkning, fordi den foreslåede forordning ville afhjælpe manglerne, så to ægtefæller med opholdssted i forskellige medlemsstater i fællesskab og med fuldt kendskab til kendsgerningerne kunne vælge det kompetente værneting i deres skilsmisssag, som skulle være en af de to EU-medlemsstater, hvori ægtefællerne har opholdssted.

Desværre forårsagede et mundtligt ændringsforslag, som blev vedtaget under afstemningen, så stor forvirring, at hele betænkningen skulle henvises til udvalget igen. Da betænkningen blev henvist tilbage til udvalget, deltager jeg ikke længere i den endelige afstemning.

Emnet er for ømtåleligt til at blive forelagt til afstemning under forvirring.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg undlod at stemme om denne betænkning, da Irland valgte ikke at udøve sin ret til at deltage i gennemførelsen og anvendelsen af den foreslåede forordning og ikke har deltaget aktivt i forhandlinger i Rådet.

Irland ønsker ikke at udvide de irske domstoles jurisdiktion til at bevilge skilsmisse til en EU-borger baseret på en væsentlig anderledes lovgivning i den stat, hvorfra han eller hun kom.

Hvis Irland skulle gennemføre denne foranstaltning, ville alle EU-borgere med opholdssted i Irland kunne opnå skilsmisse ved vores domstole på væsentlig anderledes og mindre bebyrdende grunde, end vores forfatning tillader i overensstemmelse med folkeafstemningen om skilsmisse i 1995.

Da Irland ikke deltager i processen med at vedtage og gennemføre denne forordning, undlod jeg at stemme om denne betænkning.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg glæder mig over betænkningen fra min kollega, fru Evelyne Gebhardt, om kompetence og om indførelse af lovvalgsregler i ægteskabssager. Jeg er overbevist om, at det er vigtigt, at vi skaber en klar, omfattende og fleksibel retlig ramme på dette følsomme område.

I dagens afstemning stemte jeg for indførelsen af retten til at vælge en passende domstol i skilsmisssager. Jeg støttede forslaget om, at et såkaldt internationalt par skal kunne vælge værneting på deres sædvanlige opholdssted eller i det land, hvor de blev gift.

Jeg er helt enig i, at det er vigtigt at sikre tilstrækkelig adgang til information for begge ægtefæller uanset deres finansielle situation eller uddannelsesniveau. Begge parter skal informeres præcist og udførligt om konsekvenserne af deres valg af værneting og retten til at vælge i skilsmisssager. Det gælder navnlig i forbindelse med internationale par, da lovene i medlemsstaterne, skilsmisseprocedurerne og betingelserne for behandling af skilsmisssager varierer betragteligt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I sager vedrørende grænseoverskridende ægteskaber er det vigtigt, at den retlige situation er standardiseret i Europa. Retssikkerhed for borgerne på områder som ægteskab og skilsmisse, som ofte involverer meget følsomme spørgsmål, bliver stadig vigtigere politiske områder.

I en verden, der bliver stadig mindre, er forordninger, som f.eks. de forordninger, der allerede gælder på det civilretlige område, i dette tilfælde frihed til at vælge lovgivning og værneting for parterne, vigtige for borgernes mobilitet. Denne forordning sikrer også "brugervenlig" adgang til et familieretligt område. En anden vigtig faktor i denne sammenhæng er, at parterne er afklarede om de retlige konsekvenser af deres beslutning. Derfor stemte jeg for betænkningen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning med udgangspunkt i de mere end 150 000 europæiske mænd og kvinder, der hvert år er involveret i grænseoverskridende skilsmisssager. Det omfatter også mange rumænske mænd eller kvinder, der er blevet gift i udlandet. Jeg stemte for denne betænkning, fordi jeg er overbevist om, at vi har en pligt til at støtte afskaffelsen af alle disse bureaukratiske hindringer og vanskeligheder, der får folk til at sige, at EU er helvede for borgerne og himlen for advokaterne.

Jeg mener også, at vi over for dem, vi repræsenterer, har en pligt til at løse en række problemer, der skaber problemer for de europæiske borgere. To eksempler på disse er problemerne med lægehjælp til europæiske borgere i et andet land end deres oprindelsesland og ækvivalens af eksamensbeviser.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Gebhardt-betænkningen om lovvalgsregler i ægteskabsager. Den har et prisværdigt formål: at få skabt klare og udtømmende retlige rammer, der omfatter love om kompetencer samt anerkendelse og gennemførelse af afgørelser i ægteskabsager ud over lovvalgsreglerne.

I den aktuelle situation kan der i forbindelse med "international" skilsmisse opstå meget forskelligartede retlige spørgsmål som følge af uoverensstemmelser mellem den nationale lovgivning og fællesskabslovgivningen. Vi skal også overveje risikoen for et "kapløb til retten", som belønner den ægtefælle, der forsøger at komme først for at vælge det værneting, der bedst tjener hans eller hendes interesser.

Det er fuldstændig uacceptabelt, og jeg glæder mig derfor over denne betænkning, som tilsigter at give ægtefællerne et betydeligt ansvar først og fremmest for at træffe et afklaret valg og vælge værneting og lovgivning.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) Som tilhænger af EU kan jeg normalt se en merværdi i EU-lovgivningen. Der findes ofte bedre løsninger på problemer, når flere mennesker har tænkt over dem. Denne betænkning er en beklagelig undtagelse til denne regel. Vi har alle grunde til at være stolte af lovgivning, der giver mennesker mulighed for at gå separate veje, hvis de ønsker det, og derfor har vi alle grunde til at værne om det system, vi i øjeblikket har i Sverige. Ligesom regeringen mener jeg derfor, at Kommissionens forslag om harmonisering går i den forkerte retning, når der f.eks. skal tages hensyn til den gældende praksis på Malta. Vi kan ikke tillade, at Vatikanstaten lægger hindringer i vejen for en aktiv ligestillingspolitik i vores land. Parlamentet var af en anden mening. Det var derfor min hensigt at stemme imod betænkningen. Ændringsforslaget er også ført til protokols.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg stemte imod betænkningen, fordi det efter min mening er uansvarligt at lade EU blande sig i forhold, der ikke er inden for dets kompetenceområde. Det omfatter familielovgivning. Rådet skal nøje overveje, om forslag fra Parlamentet eller Kommissionen skal vedtages. Et lille antal problematiske tilfælde bør ikke udnyttes til at tildele EU yderligere beføjelser. Det er ikke, hvad europæisk integration handler om.

Bortset fra det henviser Parlamentet i sin udtalelse til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det udgør uacceptabel manipulation fra Parlamentets side, idet chartret om grundlæggende

rettigheder ikke er et retligt bindende dokument, men et politisk kompromis. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder erklærer i artikel 9: "Retten til at indgå ægteskab og retten til at stifte familie sikres i overensstemmelse med de nationale love om udøvelsen af denne ret". Da familielovgivning er et nationalt område, hvad skal vi så med et parallelt sæt europæiske skilsmissebestemmelser? Det åbner op for manipulation. Det er derfor ikke helt klart, hvilken retning denne forordning bevæger sig i, og Kommissionen kan ikke udrydde usikkerheden. Jeg foreslår, at Rådet afviser denne foranstaltning.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Der er konstateret en stigning i antallet af gifte par i EU, hvor ægtefællerne er statsborgere i forskellige EU-lande eller lande uden for EU.

Det betyder, at spørgsmålet om valg af lovgivning eller kompetent domstol i forbindelse med en bestemt sag opstår stadig hyppigere.

EU har brug for effektive lovvalsregler for at sikre retlig sikkerhed.

Antallet af skilsmisser stiger, og det gør antallet af sager om forskelsbehandling i forbindelse med begæringer om skilsmisse eller separation også. Den mest afklarede ægtefælle tager initiativet og vælger det værneting, hvor lovgivningen bedst tjener hans eller hendes interesser. Dermed foregriber den pågældende ægtefælle det pågældende retssystems kompetence.

I tilfælde af ægteskaber, hvor den ene ægtefælle har sit opholdssted i et land uden for EU, kan det være vanskeligt at få en domstol til at anerkende en skilsmisseafgørelse truffet i et land uden for EU.

Den betænkning, vi stemte om i dag, tilsigter at give begge ægtefæller adgang til pålidelig information om skilsmisse- og separationsprocedurer og de centrale områder af den nationale lovgivning og fællesskabslovgivningen. Det anerkendes, at det er afgørende, at der ved lovvalg tages hensyn til evt. børns interesser i hvert enkelt tilfælde.

Betænkning: Pedro Guerreiro (A6-0388/2008)

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV) EU's fiskeripolitik er ikke og har aldrig været baseret på velgennemtænkte fælles beslutninger. Fiskebestandene i Europa er faldet dramatisk i de senere år, og der gøres meget lidt for at ændre denne situation. I stedet tilbyder EU støtte til gengæld for fiskerirettigheder i lande i den tredje verden og vil dermed også tømme deres have for fisk. Den lokale befolkning ved kysten vil blive frataget sit eksistensgrundlag og vil blive reduceret til at leve af støtte, støtte, som sjældent sikrer tilstrækkelig kompensation eller måler sig med den tabte indkomst.

Den fiskeripolitik, som EU i stedet burde føre, skal være baseret på langsigtet og langsynet planlægning. I en sådan proces er der ikke plads til hjælp til at forbedre og modernisere fiskerflåder, hvis endelige formål er at øge fangstkapaciteten. Jeg ville dog med glæde støtte foranstaltninger, der søger at støtte udsatte lokale befolkninger i fattige kystområder, hvis eneste indkomstkilde er fiskeri, og som lider frygteligt som følge af de faldende fiskebestande, der hovedsagelig skyldes EU's forføjede fiskeripolitik. Forslagene i hr. Pedro Guerreiros betænkning omfatter dog ikke sådanne foranstaltninger, og jeg har derfor stemt imod den.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Forordning (EF) nr. 639/2004 om forvaltning af fiskerflåder, der er registreret i regioner i Fællesskabets yderste periferi, omhandler en række dispensationer fra den tilgangs-/afgangsordning, der er etableret ved artikel 13 i forordning (EF) nr. 2371/2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik.

Den forsinkede vedtagelse af Kommissionens retsakt, der sætter de berørte medlemsstater i stand til at tildele statsstøtte, har sammen med begrænset værftskapacitet gjort det umuligt at overholde tidsfristen for tilgangen til fiskerflåder, der kan få gavn af statsstøtte til renovering indtil den 31. december 2008, jf. forordning (EF) nr. 639/2004.

I sin betænkning forsvarede Fiskeriudvalget forlængelsen af tidsfristerne for statsstøtte til fornyelse og registrering af fartøjer, både med hensyn til den gældende forordning og med hensyn til Kommissionens forslag, som ville forlænge tidsfristen med kun ét år, dvs. indtil den 31. december 2009.

Forlængelsen af tidsfristen for fornyelse af flåder, der er registreret i Fællesskabets yderste periferi, indtil den 31. december 2009 og muligheden for at registrere fartøjer indtil den 31. december 2011 udgør en væsentlig hjælp i betragtning af de førnævnte begrænsninger.

Jeg stemte derfor for Guerreiro-betænkningen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Støtte til fornyelse og modernisering af fiskerflåderne i Fællesskabets yderste periferi er særdeles vigtig i betragtning af den strategiske betydning af fiskerisektoren i disse regioner. Den betænkning, vi stemte om i dag, tilsigter at forlænge perioden for finansiering af fornyelsen og moderniseringen af fiskerflåderne i den yderste periferi med endnu et år.

Det er rimeligt, at der tages hensyn til den særlige strukturelle, sociale og økonomiske situation i disse regioner, for så vidt angår forvaltning af fiskerflåderne. Bestemmelserne om forvaltning af tilgangs-/afgangsordningerne og obligatorisk kapacitetsnedsækering samt reglerne om adgang til offentlig støtte til modernisering og fornyelse af fiskerfartøjer bør derfor tilpasses behovene i disse regioner.

Støtten til fornyelse og modernisering af fiskerflåderne i den yderste periferi bør derfor fastholdes, navnlig til fordel for den ikkeindustrielle fiskerflåde, i betragtning af at flertallet af fiskerflåderne i disse regioner består af ældre fartøjer, som i visse tilfælde er mere end 30 år gamle. Disse foranstaltninger er absolut nødvendige for at forbedre betingelserne for konservering af fisk samt arbejdsvilkår og sikkerhedsforhold for fiskerne i disse regioner.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for betænkningen om forvaltning af fiskerflåder, der er registreret i regioner i Fællesskabets yderste periferi, fremlagt af hr. Pedro Guerreiro. Kommissionen arbejder altid for europæisk integration, uanset hvilket emne der drøftes, og jeg støtter dette. Men i dette tilfælde skal vi eliminere alle tidsfrister, så disse regioner har tilstrækkelig tid til fornyelse og modernisering, så de bedre kan modstå konkurrencen på det indre marked.

Det er absolut nødvendigt at fastholde støtten til denne fornyelse, fordi det ellers vil være umuligt at forbedre betingelserne for konservering af fisk samt arbejdsvilkår og sikkerhedsforhold for fiskerne. Derfor støtter jeg dette initiativ, der stiler mod en komplet omstrukturering af flåderne i den yderste periferi for at imødegå de nye europæiske udfordringer i fiskerisektoren.

10. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 14.15 og genoptaget kl. 15.10)

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

11. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

12. Forbindelserne EU/Rusland (forhandling)

Formanden. – Det første punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens erklæringer om forbindelserne EU/Rusland.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! EU's forhold til Rusland er et af de mest udfordrende i vores tid. På den ene side har vi et indviklet net af fælles aktiviteter og forbundne interesser. På den anden side har vi begivenhederne i Georgien.

Rådet har anmodet om en evaluering af forbindelserne mellem EU og Rusland, og denne evaluering gennemføres på baggrund af de begivenheder, der har kastet alvorlige skygger over forholdet mellem EU og Rusland. Krænkelsen af Georgiens territoriale integritet med brug af magt og Ruslands ensidige anerkendelse af Abkhasien og Sydossetien er stadig uacceptabel, og vi er ikke enige i de udenrigspolitiske principper, der for nylig blev givet udtryk for i Moskva, herunder genoplivningen af indflydelsessfærer.

Den igangværende evaluering skal derfor være en ret sober vurdering af EU's egne interesser i dette forhold. Samtidig er de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Rusland stærke og bliver stærkere og stærkere. Rusland er i dag vores tredjevigtigste handelspartner, og vi ser en vækstrate på op til 20 % om året. Energi er en vigtig faktor, men vi ser også imponerende vækst inden for tjenesteydelser.

Med dets nylige høje vækstrater og voksende middelklasse er Rusland et vigtigt voksende marked lige uden for døren, som tilbyder EU's virksomheder muligheder uanset virkningerne af den aktuelle finansielle krise. EU er en vigtig investor i Rusland og tegner sig for 80 % af de kumulative udenlandske investeringer. En

væsentlig del af Ruslands udlandsreserver er i euro, hvilket gør Rusland til en af verdens største indehavere af aktiver i euro.

Af alle disse grunde har vi en andel i den russiske økonomis fortsatte vækst og i at støtte Ruslands modernisering, herunder udviklingen af et reelt uafhængigt retsvæsen, der kan håndhæve kontrakter. Dette er i overensstemmelse med den vægt, som præsident Medvedev tillægger betydningen af retsstaten i Rusland.

Energiforsyningssikkerhed og -efterspørgsel er en central del af vores forhold. EU's medlemsstater er vigtige aftagere af russiske energiprodukter, og det vil sandsynligvis ikke ændre sig på kort til mellemlang sigt.

Forholdet er præget af indbyrdes afhængighed, ikke afhængighed. Eksport til EU har ydet et væsentligt bidrag til de imponerende vækstrater, som Rusland har oplevet i de seneste fem til seks år. Der er dog stadig meget at gøre med hensyn til at skabe et ægte energipartnerskab baseret på principperne i energichartertraktaten, nemlig gennemsigtighed, gensidighed og ikkediskriminering.

Endnu vigtigere er det, at Rusland er en central geopolitisk aktør, hvis konstruktive involvering i internationale anliggender er en forudsætning for et effektivt internationalt samfund. Vi engagerer os derfor i Iran, Mellemøsten, Balkan og andre steder og i multilaterale fora. Vi har også en fælles interesse i at sikre ikkespredning af masseødelæggelsesvåben. På alle disse områder er samarbejdet ikke altid nemt, men vi skal fortsætte. Øget samarbejde på området for frihed, sikkerhed og retfærdighed hjælper med at håndtere de trusler, der skabes af udfordringer som terrorisme og organiseret kriminalitet.

Det er gennem dialog, som vi har opbygget, at vi kan drøfte områder, som f.eks. menneskerettigheder. Der afholdes i dag høringer i Paris. Vi vil igen minde Rusland om dets forpligtelser som medlem af Europarådet og OSCE, navnlig med hensyn til pressefrihed og de begivenheder, der finder sted i f.eks. Ingushetien, og andre menneskerettighedsspørgsmål.

For os er det klart: Europa fastholder værdier og fastlagte normer for international adfærd, og vi står ved disse under alle omstændigheder. De omfatter respekt for territorial integritet og fredelig løsning af uoverensstemmelser. Rådet har med tilfredshed bemærket, at russiske tropper er blevet trukket tilbage fra zonerne op til Abkhasien og Sydossetien som et vigtigt skridt i gennemførelsen af sekspunktsplanen. Der blev indledt forhandlinger i Genève i sidste uge, og det var endnu et vigtigt skridt fremad. Der er selvfølgelig stadig meget at gøre.

I morgen er jeg vært for en donorkonference til fordel for Georgien med det formål at skaffe finansiering til genopbygningen af beskadiget infrastruktur og reintegration af internt fordrevne mennesker og at sætte skub i Georgiens økonomiske genopretning efter konflikten. I samarbejde med Parlamentet vil jeg afsætte op til 500 mio. EUR til dette formål, og jeg vil gerne takke formændene for Budgetudvalget og Udenrigsudvalget, der har skrevet til mig og tilkendegivet deres støtte til denne foranstaltning.

Den evaluering af forbindelserne EU/Rusland, som Rådet har anmodet om, vil give en komplet oversigt over de mange strenge af forholdet lige fra vores indsats for at støtte Ruslands optagelse i WTO, til visumlempelse, toldsamarbejde, uddannelsesudveksling og samarbejde om videnskabelig forskning. Denne evaluering skal være udgangspunktet for tilgangen til vores nuværende aktiviteter med Rusland og dem, der aktuelt er indstillet. Dette vil blive drøftet på det næste møde i Rådet (almindelige anliggender) den 10. november 2008, hvor vi forhåbentlig vil kunne nå til enighed om, hvordan forhandlingerne om en ny aftale mellem EU og Rusland skal gennemføres.

Jeg siger dette, fordi jeg ikke kan se nogen bedre måde at forfølge vores egne interesser og slå til lyd for vores bekymringer. På den anden side skal vi ikke opføre os, som om intet er hændt. I alt, hvad vi gør, skal vi sikre og tydeliggøre, at vi har en meget klar vurdering af vores mål, og vi skal sikre, at EU står bag disse mål som en samlet styrke.

Det er måske passende, at vi afholder denne forhandling i dag lige før morgendagens internationale donorkonference, som jeg, som jeg tidligere sagde, vil lede sammen med Verdensbanken og de franske og tjekiske nuværende og kommende formandskaber.

EU vil fortsat spille sin rolle, som vi har gjort under hele denne krise, som en konstruktiv, pålidelig partner, der tager udgangspunkt i sine værdier og yder et beslutsomt bidrag til stabilitet og fred.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet – (FR)* Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg bede Dem alle undskylde mig, og jeg vil takke fru Benita Ferrero-Waldner for at have talt inden mig, da jeg lige er kommet fra et møde i Udvalgsformandskonferencen. Samtalerne tog lidt længere

tid end forventet efter denne morgens forhandling, hvor formanden for Rådet tog ordet, og der blev holdt afstemning. Så modtag min undskyldning.

Som fru Benita Ferrero-Waldner påpegede, står vi ved en skillevej i forholdet mellem EU og Rusland, navnlig efter konflikten i Georgien. Efter Rådets ekstraordinære møde den 1. september drøftede Rådet dette den 13. oktober, som fru Benita Ferrero-Waldner sagde. På det tidspunkt udtalte det efter EU's udsendelse af en uafhængig civil observatør i Georgien, at tropper var blevet trukket tilbage fra områderne ud for Abkhasien og Sydossetien. Dette markerede et væsentligt yderligere skridt i gennemførelsen af aftalerne fra den 12. august og 8. september, som blev indgået med EU som mægler, vedrørende Georgiens uafhængighed, suverænitet og territoriale integritet, som jeg allerede har haft chancen for at fortælle Parlamentets Udenrigsudvalg ved flere lejligheder.

EU vil fortsat opfordre parterne til at overholde deres forpligtelser inden for rammerne af de drøftelser, der er omhandlet i de aftaler, der blev indgået den 12. august og 8. september i år.

De er bekendt med, at disse samtaler blev indledt i Genève den 15. oktober i EU-, FN- og OSCE-regi. Med henblik på forberedelsen og gennemførelsen af disse forhandlinger har vi en særlig repræsentant for krisen i Georgien, hr. Pierre Morel, som har ydet en fremragende indsats. Det første møde, som blev afholdt den 15. oktober, gav de berørte parter mulighed for at mødes direkte.

Det vil naturligvis alt sammen tage lang tid. Det er en langvarig proces, men når man tænker på, hvad fredsprocesser normalt består af – tænk bare på Balkan – markerer blot det, at der har været et møde direkte mellem parterne, en vigtig fase, selv om vi ved, at vejen bestemt vil være lang, som jeg sagde.

Det næste møde i processen afholdes den 18. november i Genève. Vi håber, at parterne vil forpligte sig til at finde en pragmatisk løsning for fortsættelsen af drøftelserne, som vil sikre, at alle de udestående spørgsmål kan løses, navnlig ordninger vedrørende sikkerhed og stabilitet, herunder i den øvre Kodoridal og i Akhgori-regionen, og naturligvis det presserende spørgsmål om fordrevne personer.

EU er besluttet på at overholde sine forpligtelser i processen for at løse konflikterne i Georgien og opnå en samlet løsning baseret på de folkeretlige principper.

På nuværende tidspunkt har Det Europæiske Råd mere generelt anmodet Kommissionen og Rådet om at gennemføre en fuld og grundig vurdering af forbindelserne EU/Rusland med henblik på det næste topmøde, der efter planen afholdes den 14. november. Som formanden for Rådet, præsident Sarkozy, sagde i morges, er det vigtigt at tale med Rusland, og det er i vores interesse, da forbindelserne med Rusland er så vigtige.

Fru Ferrero-Waldner mindede os om, at det er et afgørende partnerskab: EU og Rusland er afhængige af hinanden, og det er gennem dialog, at vi kan sikre, at menneskerettighedssituationen forbedres i Rusland og i regionen. Det er i vores interesse at opfordre Rusland til at forfølge det samarbejde, begge parter har brug for.

Jeg vil minde Dem om, at vi har brug for Rusland for at imødegå de globale udfordringer, f.eks. kampen mod terrorisme, klimaændringer og spredning af masseødelæggelsesvåben. EU har truffet dette valg, og vi mener, at det er i Ruslands interesse at træffe dette valg, og derfor ønsker vi virkelig at fortsætte denne dialog.

Det kommende topmøde den 14. november vil være en lejlighed til at undersøge de forskellige dimensioner af det forhold, vi skal have til Rusland, og vi skal søge et konstruktivt engagement for at afgøre, om Rusland nærer forhåbninger om at udnytte denne dialog fuldt ud. Vi skal dog fortsætte denne dialog, som formanden for Rådet sagde i morges, uden at gå på kompromis med de grundlæggende principper, der er hjertet i den europæiske integration.

Dialog med Rusland kan kun baseres på respekt for staters suverænitet, retsstatsprincippet og fælles regler. I den sammenhæng er Ruslands optagelse i en organisation som WTO i vores gensidige interesse. Det vil faktisk betyde, at en række omstridte spørgsmål, som påvirker flere medlemsstater, vil blive løst.

Jeg tænker på loven om træeksport og sibiriske overflyvningsafgifter. I overensstemmelse med denne morgens drøftelser mener vi også, at vores forpligtelse til at indgå i tættere økonomiske og handelsmæssige forbindelser med Rusland er vigtig. Her skal vi også have en zone med Rusland, som er tydeligere defineret på økonomisk og handelsmæssigt niveau, og vi skal om muligt bidrage til at skabe et fælles økonomisk rum for EU og Rusland.

I den henseende vil vi naturligvis fortsat understrege betydningen af gennemsigtighed, gensidighed og ikkediskrimination på energiområdet over for Rusland. Dette gælder også i bredere forstand for problemet

med investeringer, for så vidt at virksomheder fra EU med aktiviteter i Rusland ofte møder reelle problemer, der ikke findes en tilfredsstillende løsning på i øjeblikket.

Det er også klart, at vi på topmødet skal drøfte indvirkningen af finanskrisen med Rusland. Dette er et nyt problem, et vigtigt problem for EU. Det er også vigtigt for Rusland, for investeringspolitikker og for handelsforbindelserne mellem EU og Rusland.

Vi skal som tidligere nævnt også gentage vores bekymringer over overholdelsen af forpligtelserne med hensyn til menneskerettigheder, demokrati og retsstatsprincippet. På internationalt plan skal vi tage fat om alle forhold vedrørende samarbejdet i vores fælles nabozone og naturligvis de aktuelle forhold vedrørende konflikten i Georgien. Vi skal dog også tage fat om internationale spørgsmål af fælles interesse, herunder Mellemøsten, Iran og Afghanistan.

Endelig vil jeg sige at en fortsættelse, ja en styrkelse, af dialogen med Rusland er i vores interesse. Det er efter vores mening den eneste mulighed, der vil sikre Rusland fremskridt og sikre, at vi har en fremtid baseret på værdier, vi i højere og højere grad deler. Vi skal lære af det, der skete i Georgien, og arbejde for at opbygge konstruktive, afbalancerede forbindelser til Rusland og forsøge at opbygge et langsigtet strategisk partnerskab med dette land. Konflikten i Georgien må endelig ikke bringe os længere væk fra dette mål, men styrke det inden for rammerne af det, som EU's identitet repræsenterer over for andre partnere, der ikke altid har de samme interesser som os i deres forbindelser med Rusland.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil indlede min tale med at citere et par ord, som formanden for Rådet, hr. Sarkozy, sagde under forhandlingen her til morgen. Han sagde, at EU ikke må være medskyldig i en ny kold krig, og at det ikke på uansvarlig vis må bidrage til øget spænding, der vil skabe en krise mellem os og Rusland. Rusland opfordres faktisk på det kraftigste til at være en positiv og konstruktiv partner for EU på grund af landets strategiske betydning, dets naturressourcer, dets militære og nukleare magt, vores samhandel med Rusland – som kommissæren påpegede – og simpelthen fordi det er EU's vigtigste energileverandør.

Vi er dog både en økonomisk og kommerciel union og en union af værdier. Vi kan derfor ikke skatte og valte mellem disse værdier afhængigt af, hvem der er mest magtfuld eller vigtig.

Værdier som frihed, respekt for demokratiske værdier, menneskerettigheder og staternes suverænitet og territoriale integritet er efter min mening værdier, der skal tages hensyn til. Vi må ikke se den anden vej og lade som om, der ikke skete noget i sommer, når vi i realiteten var vidner til en invasion og efterfølgende besættelse med magt af en suveræn stat.

Vi skal styrke vores naboskabspolitik og handle i overensstemmelse med de værdier, vi forfægter.

Der er stadig mange ting, der skal ske: den evaluering, som kommissæren og hendes tjenestegrene i Kommissionen skal gennemføre, Genèveforhandlingerne og donorkonferencen, som vil blive afholdt i denne uge i Bruxelles, som alt sammen efter min mening har stor betydning.

Jeg vil afslutte med igen at citere formanden for Rådet, der sagde, at EU skal tale med én fast stemme. Vi kan ikke tale med én fast stemme – vi vil i stedet vise tegn på svaghed – hvis EU på det næste topmøde i Nice den 14. november indleder forhandlingerne for at opnå en aftale eller et partnerskab med Rusland, uden at dette land til fulde overholder og respekterer de aftaler, som det indgik med EU den 12. august og 8. september.

Jan Marinus Wiersma, for PSE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Ligesom hr. José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra vil jeg tage udgangspunkt i det, som præsident Sarkozy sagde i morges: Vi skal forsøge at løse problemerne med Rusland via dialog i stedet for konfrontation. Vi skal forsøge at udvikle forbindelser i Europa, der er baseret på partnerskab, men også på princippet om lighed mellem partnere, men vi må naturligvis ikke undlade at fremsætte kritik, når det er nødvendigt.

I den forbindelse skal vi søge efter løsninger på problemerne med Georgien, og vi skal samarbejde med Rusland om en række afgørende problemer, der allerede er nævnt, internationale problemer, som f.eks. fremtiden for ikkespredningsordningen, problemerne med Iran og opfølgningen på Kyoto. Vores egne ambitioner på miljøområdet kan ikke opfyldes, medmindre vi når til enighed om dem med andre centrale partnere i verden.

Vi skal også søge at samarbejde med Rusland om finanskrisen og Ruslands rolle i G8. Den finansielle krise viser endnu engang, hvor afhængige vi er af Rusland, men også hvor afhængige Rusland er af den internationale

økonomi. Det faktum, at verden har forandret sig fuldstændig i forhold til for 30-40 år siden, er en anden årsag til, at vi ikke kan vende tilbage til koldkrigstaktikkerne.

Vi vil for det andet rose det franske formandskabs indsats og EU's enstemmighed i håndteringen af konflikten i Georgien. Det er vigtigt, at vi også holder fast i denne enstemmighed i de kommende uger og måneder. Det er især vigtigt i de forhandlinger, der blev indledt i Genève, og som fortsættes i november. Forståeligt nok var der ikke umiddelbart enighed om en løsning på problemet med Georgien.

Det kan være vanskeligt at løse problemet, fordi der er grundlæggende uenighed mellem os og Rusland. Georgiens territoriale integritet skal efter vores mening opretholdes, og vi kan ikke acceptere, at Abkhasien og Sydossetien er blevet anerkendt som selvstændige lande. Forhandlingerne om disse spørgsmål vil være hårde.

Det kan i den forbindelse være vigtigt at minde os selv om behovet for en bredere debat om de eksisterende sikkerhedsstrukturer og -bestemmelser – også i Europa – inden for rammerne af Helsinkiprocessen. Russerne har fremsat forslag om at ændre og forbedre dette, men Rådet og Kommissionen har også en holdning til dette.

Det vigtigste i denne forhandling er, at vi uden omsvøb fortæller Rusland, at vi ikke ønsker strid om indflydelsessfærer, og at vi ikke accepterer dem, heller ikke i de regioner, der grænser op til både Rusland og EU. Jeg går ikke ind for at udvide NATO i den retning.

Men jeg går ind for en aktiv EU-politik for at sikre uafhængigheden for lande som Ukraine, Georgier og Moldova, og jeg håber, at de forslag, som Kommissionen vil fremsætte i efteråret omkring østligt partnerskab, vil hjælpe med at styrke båndene med disse nabolande, så vi kan hjælpe dem med at sikre deres egen udvikling og uafhængighed.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Jean-Pierre Jouyet, fru Benita Ferrero-Waldner! Først vil jeg anbefale en god bog til Deres juleferielæsning: Den fantastiske biografi af Countess of Ségur. Countess of Ségurs rigtige navn var jo Sophie Rostopchine – ja, Rostopchine – og hendes far var den mand, der satte en stopper for kejser Napoleons indtog i Rusland. Bogen beskriver på fremragende vis, hvordan det hele skete. En del af erfaringerne gælder også i dag. Det var under alle omstændigheder blot en indledning.

Først og fremmest vil jeg præcisere, at jeg på ingen måde mente, at topmødet mellem EU og Moskva ikke skulle afholdes, da jeg talte i morges. Selvfølgelig ikke. Det skal afholdes. Da jeg kun havde halvandet minut, udtrykte jeg mig måske ikke klart nok. Det, som jeg ville sige, var, at jeg af Rådets konklusioner havde udledt, at det allerede havde besluttet at føre eller genåbne partnerskabsforhandlinger, forhandlinger om en associeringsaftale, og at udfaldet af topmødet den 14. november, som sandsynligvis vil være vanskeligt, ikke vil have stor betydning, uanset hvad der sker, fordi forhandlingerne vil blive genoptaget, og Kommissionens og Rådets evaluering skal naturligvis tages i betragtning, hvilket er fuldstændig rimeligt. Jeg ønskede faktisk, at sagen skulle afklares yderligere.

Jeg ved altså ikke, om hr. Sarkozy misforstod mig bevidst eller ej. I alle tilfælde svarede han mig ikke, men jeg vil gerne have et svar, fordi jeg personligt vil beklage, hvis det allerede er besluttet at genåbne forhandlingerne under alle omstændigheder. Jeg støtter dialog med Rusland fuldt ud. Det er klart et stort land. Det er et stort land, som er meget stolt, og et stort land, der ikke viser megen medlidenhed, og som efter min mening ikke bryder sig om, at andre sætter sig i en svag position.

Hvis det derfor allerede er besluttet, at forhandlingerne vil blive genåbnet, uanset hvad der sker, allerede inden topmødet har fundet sted, udviser vi ikke de største diplomatiske evner. Men nu er min tid gået, så jeg håber først og fremmest, at jeg vil få et klart svar på den ene eller anden måde, så vil jeg være taknemmelig.

Bart Staes, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand, hr. Jean-Pierre Jouyet, fru Benita Ferrero-Waldner, mine damer og herrer! Der kan siges meget om konflikten mellem Rusland og Georgien, og det er bestemt en afgørende faktor for vores forbindelser med Rusland i dag.

Vi kan under alle omstændigheder sige, at både Rusland og Georgien har fejlet. Det er uacceptabelt, at lande bruger militære midler til at løse deres konflikter. Der er en teori i politisk videnskab, der siger, at demokratiske lande i princippet skal løse deres konflikter på en demokratisk måde via dialog og ikke ved hjælp af militære midler. Da det ikke gjorde sig gældende her, er der bestemt noget galt med demokratiet i både Georgien og Rusland. Ellers ville tingene ikke være gået, som de gjorde.

Dagens forhandling fokuserer på vores forbindelser med Rusland. Ruslands situation er mildt sagt stadig meget kritisk på områderne for demokrati, respekt for menneskerettigheder, pressefrihed og tilknytningsfrihed, situation i Tjetjenien – som måske ikke længere er forsidenyheder, men alle, der følger landet tæt, ved, at situationen i Tjetjenien stadig er meget alvorlig – og problemerne i forbindelse med forberedelserne til de olympiske vinterlege i Sochi. Disse er alle forhold, der forårsager mange problemer.

EU og Rusland er, som det allerede er sagt, afhængige af hinanden. Det er rigtigt. Hver gang vi taler om gensidig afhængighed og drøfter de tidligere nævnte problemer, skal vi dog efter min mening bringe disse andre værdier på banen, de demokratiske værdier, de typiske europæiske værdier, andre metoder til konfliktløsning, styrkelse af demokratiet og brugen af bløde magtinstrumenter.

Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance går ind for dialog, som efter min mening er et af EU's adelsmærker. EU er et skoleeksempel på fredelig konfliktløsning og -forebyggelse. Derfor kan vi, hvis alle forudsætningerne opfyldes, og hvis Rådet, Kommissionen og Parlamentet holder fast i disse værdier, indgå i dialog med Rusland, herunder om partnerskabs- og samarbejdsaftaler, med fred i sinde, beslutsomhed og vilje til at lykkes.

Adam Bielan, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Den russiske hærs aktioner i Georgien er en særlig relevant test af Ruslands aktuelle intentioner. De sætter også EU's politiske magt og grundlæggende arbejdsprincipper på prøve. Lederne af en række medlemsstater opfører sig desværre, som om Rusland aldrig har invaderet den suveræne og demokratiske stat Georgien.

Rusland ydmyger endnu engang EU ved at hævde, at det har trukket tropperne tilbage til deres stilling inden invasionen. Hvordan vil vi så forklare, at georgiske landsbyer i og omkring Sydossetien konstant underkastes brutal etnisk udrensning? Hvordan vil vi forklare, at de 200 observatører fra EU nægtes adgang til konfliktområderne? En sådan situation er lysår væk fra en tilbagevenden til status quo den 7. august, som er en betingelse for at deltage i forhandlinger med Rusland. Et af formålene med den russiske invasion af Georgien var at terrorisere nabolandene i regionen, så der kunne sættes skub i Nabuccoprojektet, som er afgørende for EU's energisikkerhed. Der er tilsyneladende ingen, der i øjeblikket skænker den gas- og olietransportkorridor, der løber igennem Georgien, en tanke. Den korridor er afgørende for os og er den eneste, der ikke er under Kremls kontrol.

Jeg vil også minde om, at der er mange med russisk pas, som lever i EU's nabolande. Jeg kan f.eks. nævne Ukraine, Belarus og de baltiske lande. Vi skal derfor huske, at Kreml til enhver tid kan påstå, at disse befolkninger har brug for dets såkaldte beskyttelse. Det er præcis, hvad der skete i Sydossetien. Igen må jeg understrege, at EU's medlemsstater og deres nærmeste naboer er under direkte trussel fra den russiske aggression.

Vi befinder os i øjeblikket i en situation, hvor Rusland i tillæg til energiafpresning har gået så langt som til at føje truslen om militære aktioner mod EU's medlemsstater og deres nærmeste naboer til sit arsenal. Den aktuelle situation i Georgien er et tydeligt eksempel. Der kan ikke være tale om et partnerskab mellem EU og Rusland under sådanne omstændigheder. Deltagelse i forhandlingerne på det kommende topmøde i Nice den 14. november ville igen vise, at EU's ledere slet ikke kan magte Rusland.

Esko Seppänen, for GUE/NGL-Gruppen. – (FI) Hr. formand, fru kommissær! Aktiemarkedet i USA er styrtstykket, aktiemarkedet i EU's medlemsstater er styrtstykket, og aktiemarkedet i Rusland er styrtstykket. Vi befinder os alle i den samme krise, der er skabt af turbokapitalisme. Trods dette ønsker visse EU-lande ansøret af de baltiske lande, hvis præsidenter er uddannet i USA, og navnlig Polen, at isolere Rusland fra EU. Først satte de bremsen i for indledningen af forhandlingerne om partnerskabsaftalen, og i dag er årsagen Georgiens og Abkhasiens konflikt med Rusland.

I mange vestlige lande har medierne præsenteret et billede af Rusland som angriber. Det er det forkerte billede. Shakashvilis hær angreb og udløste dermed den globale konflikt. Det bør han ikke belønnes for. I disse sager er Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater i Parlamentet ofre for sine egne ekstremistiske elementer.

Rusland vandt selvfølgelig en militær sejr over Shakashvilis hær, en hær, som er uddannet af amerikanerne og israelerne og udrustet af ukrainerne. Det var en politisk overreaktion at anerkende Abkhasiens og Sydossetiens uafhængighed. Nu tager Rusland de politiske konsekvenser. Vores gruppe mener dog ikke, at isolering af Rusland bør være en af dem. Den europæiske kapitalisme har brug for Ruslands naturlige ressourcer, og Rusland har brug for Europas politiske erfaring med demokrati, frihedsrettigheder og retsstatsprincippet.

Disse mål kan ikke opfyldes gennem politisk vold, men gennem samarbejde og dialog. Det er sandsynligvis, hvad samtalerne i dag i Helsinki mellem stabscheferne general Mike Mullen og Nikolai Makarov handler om. EU bør endvidere ikke boykotte dialogen.

Vi håber, at de positive forsøg, der er foreslået af det land, der skal overtage formandskabet, vil lykkes.

Paul Marie Coûteaux, for IND/DEM-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Jean-Pierre Jouyet! Tiden er inde til anger – det er vist stemningen i dag – eller i det mindste til at genoverveje dogmer og instinktive reaktioner. Jeg er taknemmelig for, at hr. Sarkozy i morges gav et eksempel på dette, som forekom oprigtigt. Lad os derfor genoverveje vores gamle, meget gamle mistillid til Rusland eller rettere mistillid det dette land, som – uanset om vi kan lide det eller ej – er en af vores partnere.

Fra dette synspunkt vil jeg også – lige som fru Neyts-Uyttebroeck – anbefale, at De læser en biografi om Countess of Ségur, navnlig den af fru Strich, som er offentliggjort af den fremragende Bartillat, så vil De opdage den sande betydning, der skal tillægges et ord, som De, hvis jeg hørte korrekt, sagde to gange: "indbyrdes afhængighed".

Ja, vi er indbyrdes afhængige, men ikke kun i kampen mod terrorisme eller masseødelæggelsesvåben. Vi er indbyrdes afhængige i alle henseender: hvad angår energi, for at nævne det åbenlyse, men også hvad angår forskning, industri og politik, naturligvis på en mangefacetteret måde.

Lad os overveje, hvordan Europas ansigt vil se ud i det 21. århundrede, afhængigt af om vores nationer stadig skal være involveret i at fremme de enorme rigdomme i Sibirien. Lad os holde op med at forsvare stridigheder, der ikke tilhører os, men en tredje magt, der har en interesse i at splitte Europa for at dominere det. I den henseende tænker jeg på Europas interesser, tro mig, hvis De vil godtage, at franske suverænerer også tænker på dem.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at Rådets beslutning om ikke at forny forhandlingerne med Rusland om et strategisk partnerskab er dum, kortsynet og skadelig for EU's borgere. Vi bør erkende, at dette er en partner, som Europa er afhængig af, når det kommer til råvareforsyning. Det handler ikke kun om gas og olie. Uden titan fra Rusland kan vi f.eks. ikke producere et eneste Airbusfly. Endnu værre er det, at det nuværende europæiske Ruslandshad ikke er baseret på kendsgerninger, men på den måde, landet præsenteres gennem politikker og medierne. Vi skal være opmærksomme på, at konflikten i Kaukasus blev startet af Georgien uanset resultatet, og ikke af Rusland. Jeg har desuden ikke hørt en konkret begrundelse for, at uafhængigheden af Abkhasien og Sydossetien ikke skal respekteres, da en række medlemmer af EU med stor jubel omgående hilste Kosovos uafhængighed velkommen. Det glæder mig, at hr. Václav Klaus, præsidenten for Tjekkiet, som jeg repræsenterer, beskrev situationen i realistiske vendinger, da han sagde, at det ikke var et spørgsmål om Georgien på de godes side og Rusland på de ondes side. Han stod desværre alene. Hvis EU virkelig ønsker at være en strategisk partner og en global aktør, skal det anerkende Rusland på lige fod. Konfrontationspolitik vil ikke gavne nogen.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! En af de tidligere talere sagde, at princippet bag alt dette skal være "ingen tvang". Ingen tvang fra nogen side i overensstemmelse med den internationale ret. Vi skal insistere på, at den internationale ret opretholdes, herunder territorial integritet, ikkeindgriben i en anden stats indre anliggender, ingen udøvelse af indflydelse og overholdelse af aftalerne fra august og september. Jeg håber, at dette fortsat vil gælde i Genève.

Vi skal fortsat sikre, at Rådets beslutninger af 1. september og de resolutioner, som Kommissionen har forhandlet vedrørende associeringsaftaler, frihandelsaftaler og et europæisk økonomisk samarbejdsområde plus, eller hvad det kaldes, overholdes, så de enkelte lande kan styrkes, stabiliseres og involveres uden at provokere andre lande, og så det nødvendige arbejde kan udføres på donorkonferencen.

Samtidig skal vi give de østeuropæiske medlemsstater en følelse af sikkerhed og solidaritet i EU og NATO. Dette er efter min mening også vigtigt af psykologiske årsager.

Jeg er glad for, at kommissæren henviste til vores indbyrdes økonomiske afhængighed, som er den bedste sikkerhedspolitik, vi kan have. Jo mere denne indbyrdes afhængighed styrkes, og jo mere den bliver en del af begge parter interessesfære, og disse bliver forbundet med hinanden, jo vanskeligere vil det være for os at trække os ud af denne afhængighed med ikkefredelige midler. I dette tilfælde skal vi vise vejen. Vi skal også støtte ethvert tiltag med retlige forpligtelser, som omfatter Rusland, sammen med WTO og partnerskabsaftaler med tilsvarende forpligtelser. Når vores indbyrdes afhængighed understøttes af retlige og kontraktlige forhandlinger på denne måde, kan vi opnå fremskridt.

Dette skal dog tage udgangspunkt i vores interesser. Energisikkerhed er ét punkt, og på det område er der udfordringer i hele verden. Ikke uden grund har de 5+1 igen haft møde om Iran og derefter gået videre med deres normale arbejde. Det sker også på andre niveauer. Jeg har hørt, at et af Parlamentets udvalg igen har besøgt Moskva. Iran, Mellemøsten, klimaændringer og mange andre spørgsmål: Rusland er en vigtig del af det hele.

Vi skal være åbne for drøftelser. Et sikkerhedspartnerskab med Rusland vil kun fungere, hvis det ikke gennemføres på bekostning af eksisterende alliancer og ved at holde USA ude af Europa. Det er en forudsætning for et partnerskab af denne type.

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Begge sider handlede urigtigt og brød internationale aftaler. Nu er det et spørgsmål om, hvor hurtigt vi kan komme videre og genoprette en stabil situation.

Til det formål har vi også brug for samarbejde med Rusland. Det er et grundlæggende krav. Faktisk er mange af Ruslands mål de samme som vores i Lissabontraktaten. Præsident Medvedev har sagt, at der er behov for institutionelle reformer. Det er rigtigt. Det næste punkt, han nævner, er reformer af infrastrukturen. Et tredje er investeringer. Det er ting, vi ved noget om. Så er der innovation, som vi i al beskedenhed ved meget mere om. Det er ting, vi har til fælles. De ønsker at spille en rolle i indsatsen for at overvinde den internationale finansielle krise, og de har begrænset kapital til at gøre det. De ønsker derfor ikke at blive holdt ude, det er klart, og vi skal svare gennem samarbejde, som vil sætte os i stand til at styre Rusland i den retning, vi ønsker.

Rusland ønsker ikke at tale om ideologi, men det gør EU i dag. Vi ønsker, at landet skal være demokratisk. Det er vores ideologi. Rusland ønsker praktiske løsninger, og begge disse mål er sandsynligvis værd at harmonisere, og på den måde vil vi opnå fremskridt. Vi har brug for endnu et "i", dvs. integration, efter hr. Medvedevs fire "i'er", så vi også kan påvirke Ruslands fremtid positivt fra vores eget standpunkt og øge stabiliteten.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Hr. formand! Når vi taler om konflikten mellem Rusland og Georgien, glemmer vi ofte, hvad der skete i Abkhasien frem for Ossetien. Der skete faktisk noget meget væsentligt i Abkhasien. Russerne har netop en grund til at hævde, at deres aktion, om end uden for enhver proportion, blev gennemført som en reaktion på et forsøg på at løse problemet i Ossetien med militære midler. Hvad angår Abkhasien, var dette slet ikke tilfældet. De russiske troppers masseinvasion, flådens tilstedeværelse langs Georgiens kyst og den militære erobring af territorium, der kontrolleres af georgiske myndigheder, viser, at Rusland er parat til at bruge kampstyrker under påskud af forebyggende foranstaltninger. Det betyder, at en sådan aktion kun kan klassificeres som berettiget af en ensidig vurdering af udenrigspolitiske ressourcer.

I sin erklæring vendte præsident Medvedev tilbage til idéen om et fælles sikkerhedsområde fra Vancouver til Vladivostok. Jeg spørger: Hvordan kan man regne med fælles indsats på dette fælles sikkerhedsområde, hvis Rusland viser, at det selv er en kilde til trusler? Hvad angår de andre spørgsmål, som præsident Medvedev ønsker omfattet af en potentiel aftale, skal vi erindre, at de allerede indgår i den aftale, der allerede er i kraft. Denne aftale blev vedtaget i 1990 og har titlen "Parischartret for et nyt Europa". Det, som det i virkeligheden handler om her, er ikke dialog, men retten til veto i forbindelse med forskellige aktioner, som NATO måtte gennemføre.

(Bifald)

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne henvise til hr. Bart Staes' bemærkning om andre konflikter, der stadig hersker i Kaukasus.

Hvis vi skal genoptage forhandlingerne med Rusland – hvilket vi støtter – er det efter vores mening meget vigtigt, at vi ikke glemmer, at der også er Karabakh, Tjetjenien, Moldova og Transdnestrien, og at vi i det næste årti også skal håndtere en meget vanskelig konflikt om Crimea i Ukraine. EU må ikke begå den samme fejl, som det begik inden krigen i Georgien, ved ikke at tage denne konflikt alvorligt nok.

Der skal efter vores mening derfor tages fat om alle disse konflikter. Kaukasus og andre naboregioner er meget vigtige regioner. De ligger alle i Europa og skal derfor behandles af Europa, af EU, med meget højere prioritet, og det skal vi gøre i samarbejde med Rusland.

Det er uvist, om vi kan løse konflikterne i disse regioner på en tilfredsstillende måde – jeg er ikke sikker i øjeblikket, men jeg er ret sikker på, at denne fornemmelse af kold fred, der har krøbet gennem Europa og hele EU, og som også har skabt alarm i Rusland, var tilstrækkelig advarsel, og at de forskellige parter nu vil vende tilbage til forhandlingerne med større oprigtighed.

Fra vestens synspunkt er det også meget interessant, at Rusland i den finansielle krise redder hele stater for selv at håndtere krisen. I globaliseringens tidsalder er vores økonomier langt mere sammenhængende, end vi drøftede tidligere i forbindelse med energi.

Hvis vi kan finde en bedre tone, og hvis vesten måske ikke altid insisterer på, at dens system har været det sejrende system siden slutningen af 1980'erne, kan vi skabe et bedre udgangspunkt for håndteringen af uenigheden.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Hr. formand! Rusland har måske haft størst gavn af den finansielle krise. På det seneste er vores opmærksomhed i markant grad flyttet væk fra Ruslands aggression mod Georgien til de problemer, som vores banker står over for. Denne ændring var tydelig under denne morgens forhandling.

Vi må dog ikke glemme, at Rusland stadig har udstationeret mere end 7 000 tropper i Abkhasien og Ossetien. Det er mere end det tredobbelte af det antal soldater, der var udstationeret der den 7. august, og Rusland overholder derfor ikke fredsaftalen, som det burde. Det betyder, at forbindelserne mellem EU og Rusland stadig befinder sig i et dødvande. Det betyder også, vi øjeblikket ikke har grund til at genoptage den politiske dialog inden for rammerne af fælles europæisk-russiske organer. Der er intet grundlag for at genåbne forhandlingerne om partnerskabsaftalen. Endelig skuffer det os, at visse medlemsstater mener, at den russiske aggression mod Georgien kan ignoreres, og at dette problem blot er et spørgsmål om tid. Denne passive politik kan vise sig at blive meget dyr for EU's udenrigspolitik som helhed.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi må anerkende, at Rådet har håndteret forbindelserne med Rusland på en mere afbalanceret måde end den beslutning, som Parlamentet har vedtaget om begivenhederne i Georgien. I denne beslutning blev alle beskyldninger rettet mod Rusland alene, og selv Georgiens angreb den 7. og 8. august blev retfærdiggjort.

Hvis vi reelt ønsker stabiliserende fred, skal vi dog klart afvise enhver associering af Georgien eller Ukraine med NATO. Vi ved, at dette kun vil destabilisere hele regionen og øge sandsynligheden for yderligere krige markant. Forhandlinger med Rusland skal genoptages, ikke kun af økonomiske grunde, men også fordi ting først går væk, når man taler om dem, og det er altid den bedste løsning.

Samtidig skal vi stå fast, når det gælder menneskerettigheder, informationsfrihed og politiske frihedsrettigheder, som bestemt ikke er normen i Rusland. Vi kan bedst beskytte rettigheder, hvis vi ikke tages som energigidsler. Hvis vi vil ud af vores afhængighed af Rusland, skal vi ikke blot sprede vores energiforsyningskilder – vi skal også investere i alternative rene energier.

Jeg har en sidste bemærkning. Jeg har hørt både Kommissionen og Rådet sige, at de har enorm tillid til, at Rusland vil blive optaget i WTO. Jeg vil gerne minde om, at de samme bemærkninger blev fremsat, da Kina blev optaget i WTO, og vi har set de frygtelige konsekvenser, som Kinas optagelse har haft for den europæiske økonomi og de europæiske arbejdstagere. Vi skulle måske lede efter løsninger andre steder: Måske det rent faktisk er hele WTO-systemet, vi burde sætte spørgsmålstegn ved.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Hr. formand! Kreml har fået alt det, de ønskede fra aftalen med præsident Sarkozy. Præsident Sarkozys "fred i vor tid"-aftale gav dem det, de ønskede, og den diplomatiske udvej. Siden Anden Verdenskrig har det grundlæggende princip i de internationale relationer været, at aggression ikke må kunne betale sig, eller at der ikke gøres politiske indrømmelser til aggressorer, men Moskva har sejret, og NATO er blevet ydmyget, mens EU har spillet på begge sider.

Som institution er EU ikke kun på det demokratiske vestens side i den nye kolde krig. EU tilhører ikke den frie verden. Det er antidemokratisk, udemokratisk og imperialistisk. Institutionelt stiller det sig ofte på samme side som andre antidemokratiske imperier, ikke frie nationer. EU styres ikke af lovgivning, men af ideologi.

Desværre vil de europæiske regeringer – som gode europæere – vælge at følge EU's katastrofale holdning til Rusland i stedet for deres egne kollektive nationale interesse.

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Hr. formand! Sammen med USA er Den Russiske Føderation en af EU's vigtigste partnere. Rusland er en strategisk partner og leverandør af råstoffer til energiproduktion i EU's medlemsstater, herunder mit eget land Polen. Samarbejde med Rusland er en kendsgerning, og det er i begge parter interesse, at dette samarbejde lykkes. Georgiens angreb mod Sydossetien og den efterfølgende eskalering af konflikten har i alvorlig grad truet forholdet mellem Bruxelles og Moskva.

Det betyder dog ikke, at vi, som visse europæiske politikere ville ønske, skal vende ryggen til Rusland eller indstille alle forbindelser med landet. Rusland har ydet en betydelig indsats i de sidste 20 år for at komme

med i cirklen af demokratiske europæiske stater, og der er ingen tvivl om, at den russiske befolkning stærkt støtter den nuværende og tidligere præsident for Den Russiske Føderation, selv om der stadig er lang vej igen. Jeg håber, at EU og Rusland trods visse hindringer vil fortsætte deres vellykkede samarbejde, da det er i begge parter interesse.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Hr. formand, hr. Jean-Pierre Jouyet, fru Benita Ferrero-Waldner, mine damer og herrer! Der er ingen tvivl om, at forbindelserne med Rusland har ændret sig på det seneste. Lad mig tilføje, at isolation af Rusland efter min mening ikke er en mulighed. Samtidig er det vanskeligt at tale om partnerskab, hvis medlemsstaterne nærer så stor mistillid til Rusland.

Jeg mener dog som formand for Delegationen til Det Parlamentariske Samarbejdsudvalg EU-Rusland, at vi skal holde forhandlingerne på sporet. Det er, hvad Rådet og Kommissionen gør, og det er også, hvad vi burde gøre i Parlamentet. Det har faktisk været genstand for en særdeles ophedet diskussion i delegationen i forbindelse med det besøg i Moskva, vi har planlagt i slutningen af denne uge. Resultatet af denne drøftelse var, at vi skal forsætte dialogen, men at vi skal fortælle vores partnere, at det ikke er "business as usual". Vi skal sige dette direkte og forsøge at indgå i konstruktiv høring.

Vi forventer meget mere fra Rusland. Tilbagetrækningen af tropper fra bufferzonen var kun det første skridt. Spændingen kan kun mindskes, hvis antallet af tropper i Abkhasien og Sydossetien reduceres, eller hvis disse soldater helt trækkes ud. Selv om det ikke er anført bogstaveligt i aftalerne, er det i overensstemmelse med aftalernes ånd, og jeg vil gerne høre hr. Jean-Pierre Jouyets mening om dette.

EU, navnlig formandskabet, har i de seneste måneder været utrolig direkte og beslutsomt. Det er efter min mening noget, vi skal fastholde.

Tilbage har jeg tre spørgsmål. Først og fremmest vedrørende optakten til topmødet: Hvilke specifikke signaler og foranstaltninger er efter Deres mening nødvendige for at genoptage forhandlingerne? Hvordan vil De for det andet inddrage Parlamentet i dette? For det tredje vil jeg spørge: Rusland deltager ikke i traktaten om klyngebomber, der underskrives i Oslo. Det viser sig nu, at en nederlandsk journalist er blevet dræbt af en russisk klyngebombe. Hvordan kan vi efter kommissærens mening inddrage Rusland i denne nye traktat, der underskrives i Oslo?

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Hr. formand! Det franske formandskab spillede en eksemplarisk rolle i håndteringen af krisen i Georgien. Vi ved, hvordan vi skal håndtere kriser, men vi er endnu ikke i stand til at forebygge dem. Lad mig minde Parlamentet om, at det var en af EU's udenrigsministre, hr. Steinmeier, den tyske udenrigsminister, der fremlagde en meget alvorlig løsningsplan, der blev accepteret af alle sider med undtagelse af Tbilisi. Det er en historisk kendsgerning. Det er beklageligt, fordi den kunne have forhindret krigen. Jeg er overbevist om, at hr. Steinmeiers plan stadig kan bruges som hovedgrundlag for en forhandlingsløsning, selv om situationen er meget vanskeligere i dag, hvor Abkhasien og Sydossetien indtager en helt anden holdning. Jeg vil straks tilføje, at forhandlinger ikke kan gennemføres uden at inddrage befolkningerne i disse to lande, Abkhasien og Sydossetien. Deres holdning er ligesom deres forbindelser til Rusland afgørende.

Vi kan bestemt ikke blot fortsætte fra der, hvor vi var. Rusland er stadig en strategisk partner, men vores tillid er blevet undermineret, selv om vi ikke kan isolere landet. Rusland skal ligesom os lære af disse begivenheder, og vi skal specifikt erkende, hvorfor Rusland i meget højere grad tolererer, at Ukraine og Georgia nærmer sig EU, end at de nærmer sig NATO. Det er noget, både amerikansk politik og vi skal lære af, hvis vi vil normalisere det strategiske partnerskab mellem Rusland og EU.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Hr. formand! Ruslands angreb på Georgien er ikke en isoleret hændelse. Det, som vi oplever, er en holdningsændring i Ruslands forbindelser med dets nabolande – en holdningsændring, der kan have alvorlige konsekvenser, hvis EU ikke handler klogt. Vi befinder os virkelig ved en skillevej, som hr. Jean-Pierre Jouyet sagde. Jeg er bekymret, fordi mange EU-ledere allerede taler om at vende tilbage til "business as usual" i EU's forbindelser til Rusland. De handler, som om krigen i Georgien ikke har fundet sted, men russiske tropper, så mange som 8 000 soldater, befinder sig stadig i de besatte områder. Etnisk udrensning foregår stadig.

EU skal sende et klart budskab og stærkt fordømme Ruslands imperialistiske politik, som får det til at tro, at det har ret til at beskytte "dets" borgere ved at besætte suveræne stater. Georgien i dag, Ukraine og Belarus i morgen. Jeg vil gentage dette på mødet med den russiske delegation i Moskva på fredag. Hvis EU indleder ubetingede forhandlinger om en aftale med Rusland på de præmisser, der gør sig gældende i dag, godkender vi Ruslands aktion i Georgien og giver Rusland tilladelse in blanco til at fortsætte dets imperialistiske politik. EU har pligt til at hjælpe ofre, ikke angriberne. Jeg vil gerne lykønske kommissær Ferrero-Waldner med hendes forslag om 500 mio. EUR, og jeg håber, at donorkonferencen i morgen bliver vellykket.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg taler i dag ikke kun som repræsentant for min egen politiske gruppe og medlem af Delegationen til Det Parlamentariske Samarbejdsudvalg EU-Rusland, men også som det eneste medlem af Parlamentet, der taler russisk.

Nogle politikere glemmer, at Rusland faktisk er Europas største land, hvad angår befolkning, og at de russisktalende er EU's største minoritetsgruppe – op til 10 mio. mennesker. Mange af dem, der taler om Ruslands ressourcer, tænker desværre blot på råstoffer og glemmer den menneskelige dimension. Vi skal huske, at mennesker er grundlaget for forbindelserne mellem EU og Rusland. De russisktalende i EU går ind for forbindelser mellem EU og Rusland baseret på et strategisk partnerskab. Vi støtter ikke kun et indre marked mellem EU og Rusland, som præsident Sarkozy sagde i dag, men også friere bevægelighed for borgerne. Vi støtter menneskerettigheder, som hr. Sarkozy også nævnte, men vi er imod dobbelte standarder, hvor de europæiske institutioner vender det blinde øje til krænkelse fra de russisktalende borgers rettigheder i de baltiske lande.

Girts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Hr. formand! Er de konkurrenter eller partnere, smarte spillere eller afhængige tosehoveder? Jeg taler om forholdet mellem vestligt demokrati og russisk autokrati. Det minder om kattens leg med musen. To måneder efter den militære aktion i Georgien foreslår hr. Medvedev komisk nok en ny europæisk sikkerhedsaftale. Hr. Sarkozy er meget imødekommende og ser ikke, at Rusland har øget sin militære tilstedeværelse i Abkhasien og Sydossetien. Er der nogen grund til at stole på Rusland? Kosovoprocessen og konflikten i Georgien burde give et fingerpeg. Hvad foranlediger denne optimisme blandt de europæiske ledere? Rusland vil effektivt udnytte den vestlige godtroenhed. Det kræver hævn mod vesten, hvor der er muligt. Den politik om udlændinge, som Rusland har erklæret for Ossetien, Abkhasien og Ukraine, udgør en betydelig risiko, og der kæmpes nu en kamp i cyberspace. Det er ikke for ingenting, at befolkningen i Rusland og deres massemedier, herunder i de baltiske lande, støtter Ruslands invasion af Georgien. På nuværende tidspunkt bør vi ikke haste med at genoptage omfattende forhandlinger med Rusland. Rusland skal først gennemføre Kaukasusfredsplanen.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne udrydde idéen om, at Rusland angreb Georgien. Vi bør efter min mening tage imod russernes forslag om at nedsætte et tribunal, der kan afgøre, hvem der egentlig var ansvarlig for at starte krigen.

Når det er sagt, er det på et tidspunkt, hvor den kreative regnskabsførelse er kollapsede, efter min mening vigtigt, at vi tænker på den realøkonomi, vi har udsigt til, som udgøres af råvarer, land og arbejdskraft, og som nu for Europa i realiteten omfatter Rusland. Jeg vil også gerne sige, at dette ikke kun er en økonomisk kendsgerning: Vi har et vestligt Europa, der er baseret på katolicisme, som kan forenes med et østligt Europa, der er baseret på ortodoksi, og dette ville effektivt være en union af Europas to lunger – dets åndelige lunger.

Det er derfor i Europas interesse at samarbejde med Rusland, og det er i Rusland interesse at samarbejde med Europa.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. minister! Efter at hr. Sarkozy i morges sagde, at Europa skal tale med en stærkere stemme, har jeg et par bemærkninger på polsk.

– (PL) Hr. formand! Indtil for nylig var forholdet til Rusland et andet. Europa var delt. Det talte ikke med én stemme. Kommissær Mandelson sagde, at spørgsmålet om embargo mod polsk kød var et bilateralt spørgsmål. Det er ikke den type Europa, jeg ønsker, og der er ikke plads til sådan et Europa her.

Krisen i Georgien åbnede midlertidig Vesteuropas øjne, navnlig vores socialdemokratiske kollegers, for, hvad Rusland kan være. Det kan nemlig være attraktivt, fascinerende, men også uforudsigeligt, men ikke nødvendigvis et land, der overholder de aftaler, det har indgået, og dets holdning til medlemskab af WTO kan næppe kaldes entusiastisk. Rusland ønsker at fastholde sine egne regler, så det får frie muligheder for at træffe de beslutninger, der gavner landet. Vi kan ikke opnå de fredelige aftaler, vi har brug for, hvis vi ikke erkender dette. Rusland er vores nærmeste nabo, et land med et enormt potentiale og en vigtig kulturarv, en stolt nation – stolt af dets land fra Østersøen til Beringstrædet. Vi har brug for en dialog med Rusland, der

omfatter respekt for det russiske folk, men også en beslutsom, fælles holdning til dets ledere, navnlig hr. Medvedev og hr. Putin, hvor vi ikke hele tiden lever i frygt for, at russerne vil lukke for gashanerne.

I vid udstrækning afhænger de russiske borgeres levestandard af importen af varer fra EU for at opfylde deres behov. Denne kendsgerning bør give vores ledere styrke og selvtillid i vores forhandlinger med en stærk partner. I stedet for at kravle på knæene skal vi i stedet sidde som partnere omkring forhandlingsbordet i Kreml. Endelig understreger formanden for Rådet, at Ruslands tilbagetrækning fra bufferzonen har været en succes, og at denne aktion var et positivt tegn. I stedet burde vi måske se det som et skridt bagud, et skridt, som kun tilsyneladende gør indrømmelser, da Rusland ikke har trukket sig ud af Ossetien eller Abkhasien og heller ikke har til hensigt at gøre det. Lad os være realistiske og forsøge at forudsige deres næste skridt.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær! Der er mange forskelle mellem USA og Rusland. Frem for alt ville jeg gerne se et frit præsidentvalg i Rusland, som jeg i det mindste ville forvente i USA i dag.

Stormagterne har dog også visse ligheder, og jeg håber, at mange af Dem snart vil se tv-portrætprogrammet af Henry Kissinger, som kanalen ARTE sender. Med hensyn til interventionen i Chile og de fortsatte interventioner i Latinamerika sagde Henry Kissinger og general Alexander Haig følgende: Hvis USA forstyrres af noget, vil det gribe ind og foranledige en regimeskifte. De erklærede, at de havde ret til at træffe sådanne foranstaltninger. Vi kan måske sige noget lignende om Rusland, om end sandsynligvis i færre tilfælde end USA.

Begge stormagter er heller ikke helt i overensstemmelse med den internationale lovgivning. Navnlig interventioner i Latinamerika var bestemt i strid med den internationale lovgivning. Krigen i Irak var klart i strid med den internationale lovgivning, og Ruslands aktioner i Abkhasien og Sydossetien var også i strid med den internationale lovgivning. Hvad angår Kosovoproblemet, må vi vente og se, om Den Internationale Domstol finder, at aktionen var i strid med den internationale lovgivning.

I begge tilfælde vil jeg understrege, at hr. Zaleski, som jeg nærer stor respekt for, havde helt ret, da han sagde, at det er et fascinerende og stærkt land, men uforudsigeligt. Det gælder i lige så høj grad for USA som for Rusland, og det vi skal reagere overfor.

I begge tilfælde mener jeg dog, at det ville være forkert at afbryde dialogen. Efter den klare overtrædelse af den internationale lovgivning med krigen i Irak – og det var en enorm krænkelse, hvor tusinder af mennesker blev dræbt – sagde vi ikke, at ”nu vil vi afbryde dialogen med USA”. Vi fortsatte naturligvis drøftelserne med dette land.

Jeg sammenligner ikke den interne struktur i USA og Rusland, kun deres adfærd på internationalt plan. Præsident Sarkozy har helt ret – og jeg vil takke ham for hans pragmatiske og klare politik: Vi skal klart engagere os i denne dialog.

Det andet punkt, jeg vil tale om, er at vi skal styrke nabolandene, navnlig da de også er vores naboer. Vi skal styrke Ukraine og Georgien, så de også kan klare deres vanskelige nabo, Rusland. Vi skal dog sikre, at vores indsats er rationel, og hr. Saakaschwilis indsats var ikke rationel. Hr. Juschtschenkos opførsel over for fru Timoschenko er f.eks. heller ikke rationel. Vi skal sikre, at vores naboer handler rationelt. Hvis de gør det og har vores styrke bag sig, så kan de også modstå Rusland, som endnu engang forsøger at spille stormagt.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, hr. minister! Jeg er meget taknemmelig for, at hr. Hannes Swoboda ikke ønsker at afbryde dialogen med USA, men lad os vende tilbage til det aktuelle emne. Det er klart, at begge parter, dvs. EU og Rusland, har brug for et loyalt og effektivt samarbejde, navnlig på energiområdet.

Uden vores teknologiske assistance ville Rusland i realiteten bestemt ikke kunne udnytte sine ressourcer. Det er dog også klart, at vi har brug for den fælles og effektive energipolitik, som vi mangler i øjeblikket, hvilket allerede er blevet understreget i denne forhandling.

Når det drejer sig om at sikre fred i Kaukasus, er det også nødvendigt med en fælles politik. Gennemførelse af de aftaler, som præsident Sarkozy og præsident Medvedev har indgået, herunder med hensyn til tilbagetrækningen af de russiske tropper i Abkhasien og Ossetien – hvis antal nu er tredoblet i forhold til for tre måneder siden – er nødvendig, netop for at sikre vigtigt bevis for velvilje samt loyalt og troværdigt samarbejde.

Russernes ansvar, hvad angår situationen i Kaukasus, er indlysende. Den russiske militære tilstedeværelse i de seneste 16 år har ikke medvirket til at mindske konflikterne. I stedet har den været et instrument for den imperialistiske politik, som dette store land har ført for at opnå gavn af disse konflikter. Som nogle af mine kollegaer allerede har sagt, bør en reduktion af antallet af russiske soldater i Abkhasien og Ossetien til niveauet inden konflikten i august bane vejen for effektive forhandlinger.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Hr. formand! Da præsident Sarkozy talte her i Parlamentet i dag, sagde han, at Rusland havde opfyldt sine forpligtelser med hensyn til tilbagetrækning af tropper til deres stilling før den 7. august, og han opfordrede til en genoptagelse af de normale forbindelser med Rusland. En sådan handling ville være en alvorlig fejl og ville i realiteten give Den Russiske Føderations regering en fornemmelse af komplet straffrihed.

Jeg vil minde om, at der i øjeblikket er udstationeret 8 000 russiske tropper i Abkhasien og Sydossetien, herunder på steder, hvor de var til stede, inden konflikten startede. Brutal etnisk udrensning har fundet sted i grænselandsbyer. Abkhasiske soldater har besat den georgisk kontrollerede Kodoridal. Mere end 200 EU-observatører har endnu ikke fået adgang til nogen af de to republikker, som Rusland har anerkendt som selvstændige stater. Det forekommer mig, at denne status for situationen ligger langt fra situationen den 7. august 2008.

Der kan heller ikke være tale om at vende tilbage til normale forbindelser, mens Rusland fortsat ignorerer sine forpligtelser. Hvis EU vælger at tage et sådant skridt, risikerer vi at blive til grin, og vi viser, at vi før eller siden vil legitimere enhver aktion, Rusland gennemfører, selv den allerfarligste.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Hr. formand! EU's medlemsstater har gennem reaktionen på den ensidige territoriale opdeling af Georgien under russisk opsyn ikke udvist enighed. Endnu engang har vi ikke set noget tegn på et fælles og slet ikke fast europæisk svar på Kremls magtdemonstrationer. Det centrale spørgsmål er derfor stadig: Hvad mener EU med et strategisk partnerskab med Den Russiske Føderation? Med andre ord: Er Moskva virkelig en uundværlig partner for Bruxelles, eller berører jeg et politisk ømt punkt i Europa ved at sige dette?

Faktum er, når alt kommer til alt, at Rusland indtil nu har saboteret en effektiv international reaktion mod de iranske og nordkoreanske atomprogrammer. Samtidig har Moskva heller ikke ligefrem vist sig at være en uundværlig partner i den blodige kamp mod islamisk terrorisme i f.eks. Afghanistan.

Kun på energiområdet antyder de kolde tal, at der sandsynligvis er tale om et strategisk, endda uundværligt, partnerskab mellem EU og Rusland: I dag er de 27 EU-medlemsstater op til 70 % afhængige af den russiske olie- og gaseksport. For sin egen skyld bør EU sænke den betydelige afhængighed så hurtigt som muligt. Moskva har trods alt indrømmet, at landets energireserver vil være udtømt om 10-15 år.

Hvor er Rådets og Kommissionens strategi for energimæssig diversificering nu? Den nye opdagelse af gas i Turkmenistan sætter vel skub i indsatsen.

Josef Zieleniec (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! På et ekstraordinært topmøde den 1. september forpligtede EU sig til at genoptage forhandlingerne med Rusland om en ny partnerskabsaftale, når de russiske tropper var trukket tilbage fra georgisk territorium til deres stilling før den 7. August. For at EU kan holde sit ord og vise, at det er en pålidelig partner, bør det eneste kriterium for at indlede drøftelser være en vurdering af, hvorvidt de russiske tropper er tilbage bag deres stilling fra før den 7. august. Rusland har endnu ikke opfyldt denne betingelse. Genoptagelsen af forhandlinger må under ingen omstændigheder tolkes som et samtykke fra vores side til den russiske politik i Kaukasus og til fortsættelsen af blokaden af forhandlingerne om de fremtidige ordninger i regionen. Vi skal trække en fast linje fra genoptagelsen af forhandlinger til deres videre fortsættelse.

Aftalen om partnerskab og samarbejde er et centralt dokument for vores forhold til Rusland. Den nye partnerskabsaftale er nødvendig både for EU og endnu mere efter min mening for Rusland selv. En ny aftale, som forbedrer den eksisterende tekst både kvalitativt og kvantitativt, er en forudsætning, som også afspejler kvaliteten af vores forbindelser med Den Russiske Føderation. Det er derfor vigtigt, at vi tydeliggør vores holdning og værdier under forhandlingerne. Efter en objektiv og enstemmig vurdering, der viser, at Rusland har trukket sig tilbage til sin stilling fra før den 7. august, bør EU efter min mening indlede forhandlingerne som lovet. Fortsættelsen af forhandlingerne skal dog som minimum være betinget af et klart løfte fra russisk side om, at landet ikke vil benytte magt over for Georgien eller andre naboer, og at stridigheder, der påvirker vores fælles naboregioner, skal løses i enighed med EU. Lakmusprøven for fortsættelsen af forhandlinger

med Rusland skal være Ruslands parathed til at nå frem til en fælles tilgang til løsningen af problemerne med Kaukasus, Ukraine og Moldova i stedet for at fortsætte unilateralt med magtanvendelse.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand! Sammen med resten af verden står Europa over for en række alvorlige globale problemer. De omfatter spredning af atomvåben, international terrorisme, global opvarmning, uløste konflikter i Mellemøsten og Afghanistan, den globale finansielle krise osv. EU kan ikke løse nogle af disse problemer alene. Det er nødvendigt med samarbejde med andre aktører på den internationale arena, herunder Rusland. Rusland har brug for samarbejde og dialog. Rusland har brug for at sælge sine mineralske råstoffer. Det har brug for at købe vestlig teknologi, ekspertise, forbrugerprodukter og mange andre ting. Først da vil Rusland have en chance for at modernisere og gradvis reformere både økonomien og samfundet. Samarbejde med Rusland vil skabe en fælles fremtid for EU og Den Russiske Føderation. Dette forudsætter dog dialog, dialog på alle niveauer lige fra energipolitik til gensidige investeringsaktiviteter. Her må vi naturligvis ikke glemme dialogen om menneske- og borgerrettigheder og demokrati.

EU's beslutning om at fortsætte med at evaluere forbindelserne EU/Rusland inden det kommende topmøde i Nice er efter min mening rigtig. EU har givet et klart signal om, at det er villigt til at genoptage forhandlingerne med Rusland om en ny partnerskabs- og samarbejdsaftale. Forudsætningen må dog være, at Rusland opfylder aftalerne fra den 12. august og 8. september.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Hr. formand! EU stræber efter partnerskab og samarbejde med Rusland, men vi kan ikke tale om partnerskab, medmindre det er baseret på gensidighed, international lovgivning og overholdelse af aftaler. Ruslands aktioner i Georgien ødelagde det vigtigste psykologiske grundlag for et partnerskab: tillid. Denne tillid kan kun genoprettes, hvis sekspunktsaftalen gennemføres i alle detaljer og i sin helhed. Der kræves ikke skridt fremad eller bevægelser i den rigtige retning. Der kræves reel og total overholdelse. Rusland skal endelig beslutte, om det vil betragte Europa som en partner, en rival eller en modstander. Moskva skal vide, at – uanset om det vælger at betragte os som partnere eller modstandere – fremtiden og uafhængigheden for Ukraine, Georgien og andre nabolande ikke kan gøres til genstand for magtaftaler. Europa vil aldrig give sit samtykke til en ny opdeling af kontinentet, til en ny Yaltaaftale. Vi ønsker reelt partnerskab, men et partnerskab baseret på gensidighed og gensidig respekt.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Krigen mellem Rusland og Georgien og dens eftervirkninger viser, at det politisk er nødvendigt for EU at tage sine forbindelser med Rusland op til alvorlig genovervejelse, som kommissæren med rette påpegede i dag. Desuden bør "business as usual" suspenderes, indtil Europa får klare svar fra Rusland på nogle meget vigtige spørgsmål.

Det skal siges, at Europa skal tale med Rusland med en ny, anderledes og stærkere stemme. Det skyldes, at Rusland er vendt tilbage til tilgangen baseret på det 19. århundredes "indflydelsessfærer" eller kort sagt doktrinen om realpolitik. Ruslands tale om privilegerede interesser i sit nabo område vidner om dette. Denne realpolitik næres af aggressiv nationalisme hjemme og af Ruslands fjendemærkning af de omkringliggende lande. I et sådant lys er det vigtigt, at Europa indser, at det skal gennemføre dets hårdere magtinstrumenter.

Den europæiske reaktion på konflikten mellem Rusland og Georgien har været blandet. Nogle mener, at forholdet mellem EU og Rusland er ved at vende tilbage til det normale. Det sker, selv om Moskva endnu ikke fuldt ud har overholdt sine forpligtelser vedrørende tilbagetrækning af tropper og endnu vigtigere anerkendt Abkhasiens og Sydossetiens selvstændighed. At vende tilbage til det normale, inden Moskva har opfyldt alle sine forpligtelser, nærmer sig eftergivenhed. Europa skal inddrage Rusland, men det skal være på en konsekvent måde baseret på principper.

EU's indflydelse på Rusland er begrænset. Alligevel ville Rusland bestemt lægge vægt på et fælles vestligt standpunkt. Rusland er meget følsomt over for spørgsmål vedrørende landets internationale anseelse og præstige, herunder f.eks. overvejelser om G7 i stedet for G8. Teknologirelaterede forskningsprogrammer, handelsaftaler og kernebrændsel er andre områder, som Moskva er interesseret i.

EU skal forblive stærkt og konsekvent for at forbedre sin vision af, hvordan partnerskabet med Rusland skal udvikle sig.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Hr. formand, hr. Jean-Pierre Jouyet, fru kommissær! EU's forbindelser med Rusland trængte til en evaluering inden begivenhederne i Georgien. Energi, sikkerhed og fælles naboskabsproblemer kræver en fælles tilgang, som endnu ikke findes. I EU foretrækker man stadig bilateral, i stedet for multilateral, indsats, der mindsker effektiviteten af vores tilgang. På grundlag af forskellige erfaringer i EU er der endvidere stadig ikke enighed om Rusland mellem øst og vest som en forudsætning for en fælles

holdning. Lad mig sige det klart: I øst hælder vi mindst mod en konfrontation, fordi vi ville være de første til at tabe. Vi er ligeledes mindst tilbøjelige til at tillade, at uacceptable russiske handlinger ignoreres, fordi vi igen ville være de første til at tabe, hvis de blev gentaget.

Generalisering i nogen af retningerne er forkert. På den ene side bør forbindelserne med Rusland ikke blive taget til gidsel for begivenhederne i Georgien. Det, der skete i Georgien, må på den anden side ikke ignoreres for at undgå berøring af vores bilaterale forhold. Vi skal ikke afbryde forbindelserne til Rusland. Vi har trods alt tidligere overlevet værre. Vi har brug for en oprigtig dialog baseret på vores styrker – tilsyneladende det eneste, som Rusland respekterer – hvor vi viser Rusland, hvad vi kan acceptere, og hvad vi ikke kan acceptere, og hvor Rusland endelig fortæller, hvad det ønsker fra os. Jeg håber, vi begge kan leve med det.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Der er en tradition i europæisk udenrigspolitik, som i væsentlighed er formet af hr. Hans-Dietrich Genscher, som forhandlede med Sovjetunionen under selv de vanskeligste perioder i den kolde krig, men altid på grundlag af en sober analyse af de russiske interesser. På det tidspunkt var forsvar af status quo Sovjetunionens primære mål, mens det primære mål for Rusland i dag er at ændre status quo til sin egen fordel. Det er en helt anden situation, hvad angår Ruslands interesser. Rusland har en objektiv interesse i fastfrosne konflikter og i kritikken af Parischartret gennem anerkendelse af Abkhasien og Sydossetien. Deri ligger dets interesser. Det er interesseret i et ustabilt Ukraine.

Intet af dette er godt. Det er en udfordring for os. Det er dog bedre end den eksistentielle trussel fra Sovjetunionen, og selv dengang deltog vi i drøftelser med russerne. Én ting er derfor klar efter vores mening: Vi ønsker ingen koldkrigsretorik, men vi ønsker heller ikke naivitet. Vi ønsker en kritisk dialog med Moskva. Vi går ind for det langsigtede mål om et strategisk partnerskab, men ikke for den naive antagelse, at vi allerede har nået dette mål.

Jeg vil tilføje, at det ville have glædet mig, hvis vi havde haft denne forhandling i Bruxelles og ikke i Strasbourg.

Francisco José Millán Mon (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Rusland er en vigtig global aktør og permanent medlem af Sikkerhedsrådet. Det har et enormt kernevåbenarsenal, et kæmpe territorium og rige naturressourcer, herunder gas og olie. Dets samarbejde er afgørende for at håndtere udfordringer, som f.eks. fredsprocessen i Mellemøsten eller det iranske atomproblem og kampen mod organiseret kriminalitet, terrorisme, klimaændringer og spredning af atomvåben.

Vi må efter min mening derfor ikke isolere Rusland, men i stedet søge at etablere en dialog og et samarbejde med landet. Vi kan også etablere et forhold på et andet mere ambitiøst niveau. Den Russiske Føderation er en europæisk nabo, som i det sidste årti har indledt den lange vej mod demokrati, menneskerettigheder og en økonomi baseret på privat initiativ efter en lang periode med politisk totalitarisme og økonomisk centralisme.

Hvis Rusland fortsætter med at efterstræbe disse idealer, bør landets forhold til EU være dybt som en af vores sande naboer og partnere baseret på fælles grundværdier. Krisen i Georgien var bestemt meget alvorlig. For os som medlemmer af EU skal de grundlæggende principper være ikkeanvendelse af magt, respekt for staters suverænitet og territoriale integritet og overholdelse af internationale aftaler i god tro.

Ruslands fremfærd denne sommer var ikke i overensstemmelse med disse principper. Aftalerne fra den 12. august og 8. september er tilsyneladende ikke blevet gennemført på fuldstændig tilfredsstillende vis af Rusland, som muligvis har udnyttet en række tvetydigheder i disse aftaler.

Genèvekonferencen er heller ikke blevet indledt på en særlig god måde. Hvis de russiske myndigheder ønsker at opbygge et forhold til os, EU, baseret på ægte samarbejde og tillid, må de ikke opføre sig som i de seneste måneder. De skal internt sikre, at princippet om respekt for menneskerettigheder og retsstaten, som præsident Medvedev selv erklærede, da han tiltrådte, overholdes.

Dette er efter min mening et afgørende øjeblik. Vi skal være på vagt og overbevise Rusland om, at et intenst forhold baseret på gensidig tillid mellem ægte partnere og europæiske naboer kræver, at vi deler grundlæggende principper og regler.

Kristian Vigenin (PSE). – (BG) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Problemet med forbindelserne med Rusland drøftes ofte her i Parlamentet, hvilket i sig selv viser, hvor vigtigt dette problem er, ikke kun for institutionerne, men også for EU's borgere. Jeg glæder mig over kommissærens tilgang, fordi vi er nødt til at leve i den virkelige verden, og fordi vi fuldt ud skal være opmærksomme på risiciene for og de negative konsekvenser af en åben konfrontation med Rusland. Vi skal forsøge at lære fra hver konfliktsituation ved at omsætte dem til en fremtidig styrke. Vi undervurderer ikke alvoren af den militære

indsats i Georgien. Forebyggelse er den eneste politik, der kan hindre, at lignende begivenheder udvikles i nabolandene.

For to måneder siden spurgte jeg hr. Solana, om han forventede, at Rusland i højere grad ville overholde sine forpligtelser og være parat til at indgå kompromis efter krigen i Georgien, eller om landet ville fortsætte med at handle på en mere konfrontationssøgende og overlegen måde. Han svarede naturligvis ikke, men i dag kan jeg konkludere, at det negative scenario ikke vil finde sted. Det er dog generelt op til os. Jeg mener, at vi nu skal finde frem til, hvordan vi opbygger nye og pragmatiske forbindelser med Rusland uden at gå på kompromis med de værdier, som EU er baseret på. Det er derfor vigtigt, at vi har en klar strategi, der kan sikre, at alle skridt på vej mod samarbejde om økonomiske, energimæssige og udenrigspolitiske spørgsmål og om løsning af problemer vil blive fulgt op af et skridt hen imod fremme af menneskerettigheder og demokratisk reform i Rusland.

Endelig vil jeg påpege, at det er vigtigt, at vi bringer problemstillinger på banen, som kan inddrage Rusland i gennemførelsen af de politikker, vi har til fælles – jeg vil ikke opremse alle disse problemstillinger her. Den tilgang, Kommissionen og Rådet har benyttet indtil videre, skal efter min mening fastholdes og vil lykkes.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Hr. formand! Parlamentet er den eneste EU-institution, der vælges direkte af borgerne i EU. Det kaldes også Europas samvittighed. Denne samvittighed har i årenes løb været tynget af de konflikter, som Rusland har fremprovokeret. Husk krigen i Tjetjenien. Husk Ukraine. Husk lastbilerne, der holdt i kø i ugevis ved de finske, estiske og lettiske grænser, den fastfrosne konflikt i Transdnestrien, cyberangrebene på Estland og forbuddet mod polsk kød. Oven i alt dette kommer nu Ruslands aggression mod Georgien.

Jeg er bekymret for, at EU kun kommer med vage reaktioner og lister forsigtigt rundt i stedet for at drøfte sanktioner. Vi opmuntrer kun Rusland til at opføre sig endnu mere uansvarligt. Jeg er overbevist om, at en ren samvittighed i forholdet til Rusland ikke er en luksus, som EU ikke har råd til.

Ari Vatanen (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I næste uge begynder de at anlægge en formel 1-bane i Moskva. Når man anlægger en bane, skal man holde sig til banearkitektens plan. Der er ikke to muligheder. Vi burde være demokratiets arkitekter her i Parlamentet, og måske vi burde tale ikke så meget om forbindelserne mellem EU og Rusland, men om forbindelserne mellem EU og Kreml, fordi lederne af Kreml vil ændre sig på et tidspunkt, og vi håber, at de vil ændre sig til det bedre.

Vi ønsker naturligvis Rusland ind, og vi ønsker Kreml ind. Det kan ingen bestride, men spørgsmålet er: På hvis betingelser? Det må ikke være på deres betingelser. Det skal være på de universelle værdiers universelle betingelser. Vi skal forsvare selve fundamentet for EU. Hvis man er spejdermedlem, skal man være et lovydigt spejdermedlem. Hvis vi tolererer Kremlstyrets nuværende – hvordan skal jeg udtrykke det – fremfærd, er vi på vej til at fjerne EU's eksistensberettigelse. Vi forråder også den russiske befolkning, fordi vi skal støtte demokratiske kræfter i hele verden. Ingen dobbelte standarder. Vi skal give håb til disse mennesker, som kæmper for de grundlæggende værdier i livet. Det er vores pligt.

Hvis Rusland bliver demokratisk, skal vi hilse landet velkommen i alle internationale strukturer. Vi skal se langt frem, som vores forfædre gjorde. Hvorfor skulle Rusland ikke en dag blive optaget i et reformeret EU eller NATO? Vi får det aldrig at vide. Hr. Monnet og hr. Schuman var meget visionære mennesker. Det er vejen frem. Denne forhandling er ved at blive meget alvorlig, så jeg vil minde Dem, når jeg tænker på vores forhold, om en enkelt russisk anekdote. En kylling sagde til en gris: "Lad os danne et joint venture. Vi laver en morgenmadsrestaurant. Jeg kommer med æg, og du kommer med bacon".

Katrin Saks (PSE). – (ET) Hr. formand! Det er klart, at vi ikke kan tale om genopbygning eller forbedring af forbindelserne til Rusland, hvis der ikke er gensidig tillid, og tillid kan ikke skabes uden fuld gennemførelse af fredsplanen. Jeg ser forbindelserne med Moskva fra to perspektiver. Først og fremmest på medlemsstatsniveau, hvor jeg er enig i, at det er mere fornuftigt at tale om sådanne emner end at afbryde forbindelserne. På EU-plan er vores budskab dog, at EU skal tage hensyn til de forhåbninger og den frygt, der findes i vores små lande, som har gennemlevet en meget vanskelig historie. Aggressiv russisk udenrigspolitik eller krænkelse af menneskerettigheder kan ikke være det eneste budskab, og EU-interesser, der handler hen over hovederne på de svageste, dvs. de østeuropæiske lande, kan heller ikke være den eneste handlemåde.

Jeg syntes om det, den højreorienterede franske præsident, hr. Nicolas Sarkozy, sagde i dag: Han understregede behovet for dialog i stedet for modangreb. Han mindede os om, at der er nogen, som mente, at det var meningsløst at rejse til Moskva, men at man derved alligevel standsede de russiske styrker. Vi har naturligvis

ikke brug for en ny kold krig, men vi skal forsvare vores europæiske principper om suverænitet, territorial integritet og værdibaseret politik og demokrati.

Jeg opfordrer EU til at fortsætte med at føre en bæredygtig udenrigspolitik over for Rusland og ikke afbryde forbindelserne. Medlemmerne af Parlamentet er forpligtede til at afhjælpe spændinger. Vi har brug for diplomati og også populært diplomati, hvor et godt eksempel er den meget succesrige russiske teaterfestival, der netop er afsluttet i mit land, Estland. Jeg vil også opfordre lederne i Europa, formandskabet og lederne af Parlamentets grupper til ikke at glemme deres naboers frygt og gru, som Rusland fortsat skaber ved at føre aggressive politikker. Det er klart, at der i øjeblikket er meget lidt tillid og respekt i forholdet mellem EU og Rusland som følge ...

(Formanden afbrød taleren)

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Tak for lejligheden til at drøfte dette spørgsmål. Jeg mener, at vi alle her i Parlamentet ønsker det samme. Vi ønsker samarbejde med Rusland. Vi ønsker også en stabil, forudsigelig politisk situation i Europa. Rusland har bestemt brug for os – EU – da det ønsker at sælge gas og råolie, men først og fremmest fordi det har sine egne interne og eksterne problemer. Rusland har brug for vores stabilitet, ansvarlighed og styrke. Hvordan adskiller vi os så her i Parlamentet? Det, der adskiller os, er den måde, hvorpå vi ønsker at videreudvikle forbindelserne med Rusland for at nå EU's mål, ikke kun økonomisk, men også med hensyn til overholdelse af de principper og værdier, vi tror på.

Jeg vil komme med et eksempel fra mit eget land. I 2001 var forholdet mellem Rusland og Polen bestemt meget godt, og den polske udenrigsminister blev modtaget med æresvagt i Moskva. Den russiske premierminister kom til Warszawa og forhandlede om vigtige spørgsmål vedrørende vores gensidige forhold, navnlig på energiområdet. Han forlængede endda sit besøg med en dag, hvilket sker meget sjældent under normale omstændigheder. Dette skete, selv om Polen mindre end to år tidligere i 1999 havde udvist omkring en halv snes russiske diplomater, der var involveret i forskellige aktiviteter, som ikke havde noget med diplomati at gøre. Der fulgte derefter en kort krise, indtil russerne endelig anerkendte, at vi var værd at tale med og udføre fælles projekter med, og det skyldes, at vi har ret, at vi har styrken til at stå fast.

Russerne er stolte mennesker med lange traditioner. De sætter pris på beslutsomhed og styrke hos andre snarere end komplicerede forklaringer, der siger, at "sort ikke er helt sort". Når vi tydeligvis har ret, er et klart og fast standpunkt den eneste løsning.

Maria-Eleni Koppa (PSE). – (EL) Hr. formand! I dag står EU over for at skulle genopbygge dets forbindelser med Rusland. Dette forhold skal være baseret på respekt for menneskerettigheder og overholdelse af international lovgivning. Den internationale udvikling kræver, at der dannes et nyt strategisk forhold mellem EU og Rusland. Et forenet Europa uden tidligere tiders skillelinjer er det ultimative mål.

Vi skal samarbejde tæt inden for rammerne af den europæiske naboskabspolitik for at skabe stabilitet i området, da ingen af de fastfrosne konflikter i Kaukasus reelt kan løses uden Rusland. Vi har en interesse i at søge fælles løsninger på fælles problemer, at fortsætte partnerskabsforhandlingerne så hurtigt som muligt og at indgå i en dialog i en ånd af gensidig forståelse og gensidig respekt. Kun derved kan vi nære håb om at finde løsninger på selv de vanskeligste problemer på en måde, der tjener vores gensidige interesse. Vi har også brug for denne interne stabilitetspolitik i Europa som helhed.

Vi skal få landene i Kaukasus og USA til at forstå, at bredere euro-atlantiske forbindelser skal gå side om side med normaliseringen af forbindelserne med Moskva. Hvis målet reelt er sikkerhed, så har vi brug for alles samarbejde og deltagelse. Ellers vil en tilbagevenden til en koldkrigsmentalitet være en ensrettet vej.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (SV) Hr. formand! Europakortet er formet gennem væbnede angreb og krig. Med denne aktion har Rusland vist, at det er parat til at bruge militær magt til at opnå politiske mål. Vi må ikke lade det blive skubbet til side i dagens forhandling. Det påvirker naturligvis vores syn på Rusland, men det påvirker også de forskellige krav, der skal stilles i forbindelse med et eventuelt samarbejde i fremtiden. Jeg vil mane til forsigtighed med at sammenligne denne situation med andre forhold. Hr. Swoboda bør ikke sammenligne denne situation med Irak. Irak var et diktatur af den mest brutale slags, som var i konflikt med det internationale samfund. Vi har muligvis forskellige meninger om, hvad der skete, men vi kan ikke sammenligne Irak med et europæisk demokrati og en europæisk suveræn stat.

Der er ingen undskyldning for det, der blev gjort mod Georgien. Forsøg ikke at undskylde, hvad der ikke kan undskyldes. Hverken Rusland eller et andet land har legitime sikkerhedsinteresser i noget andet europæisk

land. Det skal være udgangspunktet for ethvert europæisk samarbejde. Ellers vil grundlaget for samarbejde blive undermineret, og vejen kan blive åbnet for yderligere vold.

Der er en række områder, hvor vi deltager i vigtigt samarbejde, som skal involvere Rusland. Disse omfatter energisektoren, Iran og klimaændringer. Europa og EU bør efter min mening være åbne for samarbejde, men vi skal stille de krav, der skal danne grundlaget for samarbejdet. Vi bør glæde os over samarbejde, men vi skal stå fast med hensyn til de krav, der skal opstilles. På den måde kan vi også yde et bidrag til at hjælpe Rusland med at udvikle en accept af demokrati og en respekt for de grundlæggende rettigheder. Dette skal danne grundlaget for en europæisk politik i forhold til Rusland.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. minister, fru kommissær! Jeg kan forstå, hvorfor adskillige medlemmer udtaler sig imod Rusland. De led i fortiden. I Grækenland havde vi en borgerkrig, der varede i fire lange år og krævede mange ofre.

Så vi kan ikke blive ved med at se tilbage. Vi skal også anerkende, at Rusland har ret. Har vi glemt, at præsident Putin advarede om, at anerkendelse af Kosovo kunne give bagslag? Har vi glemt, at præsident Bush brød FN's løfte om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst?

Der er kun én politik, vi skal følge, og det er den politik, som præsident Sarkozy i dag formulerede, da han sagde, at det ville være uansvarligt, hvis vi lod en krise udvikle sig i forbindelserne mellem EU og Rusland.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Hr. formand! Rusland er ikke længere det frie, demokratiske Europas sovjetiske fjende. Rusland er endnu ikke EU's strategiske partner. Vi skal komme væk fra denne dobbelttydighed. Rusland er for stort til at blive isoleret. Rusland er for vigtigt til at blive ignoreret. EU skal basere sig på disse realiteter.

De geopolitiske kriser i Sydkaukasus og Vestbalkan viser, at Rusland og de euro-atlantiske demokratier uafhængigt kan gennemføre unilaterale foranstaltninger efter eget ønske uden at tage hensyn til hinandens prioriteter.

Den nylige finansielle og økonomiske globale krise har vist, at Rusland og EU er indbyrdes afhængige. Vi skal derfor indkalde til en ny konference om sikkerhed og samarbejde i det bredere Europa – denne gang fra Vancouver til Shanghai – for på ny at grundlægge de principper og regler om internationale forbindelser og international lovgivning for internationale organisationer ...

(Formanden afbrød taleren)

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Hr. formand! Trin for trin er Rusland ved at genvinde kontrollen over sine naboer og gennemføre sine mål på det udenrigspolitiske område. Det præsenterer verden for udførte missioner, mens de europæiske politikere blot udgyder hykleri og svaghed. Den franske præsident faldt næsten over sig selv for at rose Rusland, og alligevel trak Rusland ikke sine tropper ud af oprørsregionerne i Georgien og anerkendte deres selvstændighed. Den tyske kansler forsikrede i Tbilisi, at Georgien ville blive optaget i NATO. Et par uger senere forsikrede hun præsident Medvedev om, at der ikke var nogen grund til at haste tingene igennem.

Ja, Rusland ved bestemt, hvordan sådan loyalitet skal belønnes. Det tyske selskab E.ON har fået adgang til sibiriske reserver og energimarkedet, og de to lande vil i fællesskab opbygge en gasrørledning, en navlestreng, under Østersøen. Den franske præsident har underskrevet milliardkontrakter i Moskva om modernisering af det russiske jernbanesystem. Det mest skamfulde eksempel på Europas opførsel over for Rusland var, da præsident Sarkozy udtalte, at Rusland havde ret til at forsvare sine egne borgere.

Skal vi tro på, at formanden for Rådet ikke vidste, at Rusland har brugt dette trick flere gange tidligere? Dette er et nyt Yalta ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg må sige, at der er ingen tolkning, når De taler så hurtigt som den forrige taler, fordi tolkene naturligvis ikke kan følge med. De kan ikke benytte catch the eye-proceduren til at snyde Dem til taletid, når De ikke har fået tildelt tid. Vi vil forelægge proceduren for Præsidiets, fordi flere og flere medlemmer udnytter dette. Når 14 eller 15 medlemmer anmoder om ordet på denne måde, har vi simpelthen ikke plads til det hele. Under alle omstændigheder skal De være opmærksom på, at kun De og Deres landsmænd kan forstå, hvad De siger, fordi ingen tolk kan følge med den hastighed.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg har tre spørgsmål til kommissæren. Hun talte for genoptagelsen af forhandlinger efter hr. Gunnar Hökmark. Hvilke EU-interesser vil hun forfølge i disse forhandlinger? Vil hun kræve, at de russiske tropper – hvoraf 8 000 stadig befinder sig på georgisk territorium – trækkes tilbage, navnlig fra Kodoridalen, som abkhasiske tropper har besat ulovligt og overtaget fra georgiske tropper?

For det andet: Vil Rusland overveje at bidrage til de midler, der kræves for at udbrede de skader, landets tropper har påført borgerne og infrastrukturen i Georgien?

Endelig: Har hun oplysninger om, at – mens Saakashvili beskyldes for at være drikfældig, der faktisk var 400 russiske kampvogne ...

(Formanden afbrød taleren)

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Hr. formand! Vi tager udgangspunkt i et falsk præmis, hvis vi vil behandle Rusland som en fjende. Som det allerede er sagt, deler vi mange strategiske interesser med Rusland. Globaliseringen er en kendsgerning, og vi skal være opmærksomme på, hvad de reelle risici er for fremtiden, for freden, for udviklingen og for selve vores eksistens.

Jeg er enig. Lad os fordømme den proportionsløse reaktion i Georgien og alt andet af den type. Men hvad kunne vi forvente? Vi kritiserer, og vi reagerer, men lad os samarbejde med Rusland som en lige og muligvis strategisk partner, og lad os bidrage til de foreslåede løsninger på topmødet i november. Derved vil vi i det mindste varetage vores egne interesser.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær! Denne forhandling har tydeligt vist, at vi har mange kontaktpunkter med Rusland, og at mange af disse kontaktpunkter tilsyneladende også er konflikt punkter: Situationen i Kaukasus og Georgien og energispørgsmålet er blevet drøftet mange gange, og spørgsmålet om vores fælles interesser i den finansielle krise er også med rette bragt på banen igen.

Min opfordring til Kommissionen og Rådet skal være – og dette var præsident Sarkozy kort inde på – at Europa skal holde op med blot at reagere på situationer og i stedet forsøge aktivt og proaktivt at tage initiativet og indgå i drøftelser om en række forhold, der er vigtige for os. Der kræves en konstruktiv dialog med Rusland, men den skal ikke altid være betinget af den ene sides handlinger.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det største problem er efter min mening ikke Rusland, men EU's personlighedsspaltning – spaltningen mellem værdier, fristelser og behovet for at gøre, som man plejer. Løsningen er klart at demonstrere, at EU for alvor ønsker at gennemføre sine universelle værdier – det handler ikke om EU-værdier eller russiske værdier – og at sikre, at invasioner som i Georgien aldrig vil ske i Europa igen. Georgien er en del af Europa.

Hvordan gør vi det? Ikke ved at liste omkring, som hr. Toomas Savi sagde, men ved at klart at tage stilling til, hvordan vi forhindrer sådanne begivenheder i fremtiden.

Mit spørgsmål vedrører også donorkonferencen. Skal vi bede Rusland dække en del af skaderne ...

(Formanden afbrød taleren)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Opbygning af gode forbindelser med Den Russiske Føderation er en enorm udfordring for EU. Den Russiske Føderation er en af vores mægtigste partnere, både politisk, økonomisk og militært.

De seneste begivenheder i Georgien har i alvorlig grad undermineret vores tillid til vores nabo mod øst. Den russiske udenrigspolitik har afsløret Kremls ønsker, nemlig at genopbygge et vidtstrakt, globalt imperium uden den nødvendige respekt for internationale aftaler. Moskva demonstrerede klart sin indflydelsessfære. Den placerede EU i en meget vanskelig situation, om end det var en situation, hvor vi heldigvis talte med én stemme, selv om den var noget afdæmpet.

Efter begivenhederne i Georgien skal vi overveje, hvordan vi kan fastholde en ensartet politisk over for Rusland. Spørgsmålet om sikkerhed er et område, der i dag kræver omgående handling fra vores side.

(Formanden afbrød taleren)

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne hylde hr. Sarkozy, som under der franske formandskab sikrede, at 90 % af sekspunktsplanen er blevet opfyldt, hvad angår tilbagetrækningen af tropper fra Georgien. Det russiske lederskab under hr. Putin og hr. Medvedev har efter min mening på det seneste indset, at deres uforholdsmæssige aggression i Georgien var en fejl, da de stadig har brug for gode forbindelser med vesten. I modsat fald udsættes de for økonomisk ruin. Kun Venezuela, Nicaragua og terrororganisationen Hamas har faktisk anerkendt Abkhasien og Sydossetien, hvilket er pinligt for deres regering, og deres nærmeste allierede, som f.eks. Belarus og Usbekistan, har modstået presset til at gå med i Ruslands nye og netop opdagede opfattelse af selvbestemmelse, der aldrig fandt anvendelse for Tjetjenien.

Rusland må forstå, at indflydelsessfærerne fra det 19. århundrede ikke gælder for den moderne verden. Hænderne væk fra Ukraine og navnlig Crimea. Hænderne væk fra Moldova og republikkerne i Sydkaukasus i fremtiden. Deres territoriale integritet skal respekteres af Moskva i ...

(Formanden afbrød taleren)

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg må sige, at det i betragtning af EU's karakter var forventet, at vi skulle høre et bredt udvalg af holdninger her i Parlamentet. Denne forhandling – og det glæder mig at kunne sige det – var af høj kvalitet bortset fra hr. Gerard Battens bemærkninger, som jeg personligt fandt chokerende. Bortset fra den tale har de øvrige dog været fuldstændig legitime. Jeg vil også gerne takke fru Neyts og hr. Couteaux for deres anbefalinger til læsning, der vil sætte os i stand til at berige vores syn på forbindelserne mellem Napoleon og Rusland, og som vil give fru Benita Ferrero-Waldner og jeg bedre kendskab til forbindelserne mellem Østrig og Rusland.

Hvad mere grundlæggende angår oprindelsen og udviklingen af konflikten, har jeg tre bemærkninger vedrørende formandskabet: Den første er, at brugen af magt selvfølgelig var en fejl. Den anden er, at det var en uforholdsmæssig reaktion fra russisk side, men for at der kan være tale om en reaktion, skal der, som det blev understreget i morges, have været en handling, selv om reaktionen stadig er uforholdsmæssig. Den tredje er, at EU ønsker en uafhængig undersøgelse af konfliktens oprindelse og udvikling.

Hvad angår omfanget af den russiske tilbagetrækning og stabiliteten i Kaukasus, vil jeg også sige, at vi heller ikke må lade, som om der ikke er sket noget. Vi har fået at vide: "Formandskabet opfører sig, som om forbindelserne var normale". Nej, der er trods alt sket visse ting siden august. For to måneder siden stod vi over for en væbnet konflikt. Den 10. oktober kunne vi se den russiske tilbagetrækning fra de tilstødende zoner. Som jeg sagde, er det et vigtigt yderligere skridt.

Det betyder ikke, at Rusland har opfyldt alle sine forpligtelser. Det er vi fuldt ud opmærksomme på, og jeg henvender mig her til de talere, der understregede, at der i øjeblikket er problemer i Akhalgoriregionen, men at det vigtigste i øjeblikket er at indlede en politisk proces. Det er målet for de forhandlinger, der aktuelt er undervejs i Genève. EU's budskab er, at der ikke længere skal være indflydelsessfærer på dette kontinent. EU og Rusland tilhører det samme nabolag, og vi skal nu samarbejde – ikke modarbejde hinanden – til fordel for dette nabolag.

Hvad angår genoptagelsen af forhandlingerne om partnerskab, vil jeg sige, at forhandlingen om den fremtidige aftale er blevet udskudt, ikke suspenderet, af de juridiske grunde, der også blev nævnt i denne morgens forhandling, og fortsættelsen af disse forhandlinger vil, som Rådet sagde den 15. oktober, omfatte den evaluering, som Kommissionen og Rådet er blevet anmodet om at foretage. Dette er helt logisk, som også fru Neyts understregede. Vi skal efter min mening klart skelne mellem genoptagelsen af forhandlingerne og afholdelsen af topmødet mellem EU og Rusland den 14. november. Dette topmøde vil blive afholdt, og det er vigtigere end nogensinde før, hvilket denne forhandling har vist. Topmødet i sig selv er ikke tænkt som en øvelse i at forhandle en kommende partnerskabsaftale.

Jeg vil også vende tilbage til det, som flere talere sagde om begrebet indbyrdes afhængighed. Det er korrekt, at en sådan indbyrdes afhængighed skal ses i en bred forstand. Den findes på alle områder: Den findes naturligvis på energiområdet, og jeg vil endda sige, at det for visse EU-medlemsstater er en afhængighed, som vi skal løse ved at sprede forsyningskilderne. Vi er også afhængige på området for international sikkerhed, og derfor må EU ikke lade forslagene fra den russiske præsident, hr. Medvedev, om en ny europæisk sikkerhedsramme stå ubesvarede, selv om EU's synspunkt ikke nødvendigvis er det samme som Ruslands.

Jeg vil i den henseende ligesom en række talere påpege vores overholdelse af slutakten fra Helsinki og Parischartret, dokumenter, som også Rusland har underskrevet, hvilket hr. Janusz Onyszkiewicz med rette understregede. I den sammenhæng har vi, som flere af talere understregede, brug for en sober analyse af vores forbindelser med Rusland. Der kan ikke være tale om at vende tilbage til den kolde krig, eller at vi går

på kompromis med vores værdier og vores principper. For at sikre dette er det dog mere nødvendigt end nogensinde før, at vi indgår i en dialog med Rusland.

Jeg vil takke alle, der lykønskede det franske formandskab med dets arbejde, og navnlig hr. Andrzej Wielowieyski og hr. Charles Tannock. Det franske formandskab har handlet så effektivt, og det vil jeg gerne afslutte med, fordi det har kunnet regne med støtten fra alle medlemsstaterne, fra Kommissionen og fra Parlamentet. Splittelse i EU ville uden tvivl have været Ruslands bedste metode til at svække EU.

I lyset af den meget skarpe polarisering af forhandlingen mellem de medlemsstater, der senest er blevet medlem, og de ældre medlemmer af EU skal det understreges, at vi nu mere end nogensinde før har brug for enighed i vores håndtering af krisen i Georgien og enighed i vores dialog med Rusland, hvilket denne forhandling også har vist: enighed fra EU's side i fordømmelsen af parternes magtanvendelse og krænkelsen af territorial integritet; enighed i EU om indsatsen, dvs. udstationeringen af civile observatører i feltet, og endelig enighed i EU om definitionen af EU's interesser, navnlig på energiområdet og på det globale område for international sikkerhed. Det er på grundlag af en sådan enighed, at forhandlingerne om en fremtidig aftale med Rusland vil blive genoptaget, når den tid kommer.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette var en meget interessant forhandling, men en forhandling, der viste, at der er stor forskel på overvejelserne – der er forskellige synspunkter og forskellige aspekter. Vi ser på samme måde forskellige aspekter under forhandlingen i Rådet. Jeg er helt enig med formanden for Rådet og vores ven i, at det vigtigste er, at vi taler med én stemme og med en stærk stemme. Dette bør ske på det næste europæiske topmøde med Rusland.

Hvad er vores interesser? Det mener jeg, at jeg udtrykte klart i mit første indlæg. Da vi er så indbyrdes afhængige, er der alle de vigtige interesser på det økonomiske område og energiområdet, men der er også globale interesser. De er blevet nævnt – klimaændringer, energisikkerhed, spørgsmålet om, hvordan vi kan nå til enighed i København. Hvad gør vi med hensyn til Iran og Mellemøsten? Vi har en klar interesse i alle de forskellige områder, og det er, hvad jeg ville understrege og gentage.

Vi skal på det næste møde i Rådet (generelle anliggender og eksterne forbindelser) den 10. november have en meget vigtig drøftelse, og jeg håber, vi vil finde frem til, hvordan forhandlingerne om den nye aftale mellem EU og Rusland skal forløbe, fordi de kun er blevet udskudt. Jeg mener, at formanden sagde det meget tydeligt. Jeg siger det, fordi det efter min mening er den bedst mulige vej frem, men samtidig skal vi også stå fast. Vi skal behandle Rusland, som det er, og ikke sådan, som vi ønsker, at Rusland skal være. Det er også klart. Det kræver en dialog om menneskerettigheder som beskrevet i dag, og det kræver, at vi taler om alle forskellene. Det er, hvad vi har gjort på de sidste topmøder, som jeg personligt deltog i.

Hvad angår de alle spørgsmål, jeg er blevet stillet om de 8 000 tropper, har Rådet givet et klart svar på det og har med tilfredshed bemærket, at de russiske tropper er blevet trukket tilbage fra zonerne op til Abkhasien og Sydossetien som et væsentlig yderligere skridt i gennemførelsen af aftalerne fra den 12. august og 8. september, ligesom de internationale Genève-drøftelser, som er omhandlet i disse aftaler, er blevet indledt. Genève er efter min mening stedet for at fortsætte samtalerne om en politisk løsning. De blev indledt på et vanskeligt tidspunkt, men processen er startet, og nu ønsker vi at komme videre. Det var mit første punkt.

Dernæst vil Rusland ikke deltage i donorkonferencen – for at give Dem et klart svar – men det vil efter min mening ske, når spørgsmålet om erstatninger skal bringes på banen, og der derefter skal gennemføres en international undersøgelse. Det er allerede blevet drøftet i Rådet, og Rådet gik ind for en sådan international drøftelse.

Nu vil jeg sige et par ord om menneskerettigheder. Som jeg sagde tidligere, er der en række forhold i Rusland, der vækker bekymring, navnlig nogle journalisters voldelige dødsfald, begrænsninger for ngo'er, situationen i det nordlige Kaukasus generelt og i Ingushetien i særdeleshed. Vi har også krævet udførlige undersøgelser af sager, som f.eks. Anna Politkovskayas død og det nylige drab efter politiets arrestation af Magomed Yevloyev. Den sidste runde af høringerne om menneskerettighederne finder som sagt sted i dag og vil bestemt være en lejlighed til at nævne disse bekymrende forhold.

Vi har også over for Rusland understreget, at landet fuldt ud skal samarbejde med Europarådet og ratificere protokol 14 om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og protokol 6 om dødsstraf.

Hvad angår optagelse i WTO: Vi, EU, er stærke tilhængere af optagelse i WTO, fordi det efter vores mening vil skabe et ens grundlag, som er nødvendigt for Det Europæiske Fællesskab, og vi mener, at det er i vores interesser, at en stor handelspartner som Rusland optages i et regelbaseret system. Men det er også vigtigt med henblik på videreudviklingen af vores bilaterale forbindelser. Det er derfor af største betydning, at vi

fortsat støtter dette spørgsmål. Vi skal fortsat engagere os åbent i den russiske side i denne vigtige proces, men det er klart, at vi skal finde løsninger i tide med dem og for dem.

Spørgsmålet om energisikkerhed og ren energi blev nævnt. Jeg vil sige, at vi også har en energidialog og en miljødialog. Spørgsmålene om energieffektivitet, ren energi osv. er allerede behandlet på forskellige G8-møder og på vores EU-topmøder, og de vil bestemt være et af de centrale temaer i optakten til København, hvor vi også har brug for Ruslands samarbejde. Kommissionen har støttet fælles gennemførelsesprojekter under Kyotoprotokollen og er parat til at gøre mere, fordi det efter vores mening er et vigtigt spørgsmål.

Hvad angår den europæiske sikkerhedsarkitektur, ville jeg blot præcisere, at præsident Medvedev allerede nævnte dette på topmødet mellem EU og Rusland i Khanty-Mansiysk i juni – ikke efter krisen i Georgien, men før. Jeg var der, og jeg er udmærket klar over det, så jeg ville blot nævne det som en uddybning. Dette er en gammel russisk idé, der er blevet bragt på banen igen, og det er interessant, at præsident Sarkozy har foreslået eventuelt at tale om den på et OSCE-topmøde i 2009. Så langt er vi ikke endnu, men det er yderst vigtigt, at spørgsmålet om et sikkerhedspartnerskab drøftes, men altid på baggrund af alle eksisterende sikkerhedsforhold. Det er også en klar linje, vi skal trække.

Endelig vil jeg sige, at det er af største betydning, at vi bringer de fastfrosne konflikter på banen – det er klart – og jeg vil i nær fremtid, dvs. udgangen af november/begyndelsen af december, foreslå en meddelelse om det østlige partnerskab. Vi har allerede drøftet den i Rådet, og den vil også have en meget stærk sikkerhedskomponent, men vi har også andre institutionelle mekanismer, f.eks. Minsk-Gruppen, som derfor ikke bør udelukkes.

Mine sidste ord vedrører klyngebomber, fordi de også blev nævnt. Vi beklager dybt, at begge parter har anvendt klyngebomber og derved lagt store hindringer i vejen for de internt fordrevne personers hjemvenden. Vi ønsker derfor at samarbejde med internationale organisationer med aktiviteter på dette område for at rydde de berørte områder, men også for at sikre, at disse klyngebomber ikke findes i fremtiden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alexandra Dobolyi (PSE), skriftlig. – (EN) De nylige begivenheder har skabt tvivl om karakteren af vores forbindelser på både kort og lang sigt. Vi skal gå videre og se fremad. Forhandlingerne mellem EU og Rusland om en ny strategisk partnerskabsaftale bør fortsættes. Det er i begge parter interesse, at vi indgår denne aftale. EU har alle interesser i at fremme et ægte "strategisk partnerskab" med Moskva. Vi skal være pragmatiske og realistiske og forfølge en resultatorienteret politik. EU skal finde den bedste fælles tilgang, så vi sammen med Rusland kan håndtere spørgsmål, som f.eks. de aktuelle globale økonomiske udfordringer, energi, den indbyrdes økonomiske afhængighed, ikkespredning, terrorisme og klimaændringer, fordi disse forhold grundlæggende er i begge parter interesse. Vi har ikke råd til at marginalisere Rusland. Vi skal engagere os i Rusland på en konstruktiv måde. Nu kræves der mere end nogensinde før dialog og langsigtet samarbejde. Isolation af Rusland hjælper ikke. Forbindelserne skal styrkes på mange områder af fælles interesse, navnlig håndteringen af den aktuelle finansielle krise og etablering af en ny global finansiell struktur, hvor samarbejde med Rusland samt Kina og Indien er absolut nødvendigt, og vi skal sikre stabilitet og sikkerhed i EU's og Ruslands fælles naboregioner.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Den vestlige verden har endnu engang bedraget sig selv i sin tiltro til Rusland. Efter Sovjetunionens splittelse troede man, at Rusland, som nu var fri af sine ideologiske lænker og havde forkastet kommunismen, samtidig ville frigøre sig fra totalitarisme, autoritarisme og forfølgelse af systemkritikere. Man troede som så ofte før, at Rusland ville komme endnu tættere på Europa og dets værdier. Rusland blev dog ikke en demokratisk markedsøkonomi, men en form for kapitalistisk udnyttelsesdiktatur, hvor civile rettigheder viger for loven om en større magt.

I forhandlinger kan det være svært at skelne naiv ønsketænkning fra beregnende pragmatisme. EU's medlemsstater har reageret på krigen i Georgien på mange forskellige måder. Nu må vi f.eks. spørge, om den selektive holdning til Rusland, der vægter økonomiske værdier, ikke kompromitterer vores fælles værdigrundlag. EU er baseret på fælles værdier og idéen om, at alle praktiske problemer skal løses gennem forhandling, ikke krig. Institutionen skal holdes i live, så de mindste medlemmer af EU og dem, der ønsker at blive optaget, også kan holdes i live. Der må ikke gives køb på disse fælles principper i medlemsstaternes bilaterale forbindelser med Rusland.

Andres Tarand (PSE), skriftlig. – (ET) Flere medlemmer af Parlamentet har anført, at grådighed er årsagen til den aktuelle finansielle krise. I sin artikel, som blev offentliggjort dette forår, beskriver hr. Schöpflin dette velkendte fænomen som en vigtig faktor i forbindelserne mellem EU og Rusland. Jeg vil sige, at jeg samtidig med offentliggørelsen af hans artikel nåede til samme konklusion efter overvejelse af de energirelaterede forbindelser mellem en række EU-medlemsstater i de senere år. I de seneste uger – efter det første chok over begivenhederne i august – ses det samme fænomen også i forbindelse med Georgien. Visse politikere kunne – for at lette deres kollektive samvittighed – overbevise hinanden og sig selv om, at hovedskurken i konflikten var Saakashvili. Måske Saakashvili også tilrettelagde deportationen af georgiere fra Moskva for to år siden og indsættelsen af Pskovs faldskærmstropper i område umiddelbart inden kampene? Vi bør efter min mening snarere se dette som resultatet af den farlige politik vedrørende genoprettelse af de russiske indflydelsessfærer, og vi bør reagere i overensstemmelse hermed.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig – (PL) Dette manifesterer sig i den økonomiske sektor i Ruslands behov for EU-investeringer og -teknologi. EU har brug for Ruslands råstoffer. I 2001 tegnede EU's medlemsstater sig for 79 % af de udenlandske investeringer i Rusland, som beløb sig til næsten 30 mia. USD. I maj 2004 var de 25 EU-medlemsstaters andel af den russiske udenrigshandel på 55 %.

Det er ikke i EU-medlemsstaternes interesse, at vores forbindelser med Rusland forværres. EU skal sprede sin forsyning af råolie og naturgas. Rusland er en seriøs partner for EU takket være landets politiske og økonomiske potentiale. Hvis EU ønskede at fremme idéer på den internationale arena, som adskiller sig fra USA's, kan Ruslands politiske støtte være nøglen til deres gennemførelse. Kyotoprotokollen trådte f.eks. i kraft efter Ruslands ratificering af dokumentet, hvorefter EU til gengæld accepterede Ruslands optagelse i WTO.

13. Demokrati, menneskerettigheder og den nye partnerskabs- og samarbejdsaftale mellem EU og Vietnam (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om:

- mundtlig forespørgsel af Marco Cappato for ALDE-Gruppen til Rådet om demokrati, menneskerettigheder og den nye partnerskabs- og samarbejdsaftale mellem EU og Vietnam (O-0095/2008 – B6-0473/2008) og
- mundtlig forespørgsel af Marco Pannella for ALDE-Gruppen til Kommissionen om demokrati, menneskerettigheder og den nye partnerskabs- og samarbejdsaftale mellem EU og Vietnam (O-0096/2008 – B6-0474/2008).

Marco Cappato, spørger. – (IT) Hr. formand, fru kommissær, ærede repræsentanter for Rådet, mine damer og herrer! Der forhandles i øjeblikket om en ny samarbejdsaftale med Vietnam, og det er efter min mening vigtigt, at Parlamentet informeres om indholdet af forhandlingerne, navnlig med hensyn til respekt for menneskerettigheder og demokrati.

Vi påstår ikke, at vi ved hjælp af samarbejdsaftaler med et knips med fingrene mirakuløst kan opnå respekt for demokrati og menneskerettigheder i Vietnam eller noget andet sted. Vores europæiske lovgivning kræver dog, at vi afviser at acceptere alvorlige, systematiske krænkelse af menneskerettighederne og demokratiet. Vi erkender, at vi ikke har enorme ressourcer, som vi kan bruge til at håndhæve denne respekt. Vi ved dog, at genforhandling af samarbejdsaftaler kan være en god anledning til at opnå i det mindste et vist fremskridt, hvad angår de alvorligste og mest systematiske krænkelse.

Jeg håber, at Parlamentet i den beslutning, der vedtages i morgen, til Kommissionen og Rådet kan formidle nogle væsentlige punkter, som også blev bragt på banen under den høring, der blev afholdt af Parlamentets Underudvalg om Menneskerettigheder med bl.a. Kok Ksor, Vo Van Ai og medlemmer af det ikkevoldelige radikale parti som deltagere.

For det første er der Degarminoriteten, som er de kristne i Vietnams centrale højland: De arresteres stadig i hundredvis, og internationale observatører, herunder FN-observatører, har stadig ikke fri adgang til det centrale højland i Vietnam. Nu hvor Vietnam er med i FN's Sikkerhedsråd, bør dette ikke længere finde sted. De hundredvis af politiske fanger, der i øjeblikket tilbageholdes, skal frigives omgående.

Det er et enormt problem med religionsfrihed, og Vietnam skal komme med en løsning på dette, inden der kan indgås en ny aftale, navnlig den manglende anerkendelse af den forenede buddhistiske kirke. Thich

Quang Do, kirkens leder, holdes i arrest, og ejendom, der tilhører katolikkerne, konfiskeres. Det er på tide, at Vietnam ophæver alle love, der forbyder systemkritiske og religiøse aktiviteter.

Vi har derfor en specifik anmodning til Kommissionen og formanden for Rådet: Kan vi sikre, at disse problemer, i det mindste disse alvorlige krænkelse af menneskerettighederne, løses, inden vi indgår en ny samarbejdsaftale?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet* – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Hr. Cappato! Det glæder mig at være tilbage her i dag.

Vi føler menneskerettighedssituationen i Vietnam meget nøje, og formandskabet har for nylig haft mulighed for igen at udtrykke dets bekymring efter dommene mod navnlig to journalister, der skriftligt havde rapporteret om korruption. Rådet og Kommissionen opretholder en regelmæssig dialog med Vietnam om menneskerettigheder i samtaler, der afholdes to gange om året. På det sidste møde, som blev afholdt i Hanoi den 10. juni 2008, havde vi lejlighed til at drøfte den generelle menneskerettighedssituation i Vietnam og i særdeleshed ytringsfriheden, situationen for minoriteter og anvendelsen af dødsstraf samt en række sager om enkeltpersoner.

Ud over denne dialog gennemføres der en række mere selektive foranstaltninger med hensyn til enkelte sager, hvor vi finder, at arrestationer eller domme underminerer respekten for de borgerlige friheder og internationale forpligtelser, herunder den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, som Vietnam har ratificeret.

I anledningen af den europæiske dag mod dødsstraf den 10. oktober forklarede vi endvidere igen vores meget klare holdning til dette spørgsmål over for de vietnamesiske myndigheder. De var tilsyneladende modtagelige over for vores budskab og nævnte den kommende reform af straffeloven, en reform, der forventes at reducere antallet af forbrydelser, der giver dødsstraf. Det er det mindste, de kan gøre.

Som De tydeligt kan se, er spørgsmålet om menneskerettigheder et vigtigt element i vores forbindelser med Vietnam. Det er et følsomt problem. Hr. Cappato nævnte de kristnes situation i det centrale Vietnam, et forhold, som vi er særlig opmærksomme på. Jeg er glad for, at det blev bragt på banen. Jeg vil påpege, at EU er den eneste magt, der fører en så global og målrettet politik på dette område, og det får til tider vores partner til at kritisere os. Jeg vil dog udtrykke det klart: Vi fører denne politik med beslutsomhed.

Jeg vil nu vende tilbage til den kommende partnerskabs- og samarbejdsaftale, som vi snart skal forhandle om. Ny drøftelse er undervejs i Hanoi, og de fortsætter indtil den 22. oktober. Ligesom enhver anden aftale, som EU indgår med et tredjeland, skal denne aftale indeholde en meget central bestemmelse om menneskerettigheder. Denne bestemmelse vil udgøre et grundlæggende element i den kommende aftale, som kan suspenderes eller endda ophæves, hvis en af parterne ikke overholder den – det vil jeg insistere på. I denne fase i forhandlingerne har Vietnam ikke sat spørgsmålstegn ved en sådan bestemmelse. Det er endnu engang det mindste, de kan gøre. Dette er et positivt tegn fra Vietnam og i praksis en forpligtelse fra deres side om at respektere menneskerettighederne. EU vil dermed få et effektivt retligt instrument til sin rådighed for at garantere respekten for menneskerettigheder, så snart aftalen er blevet ratificeret.

Vi er enige med hr. Marco Cappato i, at menneskerettighedssituationen i Vietnam skal forbedres. Vi mener, at de foranstaltninger, vi har gennemført i adskillige år nu, hjælper med at forbedre den. Vi mener desuden, at indgåelsen af en kommende partnerskabs- og samarbejdsaftale i dette tilfælde som i andre vil sætte os i stand til at bruge bestemmelsen om menneskerettigheder til at sikre den bedst mulige ramme for at tage fat om dette problem sammen med Vietnam. Parlamentet vil naturligvis blive informeret fuldt ud om forløbet af forhandlingerne, der – som jeg vil understrege – er undervejs.

Benita Ferrero-Waldner, *medlem af Kommissionen*. – (ES) Hr. formand! Undskyld, at jeg afbrød forhandlingen ved i et øjeblik at lytte til nogle af Deres medlemmer.

Formanden. – Fru kommissær! De kan ikke bebrejdes, hvis medlemmer kommer og forstyrrer Dem med irrelevante sager i klar mangel på solidaritet med det medlem, der er i gang med at tale. De tilgives, og det er medlemmerne, der skal huske, at de ikke må forstyrre formanden for Rådet eller den, der taler på Kommissionens vegne, når en af os taler. Fortsæt venligst.

Benita Ferrero-Waldner, *medlem af Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, ærede repræsentanter for Rådet, mine damer og herrer, hr. Marco Cappato! Kommissionen glæder sig i høj grad over den opmærksomhed, som Parlamentet udviser over for forhandlingen af en partnerskabs- og samarbejdsaftale med Vietnam samt menneskerettighedssituationen i det land.

Vores forhandling er særdeles aktuel, da drøftelser om denne aftale, som formanden for Rådet sagde, netop gennemføres i Hanoi i dag. Jeg kan oplyse Dem, at menneskerettighedssituationen er et absolut centralt spørgsmål i EU's forbindelser med Vietnam. Det er korrekt, at landet trods alt gør et vist fremskridt på området. Jeg tænker navnlig på den nylige indsats for at mindske anvendelsesområdet for dødsstraf, for f.eks. at etablere en lovgivningsramme for udøvelsen af religionsfrihed og for bedre at forvalte spørgsmålet om etniske minoriteter, der havde flygtet til Cambodja, og som nu vender tilbage til Vietnam.

Alligevel, og De har helt ret i denne henseende, er det klart, at vi i de senere måneder har set nogle foruroligende tendenser, navnlig hvad angår religionsfrihed og ytringsfrihed. Disse tendenser illustreres specifikt af chikanen mod det katolske samfund i Hanoi og af sidste uges idømmelse af straf til journalister for deres undersøgelse af korruption.

Som jeg sagde til den vietnamesiske vicepremierminister, hr. Khiêm, da han besøgte Bruxelles den 17. september, vil det være katastrofalt for Vietnams langsigtede stabilitet og internationale troværdighed, hvis de aktuelle økonomiske og sociale problemer i landet instinktivt får det til at vende tilbage til autoritarisme og repression.

Nu skal Vietnam mere end nogensinde før i stedet etablere systemer, der kan give fredeligt afløb for de spændinger og sociale frustrationer, der findes i landet. Dette er et budskab, som formand Barroso vil gentage i denne uge, når han mødes med premierminister Dung i forbindelse med ASEM-topmødet i Beijing. Dette vil også være EU's budskab på det næste møde i dialogen om menneskerettigheder mellem EU og Vietnam, som afholdes i Hanoi i december. Udkastet til en partnerskabs- og samarbejdsaftale, som EU har forelagt Vietnam, bekræfter og styrker den betydning, som vi tillægger menneskerettigheder i vores forbindelser med dette land.

Det nuværende aftaleudkast omfatter, som formanden for Rådet sagde, en central, suspensiv bestemmelse om menneskerettigheder, konsoliderer den regelmæssige dialog mellem EU og Vietnam om menneskerettigheder ved at tildele den en retlig status og giver Vietnam mulighed for selv at fastlægge en national handlingsplan for menneskerettigheder. Det omfatter en lang række detaljerede bestemmelser om overholdelse af arbejdsmarkedslovgivningen, god forvaltning og fremme af retsstatsprincippet. Det indeholder også en bestemmelse om Den Internationale Straffedomstol. Denne aftale er dermed et retligt instrument og en løftestang for politisk indsats, som vi efter min mening har brug for med henblik på at øge vores engagement på områderne for menneskerettigheder og demokratisering.

Charles Tannock, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg må – desværre – sige, at jeg stadig ikke er sikker på, at bestemmelsen om menneskerettigheder i samarbejdsaftalen mellem EU og Vietnam i realiteten er det papir værd, som den er skrevet på.

De noble intentioner i den afspejler forståeligt nok vores fælles europæiske værdier, men det er efter min mening ikke andet end spil for galleriet og en forståelig indrømmelse over for den magtfulde menneskerettighedslobby i EU. Kina er trods alt EU's andenstørste handelspartner i dag, og alligevel er det kommunistiske diktatur i Beijing ligeglad med vores bekymringer om menneskerettighederne. Jeg overvejer endda nogle gange, om det overhovedet kan betale sig at nævne problemet længere.

Den politiske undertrykkelse og krænkelserne af menneskerettigheder i Kina afleder ofte vores opmærksomhed fra det, der foregår i nabolandet Vietnam, hvor forholdene på alle måder er lige så brutale. Prodemoskriske systemkritikere og religiøse minoriteter fængsles, journalister intimideres til tavshed, og de friheder, vi tager for givet her i Europa, f.eks. et ucensureret internet, findes simpelthen ikke.

Derfor foreslog jeg sidste år sammen med hr. Marco Cappato m.fl., at Thich Quang Do skulle indstilles til Nobels fredspris. Denne tapre buddhistiske munk har i årevis lidt under krænkelser og været fængslet for sin kamp for religionsfrihed og menneskerettigheder.

Vietnam viser det dilemma, som EU står overfor. Hvor meget skal menneskerettigheder betyde i vores kommercielle forbindelser med tredjelande, når de formelt indgår i handelsaftaler og partnerskabsaftaler? Og kan stærkere økonomiske bånd alene være en positiv drivkraft for politiske rettigheder, menneskerettigheder og demokratiske reformer?

Det er vanskelige spørgsmål, som den nye kommissær for handel fra Storbritannien, Baroness Ashton, skal tage livtag med. Vores fælles værdier er efter min mening ikke til forhandling. Jeg opfordrer derfor Kommissionen og Rådet til enten at være ærlige og skrotte denne forstillelse ved at lade disse bestemmelser om menneskerettigheder og demokrati udgå eller reelt at holde tredjelande ansvarlige for deres uansvarlige

krænkelser af værdier, som er hellige for os. Jeg lykønsker navnlig hr. Marco Cappato med den fremragende indsats, han har ydet i denne henseende.

Barbara Weiler, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har i Europa dyb forståelse for, en ægte interesse i og stor hengivenhed for Vietnams befolkning. Min gruppe husker kun alt for godt de frygtelige lidelser og ødelæggelser, der blev forårsaget under krigen i og besættelserne af Vietnam – ikke kun af USA, men også af europæiske lande.

Vietnam er ved at udvikle sig til en særlig dynamisk og spændende region i det sydøstlige Asien. De 10 ASEAN-lande er ikke demokratier, som vi opfatter termen i Europa, men tingene er ved at ændre sig. Det nye ASEAN-charter viser specifikt, at krænkelser af menneskerettighederne ikke kan ignoreres, hr. Charles Tannock, og forhandlingerne om det viser, at krænkelserne af menneskerettigheder står højt på dagsordenen.

Det er nu et særlig godt tidspunkt, fordi forhandlingerne er blevet genåbnet. Samarbejdsaftalen fra 1995 genforhandles. Det er korrekt, at EU efter Kina er Vietnams andenstørste handelspartner, og det er netop grunden til, at vi kan opnå fremskridt. Partnerskabsaftaler er bestemt ikke formålsløse.

Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet opfordrer Kommissionen til at arbejde for at sikre, at pressefrihed, frihed for minoriteter og forkæmpere for demokrati, religionsfrihed og naturligvis frihed for FN-observatører til at operere i landet garanteres. Så kan vi udvikle et endnu tættere venskab med dette smukke land.

Athanasios Pafilis, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Vi er fuldstændig klar over, at imperialismen og dens repræsentanter, EU og USA og alle, der støtter dem, næppe vil glemme Vietnam, fordi det er et globalt symbol: Dets befolkning slog både den franske og amerikanske imperialisme og vandt sin uafhængighed.

De identiske beslutninger, der foreslås i dag, er uacceptable og opfordrer Vietnam til at imødekomme EU's forslag. Hvad De ikke har kunnet opnå med våben, forsøger De nu at opnå med økonomisk afpresning. Det er pointen i alle de bestemmelser, De har vedtaget om såkaldt respekt for menneskerettigheder og demokrati.

Da De har rejst spørgsmålet om menneskerettigheder, vil jeg bede Dem alle, herunder hr. Marco Cappato, svare os: Der er titusinder af mennesker i Vietnam, der lider under virkningerne af Agent Orange, et umenneskeligt kemisk og biologisk våben, som blev anvendt af USA. Der fødes tusinder af børn med mutationer, tusinder dør af kræft, og hele områder er lagt øde som følge af brugen af dette våben, som blev fremstillet af det velkendte selskab Monsanto.

Har disse mennesker, som stadig lider og dør, ingen menneskerettigheder, herunder den vigtigste menneskerettighed, retten til livet? Hvorfor støtter De så ikke den vietnamesiske regerings og ofrenes krav om erstatning og om, at der tages fat om konsekvenserne af denne forbudte biokemiske krig, når De nu angivelig støtter menneskerettighederne i forbindelse med returneringen af kirkelig ejendom, som tilhører folket?

Derfor er det hyklerisk at tale om menneskerettigheder. Kun befolkningen i Vietnam har ret til at løse deres problemer, ikke de mennesker, der, når alt kommer til alt, burde have undskyldt over for dem for at have myrdet en million mennesker i den krig, de slap løs mod dem. Det, der er behov for, er et afbalanceret, gensidigt og fordelagtigt økonomisk samarbejde uden politisk og økonomisk afpresning.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! På trods af de seneste løfter fra den vietnamesiske regering om, at de garanterer religionsfrihed, og trods den forrige talers ihærdige indsats for at hvidvaske regimet i Vietnam, er virkeligheden en helt anden, især for de isolerede kristne grupper. Der er sket omfattende konfiskering af kirkelig ejendom, og også ejendomme tilhørende ikkeregistrerede evangeliske hjemmekirker har været mål for statslig forfølgelse. For få måneder siden døde et ungt stammemedlem, der nægtede at give afkald på sin kristne tro, af kvæstelser, som han blev påført under officiel afhøring. Tusinder sidder i fængsel for deres tro, hvor dårlig behandling er udbredt. Jeg hylder deres mod, fordømmer deres forfølgere, men først og fremmest opfordrer jeg EU til ikke at vægte forbedring af forbindelserne med Vietnam og handelen højere end forsvaret for og kravet om grundlæggende menneskerettigheder til disse mennesker, der tror så meget. Vi må dog ikke af hensyn til handel eller kortsigtet gevinst nedtone Hanois uhyrlige handlinger på menneskerettighedsområdet.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Vietnam er et land, der i stigende grad åbner op for EU, men der er én alvorlig hindring, og det er menneskerettigheder og grundlæggende friheder. I den forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på navnlig religionsfrihed, ligesom det gudskelov gøres i denne beslutning. Kristne i Vietnam forfølges, og biskoppen af Augsburg, der især beskæftiger sig med forfulgte kristne, er her i dag for at drøfte dette emne med os. Buddhister og andre religiøse grupper hindres og forfølges også, når de dyrker deres religion.

Vi kan tydeligt sige, at vi har pligt til at arbejde for at sikre, at Vietnam bliver en lige partner, at det åbner op, og at det nærmer sig os. Det må dog ikke ske på bekostning af grundlæggende menneskerettigheder, men skal være baseret på et retfærdigt partnerskab baseret på grundlæggende menneskerettigheder.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Hr. formand! Vores beslutning i dag giver ikke kun udtryk for vores bekymringer over ytringsfrihed, undertrykkelse af systemkritikere og religiøs forskelsbehandling i Vietnam. Den opfordrer også EU til at gøre rede for, hvad der opnås gennem vores dialog om menneskerettigheder og fastlægge klare benchmarks for fremskridtet hen imod en partnerskabs- og samarbejdsaftale med Vietnam.

Vi må aldrig acceptere, at en journalist fængsles, fordi han afdækker beviser for underslæb for 750 000 USD i transportministeriet, som til dels er blevet brugt til væddemål om fodboldkampe i den engelske Premier League.

Vi må aldrig acceptere anvendelsen af dødsstraf for 29 forskellige lovovertrædelser – ikke én eneste overtrædelse for os. Henrettelser finder angiveligt sted kl. 4 om morgenen uden varsel, hvilket betyder, at fangerne aldrig sover før kl. 6 af frygt for, at deres tid er kommet.

Og vi må aldrig acceptere trusler og chikane mod den katolske kirke, som vi så det efter de fredelige masseprotester i Hanoi i sidste måned. Amnesty International registrerede, at en kvinde, som gik ud af kirken, hørte en bande, der råbte "Dræb ærkebiskoppen", og "Dræb præsterne".

Vietnam tiltrådte den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder i 1982. Der foreligger aktuelt bevis for klare overtrædelser af artikel 2 og 18. I juli overtog Vietnam desuden formandskabet for FN's Sikkerhedsråd. Vi opfordrer de europæiske forhandlere til tydeligt at markere over for den vietnamesiske regering, at enhver indsats for at opretholde international lovgivning i internationale institutioner skal følges op for respekt for den derhjemme.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Hr. formand! Fra listen over krænkelse af menneskerettighederne i Vietnam er det efter min mening nødvendigt at fremhæve den statslige vold mod katolikkerne. Regeringen i Hanoi kontrollerer ensidigt den katolske kirkes aktiver i strid med tidligere løfter. Katolikker, der modsætter sig konfiskationen af bygninger i Hanoi, som tilhører den apostolske nuntius, angribes af kampgrupper. Antallet af samvittighedsfanger stiger. For nylig blev der foretaget yderligere arrestationer inden for redemptoristernes kloster i Thai Ha. Ærkebiskoppen af Hanoi, Quang Kiêt, er under husarrest og overvågning og lever i frygt for sit liv. Selv om Vietnam allerede relativt set har åbnet op med hensyn til økonomiske og sociale forhold, er det blevet et land, hvor kristne i stigende grad forfølges. Den nye aftale mellem EU og Vietnam skal omhandle spørgsmålet om religionsfrihed i landet. Ellers bør vi ikke underskrive den.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige til hr. Athanasios Pafilis, at krigen i Vietnam i dag er den krig, som det vietnamesiske regime fører mod sit eget folk, det vietnamesiske folk, Khmer Krom-folket og Degardfolket.

Der indsættes en bestemmelse om menneskerettigheder i den nye aftale. Det er godt, men der er allerede en bestemmelse i den nuværende aftale, og det lykkes ikke for os, at sikre, at den overholdes. Så vores ønske, som efter min mening er meget vigtigt, er derfor, at vi opnår indrømmelse vedrørende grundlæggende aspekter, hvor menneskerettighederne systematisk krænkes, inden vi undertegner en aftale: adgang til Vietnams centrale højland, løsladelse af politiske fanger og anerkendelse af den buddhistiske kirke og den katolske kirkes ejendom. Hvis vi ikke opnår det, inden aftalen underskrives, vil det efterfølgende være umuligt at kræve respekt for europæisk og international lovgivning, når først aftalen er underskrevet.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. Marco Cappato! Vi må efter min mening ikke forveksle betydningen af, at have været offer for imperialismen, med den viden, vi i dag har om, hvad det betyder at respektere menneskerettigheder. Jeg vil f.eks. ikke sammenligne ofre for biokemiske våben med ofre for angreb på deres religionsfrihed. Alt dette udgør et samlet, absolut udeleligt hele.

For at svare hr. Charles Tannock, men til dels også hr. Marco Cappato, vil jeg sige, at vi ikke bør undervurdere værdien af den suspensive bestemmelse vedrørende menneskerettigheder. Vi skal blot tænke på problemerne med at indgå andre aftaler, der forhandles for næsten 20 år med andre grupper af stater – jeg tænker her på Golfstaterne. Vi skal også blot tænke på den rolle, som denne bestemmelse spiller i forbindelse med visse lande inden for rammerne af Cotonouaftalen. Det viser, at EU tages alvorligt i sin indsats for at fremme menneskerettigheder i disse aftaler.

Hvad angår de yderligere indrømmelser, som hr. Marco Cappato ønsker, er det netop Kommissionens forhandlinger, der skal gøre det muligt at registrere – og det har kommissæren understreget – om de vietnamesiske myndigheder gør fremskridt på dette område. Et sådant fremskridt vil blive vurderet i dets helhed. Endnu engang er det efter min mening gennem dialog, at vi vil kunne se, om der sker fremskridt i disse landes forbindelser med EU, og det er gennem sådanne aftaler, at EU bedst kan fremme de værdier, som De og vi, hr. Marco Cappato og andre i Parlamentet, sætter så stor pris på.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg mener, det er særdeles tydeligt, at vi alle ønsker at tage fat om menneskerettighedsspørgsmålet, når og hvor det er muligt. Som jeg sagde, gjorde jeg det for et par uger siden, og jeg gjorde det også, da jeg besøgte landet for to år siden. Jeg kan huske, at det dengang lykkedes mig at få frigivet enkelte fanger, så der er bestemt en mulighed. Vi udleverer også lister til dem og siger, her, her, her, noget skal gøres.

Dette var derfor en vigtig forhandling, fordi den har fornyet vores syn på de religiøse gruppers særlige problemer og i dette særlige tilfælde de kristne og katolske grupper problemer. Vi skal fokusere meget klart på disse spørgsmål, men samtidig vil jeg også sige, at vi ved, at Vietnam i øjeblikket befinder sig i en vanskelig økonomisk og social situation, som betyder, at der ikke vil komme investeringer fra udlandet, navnlig de europæiske lande, hvis Vietnam ikke passer på. Det er også et godt instrument, som vi har ud over ren dialog.

Vi vil f.eks. anmode om benådning fra de vietnamesiske myndigheders side af de to journalister, der for nylig blev fængslet og dømt i Hanoi for at have udnyttet deres ytringsfrihed. Det vil vi bestemt nævne igen.

Endelig vil jeg sige, at Vietnam næste gang underkastes en regelmæssig, universel gennemgang af landets menneskerettighedssituation i Genève, og at det vil være endnu en fremragende anledning til klart at markere spørgsmålene og se, hvad der er gjort indtil videre.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Jeg har modtaget fire beslutningsforslag⁽²⁾, der er fremsat i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 108, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag.

14. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0475/2008).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Jeg beklager, at vi er i tidsnød, men jeg agter at hæve mødet kl. 19.00 som planlagt. Både hr. Jean-Pierre Jouyet og fru Benita Ferrero-Waldner har været her hele eftermiddagen.

Spørgsmål nr. 1 af **Claude Moraes** (H-0703/08)

Om: Fremskridt vedrørende de blå kort

Hvilke fremskridt kan Rådet halvvejs henne i det franske formandskab konstatere vedrørende de blå kort og de dertil hørende prioriteringer af faglært migration og cirkulær migration?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til hr. Claude Moraes, at forslag til et direktiv om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandstatsborgere med henblik på højt kvalificeret

---

⁽²⁾ Se protokollen.

beskæftigelse – direktivet om det "blå kort" – blev forelagt Rådet af Kommissionen i oktober 2007, som han også er bekendt med.

Formålet med dette forslag er at få højt kvalificerede tredjelandstatsborgere til at bosætte sig i EU. For at gøre EU mere attraktivt fastlægger dette forslag fælles kriterier for deres indrejse, sikrer ligebehandling med EU-statsborgere på en række områder og giver indehavere af det blå EU-kort ret til at flytte inden for EU.

Som De ved, er dette forslag en af det franske formandskabs prioriteter inden for rammerne af pagten om indvandring og asyl. Den 25. september gav Rådet sin støtte til dette initiativ på grundlag af et kompromis foreslået af formandskabet. Dette kompromis fokuserede på den ene side på definitionen af højere faglige kvalifikationer og af kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution og på den anden side på forholdet med national lovgivning. Endelig fokuserede det på minimumslønniveauet, som er omfattet af en undtagelse i tilfælde af et særligt behov inden for et erhverv.

Rådet har anmodet De Faste Repræsentanternes Komité om at færdiggøre undersøgelsen af teksten med henblik på meget hurtigt at nå frem til et forslag. Den endelige vedtagelse vil kunne finde sted, når Deres udtalelse om dette forslag er blevet vedtaget. Jeg tror, dette vil være muligt i løbet af plenarmødet i november.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Hr. formand! Tak for det omfattende svar. Det blå kort vil være en stor gevinst, hvis det er omfattende, fair og afbalanceret. I den henseende vil jeg spørge Rådet, hvordan de vil undgå problemet med hjerneflugt eller håndplukning af de bedste arbejdstagere – ikke kun fra udviklingslandene, men også fra de nye økonomier? Vil der være en forbindelse mellem EU's regeringer, Kommissionen og regeringerne, navnlig arbejdsministerierne, i disse lande for at sikre, at vi ikke dræner disse nye økonomier og udviklingslandene for deres bedste arbejdstagere, mens vi får og konkurrerer om de bedste arbejdstagere? Vil vi overvåge dette problem og sikre valgfriheden, samtidig med at vi får det blå kort, fordi det kan være en særdeles positiv udvikling for dette sted?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne vende tilbage til et bestemt punkt. Vi har tidligere gentagne gange haft det problem, hvor vi på den ene side hævder, at vi fra europæisk side har brug for uddannede indvandrere, men at vi på den anden side stadig er meget restriktive.

Findes der en troværdig sammenligning mellem fordelene ved den amerikanske "green card-ordning" og tilsvarende systemer og det, som vi ønsker at opnå i Europa?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Jeg tror, at dette er netop, hvad vi forsøger at gøre: at forsone os med, at Europa altid har brug for indvandrere. Med hensyn til demografi og attraktivitet vil vi bestemt stå ringere sammenlignet med andre regioner i verden, og derfor skal vi opretholde en åben politik både inden for EU og over for lande i hastig udvikling. Inden for disse rammer skal vi både sikre, at vi har en retlig ramme, der understøtter økonomiske migranter, og at vi indgår afbalancerede aftaler med oprindelseslandene, som kombinerer vores optagelseskapacitet og forhindrer en hjerneflugt for dem.

Den kendsgerning, at der tages højde for det nye fænomen med økonomisk migration, og fastlæggelsen af en ramme for den er et af de mest innovative elementer i pagten om indvandring og asyl, som de 27 medlemsstater har godkendt. Som svar på det ærede medlems spørgsmål: Ja, vi vil forsøge at undersøge, hvad man gør i USA på en intelligent og effektiv måde.

Formanden. – Spørgsmål nr. 2 af **Liam Aylward** (H-0705/08)

Om: Virkningerne af en risikobaseret fremgangsmåde over for fødevarepriser og pesticidresistens

Forudsat at en risikobaseret fremgangsmåde nedskærer antallet af pesticider på markedet, hvad mener Rådet vil være det fremtidige resultat for pesticidresistens og den deraf følgende afgrødeproduktion i EU samt virkninger for fødevarepriser/-sikkerhed og indvirkningerne for udviklingslandene (visse eksperter mener, at EU vil indføre flere fødevarer fra udviklingslandene, hvilket vil føre til højere fødevarepriser i disse lande med deraf følgende indvirkning for folk, der lever på fattigdomsgrænsen)?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Hvad angår plantebeskyttelsesmidler, er der fremlagt en "pesticidpakke" i Rådet, som har til formål at revidere forordningerne om markedsføring af sådanne produkter og indføre et direktiv om deres bæredygtige anvendelse.

Målet er at sikre, at anvendelsen af pesticider er forenelig med miljøbeskyttelse og sundhedsbeskyttelse, og vi skal naturligvis overveje pakkens indvirkning på pesticidresistens. Det var på det grundlag, at Rådet vedtog en fælles holdning den 15. september.

I henhold til denne holdning kan aktive ingredienser, der bruges i pesticider, godkendes efter en vurdering af de farer og risici, de udgør for dyrs og menneskers sundhed og for miljøet.

Denne udfordring er vigtig. Her skal vi også beskytte vores borgere, fordi der er farlige stoffer, f.eks. kræftfremkaldende stoffer, mutagene stoffer og hormonforstyrrende stoffer, som derfor ikke må bruges. Rådet har også drøftet indvirkningen på landbrugsproduktionen, fordi Rådet ønsker at sikre, at den nye lovgivning ikke har negative følger for fødevarepriserne eller -tilgængeligheden i Europa eller i andre regioner i verden.

Tværtimod vil revisionen af lovgivningen om pesticider og plantesundhedsbeskyttelse styrke den frie omsætning af produkter med gensidig anerkendelse af produktgodkendelser inden for samme zone og mere rationelle procedurer for godkendelse af aktive ingredienser på europæisk plan – alt sammen noget, der vil medvirke til at modernisere det europæiske landbrug og forbedre beskyttelsen af vores forbrugere og borgere.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Hr. formand! Må jeg forsikre ministeren om, at vi alle ønsker at passe på borgernes sundhed og miljøet? Men er Rådet enig i opfordringen til, at Kommissionen gennemfører en konsekvensanalyse af indvirkningen af fødevareproduktionen og -forsyningen som følge af denne lovgivning i hver medlemsstat? Den kendsgerning, at Kommissionen endnu ikke har gjort dette, er fuldstændig uacceptabel.

Er Rådet enig i, at vi ikke kan forventes at træffe informerede valg og beslutninger uden helt opdaterede oplysninger?

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! I forlængelse af det sidste spørgsmål: Hvad er det, Rådet frygter ved en egentlig konsekvensanalyse, som kan oplyse os den reelle indvirkning af Deres forslag om fødevareproduktionen i Europa? Dette påvirker både producenter og forbrugere. Producenter og forbrugere har meget at miste, hvis pesticider, som i dag er vigtige for planteavl, fjernes uden tilgængelige erstatninger. Hvad skal kartoffelavlerne i det nordlige Europa f.eks. gøre i deres våde klima for at bekæmpe kartoffelsyge? Skal vi blot sige: "Det var ærgerligt"? Skal vi sige til forbrugerne: "Lad os importere fra lande uden pesticidregler"? Er tiden ikke inde til at genoverveje og gennemføre en egentlig konsekvensanalyse for disse forslag?

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Må jeg støtte de to forrige bemærkninger om en konsekvensanalyse? Jeg havde troet, at det ville være en fordel for både Kommissionen og Rådet, hvis De har dokumentation, der kan hjælpe Dem gennem en konsekvensanalyse. Jeg ved, at historien om den irske kartoffelsyge er blevet fortalt mange gange, men det er et meget væsentligt problem, som De efter min mening burde tage fat om – ikke kun fra producenterens synspunkt, men også fordi dette vil have indvirkninger på fødevarepriserne og -tilgængeligheden, og fordi vi vil komme til at importere produkter, der er produceret med kemikalier, som Europa forbyder.

Fortæl mig, at det giver mening, for jeg kan ikke se det.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Tak til hr. Aylward, hr. Allister og fru McGuinness for deres spørgsmål. For os er målet at nå til enighed om dette følsomme emne ved andenbehandlingen inden årets udgang med formel vedtagelse i Parlamentet under mødeperioden i december. Der er planlagt et trilogimøde mellem Kommissionen, Rådet og Parlamentet for at forene de mange forskellige synspunkter, der er givet udtryk for. Det virker helt logisk på mig, at konsekvensanalyser gennemføres inden for denne ramme for at fastlægge forordningernes indvirkning på både produktionsmetoder og forbrugerbeskyttelse. De vil uden tvivl give os en bedre idé om indvirkningen af disse direktiver.

Formanden. – Spørgsmål nr. 3 af **Seán Ó Neachtain** (H-0707/08)

Om: Adgang til finansiering under EU's rammeprogrammer for forskning og teknologisk udvikling

Hvilke initiativer tager Rådet for at sikre, at europæiske virksomheder får fuldt kendskab til, hvorledes de kan ansøge om finansiering under EU's rammeprogrammer for forskning og teknologisk udvikling, hvis budget vil komme til at ligge på over 55 mia. EUR til virksomheder i EU i perioden 2007-2013?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Som svar til hr. Ó Neachtain vil jeg gerne sige, at Rådet siden vedtagelsen af det første rammeprogram for forskning har indført en række foranstaltninger med henblik på at forbedre adgangen til information for virksomheder. Via disse foranstaltninger kan virksomhederne få udførligt kendskab til, hvordan de kan opnå finansiering under de europæiske rammeprogrammer for forskning og udvikling.

Der er f.eks. Cordiswebstedet, som er et elektronisk værktøj, der er oprettet for at fremme forslag til europæiske teknologiske forsknings- og udviklingsprojekter. Virksomheder kan få adgang til alle de nødvendige informationer om europæiske programmer og om de centrale nationale og regionale aktører i de forskellige medlemsstater. Webstedet har en praktisk vejledning til kilder til finansiering af forskning og innovation.

Der er også et netværk af nationale kontaktpunkter, som er etableret for at forbedre virksomheders adgang til information, og som støttes inden for rammerne af det syvende forsknings- og udviklingsprogram og rammeprogrammet for konkurrencedygtighed og innovation. Formålet med dette netværk er derfor at fremme information, som er så tilpasset og decentraliseret som muligt, ved at etablere kontakter mellem forskellige institutioner, herunder nationale ministerier, universiteter, forskningscentre og private konsulentfirmaer.

Endelig har vi offentliggjort retningslinjer for anvendelsen af midler under det syvende rammeprogram for forskning og for anvendelsen af strukturfondene, som kan bruges i forskningssektoren. Disse retningslinjer indeholder vigtig information til virksomheder, og vi ved, at disse mange informationskilder sætter vores virksomheder i stand til at konkurrere om de instrumenter, som EU har gennemført.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Tak for det omfattende svar. Jeg vil dog gerne høre, om Rådet kan fortælle, hvordan ansøgninger under udviklingsprogrammet kan behandles mere effektivt, og om det har planer om at sikre, at vi hurtigere modtager svar. Hvordan mener De, at dette bør gøres?

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Hr. formand! I både det syvende rammeprogram og rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation var et af vores mål at fremme deltagelsen af små og mellemstore virksomheder.

Der er nu gået to år siden vedtagelsen af disse programmer. Kan Rådet oplyse os om, hvorvidt deltagelsen af små og mellemstore virksomheder i medlemsstaterne stiger sammenlignet med f.eks. tidligere rammeprogrammer?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Kan Rådet bekræfte, at hele ansøgningsproceduren under det syvende rammeprogram er blevet gjort mere brugervenlig, at det faktisk er sket, og at den også er gennemskuelig, så virksomhederne generelt ved, hvordan de kan opnå finansiering, og hvordan de skal besvare indkaldelser i forbindelse med midler, der er tilgængelige under det syvende rammeprogram?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Jeg vil sige det helt klart til hr. Ó Neachtain: I betragtning af de punkter, der allerede er på dagsordenen for Rådets møde i december, tror jeg ikke, at dette spørgsmål vil blive rejst i Rådet på trods af den udfordring, det repræsenterer. Det skal rejses i Rådet for forskning og Rådet for konkurrenceevne. Min fornemmelse er, at der allerede er gjort meget for at forbedre informationssystemet.

Til fru Riera vil jeg sige, at jeg tror, der stadig er meget, som skal gøres. En politisk aftale om kommunikation vil blive vedtaget i morgen af Kommissionen, Rådet og Parlamentet med henblik på at sikre en bredere offentliggørelse af europæiske foranstaltninger.

Dette er et vigtigt skridt, men derudover er det vigtigt, og det har både fru Doyle og fru Riera ret i, at vi mangedobler de praktiske informationssteder. Parlamentet spiller efter min mening en meget vigtig tilsynsførende rolle i arbejdet med at sikre, at disse praktiske informationssteder videreudvikles med udgangspunkt i dem, de henvender sig til, og den procedure der skal benyttes.

Formanden. – Spørgsmål nr. 4 af **Brian Crowley** (H-0709/08)

Om: Nødhjælp efter naturkatastrofer

Hvilke forslag har Rådets formandskab fremsat med henblik på at udvide og forbedre gennemførelsen af nødhjælp i EU som følge af naturkatastrofer, oversvømmelser, brande osv.?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand, hr. Crowley! Europa er blevet ramt af flere og flere katastrofer og alvorlige kriser i de senere år. De skovbrande og oversvømmelser, der for nylig har ramt adskillige europæiske lande, har vist, at det er afgørende, at vi forbedre effektiviteten og kapaciteten af EU's nødberedskab. Dette skal også ske for at vise solidaritet med borgerne og beskytte dem. Vi har brug for solidaritet og enhed, og vi skal beskytte borgere i og uden for EU. Derfor omfattede formandskabets prioriteter en styrkelse af EU's nødberedskab under katastrofer og kriser.

Med udgangspunkt i de eksisterende fællesskabsressourcer, navnlig Fællesskabets ordning for civilbeskyttelse, skal vi fortsætte gennem forskellige faser af katastrofeberedskab. Vi har for det første brug for forebyggelse, forskning og information. Vi skal intensivere indsatsen for at indføre tidlige varslingsystemer. Dernæst skal vi forberede os på kriser. Det betyder, at vi skal styrke forvaltnings- og beredskabskapaciteterne og koordineringen mellem de agenturer, der er involveret på EU-niveau og internationalt niveau. Gennem intervention håber vi at øge kapaciteten til at levere europæisk humanitær bistand og civilbeskyttelse og derved forbedre Fællesskabets ordning for civilbeskyttelse omkring et mere operationelt centrum.

Der er derfor forskellige arbejdsgrupper, der undersøger disse områder inden for Rådet, og Rådet vil gennemgå dette arbejde inden årets udgang. Til de ærede medlemmers information afholder formandskabet en civilbeskyttelsesøvelse den 4. og 6. november, som omfatter alle generaldirektørerne for civilbeskyttelse i medlemsstaterne. Denne øvelse vil sætte os i stand til i praksis at se, hvad der skal forbedres inden for dette særdeles vigtige område.

Brian Crowley (UEN). – (EN) Hr. formand! Med hensyn til koordineringen af aktiviteter er dette tydeligvis det vigtigste aspekt, hvilket vi så under de skovbrande, som sidste år spredte sig fra Grækenland til Italien og til dele af Slovenien, og i forbindelse med oversvømmelsen af Donau på forskellige tidspunkter, som ramte både Østrig og andre lande.

Er der et forslag om at oprette en koordinationsenhed, som permanent vil arbejde fra et centralt punkt for at hjælpe med at koordinere disse grænseoverskridende naturkatastrofer, som har konsekvenser for hele EU?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Koordineringen af hjælpeforanstaltninger er ét aspekt. Et andet er, om de europæiske borgere kan se, at det er EU, som er involveret, ikke kun medlemsstaterne – altså at Europa faktisk gør noget for de enkelte borgere på lokalt plan.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand, hr. minister! Må jeg henlede Deres opmærksomhed på startbeløbet under EU's Solidaritetsfond. Så vidt jeg ved, er det fastsat til 3 mia. EUR. Det er fastsat på samme niveau for et stort land som for en lille region og en stor region. Det betyder, at man kan opleve en oversvømmelseskatastrofe, som vi oplevede i Nordirland denne sommer, som var meget omfattende i den specifikke region, men hvor der ikke var adgang til EU's Solidaritetsfond, fordi den lå under grænseværdien og ikke ramte en hel nation. Er det retfærdigt? Skal det ikke undersøges, og burde De ikke undersøge de fjolletheder, som især landbrugsproducenter må ty til for at forsøge at få adgang til disse midler?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Til hr. Crowley vil jeg først sige, at jeg er overbevist om, at det er formandskabets ambition at nå til et punkt, hvor vi har et koordinationscenter, der er så operationelt som muligt. Det er, hvad vi håber på. Problemet er, at vi skal ramme en balance her mellem dem, der ønsker øget koordination, som formandskabet gør, og de medlemsstater, der er knyttet til subsidiaritetsrollen – også inden for denne sektor. I sidste ende – for at sige det helt klart – vil formandskabet arbejde inden for rammerne af Rådet hen imod forbedret koordination og – som svar til hr. Rack – mere synlig koordination, fordi, som hr. Rack korrekt siger, vi skal sikre EU's synlighed.

Hvad angår Den Europæiske Unions Solidaritetsfond, vil jeg sige til hr. Allister, at jeg er bekendt med, at vi skal være opmærksomme på Nordirland i forbindelse med en række naturkatastrofer. Jeg har ingen information om forskelsbehandling af Nordirland, men jeg vil selvfølgelig sammen med Rådets tjenestegrene sikre, at Solidaritetsfonden bruges så hurtigt og retfærdigt som muligt, afhængigt af regionerne, på både europæisk plan og på nationalt plan.

Formanden. – Spørgsmål nr. 5 af **Eoin Ryan** (H-0711/08)

Om: Fødevarerforsyning i et ulige partnerskab

EU lover at fortsætte med at indføre initiativer for at sikre levering af fødevarer til udviklingslandene, men hvad gør Rådet ved udviklingslandenes påstande om, at EU udnytter det ulige partnerskab for det første gennem handelsaftaler, der med formuleringer fra FN's Økonomiske Kommission for Afrika "ikke er tilstrækkeligt inkluderende", "mangler gennemsigtighed" og lader EU drage fordel af de afrikanske landes manglende kapacitet til at håndtere juridiske problemer, og for det andet ved at sikre europæisk fødevarerforsyning på bekostning af bl.a. den vestafrikanske fiskerisektor?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet – (FR) Hr. formand! Som De ved, hr. Ryan, indførte Cotonouaftalen et nyt partnerskab mellem EU og de 78 AVS-lande den 23. juni 2000. Disse nye aftaler har til formål at

fremme en global tilgang til forbindelserne mellem EU og disse lande baseret på en kommerciel tilgang til varer og tjenesteydelser, ledsageforanstaltninger og foranstaltninger til fremme af regional integration samt et krav om, at disse kommercielle foranstaltninger skal overholde WTO's regler. En række midlertidige aftaler blev oprettet ved udgangen af 2007, der – som Rådet understregede i sine konklusioner fra maj 2008 – omhandlede risikoen for forstyrrelse af samhandelen, hvilket var en alvorlig bekymring.

Det er fuldstændig klart, at processen for forhandling af fuldstændige regionale økonomiske partnerskabsaftaler er en af Rådets hovedprioriteter. Rådet har endvidere vedtaget en ny række konklusioner om økonomiske partnerskabsaftaler – den fjerde siden 2006 – som gentager, at formålet med disse WTO-kompatible aftaler er at støtte udvikling. Der er stadig enighed i Rådet om dette vigtige spørgsmål, og der er en fælles hensigt om at opnå fuldstændige regionale partnerskabsaftaler, som kan sikre bæredygtig økonomisk udvikling i AVS-landene.

Fødevarerforsyningsikkerhed er i henhold til information fra det udvalg, der er ansvarligt for forhandlingerne, kernen i de fælles drøftelser. Der er gjort stabilt fremskridt på regionalt plan, og det er stadig vores mål at indgå fuldstændige regionale aftaler så hurtigt som muligt.

Hvad angår partnerskabsaftaler i fiskerisektoren, vil jeg minde Parlamentet om, at Fællesskabet i overensstemmelse med Rådets konklusioner fra juni 2004 har indført en ny type bilateral aftale. Jeg ønsker først og fremmest, at fiskerimuligheder tildeles Fællesskabets fartøjer – og det håber vi – på grundlag af gennemsigtige videnskabelige udtalelser, og dernæst at en del af det finansielle bidrag, som Fællesskabet fastlagde i de såkaldte sektorspecifikke referenceaftaler vil blive anvendt til at udvikle fiskerisektoren i partnerkyststaterne, så der sikres ansvarligt og bæredygtigt fiskeri.

Endelig skal vi huske, at vi har brug for foreløbige aftaler, men vi skal så hurtigt som muligt bevæge os videre til fuldstændige økonomiske partnerskabsaftaler, som er det, alle medlemmerne af Rådet arbejder på.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Hvilke gennemsigtighedsforanstaltninger kan Rådet iværksættes for at sikre maksimal effektivitet ikke kun for handelsaftaler, men også for bistand til og for udviklingslandene?

I betragtning af, at De hører én ting fra Kommissionen om de økonomiske partnerskabsaftaler og derefter omfattende kritik fra ngo'erne af aftalerne, så må det være meget vanskeligt at finde ud af, hvem der har ret, og hvem der egentlig har fordele af dem. Men er bestemt konsekvent kritik og manglende gennemsigtighed i forbindelse med disse økonomiske partnerskabsaftaler. Jeg vil bede Dem kommentere dette.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Hvad angår den vestafrikanske fiskerisektor, kan jeg oplyse formandskabet, at disse fiskeriaftaler, om end de er bilaterale, kræver langt mere overvågning og revision af EU og Kommissionen, hvis det skal sikres, at alvorlig fattigdom og gæld i disse tredjelande ikke medfører et ikkebæredygtigt og uimodståeligt pres til at underskrive disse lukrative aftaler, som ofte generelt resulterer i alvorlig ikkebæredygtig og uansvarlig udnyttelse af ressourcerne? Det er efter min mening i høj grad tvivlsomt, hvad Europa gør her. Vil formandskabet kommentere dette?

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage fru Doyle's spørgsmål, men jeg vil formulere det lidt anderledes.

Administrationen af fiskeriet i Vestsahara blev overdraget til Marokko for omkring 20 år siden. Der har ikke været noget pres her. EU's fiskeri i dette område har været minimalt, men der har været problemer med dårlig forvaltning af fiskeriet.

Mit spørgsmål er følgende: Hvilke foranstaltninger kan vi træffe for at hjælpe de lande, der står for fiskeriet med at sikre en effektiv overvågning? Det er ikke nok blot at underskrive fiskeriaftaler. Hvis der ikke sker en effektiv overvågning af fiskeriet, vil der altid være problemer.

Kan EU gøre noget for at hjælpe disse lande med en effektiv overvågning af deres fiskeri og undgå at udtømme deres ressourcer, hvilket sker i øjeblikket?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Jeg mener, at disse aftaler bør være særdeles gennemsigtige. Jeg har personligt ingen bemærkninger til manglende gennemsigtighed. Vi skal huske på, at vi befinder os i en overgangsfase med disse interimsaftaler. De er ikke fuldt tilfredsstillende, men vi kan ikke gøre andet i lyset af WTO-reglerne.

For det andet har det ærede medlem ret: De lande, der har indgået dem, er kritiske over for sådanne aftaler. Der fremføres altid kritik af udviklingsbistandens effektivitet. Vi samarbejder med Kommissionen om at sikre, at disse bistandsmekanismer og disse støttemekanismer er mere gennemsigtige, det er klart.

For det tredje ønsker vi at bevæge os i retning af globale aftaler, der omfatter alle interessenter og repræsentanter for civilsamfundet i partnerlandene.

Med hensyn til fiskeriet langs Vestafrikas kyst mener jeg for det fjerde, at fru Doyle har ret. Vi skal naturligvis sikre os, at der altid vil foregå en bæredygtig udvikling, og at man uanset hvad ikke må udøve uforholdsmæssigt pres gennem bilaterale aftaler. Som det ærede medlem påpegede, skal vi opretholde effektive foranstaltninger for at kontrollere fiskeriressourcerne. Det er ikke let. Vi skal naturligvis tage hensyn til den økonomiske udvikling og hjælpe disse lande med at blive bedre integreret i de internationale handelszoner.

Formanden. – Spørgsmål nr. 6 er blevet erklæret uantageligt, da emnet var genstand for et spørgsmål, der blev besvaret under september II-mødeperioden.

Spørgsmål nr. 7 af **Manuel Medina Ortega** (H-0719/08)

Om: Luftfartssikkerhed

Der har i løbet af de seneste måneder været et stigende antal flyulykker i forskellige dele af verden. Anser Rådet på denne baggrund de eksisterende internationale standarder og fremgangsmåder vedrørende luftfartssikkerhed for at være fyldestgørende, eller er der behov for at tage nye initiativer for at garantere borgernes sikkerhed i forbindelse med transporten mellem de europæiske lande i EU's luftrum?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Som svar til hr. Medina Ortega kan jeg sige, at flyvning stadig er en af de sikreste transportformer, men det er korrekt – og jeg forstår folks følelser – at nogle ulykker, navnlig den, der fandt sted i Spanien i sommer, minder os om de fantastisk tragiske konsekvenser af sådanne ulykker.

Forbedring af sikkerheden for flypassagerer er fortsat en af Rådets hovedprioriteringer. Jeg vil gerne erindre Parlamentet om, at der foreligger en forordning, som Parlamentet og Rådet har vedtaget, hvorved der indføres en sort liste over risikoflyselskaber. Denne forordning giver mulighed for at hindre luftfartøjer, der anses for usikre, i at benytte Fællesskabets luftrum, og den udgør et effektivt middel til at forbedre anvendelsen af internationale sikkerhedsstandarder i lande, hvor Kommissionen ikke mener, at minimumssikkerhedsbestemmelserne respekteres. Denne liste ajourføres regelmæssigt.

Inden for denne grundlæggende sektor for luftfartssikkerhed er et andet vigtigt element oprettelsen af Det Europæiske Agentur for Luftfartssikkerhed, der har til opgave at fremme det højst mulige sikkerheds- og miljøbeskyttelsesniveau inden for den civile luftfart. Fællesskabets institutioner har også beskæftiget sig med tilfælde, hvor luftfartøjer anvendes inden for Fællesskabet af operatører fra tredjelande, dvs. operatører uden for Fællesskabet, og der er fastsat fællesskabsregler for udstedelse af licenser til besætninger, til drift og til sikkerhedsstandarder.

Det er klart, som det ærede medlem med rette giver udtryk for, at disse regler skal suppleres og styrkes, og jeg håber, at Kommissionen vil fremsætte nogle forslag så hurtigt som mulig. Disse forslag vil blive behandlet af Rådet og Parlamentet inden for rammerne af den reguleringsprocedure, som De er fortrolige med.

Vi skal også samarbejde med International Civil Aviation Organization, der naturligvis er en central partner inden for denne sektor, og det franske formandskab er fast besluttet på at arbejde videre med lufttransportssikkerhed. Det er allerede gået i gang med at behandle Kommissionens nye forslag, der blev vedtaget i juni, om udformning af nye sikkerhedsregler i EU for lufthavne, flytrafikkontrol og tjenesteydelser til luftfarten.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Hr. formand! Mange tak for Deres udførlige svar, hr. rådsformand. Det var meget omfattende.

Mit tillægsspørgsmål er ganske enkelt, at nogen har været inde på, at det stigende antal ulykker hænger sammen med flyselskabernes bestræbelser på at konkurrere indbyrdes om at tilbyde billigere flyrejser. Forbrugerne er meget glade for at betale mindre for at flyve, men jeg ved ikke, om Kommissionen har nogle undersøgelser, hvori man fastslår en sammenhæng mellem lavprisflyrejser og det stigende antal flyulykker.

Robert Evans (PSE). – (EN) Hr. formand! Mit indlæg drejer sig om hele spørgsmålet om flysikkerhed. Der er blevet indberettet en række hændelser, hvor passagerer, undertiden britiske, undertiden fra andre lande, har indtaget for meget alkohol under flyvningen og udgjort en fare for andre passagerer og for hele flyet.

Mener De, at der er belæg for at nægte passagerer adgang til flyet, hvis de medbringer alkohol?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Jeg mener, at Kommissionen bør undersøge alle kilder til fare inden for rammerne af sit forslag. Hvis det viser sig – for at svare på det sidste spørgsmål fra hr. Evans – at dette er en kilde, hvilket udmærket kan være tilfældet, er jeg enig. Vi skal også se på passagerernes adfærd inden for disse rammer, hvilket giver mig mulighed for at svare hr. Ortega, for det er ikke på lavprislejvninger, at denne type hændelser forekommer, fordi salget uden tvivl er mere begrænset.

Men som svar til hr. Ortega vil jeg sige, at jeg ikke kender til nogen direkte sammenhæng mellem lavprislejvninger og antallet af ulykker. Det er korrekt, at der findes en sammenhæng mellem selskaber, der søger at nedbringe udgifterne, navnlig til vedligeholdelse, sikkerhed og fartøjets levetid og antallet af ulykker. Det er her, vi skal kæmpe, og her, at vi gennem de eksisterende udvalg og vigtigere endnu CESAR-projektet skal sørge for, at der er bedre kontrol med disse selskabers aktiviteter, navnlig vedligeholdelsen, der, som undersøgelsen vil vise, i visse tilfælde er årsagen til disse katastrofer, som De desværre var ofre for. Jeg mener, at vi virkelig skal være særligt opmærksomme på dette fænomen.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Tak, hr. formand! Selv om jeg afbryder. Det eneste, vi vil, er at få nogle forsikringer – det er lidt ved siden af emnet, idet jeg udnytter formandens velvilje. Vil De ikke nok gøre noget ved rejsemulighederne til Strasbourg, så vi kan flyve til Strasbourgs lufthavn og komme hertil? Strasbourg er en smuk by, men vi kan ikke komme hertil, og derfor klager vi alle over møderne her.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Jeg vil med glæde svare fru Doyle, som jeg er meget glad for, og som jeg sætter meget stor pris på. Jeg vil gerne påpege, at vi arbejder seriøst på at forbedre transportmulighederne til Strasbourg, og at vi jo yder tilskud til fem flyselskaber. Den franske regering, for nu at skifte kasket et øjeblik, bruger mere end 22 mio. EUR på at sikre, at disse selskaber flyver til Strasbourg. Vi har også forsøgt at forbedre togforbindelserne mellem Bruxelles og Strasbourg med omkørslen via Roissy og en forbindelse mellem Thalys og TGV'en. Vi skal helt klart gøre mere. Vi skal prøve at fortsætte. I øjeblikket diskuterer vi, hvordan vi kan blive ved med at forbedre betjeningen af det, som De betegnede – og jeg deler Deres opfattelse her – som en smuk by.

Formanden. – Spørgsmål nr. 8 af **Robert Evans** (H-0721/08)

Om: Elektroniske pas

Når der ikke foretages en visuel kontrol af en ansvarlig kontrollør, hvilke garantier kan Rådet da give for, at brugen af elektroniske pas i visse lufthavne ikke vil forringe sikkerheden eller øge muligheden for, at en person udgiver sig for at være en anden?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Som svar til hr. Evans lægger Rådet rent faktisk stor vægt på at styrke kontrollen med EU's ydre grænser, noget, der igen blev fremhævet her til formiddag.

Vi ønsker ikke at bygge et Fort Europa, men vi skal huske på, at Schengenområdet er blevet udvidet, og at Schengen skal fungere helt effektivt, og at vi har et fælles ansvar for at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og sikre, at man afskrækkes fra at begå ulovligheder.

Rådet har derfor sørget for, at vi gør bedre brug af ny teknologi til forvaltningen af vores ydre grænser. Kommissionen har udsendt en særdeles velkommen meddelelse med titlen "Forberedelse af de kommende faser af grænseforvaltningen i EU", som efter vores mening er et fremragende forslag.

Det er også vigtigt, at lempelsen af kontrollen ved grænseposterne, her kan jeg berolige hr. Evans, ikke rejser tvivl om Schengenrådets integritet og sikkerhed. Automatisk kontrol af de rejsendes identitet må ikke føre til en svækkelse af sikkerheden ved grænserne.

Som De ved, indeholder forordning 2252/04 visse garantier. I dette dokument indføres der præcise standarder for biometriske identifikatorer, der skal integreres i pas og rejsedokumenter, der udstedes af medlemsstaterne. Disse bestemmelser giver mulighed for at gøre passene mere sikre og for at kæmpe effektivt mod dokumentforfalskning ved at oprette en mere troværdig kobling mellem dokumentet og dets ejer. Garantierne i denne forordning skal styrkes, og vi skal videreføre dette initiativ – det er hele tanken bag pagten om indvandring og asyl, som præsident Sarkozy kom med en grundig beskrivelse af på formiddagens møde.

Det, der tæller, er, at vi har den juridiske ramme på plads til at handle. Noget andet, der tæller, hr. Evans, er, at vi nu samtidig takket være pagten har en fælles politisk vilje til at garantere den sikkerhed, der er vigtig inden for et udvidet område med frihed.

Robert Evans (PSE). – (EN) Hr. formand! I lighed med ministeren nærer jeg ikke noget ønske om at gøre Europa til et fort, og jeg ønsker fornuftige sikkerhedskontroller og brug af ny teknologi. Men jeg har været vidne til brugen af disse pas, og jeg vil gerne høre, om han kan fortælle mig, hvor jeg tager fejl, for det, der sker, er, at en person med et elektronisk pas går hen til en maskine, anbringer sit pas på læseren og går derefter igennem, hvis passet er i orden. Jeg kan ikke se, hvordan dette er andet end at kontrollere, hvorvidt den pågældende er i besiddelse af et gyldigt pas.

Der sker ikke nogen kontrol af, hvorvidt den pågældende har et pas, der er udstedt i den pågældendes navn. Som jeg forstår det, er der intet til hinder for, at jeg bruger Deres pas, hr. minister – hvis De altså vil låne mig det – til at gå igennem en kontrol, for der er ingen, der kigger på, om billedet og personen er den samme, eller jeg kunne bruge en fornem person som hr. McMillan-Scotts pas.

Kan De forsikre mig om, at der rent faktisk foretages en kontrol af ejerskabet og personens faktiske identitet.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Det er et let spørgsmål, som jeg er Dem taknemmelig for, hr. Evans. Nej, jeg mener virkelig, at hvis der findes et hul i identitetskontroller, og det er noget, jeg skal have tjekket, skal vi virkelig sørge for, at vi har bevis for identiteten. Det er indlysende for mig. Vi kan ikke acceptere, at man bytter pas.

Derfor vil jeg huske på Deres bemærkninger. Vi vil tjekke det, De har sagt, og De kan være forvisset om, at vi inden for de foranstaltninger, som Rådet kan anvende, og arbejdet med gennemførelsen af pagten om immigration og asyl endnu en gang vil kigge på, om det er tilrådeligt at styrke dette punkt inden for rammerne af Schengenområdet.

Formanden. – Spørgsmål nr. 9 af **Marian Harkin** (H-0723/08)

Om: Frivilligt arbejde

Vil det franske rådsformandskab støtte en opfordring til Eurostat til om henstille til medlemsstaterne, at de gennemfører FN's håndbog om organisationer med almenyttigt formål i de nationale statistiske systemer i betragtning af, at dette er et af de områder af det statistiske system, der direkte berører borgerne i Europa, idet det værdsætter borgernes frivillige aktiviteter ved for første gang at gøre disse synlige i det statistiske system?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Som svar til fru Harkin kan jeg sige, at Kommissionen jo gennemførte diskussioner inden for Udvalget for Penge-, Kreditmarkeds- og Betalingsbalancestatistik. Jeg går ud fra, at det er Eurostat. Efter disse diskussioner fandt udvalget, at der skulle gennemføres yderligere forskning på akademisk niveau for at få defineret harmoniserede identifikationskriterier for ikkeudbyttegivende institutioner, således at der kan foretages pålidelige sammenligninger i tid og rum mellem disse institutioner. Derfor er spørgsmålet om statistik vigtigt, fordi det er korrekt, at strukturerne inden for den frivillige sektor er meget varierede, og vi skal opnå en bedre forståelse af disse strukturer. Men det vigtige er, og det vil jeg gerne forsikre det ærede medlem om, at vi i Rådet lægger fantastisk stor vægt på udviklingen inden for den frivillige sektor. Det er et anliggende for borgerne at gøre den europæiske ambition til deres egen, navnlig for unge mennesker. For nylig har vi i de seneste undersøgelser set, at de ikke er født som de største EU-elskere til trods for de muligheder, de har fået.

I november skal der inden for Rådets program "Uddannelse, Ungdom og Kultur" vedtages en henstilling om mobilitet for de unge frivillige i Europa for at tilskynde til frivilligt arbejde på europæisk plan og dermed levere et klarere billede af Europa, navnlig for vores unge medborgere.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke formandskabet for dets svar og rose det franske formandskab for dets initiativ vedrørende mobilitet. Men Deres svar er et citat fra Kommissionen, som ikke er andet end et vildspor, fordi der står, at hovedvægten blev lagt på forskelligheden med hensyn til juridisk status og manglen på harmoniserede kriterier til identifikation af ikkeudbyttegivende aktiviteter i de forskellige lande. Hr. minister, De er udmærket klar over, at 32 lande allerede udarbejder disse statistikker over ikkeudbyttegivende organisationer, herunder, glæder det mig at kunne sige, Frankrig og Den Tjekkiske Republik, der overtager rådsformandskabet fra januar. Så jeg mener, at Kommissionen som sagt vildleder og er fodslæbende her, og eftersom Frankrig udarbejder disse regnskaber, ville det glæde mig, hvis De i det mindste vil anbefale Eurostat, at de anbefaler alle EU-landene at udarbejde disse regnskaber.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Mere end 100 mio. europæere i forskellige aldre og af forskellige religiøse overbevisninger og nationaliteter udfører frivilligt arbejde, og den sociale kapital, som det aktive frivillige arbejde udgør, spiller en vigtig rolle i det lokale demokrati gennem et partnerskab i flere lag. Derfor støtter jeg planen om at erklære 2011 for det europæiske år for frivilligt arbejde. Mener Rådet ikke, at vi kan og bør gøre langt mere på dette område frem til 2011, end vi har gjort hidtil?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Mit spørgsmål drejer sig om, hvordan disse statistikker sammensættes. Igen og igen ser vi, at statistikker i Europa omfatter de forskellige lande som Tyskland, Spanien, Polen osv., men sjældent dækker Europa som helhed, Europa med 27 lande. Og alligevel sammenligner man så disse statistikker med USA, Indien eller Kina. Vi bør bestræbe os på at sikre, at EU-27 er synlige i disse statistikker, netop fordi frivilligt arbejde er særlig vigtigt for os.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Efter min mening er det virkelig vigtigt, og jeg vil først svare fru Pleštinská og derefter vende tilbage til fru Harkin og hr. Rübig, at sørge for, at den frivillige sektor har et symbol, og at 2011 gøres til den frivillige sektors år. Derfor ønsker det franske formandskab at forberede dette og virkelig tilskynde til ungdomsmobilitet og sørge for, at der gøres fremskridt med udviklingen af frivillige tjenester over hele Europa.

Som svar på spørgsmålet om statistik vil jeg gerne vende tilbage til en samtale med fru Doyle. Som hr. Rübig sagde, er jeg virkelig tilhænger af, at vi sikrer et bedre kendskab til, hvad Europa gør for samfundet og for velgørenhed og ligeledes mere gennemsigtighed. Men vi kan også nemt forstå, at dette er en videreførelse af den europæiske humanistiske tradition i forhold til andre regioner i verden, navnlig USA, men også andre steder, og her tænker jeg på, hvad man har i Asien.

Men, og jeg er ikke specialist i dette spørgsmål, vi skal også sikre, at der er en god balance mellem statistiske krav og større enkelhed og forsøge at forenkle og lette byrderne på strukturer, der undertiden har få ressourcer. Personligt går jeg ind for et godt statistisk videngrundlag, at vi skal gå i den retning, som De anbefaler. Jeg er modstander af ensartethed på dette område: Jeg mener, at det ligeledes er vigtigt at opretholde en vis forskellighed, og jeg kan ikke se, at dette på nogen måde skulle hindre anvendelsen af denne fornuftige statistiske metode. På den anden side lægger jeg vægt på at sikre, at de nødvendige krav, og jeg kan udmærket forstå deres nytteværdi, er hensigtsmæssige ud fra det, vi forsøger at opnå, at forenkle byrderne, navnlig for de strukturer, hvor der mangler mest rent administrativt.

Formanden. – Spørgsmål 10 og 11 er blevet slået sammen, fordi de minder meget om hinanden, men begge spørgerne får mulighed for at stille supplerende spørgsmål til ministeren.

Spørgsmål nr. 10 af **Avril Doyle** (H-0725/08)

Om: EU's politik vedrørende genmodificerede produkter

Er formandskabet og Rådet enige i, at EU's nuværende nultolerance politik, som forbyder import af ikke-EU-godkendte produkter, der indeholder en tilfældigt forekommende eller lav mængde GMO'er, forårsager et ret stort forsyningsproblem for EU's landbrugsbedrifter, der er afhængige af korn- og foderstofimport?

Disse produkter indeholder ofte tidligere EU-godkendte genmodificerede sorter, men hvis det mindste spor af ikke-godkendte GM produkter konstateres, bliver de forbudt og destrueret. Denne procedure mangler videnskabelig strength og integritet.

En rapport for nylig fra Det Fælles Forskningscenter i Kommissionen har konkluderet, at "der ikke er påvist nogen sundhedsindvirkninger af genetisk modificerede levnedsmidler, som omfattes af reglerne".

På grundlag af konklusionerne i Det Fælles Forskningscenters rapport og den uacceptable lange varighed af vurderingsproceduren vedrørende genmodificerede sorter, hvilke foranstaltninger vil formandskabet da træffe for at sikre hurtige sikkerhedsevalueringer af genmodificerede produkter i Den Europæiske Union?

Spørgsmål nr. 11 af **Mairead McGuinness** (H-0730/08)

Om: Drøftelser om de strategiske aspekter af gmo'er

For nylig blev medlemsstaterne opfordret af Kommissionens formand til at udpege højtstående embedsmænd til at deltage i drøftelser om de strategiske aspekter af gmo'er. Blandt de spørgsmål, der blev drøftet i gruppen, var godkendelsesprocedurerne funktionsmåde, indvirkningen af asynkrone godkendelser af gmo'er og den

offentlige debat om gmo'er. Gruppen på højt plan afholdt sit første møde den 17. juli. Der er planlagt endnu et møde i denne måned.

Kan Rådet oplyse, hvilke fremskridt der er gjort i drøftelserne, og hvornår gruppen på højt plan forventer at kunne aflægge beretning?

Kan Rådet oplyse om, hvorledes gruppens mål og anbefalinger kan afvige fra den af Rådet (miljø) nedsatte gmo-arbejdsgruppes?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Her griber jeg med glæde muligheden for at give samme svar til fru Doyle og fru McGuinness. Det franske formandskab besluttede at videreføre den komplicerede og politisk meget følsomme debat om gmo'er – diskussioner, der blev indledt af det foregående formandskab med henblik på at nå frem til en konklusion om dette emne inden årets udgang.

Fru Doyle, fru McGuinness, i går havde Rådet (miljø) en drøftelse om gmo'er efter et uformelt møde for miljøministrene i juli måned i Celle Saint-Cloud. Disse diskussioner vil blive videreført med henblik på at nå frem til operationelle konklusioner til Rådets møde i december ved slutningen af det franske formandskab.

Hvilken retning går diskussionerne i på nuværende tidspunkt? Man ønsker for det første at styrke mulighederne for miljøinspektioner og -vurderinger ved at harmonisere dem på europæisk plan, og i denne forbindelse vil jeg naturligvis melde tilbage med resultaterne af disse overvejelser til december.

Inden for rammerne af disse overvejelser skal vi også tage højde for de socioøkonomiske kriterier for forvaltning af gmo-relaterede risici og se på, hvordan vi kan forbedre anvendelsen af videnskabelig ekspertise, udforme harmoniserede mærkningstærskler og endelig tage hensyn til skrøbeligheden af visse følsomme eller fredede områder.

Derfor har hr. Barroso, som De ved, nedsat en gruppe på højt plan, der skal beskæftige sig med dette spørgsmål, og jeg mener, at De bør spørge Kommissionen, hvor langt man er nået med arbejdet i denne gruppe. Der er endnu ikke aflagt rapport. Gruppen undersøger de lovgivningsmæssige rammer, de relaterede spørgsmål mellem handel og miljø og de stigende priser på landbrugsprodukter og deres indvirkning på gmo-spørgsmålet.

Det vigtige er det, der er blevet forelagt for Rådet, og behovet for at sikre, at der hurtigt vedtages nye retningslinjer for miljøvurderinger for at tage højde for gmo'ernes miljørisiko på længere sigt. Det vil jeg gerne påpege.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker formandskabet for svaret, men uanset den ventede rapport fra gruppen på højt niveau, hvis Verdenshandelsorganisationen betyder noget, bør den så ikke som minimum omfatte en ensartet proces for sikkerhedsvurdering og godkendelse af gmo-produkter, der handles på globalt plan? For vi siger vel ikke, at forbrugerne i USA, Australien og Japan udsættes for større risiko som følge af deres vurderings- og godkendelsesprocedurer for gmo'er, som er fantastisk effektive? Endelig vil jeg spørge, om rådsformanden ikke er enig i, at alt andet end ekspertisebaserede og videnskabeligt baserede procedurer for sikkerhed og godkendelse for gmo'er vil savne integritet og stille vores lovgivning her i Parlamentet i et dårligt lys?

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg synes, at De ved at slå de to spørgsmål sammen, forbigik mig lidt, fordi mit spørgsmål er meget specifikt. Først og fremmest er jeg ikke sikker på, at der var tale om et fuldstændigt samarbejde med denne gruppe på højt niveau, men jeg vil gerne vide, hvilke fremskridt man har gjort, og hvornår de vil aflægge rapport, for for mig at se beskæftiger Europa sig mere med aktiviteter vedrørende gmo end med handling, og det, vi har brug for, er handling, fordi vi står i en situation, hvor et meget stort land som USA og andre er meget tilfredse med deres metoder for vurdering af gmo'er, og Europa ønsker andre kriterier. Af Deres svar kan jeg forstå, at De ønsker langt "strengere" kriterier – hvad det så end betyder – og derfor står vi med det samme problem.

Formanden. – Det var faktisk Rådet, der bad om at få de to spørgsmål behandlet under ét.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Jeg påtager mig mit ansvar. Jeg kan forsikre Dem for, at De ikke er her forgæves. Jeg påtager mig hele mit ansvar i denne forbindelse, og jeg undskylder over for fru McGuinness.

Som svar til fru Doyle vedrørende muligheden for vurderinger navnlig ekspertvurderinger, har Rådet indledt en meget frugtbar meningsudveksling med eksperter fra EFSA, navnlig vedrørende miljørisikovurdering. Disse diskussioner har ydet et positivt bidrag, navnlig i forbindelse med styrkelsen af vurderinger på

miljøområdet, en bedre anvendelse af teknologisk ekspertise, som jeg var inde på, og hensyntagen til visse følsomme områder.

Ekspertvurderinger forekommer mig at være et skridt i den rigtige retning. Jeg mener, at det vil være en sund udvikling. Hvad angår fru McGuinness' bekymringer mener jeg, at vi er nødt til at gennemføre en nøje vurdering af de langsigtede virkninger på miljøet ved at bruge gmo'er. Jeg er opmærksom på udviklingen i USA på dette område. Med hensyn til europæernes bekymringer skal vi også tage hensyn til problemerne på længere sigt, og derfor skal vi være meget strenge i den vurdering, vi foretager.

Formanden. – Spørgsmål nr. 12 af **Jim Higgins** (H-0728/08)

Om: Situationen i Zimbabwe

Rådet bedes oplyse, om det har taget sin holdning til situationen i Zimbabwe op til fornyet vurdering som følge af, at Thabo Mbekis indsats for at formidle en aftale mellem parterne på tidspunktet for udarbejdelsen af dette spørgsmål ikke er lykkedes, og at befolkningen i Zimbabwe fortsat lider nød samtidig med, at Den Europæiske Union fortsætter med at være passiv tilskuer til de mislykkede forhandlinger?

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand! Som svar til hr. Higgins vil vi fortsat være meget opmærksomme på situationen i Zimbabwe og være meget bekymrede over den. Derfor har vi fordømt volden i begyndelsen af april. Vi har fordømt afviklingen af valget, men det vil jeg ikke komme nærmere ind på. Fra EU's side har vi forsøgt at få Sikkerhedsrådet til at vedtage en meget skarp resolution om Zimbabwe.

Efter aftalen om en enhedsregering, der blev underskrevet under overvågning af SADC den 15. september, har EU henvendt sig til sine partnere med henblik på dannelse af en troværdig enhedsregering hurtigst mulig, med andre ord at omsætte Zimbabwes befolknings ønsker, der kom til udtryk den 29. marts, til handling.

Forhandlingerne fortsætter, men efter præsident Mugabes plan om at forbeholde de vigtige porteføljer til sit eget parti (jeg minder om, at det tabte valget, og at der foregik valgsvindel ved anden runde), er disse forsøg på at mægle slået fejl. Rådet har givet udtryk for, at det fortsat vil overvåge situationen meget nøje.

Det har desuden bakket op om SADC's mæglingsforsøg under ledelse af præsident Mbeki med henblik på at nå frem til et mere tilfredsstillende resultat i forhold til det valg, Zimbabwes befolkning traf den 29. marts. Hvis disse bestræbelser fortsat blokeres, er vi klar til at indføre supplerende foranstaltninger i form af sanktioner rettet mod Zimbabwes myndigheder.

I lyset af den meget alvorlige humanitære situation ønsker vi ikke, at befolkningen bliver ofre i denne situation, og derfor har Kommissionen netop frigivet yderligere 10 mio. EUR for at løse op for den situation, som Zimbabwes befolkning befinder sig i.

Med hensyn til de økonomiske og sociale aspekter vil jeg minde Parlamentet om, at Unionen, når en troværdig enhedsregering er på plads, er parat til at indføre foranstaltninger til støtte for en konsolidering af demokrati og økonomisk genopretning i landet.

Derfor vil jeg erindre Dem om, at vi fortsat vil være på vagt, og erindre Dem om, at EU fortsat er aktiv på alle fronter – den politiske, den diplomatiske, den økonomiske og den humanitære – for at sikre retfærdighed for Zimbabwes befolkning.

Formanden. – Jeg har to tillægsspørgsmål til dette spørgsmål, men jeg er bange for, at dette bliver det sidste spørgsmål, for jeg er nødt til at afslutte dette punkt nu. Jeg vil gerne takke ministeren for hans meget omfattende svar. Alle, der er til stede i salen og har indgivet et spørgsmål, vil få et skriftligt svar.

(Tilråb fra Gay Mitchell)

Jeg er klar over Deres problem, hr. Mitchell. Jeg holder tiden. Hvis andre ikke gør det, er det deres problem, men jeg kan svare for mig selv. Ved begyndelsen spørgetiden sagde jeg, at vi ville slutte kl. 19.00.

(Tilråb fra Gay Mitchell)

Vi forsøger at bevare en vis orden her, og jeg har noteret mig Deres ønske.

(Tilråb fra Gay Mitchell)

Jeg har noteret Deres bemærkning, men jeg mener ikke, at skylden er min.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Hr. formand, hr. rådsformand! Rådet er klar over, at NDC (the National Democratic Conference) ønsker nyvalg, og at planerne om samtaler om en magtdeling i Swaziland er blevet udsat i en uge.

Denne udsættelse skyldes afvisningen af at give oppositionslederen Morgan Tsvangirai et pas. Hr. minister, mener De, at dette er rigtigt eller nyttigt? Og har De nu tillid til, at der kan etableres en bæredygtig ordening på længere sigt?

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg spørger mig selv, om EU har direkte forbindelser med interessenterne i den politiske proces i Zimbabwe. Selv om det løser sine politiske problemer om formiddagen, kræver det omfattende opbakning, økonomisk og ligeledes med hensyn til opbygningen af nye handelsrelationer. Jeg vil også gerne spørge, om EU har været i kontakt med interessenterne.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Først og fremmest er situationen, som hr. Higgins har været inde på, fortsat meget bekymrende, og vi forstår, hvad der gør de foreslåede løsninger uacceptable for oppositionslederne på nuværende tidspunkt, men jeg mener, at der skal afholdes et treparts-møde i de politiske organer i SADC, dvs. Swaziland, Angola og Mozambique, i Harare den 27. oktober.

Som svar til hr. Burke vil jeg sige, at det naturligvis er vanskeligt at opretholde kontakten på grund af hr. Tsvangirais skæbne. Hans pas er blevet konfiskeret, og han har ikke fået det tilbage. Han kom ikke til Swaziland. Kommissionen og formanden for Ministerrådet, Bernard Kouchner, holder sig naturligvis underrettet og er i meget tæt kontakt med repræsentanter for SADC og hr. Mbeki. For vores del kan vi kun sikre, at forbindelserne med Zimbabwe genoprettes, men kun, når retsstatsprincippet er sikret, og når der fremkommer en tilfredsstillende løsning. Men vi har alle de kontakter, som er mulige i den nuværende situation, enten med Louis Michel eller Bernard Kouchner.

Formanden. – Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

(Mødet udsat kl. 19.00 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Luisa MORGANTINI

Næstformand

15. Beskyttelse af parlamentarisk immunitet: se protokollen

16. Reformprogram for de polske skibsværfter (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om reformprogrammet for de polske skibsværfter.

Marek Siwiec (PSE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne fortælle Dem, at en delegation fra en polsk fagforening har taget plads på tilhørerpladserne. De vil overvære vores forhandling. Delegationen omfatter repræsentanter for skibsværfterne i Gdańsk, Gdynia og Szczecin. Jeg vil gerne bede Dem byde vores venner fra Polen velkommen.

Formanden. – Tak, hr. Siwiec. Delegationen er meget velkommen.

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen er udmærket klar over de polske skibsværfters historiske betydning, og derfor har vi arbejdet meget hårdt for at finde en løsning, der vil give mulighed for en omstrukturering af sektoren på en måde, der skaber arbejdspladser i de berørte regioner. Men vi er afhængige af de polske myndigheders samarbejde for at nå frem til en levedygtig løsning. For at sige det lige ud har undersøgelserne af statsstøtten i disse tilfælde være i gang i omkring fire år.

Undersøgelsen vedrører et betydeligt beløb i driftsstøtte til skibsværfterne i Szczecin, Gdynia og Gdańsk. Selv uden at medregne statsgarantien fra 2002 og frem til i dag modtog Gdynia-skibsværftet støtte fra den polske stat – hvilket vil sige fra de polske skatteydere – på omkring 167 000 EUR pr. arbejdstager. Det svarer til omtrent 24 000 EUR pr. arbejdstager pr. år, og det betyder, at støtten til hver enkelt skibsværftsarbejder er mindst det dobbelte af en polsk arbejdstagers gennemsnitlige årsindkomst.

Selv uden at medregne statsgarantien udgør den samlede støtte, som skibsværfterne i Gdynia og Szczecin har modtaget siden 2002, henholdsvis omkring 700 mio. EUR og 1 mia. EUR i nominel værdi.

Trods alle pengene er værfternes og arbejdstagernes fremtid fortsat usikker. Jeg vil gerne understrege, at det skræmmer mig. Jeg mener, at man er nødt til at tage hensyn til alle arbejdstagernes fremtid. De har undgået den smertelige, men nødvendige omstrukturering, som f.eks. de tyske og spanske skibsværfter har gennemgået, og som Malta også forbereder i øjeblikket.

Kommissionen har gennem de seneste fire år altid ladet døren stå åben for de på hinanden følgende polske regeringer. Jeg har mødt en lang række ministre og premierministre fra de polske regeringer. Vi har igen og igen forsøgt at nå frem til en aftale, og desværre – og dette siger jeg med et tungt hjerte – gjorde de polske myndigheder ikke brug af disse muligheder.

I juli i år nåede Kommissionen frem til den konklusion, at de seneste omstrukturingsplaner ikke sikrede skibsværfternes levedygtighed, men igen udviste vi fra Kommissionens side, fordi vi var bevidste om spørgsmålets betydning for den polske økonomi og det polske samfund, fleksibilitet og gav Polen to måneder mere, før de nye endelige planer skulle fremlægges den 12. september.

Iløbet af sommeren stod Kommissionens tjenestemænd hele tiden til rådighed og kom med tilbagemeldinger til de polske myndigheder om det fremsendte forslag. Jeg har nu foretaget en grundig vurdering af de omstrukturingsplaner, som de polske myndigheder indsendte den 12. september. Desværre kan jeg ikke se, hvordan vi kan konkludere, at disse reviderede planer vil sikre værfternes overlevelse. Planerne forudsætter, at der pumpes endnu flere offentlige midler i fremtiden, herunder penge til den daglige drift.

Det skal også understreges, at de omstrukturingsplaner, der blev fremlagt den 12. september – og jeg taler om den polske regerings planer – vil betyde afskedigelse af omtrent 40 %. Men disse ofre vil blive foretaget uden at give håb om bæredygtig beskæftigelse til de resterende arbejdstagere, idet værfterne sandsynligvis ikke vil blive levedygtige og fortsat vil have brug for statsstøtte på de polske skatteyderes bekostning.

Det er ikke et acceptabelt resultat. Det er ikke acceptabelt i henhold til EU's konkurrencelovgivning, men heller ikke acceptabelt for skibsværfternes fremtid. Ikke acceptabelt for deres arbejdstagere og mere generelt for den polske økonomi. Derfor kan jeg i den nuværende situation ikke se, hvordan vi skal undgå en negativ stillingtagen til planerne for skibsværfterne i Gdynia og Szczecin.

Men Kommissionen ønsker ikke bare at sige nej. Vi har arbejdet aktivt på at hjælpe de polske myndigheder med at nå frem til en løsning, der vil sikre en bæredygtig kommerciel fremtid for de økonomiske centre i Gdańsk, Gdynia og Szczecin samt sikre bæredygtige arbejdspladser.

I henhold til dette scenario skal aktiverne fra værfterne i Gdynia og Szczecin sælges på markedsvilkår i flere partier. Aktiverne vil blive samlet i partier efter et åbent, ubetinget og ikkediskriminerende udbud, og det tilbageblevne selskab skal så udnytte provenuet fra salget af aktiverne til at tilbagebetale den støtte, som man har modtaget i årenes løb, og vil derefter blive likvideret, mens køberne af aktiverne hurtigt vil kunne genoptage de økonomiske aktiviteter på værftsområderne uden at være forpligtet til at tilbagebetale de store summer i statsstøtte, som værfterne har modtaget i årenes løb. De kan genansætte endnu flere personer, end det ville være tilfældet, hvis omstrukturingsplanerne fra 12. december blev gennemført.

Jeg kan kun formode, at enhver investor, der er villig til at overtage værfterne – eller i det mindste nogle af deres nuværende forpligtelser – vil være endnu gladere for at overtage de vigtigste produktionsaktiver gældfrit og udvikle dem på en konkurrencedygtig og bæredygtig måde. Det endelige resultat vil formentlig være positivt i to henseender: På den ene side vil antallet af arbejdsløse være lavere end forventet i omstrukturingsplanen fra de polske myndigheder, og på den anden side vil arbejdstagere, der genansættes af køberne af værfternes aktiver, få langt mere stabile arbejdsvilkår inden for bæredygtige foretagender, fordi den tidligere gældsbyrde vil være væk.

Denne løsning, som vil svare til sagen med Olympic Airways for nylig, vil give mulighed for en frisk start på økonomiske aktiviteter på skibsværftsområderne, hvilket også vil gavne arbejdstagerne der.

Kommissionen har taget denne mulighed op over for de polske myndigheder. Det har vi gjort adskillige gange, og jeg håber virkelig, at de vil udnytte vores fleksibilitet til at fremkomme med et konkret forslag. Der foregår tekniske diskussioner om muligheden for at anvende "Olympic Airways"-modellen for skibsværfterne i Gdynia og Szczecin mellem de polske myndigheder og Kommissionens tjenestemænd.

Med hensyn til Gdańsk mener jeg, at der er gode muligheder for at opnå et positivt resultat, hvis der fortsat findes fleksibilitet og god vilje på begge sider. Nu spørger De naturligvis: Hvorfor denne fremgangsmåde for Gdańsk? Der er to grunde: For det første er Gdańsk allerede solgt til en privat investor, som tilførte ny kapital, og for det andet er værftets forpligtelser for tidligere støtte mere begrænset sammenlignet med skibsværfterne i Gdynia og Szczecin.

Fra Kommissionens side har vi allerede gjort de polske myndigheder opmærksom på vores holdning ved at vurdere de kompensationsforanstaltninger, der er nødvendige for at overholde EF's statsstøtteregler. Fordi værftet har modtaget mindre støtte tidligere, kan vi være mindre krævende i denne henseende. Modydelsen for denne åbenhed fra Kommissionens side er, at de polske myndigheder nu skal indsende et udkast til en omstruktureringsplan for Gdańsk for at give mulighed for at drøfte eventuelle udestående spørgsmål, og vi har – desværre – endnu ikke modtaget en sådan plan, og det er vigtigt, at de polske myndigheder hurtigt fremsender en sådan.

Desuden kan den polske regering anmode om støtte fra Den Europæiske Fond for Globaliseringstilpasning – en ansøgning, der efter al sandsynlighed vil blive imødekommet – og interventionens størrelse vil afhænge af størrelsen af den medfinansiering, som den polske regering er parat til at investere, idet Den Europæiske Fond for Globaliseringstilpasning højst medfinansierer 50 % af omkostningerne.

De hidtidige indgreb fra Den Europæiske Fond for Globaliseringstilpasning, som Kommissionen har analyseret, lå mellem 500 og 10 000 EUR i tilskud pr. person, hvortil skal lægges et tilsvarende beløb, som finansieres af medlemsstaterne.

Afslutningsvis kan jeg sige, at Kommissionen har været meget velvillig ved behandlingen af disse sager og har udvist en betydelig grad af fleksibilitet. Vi har gjort alt, hvad vi kan, og vi vil fortsat samarbejde med de polske myndigheder om at finde frem til en økonomisk levedygtig og socialt bæredygtig løsning, som er i overensstemmelse med EF's konkurrencelovgivning og præcedens inden for Kommissionen.

Nu ligger bolden på de polske myndigheders banehalvdel. Fremtiden for skibsværfterne og deres arbejdstagere afhænger af de polske myndigheders vilje til at samarbejde med Kommissionen om hurtigt at finde en positiv løsning inden for de rammer, jeg skitserede tidligere.

Formanden. – Jeg vil gerne appellere til medlemmerne og deres disciplin og ansvarsfølelse, fordi vi har meget stramme tidsrammer. I aften har vi mange ting på dagsordenen, og derfor vil jeg bede Dem respektere taletiden.

Jerzy Buzek, for PPE-DE-Gruppen. – (PL) Fru formand! Fru Kroes, tak, fordi De er til stede her i dag, og fordi De tager spørgsmålet om skibsværfterne op samt de positive toner i slutningen af Deres indlæg.

Naturligvis anerkender vi konkurrenceprincippet, og vi ønsker, at de europæiske virksomheder skal give overskud og sikre en rimelig løn til deres arbejdstagere. Polske skibsværfter har længe haft problemer med at anvende disse principper. Men Kommissionens negative beslutning vedrørende skibsværfterne betyder nu, at de går konkurs, og den situation er svær at acceptere.

Vi er klar over, at de økonomiske og sociale følgevirkninger af en sådan konkurs vil være regionale eller højst nationale, og at EU i øjeblikket også skal håndtere en global krise. Men det giver ingen mening at føje de polske skibsværfters og de polske værftsarbejderes problemer til den generelle økonomiske afmatning. De europæiske og polske værftsindustrier er værd at redde. Derfor kan jeg ikke acceptere en negativ beslutning, og jeg beder om, at man udsætter denne beslutning for at give den polske regering og investorerne tid til at handle. Derfor afventer vi et positivt signal fra Kommissionen. Dette vil først og fremmest sikre, at de pågældende virksomheder fortsat er aktive skibsværfter i omstrukturingsperioden. Hvis værftsstrukturen opsplittes på grund af privatisering, bliver det ikke muligt at genoplive skibsbygningsindustrien. For det andet vil en positiv beslutning betyde, at værftsarbejderne kan beholde deres job, eller at man kan finde ny, passende beskæftigelse til dem og samtidig sikre kontinuitet med hensyn til produktion og beskæftigelse.

For det tredje vil der i dette tidsrum være behov for en smule beskyttelse for at opretholde produktionen og sikre, at ændringerne er bæredygtige. Det vil være værd at identificere de optimale løsninger på denne situation, og jeg tror virkelig, at fru Kroes og Kommissionen vil acceptere dem.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Min gruppe bad om denne forhandling med Dem, fru kommissær, fordi vi er uenige med Dem om stort set alle aspekter. I det nuværende globale økonomiske klima kan man ikke vende på en tallerken og sige, at fordi visse lovgivningsmæssige krav ikke er opfyldt, skal skibsværfterne lukkes. Hvis man lukker skibsværfterne nu i dette økonomiske klima, som De lige var

inde på, kaster De hele regionen ud i en økonomisk katastrofe, og det går ikke. Den polske regering – og også De i Kommissionen og vi i Parlamentet – har derfor brug for mere tid. I en så spændt økonomisk situation kan man simpelthen ikke sige "nogle krav er ikke blevet opfyldt, punktum".

Mit andet punkt er følgende. Argumentet om, at der bruges 24 000 EUR på hver arbejdsplads er udmærket, men jeg skal fortælle Dem noget: Jeg har været borgmester i en by i Tyskland, hvor der lå en fungerende kulmine, og vi fik at vide, at der blev brugt for mange penge på hver enkelt arbejdsplads, og derfor blev minen lukket. Det tog 20 år – 20 år – før vi fik halvdelen af de arbejdspladser tilbage, der var gået tabt. Det bliver ikke anderledes i de polske værftsbyer. Hvis De i dag siger, at det hele er forbi, tager det mindst to årtier for Dem at omstrukturere denne region.

Derfor er det nødvendigt at fokusere indsatsen på at holde værfterne åbne, ikke på at lukke dem. Jeg opfordrer både Kommissionen og den polske regering – og det samme gør kollegerne i min gruppe – til at gøre alt, hvad de kan for at bevare Polens skibsværfter i alle tre byer. Det er en af de afgørende ting, vi ønsker af Dem.

Hvis de polske myndigheder ikke har arbejdet hurtigt nok, hvis de handlingsplaner, de forretningsplaner, De nævnte, fru Kroes, endnu ikke er til rådighed, vil jeg spørge Dem: Skal arbejdstagerne på de polske skibsværfter straffes, fordi visse myndigheder, eller regeringen, ikke har gjort deres arbejde? Det er mere eller mindre det, De fortæller os: Arbejdstagerne betaler prisen for regeringens eller administrationens mangler, og det er fuldstændig uacceptabelt.

Derfor er det en god idé at mobilisere Den Europæiske Fond til Globaliseringstilpasning, men De skal mobilisere den, så vi kan yde hjælp i marken, så vi kan bevare værfterne for at bevare en konkurrencedygtig polsk skibsværftsindustri.

Det er også et vigtigt punkt for os socialdemokrater, der ikke kommer fra Polen, og derfor tager jeg også ordet i denne forhandling. De polske skibsværfter som i Gdańsk og Szczecin var et vigtigt symbol for os alle på den polske befolknings demokratiske kamp mod diktaturet. Dette er endnu en grund til, at disse værfter ikke må lukkes.

Janusz Onyszkiewicz, for ALDE-Gruppen. – (PL) Fru formand! Problemet med de polske skibsværfter er ikke nyt. Det har udviklet sig over en årrække. På hinanden følgende regeringer har desværre undladt at finde en hensigtsmæssig løsning på problemet. Hvorfor skete dette? Dette er hverken tiden eller stedet til at diskutere netop dette spørgsmål. De ansvarlige vil blive stillet til regnskab i overensstemmelse med de demokratiske procedurer i Polen.

Men den nuværende situation er vanskelig. Det er forståeligt, at Kommissionen ikke kunne sidde denne manglende indsats overhørig. På den anden side er vi nødt til at understrege, at de forskellige scenarier indebærer forskellige omkostninger. Muligheden med at forbedre situationen ved at erklære, at skibsværfterne i praksis skal lukkes, indebærer helt klart nogle alvorlige konsekvenser. Frem for alt vil der ske nedskæringer i beskæftigelsen. De berørte arbejdstagere kan blive ansat igen senere, men indtil da står de over for stor usikkerhed og store problemer.

Derudover skal vi tage hensyn til en anden faktor. Jeg ønsker ikke at vende tilbage til spørgsmål, der allerede har været debatteret, men hele spørgsmålet om lukning af de polske skibsværfter, og måske den vanskelige periode, vi står over for, er opstået under valgkampen til Europa-Parlamentet. Det ville være meget uheldigt, hvis disse beslutninger skulle blive til skyts for de personer, og der findes desværre stadig et ret stort antal sådanne personer i Polen, der stadig er modstandere af vores EU-medlemskab.

Derfor vil jeg gerne appellere til Kommissionen om at være så fleksibel som muligt over for Gdańsk. Vi vil naturligvis også handle i Polen for at sikre, at den polske regering ligeledes handler beslutsomt og fleksibelt.

(Bifald)

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer, fru kommissær! På vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance opfordrer jeg Kommissionen til at bidrage til at sikre skibsværfternes fremtid.

Her taler vi ikke om kortsigtet omstrukturering, som det ofte er tilfældet i vestlige lande. Vi må ikke glemme, at disse skibsværfter bærer på en tung byrde fra fortiden – ikke bare byrden af den socialistiske planøkonomi, men også byrden af de fejl, der blev begået under tiltrædelsesprocessen, idet De fra Kommissionens side ikke tog hensyn til, at landet var på vej gennem en vanskelig transformationsproces, og dengang indførte krav,

der var urealistiske og ikke gik i retning af en hensigtsmæssig socioøkonomisk udvikling. Disse fejl i processen må De tage ansvaret for.

Derfor giver det absolut ingen mening nu at afvise statsstøtte og ødelægge arbejdspladser for derefter at støtte de fyrede arbejdstagere gennem Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Hvad nytter det på nuværende tidspunkt at støtte de arbejdsløse? Det ville være en kolossal skuffelse for de lokale, og EU ville bære ansvaret. Det giver mere mening at iværksætte en hensigtsmæssig udvikling for disse skibsværfter for at give de tre byer Szczecin, Gdańsk og Gdynia en bæredygtig fremtid. Dette er en mulighed, som vi bør støtte, ikke bare reagere i bagkundsskabens klare lys. Det er den eneste mulighed, jeg kan se i dette tilfælde.

Der findes den mulighed, at Kommissionen siger, at der forekommer statsstøtte, men at vi inden for rammerne af denne statsstøtte ønsker, at disse arbejdspladser skal moderniseres ud fra et miljømæssigt synspunkt med henblik på at garantere værfternes fremtid på længere sigt og sikre, at arbejdstagerne har gode og langvarige ansættelser der.

Adam Bielan, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Europa-Parlamentets hjemsted, hvor vi befinder os i dag, ses som et symbol på forsoningen mellem Frankrig og Tyskland. Det er den eneste grund til, at Europa-Parlamentet opretholder to hjemsteder med alt udstyret til at afholde plenarmøder, nemlig i Bruxelles og Strasbourg. De europæiske skatteydere betaler adskillige hundrede mio. EUR om året for dette.

Polske skibsværfter, navnlig Gdańsk-skibsværftet, er et symbol på kampen mod den kommunistiske regering. De symboliserer jerntæppets fald, det jerntæppe, der havde delt Europa i to. Derfor er de flagstænger, der står uden for Europa-Parlamentets bygninger, og hvorfra medlemsstaternes flag vajer, fremstillet på skibsværftet i Gdańsk. Det er takket være den heroiske indsats fra de polske skibsværftsarbejdere, der kæmpede for et genforenet Europa, at vi er i stand til at mødes her i dag. Disse mennesker fortjener vores respekt, de fortjener et værdigt liv og rimelige levevilkår.

Lukningen af skibsværftet, som Kommissionen foreslår, vil betyde en brutal fyring af adskillige tusinde kvalificerede arbejdstagere, og derudover vil 80 000 mennesker miste deres udkomme. En sådan handling kan føre til økonomisk masseudvandring. De polske værftsarbejdere ønsker ikke, at dette skal ske, de ønsker at blive i deres hjemstavn og arbejde på moderne, rentable skibsværfter.

Derfor appellerer jeg til kommissær Kroes: Lad os ikke ødelægge dette enestående potentiale. Lad os give de polske skibsværfter en chance for at redde sig fra økonomisk ruin. Fru formand, jeg er klar over, at den siddende polske regering og navnlig finansministeren, begik masser af fejl sidste år. Men titusinder af uskyldige mennesker skal ikke tvinges til at betale for Aleksander Grads inkompetence. Især nu, hvor de vesteuropæiske lande pumper mange mio. EUR ind i deres banksystemer uden hensyntagen til principperne om fri konkurrence, vil en negativ beslutning fra Kommissionen i Polen blive fortolket som et tegn på ond vilje.

(Bifald)

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Fru formand! Tiden er inde til, at Kommissionen reviderer sin strategi for skibsværfter i EU. Skibsværftsindustrien i vores lande er blevet ofret på nyliberalismens alter, og der er stor risiko for, at vi ødelægger det, der er tilbage, hvad enten det er i Polen eller Portugal.

Det er nu klart, at Kommissionens overordnede strategi for konkurrenceevnen inden for Fællesskabets skibsbygningssektor er utilstrækkelig. Selv om værftsindustrien er kommet sig i nogle lande, er det ikke tilfældet i andre. Portugal har været vidne til ødelæggelsen af sine vigtigste skibsværfter som Lisnave i Almada, som havde tusinder af ansatte. Hidtil har man ikke gennemført genopretningsforanstaltninger på dette område. Vi har stadig skibsværftet Viana do Castelo, som er af strategisk betydning for hele denne region, og som har brug for støtte til modernisering for at undgå nye alvorlige problemer.

Derfor skal vi udvise solidaritet med arbejdstagerne inden for skibsværftsindustrien, uanset om de befinder sig i Polen eller Portugal eller andre medlemsstater, og vi må insistere på løsninger, der gør denne branche levedygtig. Hvis der kan indføres særforanstaltninger over for finanskrisen, hvorfor afviser man så tilsvarende foranstaltninger over for skibsværftsindustrien? Det er mit spørgsmål, fru kommissær.

Witold Tomczak, for IND/DEM-Gruppen. – (PL) Fru formand, fru kommissær! Solidaritet betyder, at man skal samarbejde og aldrig modarbejde hinanden. Problemet med de polske skibsværfter udgør et grundlæggende spørgsmål – tjener vi økonomien, eller tjener økonomien os? For bankernes vedkommende, hvis grådighed og inkompetente ledelse gik forud for finanskrisen, pegede fingeren på menneskene eller snarere på bankerne. Derfor bruger verden skattepenge til at redde finanssystemet, selv om rent økonomiske

hensyn ville diktere en dom over de skyldige, og at bankerne skulle gå ned. Desværre anvender man en anden filosofi over for de polske skibsværfter. Er en bankmand et bedre menneske end en skibsværftsarbejder?

De polske skibsværfter symboliserer de forandringer, der førte til Berlinmurens fald og skabelsen af et nyt Europa. Bankerne har ikke ydet et tilsvarende bidrag til vores historie. Men det er bankerne, vi hjælper, mens vi udskyder beslutningen om skibsværfterne. Den vanskelige situation for de polske skibsværfter skyldes ikke arbejdstagerne, og den skyldes heller ikke manglende færdigheder inden for skibsbygning. Dårlig ledelse, et politisk spil og uklare finansinteresser i forbindelse med skibsværfternes kollaps bærer skylden.

Mens mange skibsværfter i de gamle EU-medlemsstater modtager statsstøtte, blev Gdańsskibsværftet, et symbol på kampen for frihed og menneskerettigheder, ødelagt af politiske årsager. De polske skibsværfters økonomiske ruin er interessant for dem, der forventer at kunne tjene stort på at overtage deres aktiver og de attraktive grunde, hvor skibsværfterne ligger. Skibsværfternes kollaps vil helt klart også gavne konkurrenterne, også dem uden for Europa. Det er værd at understrege, at EU's samlede andel af den globale værftsindustri er tre gange mindre end Sydkoreas alene, hvor man yder statsstøtte til værftsindustrien.

Mine damer og herrer, det lader til, at en betydelig del af den statsstøtte, der var øremærket til skibsværfterne, ikke blev anvendt til dette formål. Spørgsmålet bør undersøges nøje. Kommissær Kroes, ved at skabe udviklingsmuligheder for de polske skibsværfter sikrer man ikke kun udkommet for tusinder af polske skibsværftsarbejdere og deres familier, men også for dem, der er beskæftiget i de tilknyttede brancher. Det er også en mulighed for at udvikle en moderne polsk økonomi, og det er i EU's langsigtede interesse, idet man bør støtte sin skibsbygningsindustri. At ramme de polske skibsværfter strider således mod Lissabonstrategien.

(Bifald)

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Fru formand, fru kommissær! Situationen for de polske skibsværfter i dag kræver bestemt øjeblikkelig indgriben fra regeringen, hele skibsbygningssektoren og Kommissionen. I stedet for at privatisere skibsværfterne bør de nationaliseres med henblik på at gennemføre et omfattende omstrukturingsprogram. Hvad er meningen med at yde nogen form for bistand, hvis den eneste løsning er privatisering, og skibsværfterne skal ejes af enheder uden for EU? Dette vil ikke kun stride mod EU's konkurrenceregler, men vil også betyde, at en strategisk sektor i den polske økonomi vil gå tabt, idet over 100 000 mennesker i øjeblikket er beskæftiget på skibsværfterne og de tilhørende industrier.

På baggrund af den globale økonomiske krise vil den støtte, der for nylig er blevet tilbudt bankerne, i praksis føre til, at de nationaliseres og kommer under statslig kontrol. Der ydes statsstøtte for at gøre en virksomhed rentabel gennem omstrukturering. En sådan indsats kan f.eks. redde den polske værftsindustri. Siden 2005 har Kommissionen spurgt, hvad statsstøtten til de polske skibsværfter er blevet brugt til. Det ville være fint, hvis Kommissionen anvendte de samme kriterier på lignende aktiviteter, der udføres af skibsværfter i andre dele af EU.

I stedet for at lukke skibsværfterne uden at overveje det nøje på forhånd bør Polen stille de ansvarlige for den dårlige ledelse af disse virksomheder til regnskab, startende med ledelsen og sluttende med centraladministrationen. De ansvarlige for de forkerte beslutninger i forbindelse med skibsværfterne bør identificeres, i stedet for at man straffer de polske skatteydere, hvis bidrag skal finansiere den udbetalte statsstøtte. Fru kommissær, jeg vil bede Dem handle velovervejeth. Vi har brug for tid for at træffe hensigtsmæssige og effektive foranstaltninger. Jeg er sikker på, at tiden ikke vil blive spildt.

(Bifald)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Alle i mit land forventer en positiv beslutning fra Kommissionen. Vi bør arbejde for at sikre et positivt resultat. Vi bør bistå med omstruktureringen og moderniseringen af de polske skibsværfter i stedet for at true med at lukke dem. Lukningen af skibsværfterne i Gdynia, Gdańsk og Szczecin vil få en hel sektor af økonomien til at kollapse. Hundreder tusinder af mennesker vil miste deres arbejde, og folk vil begynde at demonstrere. Er det, hvad vi ønsker?

Der findes mange argumenter for at redde den polske skibsbygningssektor. Først og fremmest er eksperterne enige om, at den globale efterspørgsel på skibe er hurtigt stigende. For det andet har skibsværfterne fulde ordrebøger i de næste par år, hvilket vil sikre deres rentabilitet i denne periode. For det tredje har de polske skibsværfter kvalificerede medarbejdere og fremragende teknologi, hvilket er opskriften på succes i konkurrencen med de asiatiske værfter. For det fjerde vil skibsværfternes kollaps og de efterfølgende massefrysninger også medføre en større byrde på det polske socialsikringssystem.

Kommissærens manglende fleksibilitet skal måske få os til at standse op og tænke os om, især når vi betænker de kolossale summer, som visse europæiske lande har brugt på at redde banker, der er truet af finanskrisen. Er de to situationer virkelig så forskellige? Eller er det måske kun Kommissionens gode vilje, der mangler?

Endnu en gang vil jeg gerne bede om, at man finder en positiv løsning på de polske skibsværfters problemer.

(Bifald)

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru formand! Jeg er valgt i Vestpommern. Ligesom Gdańsk og Gdynia betragter Szczecin som regionalhovedstad sit skibsværft som et af sine symboler. Fru kommissær, mine damer og herrer, vi er i øjeblikket i klørne på en finanskrisen, en bankkrise og en krise med ratificeringen af reformtraktaten. Liberalismens tidsalder lakker mod enden, og derfor skal Kommissionen være mere fleksibel i spørgsmålet om statsstøtte og ikke kun over for bankerne. Det lader til, at en bankansat er mere værd i statsstøtte end en polsk værftsarbejder.

Jeg foreslår et beslutningsforslag, hvori vi anerkender nødvendigheden af den statsstøtte, der ydes til de polske skibsværfter. Eftersom der er tale om statsstøtte, bør den ikke skulle tilbagebetales. Der er opstået en forsinkelse i reformerne af værftsindustrien. Kommissionen bør ikke straffe 100 000 mennesker i Polen, som min formand Martin Schulz udtrykte det, på grund af tre regerings forsømmelighed og hjerteløshed.

Så hvordan er situationen nu? Skibsværfterne har investorer, der afventer en positiv beslutning. Skibsværfterne har omstruktureringsprogrammer. Hvis disse skal forbedres, er det Kommissionens og den polske regerings opgave. Vi ved, hvilke skibe der kan bygges, og hvad der kan fremstilles ud over skibe. Arbejdstagerne og fagforeningerne er usædvanligt samarbejdsvillige. Så lad os reformere skibsværfterne uden chok, uden konkurser, uden fyringer og uden at opsig kontrakter med leverandører og kunder.

Vi skal gøre skibsværfterne effektive og konkurrencedygtige. Det kan ikke gøres på et par uger. Det kræver mindst et år, og det er mit forslag. Fru kommissær, De ved udmærket, at der er behov for tid, og Deres parallel med Olympic Airways forekommer upassende i forhold til den situation, skibsværfterne befinder sig i. Et år er ikke meget, når det er næsten 100 000 familiers skæbne, der står på spil.

(Bifald)

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Fru formand! Der er voksende bitterhed og vrede i Polen. Den offentlige opinion kan ikke forstå, hvorfor Kommissionen ønsker at tvinge den polske skibsbygningsindustri ud i konkurs. Folk spørger sig stadig oftere: Hvem gavner dette mest? Vil ødelæggelsen af denne industri virkelig være et skridt i Europas udvikling? I lyset af en verden i krise, hvor den finansielle sektor modtager tilskud til hundredvis af milliarder, er det da fornuftigt eller rimeligt at kræve de millioner, som skibsværfterne fik i støtte for nogle år siden, tilbagebetalt? Er det tidspunktet at dræbe arbejdsgivere og berøve underleverandører deres hovedkunder? Er vi virkelig klar til de følgevirkninger, der i lyset af den nuværende krise kan få ødelæggende konsekvenser?

Jeg håber, at rygterne om lobbyisters indflydelse på Kommissionens hårde linje ikke har hold i virkeligheden. Tanken om solidaritet, som i den polske befolknings øjne blev født på skibsværfterne, betyder ganske enkelt, at vi alle skal passe på hinanden, medmindre Kommissionen i lighed med nogle af dyrene i Orwells Kammerat Napoleon mener, at alle europæere er lige, men at nogle er mere lige end andre.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Jeg anmoder Kommissionen om at godkende omstruktureringsplanerne for det sammenlagte skibsværft i Gdynia og Gdańsk skibsværft og for skibsværftet i Szczecin. Kommissionen bør godkende disse planer, ikke fordi skibsværftet i Gdańsk er et symbol. Det er vigtigt at være et symbol, især når det er på størrelse med skibsværftet i Gdańsk, men selv dette fritager det ikke for at skulle overholde lovgivningen og de overordnede regler. Omstruktureringsplanerne bør vedtages af andre grunde – fordi de er fornuftige, og de er formentlig den eneste mulige løsning. Det er, fordi de er rettet mod behovet for at modernisere skibsbygningen, og deres gennemførelse vil betyde, at man holder fast i principperne for den frie konkurrence, fordi det vil betyde privatisering, og dermed vil skibsværfterne kunne fungere uafhængigt på markedsvilkår.

Vi skal også glæde os over, at den siddende polske regering er den første i mange år, der virkelig forsøger at hjælpe værfterne ud af den vanskelige position. Hr. Bielan tager helt fejl her, for det er takket være minister Gradów, at vi nu har mulighed for at finde en permanent løsning på disse problemer.

I formiddags sagde præsident Sarkozy til Parlamentet: "Vi ønsker, at Europa bliver forenet." Enhed betyder også en forståelse for, at det er værd at skabe mulighed for at redde de polske skibsværfter. Vedtagelsen af

omstruktureringsplanerne vil være en sådan mulighed. Præsident Sarkozy sagde også: "Europa har brug for en stærk industri. Europa skal fremstille biler og skibe." Hvis Kommissionen afviser omstruktureringsplanerne, vil det betyde, at endnu et europæisk land hører op med at bygge skibe.

En logisk konsekvens af dagens appel fra det franske formandskab bør være vedtagelsen af omstruktureringsplanerne for de polske skibsværfter. Så vil vi have chance for at opnå europæisk enighed i denne sag, hvor Parlamentet, Kommissionen og Rådet i fællesskab bidrager til redningen af de polske skibsværfter.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Fru formand, fru kommissær! Jeg kan ikke erklære mig enig i et eneste ord af de liberale synspunkter, De har givet udtryk for her. De foreslår en partering af aktiverne på de polske skibsværfter, at de sælges på ved en fri udbudsrunde, og derefter overdrages til private investorer. Hvis interesse tjener dette forslag mon? Det er helt klart ikke i værftsarbejdernes interesse, og heller ikke i skibsværfternes egen interesse, men i investorernes interesse.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at det forslag, De har fremsat, desværre ikke kan gennemføres under polsk ret, fordi det ganske enkelt betyder insolvens. Hvorfor foreslog De og Kommissionen ikke at partere de europæiske bankers aktiver og sælge dem ved et frit udbud? I dag foreslår regeringerne 10 mia. i garantier i Holland, 10,5 mia. i Frankrig, 400 mia. i Tyskland, fordi Europa er et sted med sociale værdier og solidaritet.

Jeg ved, at nogle polske regeringer har begået mange fejl. Desværre skal de rettes nu, og den polske regering har brug for tid nu – mindst et år – til at sikre, at disse fejl ikke går ud over de polske arbejdstagere. Jeg appellerer til Dem om mere tid. Jeg appellerer til Dem om social følsomhed og økonomisk sund fornuft. De polske skibsværfter er europæiske skibsværfter.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru formand! Jeg kan huske, hvordan repræsentanter for skibsværftet i Szczecin for omkring 15 år siden fortalte mig om de kolossale støttebeløb, som EU og Tyskland havde givet til den tyske skibsbygningsindustri på grund af konkurrencen fra Szczecinskibsværftet. Jeg siger dette nu, så det ikke pludselig kommer frem, at Bruxelles anvender dobbelte standarder, at EU har gode og dårlige skibsværfter, lige og mere lige skibsværfter, skibsværfter, der er værdige til Kommissionen velvilje, og skibsværfter, der kun er værdige til pindehuggeri.

Først besluttede lederne i de fire største medlemsstater, derefter landene i euroområdet og endelig alle 25 medlemsstater ubekymret at uddele millioner af EUR for at redde banker, der beskæftiger hundredvis af mennesker, mens man samtidig sætter bistanden til skibsværfter, der beskæftiger tusinder og titusinder, hvis man tæller underleverandørerne med, i venteposition. Arbejdstagerne på de polske skibsværfter bør ikke skulle betale arbejdsløshedens høje pris i det underlige tovtækkeri mellem Kommissionen og den siddende polske regering. Det er for let for Kommissionen at træffe en beslutning, der vil afgøre, hvorvidt skibsværfterne i Szczecin og Gdynia skal flyde eller synke. Hvis Kommissionen vil træffe kontroversielle beslutninger af denne art, skal den i det mindste give parterne i tvisten noget tid. Acceptér oprettelsen af en ekspertkomité, og lad være at vende de polske værftsarbejdere og deres familier ryggen.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Jeg har lyttet til forhandlingen om de polske skibsværfter med tilfredshed, og jeg mener, at flertallet i den polske delegation har været opgaven voksen og fremført vandtætte argumenter og samtidig afstået fra at skyde skylden på nogen.

Vi kan ikke acceptere en likvidering, som vil medføre, at skibsværfternes aktiver bliver splittet op. De nævnte eksemplet med det græske flyselskab, hvor likvideringen gav det mulighed for at slippe af med sin gæld og videreføre sine aktiviteter. Desværre giver insolvens ifølge polsk ret ikke en virksomhed mulighed for at undergå en tilsvarende behandling og komme slankere og sundere ud på den anden side. Behandlingen ville slå de polske skibsværfter ihjel. Men gældsbyrden vil aldrig give skibsværfterne mulighed for at fungere rentabelt. I et interview med en polsk avis sagde De, at redningen af gældstyngede banker er noget helt andet end et gældsplaget skibsværft. Skibsværftet kan have været dårligt drevet, og en vanskelig omstrukturering kan være blevet udskudt gentagne gange, men en ting er sikker, og det er, at de ikke benyttede sig af decideret uansvarlige og tvivlsomme metoder, som det skete inden for banksektoren. Det er de polske skatteydere, der har betalt prisen for de polske skibsværfters fejltagelser, mens vi alle betaler og skal blive ved med at betale for de europæiske bankers fejltagelser.

Denne forhandling har vist, at der foreligger en aftale om at reformere skibsværfterne på en måde, der giver dem reelt håb om at kunne fungere rentabelt fremover. Vi er alle klar over, at hvis Kommissionen godtager vores argumenter, og Polen forspilder denne mulighed, kommer der helt sikkert ikke en ny.

Marek Siwiec (PSE). – (PL) Fru formand, fru kommissær! Er tiden ikke inde til at erkende, at noget nyt er ved at ske i Europa og i verden? Er tiden ikke inde til et skift i vores prioriteringer og vores tankegang? Er tiden ikke inde til, at vi erkender, at der ikke er to parter i denne konflikt, men kun én? Og vi står på samme side, og vi ønsker at gøre noget godt. Er tiden ikke inde til at vise de polske arbejdstagere og den polske befolkning, at EU virkelig kan gøre noget godt i denne situation?

Jeg vil gerne tilskynde Dem til at komme over på den rigtige side. Jeg vil gerne opfordre Dem til at skærpe Deres følsomhed og Deres forestillingsevne og stå på denne nye side, fordi historien er ved at ændre kurs lige nu, og De har mulighed for at stå på den rigtige side.

(Bifald)

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Fru formand! Bankerne og finansinstitutionerne har fået hundreder af mia. EUR stillet til rådighed med det samme for at beskytte det frie marked og EU. Der er ikke en gang blevet stillet en nominel sum til rådighed for de polske skibsværfter, mens det var finansinstitutionernes spekulation, der førte til verdenskrisen, mens en devaluering af den polske valuta med mere end 30 % førte til skibsbygningsindustriens sammenbrud der.

I dag yder EU støtte til de ansvarlige for krisen ud af borgernes lommer, mens ofrene likvideres. Dommen over Polens skibsværfter er også en gave til Tysklands skibsværfter, som efter 1989 modtog hundreder af mia. D-mark i tilskud, der ikke skulle betales tilbage. Tabet af mere end 100 000 arbejdspladser, især i Polen, er en pris, som befolkningen i Polen og ikke EU kommer til at betale.

Skal de mennesker og steder, der førte til Solidaritets-bevægelsen, Berlinmurens fald og Europas befrielse blive ofre for tilfældige beslutninger fra Bruxelles, som træffes af hensyn til spekulanter, der ønsker at få fingre i skibsværfternes ruiner og tomme grunde? Vi kræver beslutninger fra Kommissionen, der kan bidrage til at redde og udvikle værftsindustrien.

Janusz Lewandowski (PPE-DE). – (PL) Fru formand, fru kommissær! Efter så mange taler, de fleste polske, har jeg kun to bemærkninger. Først og fremmest vil jeg henvise til brevet, som den polske delegation i PPE-DE-Gruppen sendte til hr. Barroso for at minde ham om, at bag jerntæppet blev skibsbygning anset for en polsk specialitet. Der var derfor tale om et forholdsvis højt teknologisk niveau og menneskelig kapital af god kvalitet. Det en slags medgift, som man bragte med til et forenet Europa, og dette kan ses hos de små og mellemstore virksomheder, der klarer sig fint i dag, men det ligger også gemt i det potentiale – herunder det menneskelige potentiale – der ligger i de tre skibsværfter, vi diskuterer i dag. I dag afgøres troværdigheden af planerne for skibsværfterne af interesserne hos de nuværende og potentielle private investorer, der ønsker at risikere deres egne penge for disse værfters fremtid.

Min anden bemærkning drejer sig om det kloge i konkurrencepolitikken i de nuværende usikre tider. Klogsken slutter ganske enkelt ikke med at sikre rimelige forhold mellem konkurrenter inden for EU's område. Den skal også se den globale situation i øjnene og tage hensyn til den. Den skal stå imod de konkurrenter, der undertiden spiller et helt andet spil – mens vi spiller fodbold i Europa, spiller de rugby. At resultaterne ikke altid er gode fremgår af et eksempel, der ligger uden for Polens baghave. De har sikkert hørt om Akerkoncernen, den mægtigste skibsværftskoncern i det moderne Europa, der samlede skandinavisk, fransk, tysk og endda brasiliansk værftsindustri, formentlig for at imødegå konkurrencen fra Fjernøsten. Men Akerkoncernen er væk for længst. Den er blevet til STX i Korea. Der var noget der, der ikke fungerede efter hensigten. Så i disse urolige tider er det vigtigere end nogensinde at træffe beslutninger, der medfører stabilitet snarere end risici, og det gælder også de polske skibsværfter.

(Bifald)

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Fru formand, fru kommissær! De har fremlagt en plan, som virkelig kan danne grundlag for en vellykket omstrukturering af de polske skibsværfter. Den polske regering har allerede indledt et intenst arbejde med denne plan, men den centrale faktor er tiden. Vi appellerer til Kommissionen om at suspendere sin beslutning vedrørende skibsværfterne. Vi appellerer om mere tid til de polske myndigheder, så de kan udforme et program, der kan sikre succes, og som vil redde 100 000 arbejdspladser i Polen. Det vil også hjælpe Europa med at bevare en vigtig industri, der kan konkurrere på den internationale arena. Jeg har mindst to grunde til at bede om mere tid. For det første kræver den plan, De foreslår, omfattende lovgivningsændringer i Polen, og det kan ikke gennemføres på nogle uger, men vil tage adskillige måneder. For det andet påvirker den nuværende situation os alle. Finanskrisen truer med at blive til en generel europæisk krise. Det sidste, Europa har brug for nu, fru kommissær, er, at en hel industri kollapse.

(Bifald)

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne tage tre spørgsmål op i denne diskussion. For det første har den økonomiske bistand, der er blevet ydet til de polske skibsværfter, været målrettet støtte. Derfor bør Kommissionen ikke kræve den tilbagebetalt. For det andet er støtte til de polske skibsværfter støtte til europæisk skibsbygning ligesom støtten til den østtyske skibsværftsindustri på et tidspunkt. EU har brug for en moderne, produktiv skibsværftsindustri, hvor de europæiske skibsredere vil bestille fartøjer. For det tredje er omfanget af den statsstøtte, som de polske skibsværfter hidtil har modtaget, og den planlagte fremtidige støtte nominel sammenlignet med de næsten 2 mia. EUR, som efter sigende er stillet til rådighed for de private banker i Europa. Hvad mere er, træffer regeringerne i nogle af medlemsstaterne så hastige beslutninger om dette, at de ikke en gang har tid til at underrette Kommissionen om dem.

Kommissionens forslag om, at den bedste løsning for de polske skibsværfter vil være at omstrukturere dem ved at oprette særskilte produktionsselskaber, er uacceptabelt, eftersom dette efter al sandsynlighed vil føre til en opsplitning af skibsværfternes aktiver, så værfterne ville få fjernet deres mulighed for at bygge skibe.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru formand, fru kommissær! På den ene side sætter jeg pris på Deres forståelse for disse skibsværfters historiske og moralske dimensioner. På den anden side mener jeg, at De er for intelligent til ikke at forstå, at det økonomiske argument ikke holder vand længere. Efter min mening står det, vi gør for bankerne, og det, vi undlader at gøre for skibsværfterne, ikke for en nærmere undersøgelse. Jeg mener også, at vi i en vanskelig situation er nødt til at træffe modige beslutninger. Måske er dette vores mulighed.

For det tredje: Hvis jeg skulle tegne et dystert billede med konkurs og aktiver, der sælges til investorer, måske et sted uden for Polen, fordi der ikke er nogen i vores land, går jeg ud fra, at det ville svare til, at Siemens eller Airbus blev forvaltet af koreanerne. Det centrale er, at hvis en så stor national industri som skibsværfterne kom på andre hænder, ville det så gavne Polen og Europa?

Bogdan Golik (PSE). – (PL) Fru formand, fru kommissær! Fordi jeg i juli og september to gange stillede et spørgsmål, som jeg ikke fik noget skriftligt svar på, vil jeg gerne stille det mundtligt nu. Spørgsmålet var, om det var sandt, at en vis hr. Soukup som repræsentant for Kommissionen den 20. juni på et møde mellem Kommissionen og en delegation fra Ulsteinkoncernen (en af investorerne) – og nu citerer jeg Kommissionens notater her – adspurgt om den foreslåede købspris for Szczecin Nowaskibsværftet sagde, at den ikke ville blive høj på grund af de store lån og tab. I den forbindelse spurgte han, hvorfor Ulsteinkoncernen ikke overvejede at opkøbe aktiverne efter insolvensproceduren, som indledes, når beslutningen om tilbagebetaling af støtten er truffet. Han understregede, at hvis man overtager aktiverne ved insolvens, bliver der ikke mulighed for omstrukturering, men at det imidlertid ville være muligt at modtage bistand som en del af den regionale støtte til nye investeringer og til skabelse af nye arbejdspladser. Efter min mening som erfaren forretningsmand er dette en opfordring til en investor om at vente og handle imod virksomhedens interesser. Var det tilfældet, fru kommissær?

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Skibsværftet i Gdansk, Solidaritets vugge, hovedrolleindehaveren i kampen mod kommunismen, et skibsværft, der var udsat for diskrimination, og som gennem kommunisternes politiske beslutninger blev bragt i en meget ringe økonomisk forfatning, afventer i dag en positiv beslutning fra Kommissionen. Det samme kan man sige om hele skibsværftsindustrien. Det er ikke kun den polske skibsbygningsindustri, der afhænger af denne beslutning, for situationen for EU's skibsbygningsindustri i verden afhænger også af den. Der er problemet med konkurrence fra Korea og fra lande, der ikke bare yder offentlig støtte, men som sænker beskæftigelsesstandarderne og ikke respekterer arbejdstagernes rettigheder. Her vil konkurrencen ikke være fair konkurrence, hvis skibsværfterne får en dårligere behandling end bankerne, som brugte unfair midler til at tilskynde til realkreditbelåning.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru formand, fru kommissær! Et sammenbrud inden for den polske skibsbygningsindustri er hverken nødvendigt for Polen eller for EU. Derfor er vi nødt til at finde en løsning i fællesskab.

For det første skal Kommissionen trække sine krav om tilbagebetaling af offentlig finansiering tilbage, især fordi størstedelen blev bakket op af statsgarantier til lånerne. At bede skibsværfterne om at betale på et tidspunkt, hvor EU trækker sig tilbage fra markedsøkonomien og nationaliserer bankerne, er uretfærdigt og undergraver formålet med EU.

For det tredje skal økonomien i EU og i Polen udvikle sig. Udvikling kan ikke udelukkende baseres på likvidering eller begrænsning af produktionen i enkeltstående brancher. For det fjerde kan ønsket om at

likvidere skibsværfterne, arnestedet for Solidaritet-bevægelsen og forandringerne i Europa, resultere i en forsvarsreaktion i form af offentlig utilfredshed i større skala, hvilket ingen har brug for i øjeblikket. Og for det femte har EU allerede næsten 100 mio. mennesker, der lever på grænsen af biologisk overlevelse. Hvorfor flerdoble fattigdommen?

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Fru formand! Vi er uden tvivl vidner til en tillidskrise i forhold til de europæiske institutioner, en krise i Irland, Holland og Frankrig. Men ikke i Polen. I det mindste ikke endnu. Polen har tillid til de europæiske institutioner. Men hvis skibsværfterne ender med at blive forhindret i at drive forretning og gradvist gennemføre reformer, kan Polen desværre også opleve en tillidskrise i forhold til EU-institutionerne, fordi det er klart for alle, at der findes to sæt foranstaltninger, to standarder: De var forskellige for det tidligere Østtyskland, og de er forskellige for bankerne. Vi kan tale om størrelsesforskelle, men det vil de, der mister deres arbejde, ikke kunne forstå. Da jeg havde den ære at besøge de polske skibsværfter sammen med kommissæren, fik jeg det indtryk – og formentlig det rette indtryk – at De ønsker at finde en god løsning. Derfor beder jeg Dem finde det, der er den bedst mulige løsning og give disse skibsværfter en chance.

Formanden. – Jeg undskylder over for hr. Janowski, hr. Wojciechowski og hr. Pęk, men jeg er bange for, at det ikke er muligt at fortsætte. Jeg var selv aktiv inden for fagbevægelsen i 30 år, og jeg forstår den tragedie og det drama, der er tale om, men jeg er nødt til at give ordet til kommissær Kroes.

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg er imponeret over de ærede medlemmers engagement i denne sag, og jeg har lyttet meget opmærksomt til alle bemærkningerne her i aften.

Jeg vil gøre mit yderste for at svare Dem, og hvis De tillader, vil jeg bruge lidt tid på at forsøge at forklare, hvordan virkeligheden ser ud i øjeblikket.

Hr. Buzek startede med at give en forklaring på situationen i Polen, og han nævnte med rette, at vi skal være parat til at tilbyde en positiv løsning for at opretholde erhvervsaktiviteterne. Vi tilbyder en positiv løsning for at opretholde erhvervsaktiviteterne. Hvis investorerne er interesserede i skibsbygning, som nogle siger, de er – og det budskab fik vi ikke kun fra et medlem af regeringen, men fra flere forskellige sider – kan de byde på aktiverne, og det var det, jeg understregede. De skal tage hensyn til, at for Kommissionens vedkommende kan løsningen føre til levedygtige økonomiske aktiviteter i Polen. Vi skal tale om levedygtige økonomiske aktiviteter, for jeg ønsker ikke at præsentere de berørte arbejdstagere for noget, der ikke er levedygtigt.

Det har taget for lang tid. Alle disse mennesker har ret til at vide, hvad der sker, og hvordan deres fremtid bliver, og ingen forventer, at vi bare siger: Lad os fortsætte, hvad pokker, hvad kan vi gøre nu, lad os bare fortsætte med det, vi har gjort hidtil. Vi er klar over, at dette ikke er nogen levedygtig situation mere. Når det er sagt, gjorde vi i Kommissionen vores yderste for at nå frem til en løsning.

Derfor kan den polske regering som sagt for Gdańsk vedkommende vise os en forretningsplan, der fører til en levedygtig fremtid. Alle håndværkerne der kan udføre et fantastisk stykke arbejde og arbejder allerede med noget, som der er al mulig grund til at tro kan udvides – det er trods alt privatiseret, ejerne har foretaget investeringer, og der er mulighed for, at dette kan fortsætte. Men vi har virkelig hårdt brug for en forretningsplan, og det er det, jeg beder om. De, som er så engagerede i situationen i Polen, bør bare henvende Dem til den polske regering og sige: "Kom nu, venner, nu skal I levere varen. Som medlemmer af Europa-Parlamentet kan vi ikke længere acceptere, at De ikke leverer varen." De leverer med andre ord ikke nogen løsning på det spørgsmål, som De tænker på.

Hvis vi går ud fra, at Gdańsk-delen af problemet løses på den måde, jeg nævnte, vil jeg nu gå videre til de to andre skibsværfter. Jeg har netop beskrevet, at situationen for Gdynia og Szczecin skal løses med en beskæftigelsesmæssig fremtid, der er levedygtig. Det er det, vi taler om, og derfor nævnte jeg eksemplet med Olympic Airways. Naturligvis er de helt forskellige: det ene er et skibsværft, og det andet et flyselskab. Men når det er sagt, var den oprindelige tanke bag løsningen for Olympic Airways likvidering og derefter aktiverne uden belastningen med at skulle tilbagebetale de store pengebeløb, og derefter nye investorer, der skulle give disse selskaber mulighed for en levedygtig fremtid.

Hr. Schulz, vi sagde ikke, at værfterne skulle lukkes. Vi forsøger at gøre dem stærke nok til at modstå den kommende recession med de aktiviteter, der med størst sandsynlighed vil være rentable på disse værfter, og heri ligger der en mulighed for begge skibsværfterne, når aktiverne er lagt sammen, under forudsætning af, at der findes et par mulige investorer, der netop er interesserede i at give dem en levedygtig fremtid.

Hr. Schroedter, de polske værfter har haft en længere overgangsperiode end de østtyske værfter og det i en økonomisk opgangsperiode. Ikke bare hr. Chruszcz, men også hr. Czarnecki, hvis De sammenligner dette med situationen på de tyske skibsværfter – og det er korrekt at sige, at der er en parallel med de tyske skibsværfter – har jeg to generelle bemærkninger.

For det første må vi erkende, at skibsbygningsindustrien i andre lande som Danmark eller Det Forenede Kongerige, hvor staten ikke var så generøs, blev reduceret kraftigt i størrelse eller endda lukket. Jeg har visse forudsætninger for at kende noget til dette: I mit eget land måtte en række skibsværfter lukkes. Så hvis vi taler om ligebehandling, skal vi tage højde for, at der i andre EU-medlemsstater er sket lukninger af skibsværfter, der ikke længere var levedygtige.

Et par medlemmer sammenlignede med situationen i Tyskland. Den samlede størrelse af de tre skibsværfter i Polen – Gdynia, Gdańsk og Szczecin – kan sammenlignes med størrelsen af de tyske skibsværfter forud for deres omstrukturering, og støtten til de polske skibsværfter i perioden 2002-2008 er også sammenlignelig med den tyske støtte til landets skibsværfter – omkring 3 mia. EUR. Så der er mulighed for at sammenligne.

Men både ud fra perspektivet med konkurrenceforvridning og med hensyn til at sikre stabil beskæftigelse er længden af omstrukturingsprocessen i Polen en forværende faktor. Mens skibsværfterne i Tyskland blev privatiseret i 1993 og afsluttede deres omstrukturering i 1995-1996, har de polske skibsværfter fortsat deres statsstøttede drift i en meget lang periode, siden et godt stykke tid før Polens indtræden i EU, og de har modtaget tilskud adskillige gange siden da.

Jeg har nævnt det tidligere, at i dag, i 2008, er det mere end fire år efter Polens indtræden i EU og otte år efter, at de første statsstøtteregler blev indført i Polen i 2000 i henhold til associeringsaftalen fra 1994. Desuden har skibsbygningsindustrien nydt godt af et opsving uden sidestykke gennem de seneste fem år. Det skal man også tage hensyn til: Selv i en periode med opsving inden for sektoren, var det ikke muligt at bringe de polske skibsværfter i en levedygtig position, så det er noget, vi er nødt til at tage højde for. Selv i den periode fungerede tingene ikke korrekt i sammenligning med andre skibsværfter.

Så i betragtning af, at opsvinget med en sikker ordretilgang og støt stigende priser skabte gunstige betingelser for en vidtgående omstrukturering i Polen, har man ikke udnyttet denne mulighed i Polen. Eksperter inden for branchen forudser allerede nedgangstider, en overkapacitet på verdensplan inden for de kommende to eller tre år.

Afslutningsvis vil jeg sige, at sammenligningen med Tyskland kan give mening. Ja, det er tæt på. Og ja, det er næsten en sammenlignelig situation. Det viser, at de polske skibsværfter behandles på præcis samme måde som de tyske skibsværfter. De samme kriterier anvendes ved vurdering af statsstøtte med levedygtighed som det mest fremtrædende.

Endelig må man også drage en parallel til de tilfælde, hvor Kommissionen ikke har givet tilladelse til statsstøtte og endda beordret ulovlig statsstøtte i andre medlemsstater tilbagebetalt. Inden for skibsbygningssektoren kan jeg huske negative beslutninger med ordre om tilbagebetaling af støtte – som nogle af Dem vil huske – i forbindelse med det statslige spanske skibsværft IZAR, det græske skibsværft og et par andre.

Hvis hr. Bielan siger – og jeg sagde det også selv i mine bemærkninger – at det har taget os år, er det på grund af værfternes økonomiske, sociale og symbolske betydning. Ja, det gjorde vi. Det tør jeg godt forsvare, men det bedste, vi kan give heltene fra værfterne, er en levedygtig fremtid, og det er, hvad jeg beder Dem om: bare en realistisk fremgangsmåde, den fremgangsmåde, som disse helte fortjener.

Der blev stillet et spørgsmål om europæisk skibsbygning. Kommissionen samarbejder med den europæiske skibsbygningsindustri og gennemfører aktivt en integreret strategi – og vi kalder den "Leadership 2015" – der sigter mod at styrke skibsbygningsindustriens konkurrenceevne i alle EU's medlemsstater. I den forbindelse arbejder vi i øjeblikket på at hjælpe sektoren i Polen og andre steder med at løse de centrale udfordringer, som sektoren står over for, lette innovation og sikre en bedre beskyttelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder. Konstant statsstøtte kan ikke løse udfordringerne for konkurrenceevnen.

I Kommissionen er vi ligesom De interesseret i en levedygtig industri, der kan fungere uden statslig indgriben og uden statsstøtte og konkurrere i sin egen ret. Det er tilfældet for mange skibsværfter i Europa, navnlig i sektoren for teknologisk avancerede fartøjer.

Hr. Tomczak og en række andre medlemmer sammenlignede med den nuværende situation inden for finanssektoren og bankerne og spurgte, hvem økonomien skal tjene? EU's faldende andel af skibsbygning på verdensplan vil ikke blive ændret ved at lade værfter udføre aktiviteter, der ikke er levedygtige, og hr.

Chruszcz og hr. Tomczak var inde på det generelle med hensyn til finanskrisen. Jeg forsøgte at forklare dette i mit første indlæg. Jeg vil gerne sige lidt mere om de spørgsmål, som nogle af Dem har stillet.

Der blev stillet et spørgsmål om muligheden for at håndhæve statsstøttereglerne mindre strengt, fordi Kommissionen i øjeblikket godkender statsstøtte til finansinstitutioner. Dette er et interessant spørgsmål og det ikke kun i forbindelse med Deres møde i dag. Men det er også korrekt, at vi skal se på, hvorfor Kommissionen tilsyneladende er strengere over for de polske skibsværfter, mens den godkender massiv støtte til europæiske banker.

Situationen for de polske skibsværfter er med al respekt helt anderledes end for banksektoren. Det skyldes to ting, som jeg vil forklare for Dem. Nr. 1: Hvis en større europæisk bank går konkurs, kan det udløse sammenbrud i en række andre finansinstitutioner og skabe systematiske negative følgevirkninger for hele økonomien i en eller flere medlemsstater. Så i øjeblikket overvejer vi kortsigtede nødforanstaltninger for bankerne i modsætning til omstrukturingsstøtte, der fordeles over mange år til de polske skibsværfter. Hvis bankerne i øvrigt skulle kræve længerevarende statsstøtte, ville de også blive genstand for tilsvarende krav, som gælder for de polske skibsværfter. De skal levere en troværdig omstrukturingsplan. De skal sikre den langsigtede levedygtighed for deres modtagere. Så det forholder sig således, at vi også inden for banksektoren i øjeblikket indfører omstrukturering og levedygtige forretningsplaner for fremtiden.

Jeg kan ikke se, hvorfor nogle af Dem er så bekymrede over nationaliteten af køberne til værfternes aktiver. Hvis det er dem, der er de virkelige iværksættere, og hvis det er dem, der er interesseret i disse aktiver, er det bare med at satse på dem. Vi skylder værfternes arbejdstagere at forsøge at finde en løsning uden hensyntagen til nationalitet eller protektionisme. Det er ikke det svar, jeg gerne vil give de arbejdstagere, der er interesserede i deres arbejdspladser, i arbejdspladser, der er levedygtige.

Jeg er meget glad for, at et par af medlemmerne anerkender, at værfterne er fleksible, og at vi ikke gør det til religion. Hvis fremstilling af skibe er den eneste mulighed, mener jeg ikke, at vi behandler disse sager professionelt. Der bør være tale om en bæredygtig produktion uanset produktet derovre med disse menneskers håndværksmæssige kunnen. Hvis efterspørgslen er stigende, og arbejdstagerne og værfterne er kompetente, hvilket jeg mener, de er – og som De også nævnte – kan vi give dem en chance ved at frigøre dem fra byrden fra den tidligere statsstøtte.

Jeg skal forsøge at afslutte, fordi jeg kan læse Deres kropssprog. Et af de centrale problemer, jeg stod over for, er følgende: Kan De ikke give dem mere tid? Er det måden at håndtere dette meget vanskelige spørgsmål på? Jeg mener, at alle disse arbejdstagere har ret til at bede os fremkomme med en levedygtig løsning for deres fremtid. Det, som Kommissionen fremlægger, og det, vi beder den polske regering om, og der, hvor vi virkelig har brug for Deres opbakning over for den polske regering, er, at de skal være opmærksomme. Giv os forretningsplanen for Gdańsk. Vil De ikke nok? Og vær klar over, at der findes en mulighed for Gdynia og Szczecin.

Der findes en fremtid, men så skal vi handle på en sådan måde, at byrden fra al den tilbagebetalingspligtige statsstøtte i de senere år kan tages ud af aktiverne gennem en sammenlægning, og dermed kan der blive tale om en ny fremtid for aktiviteterne på begge værfter og i begge områder og regioner.

Det er absolut nødvendigt, at disse aktiver ikke er belastet med denne byrde, for hvis der ligger en sådan byrde på skuldrene af disse aktiver, vil der være mindre interesse fra investorerne. Det er nødvendigt, når vi skal overveje en løsning. Hvis der skal gennemføres en likvidering, kan den foregå sideløbende, og hvis den foregår sideløbende, tager den ikke så lang tid.

Hvis jeg skulle stå over for alle disse arbejdstagere, ville jeg helst sige, at de skulle vælge den løsning, som Kommissionen tilbyder. Hvis De accepterer den, kan det gøres hurtigt, og lad være med at fortælle mig, at De ikke kan ændre lovgivningen i Polen, fordi den ser ud på en bestemt måde. Jeg er ikke helt sikker på, hvorvidt lovgivningen kan bruges til at passe denne løsning ind, men hvis det er tilfældet, kan De bare handle som regering. Med min erfaring fra det sidste århundrede, ved jeg – og vidste jeg – at hvis man ønsker en løsning, findes der en udvej. Jeg beder Dem af hele mit hjerte, for alle disse arbejdstagere: Henvend Dem til den polske regering.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN), skriftlig. – (PL) Ved at følge med i Kommissionens aktiviteter vedrørende de polske skibsværfter har jeg fået bekræftet min overbevisning om, at Polen ikke skulle være

gået med i EU på de betingelser for nogle år siden. Millioner af mine landsmænd havde samme holdning, men flertallet blev narret til at tro, at EU ville hjælpe Polen til at nå samme udviklingsniveau som i det "gamle" EU. Dette gælder ikke bare skibsværfterne, men også mange andre områder som f.eks. landbruget. Jeg er tilhænger af, at mit land er medlem af De Europæiske Fællesskaber, men jeg modsætter mig og protesterer imod, at Polen behandles som erobret område set ud fra et økonomisk synspunkt. Jeg kan se, hvordan det tidligere kommunistiske Østtyskland og banksektoren er omfattet af forskellige kriterier. De må godt modtage statsstøtte.

I dag, hvor Lissabontraktatens skæbne hænger i luften, er jeg overbevist om, at det ud fra et økonomisk synspunkt vil gøre Polen fuldstændig afhængig af Bruxelles' bureaukrati. Derfor må Europas befolkning ved det kommende valg til Europa-Parlamentet støtte de politikere, der vil sige nej til denne traktat.

17. Fremme af rene køretøjer til vejtransport (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om betænkning (A6-0291/2008) af Dan Jørgensen for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed om ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af renere og mere energieffektive vejtransportkøretøjer (KOM(2007)0817).

Dan Jørgensen, ordfører. – (DA) Fru formand! Hver dag er der europæere, der bliver syge af luftforurening. Hver dag er der endda europæere, der dør af luftforurening fra trafikken i Europa. Vi ved også, at vi står over for nogle ekstreme klimaforandringer. Klimaforandringer som ikke mindst skyldes, at der bliver brugt for meget brændstof i transportsektoren. Af de to årsager er det ekstremt vigtig lovgivning, vi diskuterer her i aften. Og af de to årsager er det et ekstremt vigtigt kompromis, vi har fået forhandlet hjem imellem Parlamentet og Ministerrådet, som vi forhåbentlig vedtager i morgen.

Det vi vedtager, er, at myndighederne i Europa skal spille en lang større rolle i at bekæmpe forureningen af vores luft. Det vi vedtager, er, at når man træffer en beslutning om at købe et køretøj – det kan være en skraldebil, det kan være en bus, det kan være et andet køretøj, der skal tjene til at udføre de opgaver, som man har i den offentlige sektor – ja, så skal man ikke bare tage hensyn til prisen i kroner og ører eller euro og cent. Man skal også tage hensyn til de omkostninger for sundhed og de omkostninger for miljø og klima, der ligger i, at bilen udstøder forskellige former for partikler, at bilen ved at afbrænde fossile brændstoffer jo medfører en forøget forurening og dermed større global opvarmning.

Vi tvinger ikke de lokale myndigheder til at vælge den mest miljørigtige løsning, men vi tvinger de lokale myndigheder til at tage de sundhedsmæssige og miljømæssige konsekvenser med i deres beregninger, og vi skaber åbenhed og transparens omkring de beslutninger, der bliver truffet, og dermed er jeg også sikker på, at langt flere offentlige myndigheder i Europa vil træffe de rigtige, de grønne valg frem for de kortsigtede, måske billigere valg, hvis man kun regner i kroner og ører, og det er det, der er hele formålet med forslaget.

Ud over at dette formentlig og forhåbentlig vil få nogle direkte miljøeffekter, fordi det offentlige faktisk står for en stor del af indkøb af en lang række køretøjer, f.eks. busser, hvor offentlige myndigheder i Europa står for omkring en tredjedel af de indkøb, der findes. Ud over den meget direkte miljøeffekt, vil dette forslag også have en afledt effekt. Vi vil nemlig skabe en efterspørgsel efter specielt miljøvenlige køretøjer. En efterspørgsel som kan drive markedet, som kan gøre det rentabelt for industrien at udvikle nye og bedre og mere miljøvenlige køretøjer, også før lovgivningen tilsiger, at de skal.

Det er vigtigt for mig at understrege, at dette ikke er en meget bureaukratisk ordning. Det handler ikke om at lægge en masse svære regler ned over myndigheder. Det handler ikke om at skabe en masse red tape. Vi har tværtimod lavet en ordning, som er meget nem at gennemføre, implementere. En ordning som også indeholder undtagelser de steder, hvor det måtte være påkrævet, og ikke mindst en ordning, som sikrer, at der allerede er et velfungerende system, der tager hensyn til miljømæssige og sundhedsmæssige konsekvenser af bilindkøb, kan man opretholde det system.

Som allerede nævnt har vi forhandlet en aftale igennem, et kompromis. Derved har vi også, synes jeg, sendt et vigtigt signal om, at vi står sammen her i Parlamentet om denne vigtige lovgivning. Jeg vil gerne sige tak til alle skyggeordførerne. Jeg vil gerne sige tak til Kommissionen for det gode samarbejde. Jeg vil gerne sige tak til det franske formandskab for den målrettede indsats, som det også har gjort for at nå frem til dette kompromis. Jeg er stolt af, at vi i morgen kan stemme en lovgivning igennem, som vil nedbringe forureningen i Europa, som vil betyde, at de offentlige myndigheder kommer i føresædet i kampen mod den globale opvarmning og kampen mod den luftforurening, som hvert år gør mange europæere syge.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO*Næstformand*

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som De ved, er formålet med forslaget at øge antallet af energieffektive køretøjer med et lavt forureningsniveau på det europæiske marked med henblik på at nedbringe både energiforbruget samt emissioner af CO₂ og andre forurenende stoffer. Disse foranstaltninger vil gavne de borgere, der bor i større byer og deciderede storbyer, som nu udgør flertallet af Europas befolkning.

Først og fremmest vil jeg gerne takke ordføreren, hr. Jørgensen, og skyggeordførerne for deres engagement og konstruktive bidrag og for det tætte samarbejde, der har været tale om ved de interinstitutionelle diskussioner hen over sommeren. Dette samarbejde har givet os mulighed for at udarbejde en kompromistekst, der fik bred opbakning ved førstebehandlingen.

Bestemmelserne i forslaget til direktiv indebærer, at offentlige instanser og virksomheder og ligeledes virksomheder, der leverer offentlig passagerbefordring skal medtage energiforbrug og emissioner af CO₂ og andre forurenende stoffer blandt kriterierne for udvælgelse af køretøjer gennem frie udbud. Købsbeslutningen vil så fremover ikke udelukkende blive baseret på køretøjets pris, men også på de miljøomkostninger, som det medfører gennem hele dets levetid. Samtidig giver forslaget de lokale myndigheder mulighed for at træffe beslutning om den nærmere gennemførelse af bestemmelserne og overholder dermed til fulde subsidiaritetsprincippet. Den lovgivningstekst, vi skal vedtage, indebærer ingen nye administrative procedurer. Forslaget er dermed i fuld overensstemmelse med de eksisterende bestemmelser for indkøb og offentlige tjenester, og alle de heri indeholdte bestemmelser, f.eks. om undtagelsestærskler, vil fortsat være gældende.

Desuden udgør forslaget et stort fremskridt med hensyn til Fællesskabets politikker for energi, klima og miljø. Direktivet vil omfatte generelle parametre for energiforbrug, CO₂-emissioner og emissioner af andre forurenende stoffer ved indkøb gennem frie udbud. Den offentlige sektor i Europa vil derfor tjene som et eksempel og fremme mere avancerede innovative teknologier med henblik på at skabe bæredygtige transportsystemer for fremtiden. Dette er efter min mening et meget klart budskab, og det kan videreformidles gennem lokale offentlige instanser eller dem, der leverer lokale tjenester inden for den meget vigtige sektor for forureningsreduktion.

Desuden betyder forslaget, at der indføres bæredygtig økonomi i de offentlige udbud for levering af køretøjer, uden at dette medfører højere omkostninger. I stedet vil man kunne forudse og skabe åbenhed om køretøjernes indvirkning i hele deres brugperiode. Derfor vil beslutninger om indkøb af offentlige transportressourcer blive truffet på et rationelt grundlag, således at man kan undgå højere omkostninger, både for operatørerne og for de offentlige transportselskaber selv.

Virkningerne af direktivet – og jeg er snart færdig, hr. formand – ventes at gå langt videre end det umiddelbare anvendelsesområde. De offentlige indkøbsprocedurer er et centralt marked med høj synlighed, og de kan påvirke beslutninger, der træffes af virksomheder og privatpersoner. Man kan forvente, at der takket være dette direktiv på længere sigt vil komme flere energieffektive køretøjer på markedet, og at prisen på dem vil falde som følge af stordriftsfordelene. Dette vil medføre bedre energieffektivitet og lavere emissioner af CO₂ og andre forurenende stoffer for alle køretøjer i Europa.

Nu vil jeg gerne høre, hvad de medlemmer af Europa-Parlamentet, der deltager i forhandlingen, har at sige, så jeg kan komme med de nødvendige præciseringer til dem ved slutningen af forhandlingen. Jeg håber, at vi gennem denne forhandling kan opnå et positivt resultat, og at det reviderede forslag til direktiv kan vedtages.

Andreas Schwab, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at sige, at det fremgår klart af forslaget til betænkning, at miljøbeskyttelse og klimaændringer virkelig har betydning for hele Europa-Parlamentet og alle dets udvalg, men også for Kommissionen og Rådet.

Derfor mener jeg, at vi bestemt kan stå bag hr. Jørgensen, når han siger, at alle i Europa skal være opmærksomme på at nedbringe emissioner af forurenende stoffer, og at miljø- og klimabeskyttelsesfaktorer spiller en vigtig rolle ved indkøb af køretøjer. Men miljø og klimaændringer skal også være et anliggende for befolkningerne, for EU's borgere – det skal være et selvstændigt anliggende, med andre ord et anliggende for dem, der køber biler eller busser i EU. Spørgsmålet er derfor stadig, om de bestemmelser, vi foreslår her, virkelig vil styrke borgernes samvittighed på langt sigt, eller om de rent faktisk vil svække den, og hvorvidt

dette direktiv rent faktisk overhovedet tjener de formål, som vi sigter mod, eller om det rent faktisk blot vil skabe endnu mere frustration over det påståede bureaukrati i Bruxelles.

Som jeg ser det, findes der en lang række eksempler i mange europæiske lande, der viser, at man allerede i dag køber brintdrevne køretøjer og køretøjer med lavt CO₂-udslip uden dette direktiv – at der med andre ord allerede findes en miljøbevidsthed. Jeg tvivler noget på, at et direktiv virkelig vil ændre på dette, for efter min mening gør direktivet kun meget lidt, og det er ikke sandt, når De, hr. Jørgensen, hævder, at virkningerne for miljøet bliver særligt store.

Vores mål bør være at skabe større bevidsthed hos køberne og ikke nødvendigvis at påvirke 1 % af markedet for personbiler og 6 % af lastbilmarkedet med dette direktiv. Jeg tror, at indvirkningen bliver forholdsvis begrænset: Udbudsbetingelserne bliver forholdsvis omfattende, og i sidste ende vil den nationale gennemførelse være afgørende for beslutningen. Dette indebærer, at det bestemt er en mulighed, i det mindste ifølge Rådets juridiske tjeneste, at miljøpåvirkningen kun vil få en vægtning på 1 %, og at indvirkningen på miljøet derfor bliver forholdsvis begrænset.

Men direktivet vil heller ikke gøre nogen skade, for i sidste ende vil alle de involverede kunne fortsætte mere eller mindre som før. Dette har Rådet og skyggeordføreren fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed hr. Hoppenstedt opnået. Udtalelsen fra Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, som jeg var ordfører for, gik i samme retning, og det var muligt at opnå betydelige forbedringer af direktivet under trilogien.

Derfor mener jeg, at der bestemt er nogle positive ting, der er værd at fremhæve, fordi direktivet har fået nogle af sine bureaukratiske tænder trukket ud. Nu får medlemsstaterne mulighed for at indføre tekniske krav til udbud, hvilket giver dem en betydelig grad af fleksibilitet. Der står også, at specialkøretøjer generelt ikke er omfattet af direktivet.

Men der er trods alt stadig risiko for nulvægtning, og derfor vil jeg sammenfattende sige, at man med direktivet forsøger at nå frem til det rigtige mål ad den forkerte vej. Ændringsforslaget, der var resultatet af kompromisset ved trilogien, betyder, at det – hvis det gennemføres på nationalt plan på en måde, der gavner de kontraherende enheder – i mange medlemsstater efter al sandsynlighed vil være stort set uden virkning.

De involverede i EU-institutionerne må spørge sig selv, hvorvidt dette direktiv, som det ser ud i øjeblikket, rent faktisk stadig – efter det bestemt vanskelige kompromis ved trilogien – opfylder de planlagte mål. Kvaliteten af bestemmelserne afhænger nærmest udelukkende af medlemsstaternes omsættelse, og i så tilfælde er der ikke noget reelt behov for lovgivning på fællesskabsplan.

Jeg vil gerne igen påpege, at direktivet i sidste ende desværre kun vedrører 1 % af de solgte personbiler og 6 % af de solgte erhvervskøretøjer og dermed i sidste ende desværre ikke vil være til særlig stor gavn for miljøet.

Silvia-Adriana Țicău, ordfører for udtalelsen fra Transport- og Turismeudvalget. – (RO) Hr. formand! Med direktivet indføres der grønne kriterier blandt de kriterier, der skal overholdes ved indkøb af rene og energieffektive vejtransportkøretøjer. Medlemsstaterne vil underrette de ordregivende myndigheder og enheder, der leverer offentlig passagerbefordring om bestemmelserne vedrørende indkøb af miljøvenlige køretøjer.

Transport- og Turismeudvalget foreslår, at medlemsstaterne og Kommissionen tager kriterierne for økonomisk støtte til bymobilitetsprojekter og støtte til miljøvenlige køretøjer op ved midtvejsrevisionen af de nationale strategiske referencerammer og de nationale og regionale operationelle programmer. Samtidig skal initiativerne for bytransport og programmerne Civitas og Intelligent Energi - Europa videreføres.

Transport- og Turismeudvalget har foreslået, at myndighederne, der står for de største årlige indkøb af miljøvenlige køretøjer, anvender betegnelsen "ren og energieffektiv vejtransport i byer". Jeg vil gerne lykønske ordføreren, og jeg er sikker på, at dette dokument vil ændre de lokale offentlige myndigheders holdning til miljøet.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Kommissionens forslag om fremme af energieffektive køretøjer er en revideret udgave af det oprindelige forslag, som vi forkastede for to år siden. Kommissionens nye forslag er udtryk for en betydelig forbedring. Det skal imidlertid siges, at denne tekst også indeholder for mange ting, der kan kritiseres, f.eks. den manglende konsekvensvurdering, de omfattede køretøjers forholdsvis begrænsede markedsandel – en ting, der allerede er blevet nævnt – og

ikke mindst den obligatoriske medtagelse af miljøkriterier i ansøgningsproceduren i strid med retspraksis fra De Europæiske Fællesskabers Domstol.

Disse mangler er blevet tydeliggjort ved aftalen i det korresponderende udvalg, som vil føre til stive og bureaukratiske bestemmelser. Dette resultat ville have været uacceptabelt for mig. Med henblik på at fremme et kompromis – og det er en positiv ting, som vi kan notere os – er indholdet blevet ændret fuldkommen i samarbejde med Rådet og Kommissionen – så vi nu har en tekst, der skal vedtages på plenum, som vi kan bakke op om.

Fleksibilitet for kommunerne er centralt for dette. Medlemsstaterne kan frit fastsætte deres egne retningslinjer i stedet for den standardiserede metodologi i Kommissionens forslag. Alene i Tyskland kender jeg til talrige standarder for indkøb af miljøvenlige køretøjer. Disse standarder anvendes allerede med succes i dag, og ifølge vores kommunalorganisationer bør det forblive i denne form også fremover. I disse tilfælde kan der derfor ikke forventes nye forpligtelser.

For medlemsstater uden tilsvarende bestemmelser indeholder teksten på den anden side retningslinjer for en miljøvenlig indkøbspolitik. Men hvis medlemsstaterne imidlertid vælger den model, som Kommissionen har udviklet, kan de nu anvende forenklede procedurer. Ved indkøb på op til 249 000 EUR er der ikke krav om nogen formel ansøgningsprocedure. Her gælder minimumsgrænseværdierne. Specialkøretøjer er også holdt udenfor, som vi har hørt.

Kompromisteksten støttes af Rådet og Kommissionen og accepteres af de kommunale organisationer og af bilindustrien. Selv om det måske havde været muligt at undvære hele lovgivningsteksten, er der praktisk taget ingen modstridende interesser tilbage. Men jeg anbefaler, at man tilslutter sig kompromisset.

Inés Ayala Sender, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke ordføreren for hans vedholdenhed med et spørgsmål, som Parlamentet oprindeligt forkastede. Jeg vil også gerne takke Kommissionen for også at have holdt fast i dette spørgsmål ved at fremlægge en revideret tekst, der grundlæggende anvender et instrument, der allerede er til rådighed, nemlig de lokale myndigheders evne til at fremme eksemplariske offentlige indkøb, navnlig på et område som rene vejtransportkøretøjer, som i dag er af vital betydning.

Jeg glæder mig også over, at man tog chancen og fremskyndede processen, og jeg håber, at den nu kan komme videre, sådan som det skete med pagten eller forligsproceduren.

Jeg glæder mig også over støtten til og anerkendelsen af initiativer som City-VITALity-Sustainability (CIVITAS) og Intelligent Energy – Europa, som danner grundlag for denne type program. Vi håber, at denne støtte vil fortsætte sammen med anerkendelsen af alle interessenters deltagelse, herunder også støtte til brint.

Men med hensyn til leveringsinfrastruktur må jeg beklage, at vi i sidste ende ikke har kunnet anvende et instrument fra transportområdet, som til en vis grad blev forkastet af Parlamentet, nemlig de transeuropæiske energinet, som blev foreslået tidligere, men som til sidst ikke blev vedtaget.

Der har været tale om alle fondene og al statsstøtten, men man har ikke identificeret nogen særlige fonde eller programmer for transeuropæiske energinet. Der har været tale om en del fodslæberi i de senere år i denne forbindelse, og dog er de nu af central betydning for levering af nye alternative brændstoffer som gas eller brint.

Derfor vil jeg spørge kommissær Tajani, om han ikke, når han på et senere tidspunkt reviderer denne tekst eller måske endda før, kan fremsætte et forslag om dette: nemlig at bruge instrumentet for de transeuropæiske energinet til at sikre forsyning af disse nye brændstoffer til områder, hvor behovet er størst, med andre ord de vigtige infrastrukturer til nye brændstoffer.

Vittorio Prodi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke hr. Jørgensen for betænkningen. Jeg mener, at dette virkelig er en foranstaltning, der er i overensstemmelse med hele den energi- og miljøpakke, vi diskuterer. Den vil bestemt få betydning for de offentlige indkøbsprocedurer og utvivlsomt være afgørende for institutionernes valg, men først og fremmest – forud for dette – styre producenternes valg.

Dette betyder, at der skal opstilles sammenhængende rammer for de specifikationer, som køretøjerne skal opfylde både med hensyn til parametrene for reduktion af drivhusgasemissioner og andre parametre, der har en direkte sammenhæng med forurening og sundhed.

En økonomisk vurdering vil også være relevant: CO₂ er allerede et relevant tema for Kyotoprotokollen i forbindelse med emissionshandel. På andre områder vil det også ret beset betyde en økonomisk vurdering af sundheden. Det er dog klart, at en af de specifikke målsætninger består i at finde sammenligningspunkter, og bestemt ikke at tilskynde til, men snarere at begrænse emissionerne, herunder dem, der påvirker vores sundhed. Derfor findes der tekniske specifikationer for energieffektivitet og miljøpåvirkning.

Det er den store mulighed, som dette direktiv tilbyder. Derfor er situationen klar, men det begrænser ikke institutionernes valgmuligheder. Jeg er ret forbløffet over den fremførte modstand, som for mig at se er baseret på en masse forudfattede meninger. Med direktivet indeholder en kraftig opfordring til institutionerne, men efter min mening er det frem for alt rettet mod producenterne af køretøjer.

Margrete Auken, for Verts/ALE-Gruppen. – (DA) Tak hr. formand! Og tak til Dan Jørgensen for et godt og åbent samarbejde. Det er en nødvendig lov, som vi forhåbentlig får vedtaget jeg morgen, og erfaringerne fra jeg hvert fald Danmark, som Dan og jeg kommer fra, har lært os, at hvis ikke der skabes ordentlige rammer for grønne indkøb, så bliver det ved snakken. De offentlige myndigheder vælger det billigste tilbud, ikke det grønneste. Derfor er det rigtigt at gøre det obligatorisk for myndighederne jeg Europa at tage højde for bl.a. CO₂-udledning og partikeludslip, når der skal investeres jeg nye køretøjer. Vi havde helst set, at man havde pålagt alle at benytte en fælles metode til at indregne miljøpåvirkningerne jeg tildeling af udbud, så det blev tydeligt, at forureneren betaler. Internalisering af eksterne omkostninger, som vi kalder dette princip, er noget, vi alle efterlyser. Det vil også give producenterne en sikkerhed jeg forhold til de tildelingskriterier, der anvendes. Men vi kan godt leve med den løsning, vi har fundet frem til her, hvor kommuner og stat selv kan vælge, om de vil stille specifikke krav til brændstofforbrug og partikeludledning jeg udbudsmaterialet, eller de vil benytte en model, hvor køretøjets miljøpåvirkning prissættes og således bliver en del af kontraktgrundlaget. Her er vi tilfredse med, at den pris, der jeg forslaget sættes pr. kg CO₂, jeg højere grad nærmer sig den forventede markedspris. Kun derved skabes der et stærkt incitament til at udvikle rene busser, lastbiler og personbiler. Det er en skam, at vi ikke jeg udvalget kunne få flertal for at stille de samme krav til handel med brugte køretøjer. Der er ingen saglige grunde til ikke at bruge dem her også. Ved kun at anvende dem på nye biler vil der gå alt for lang tid, før den gode virkning af forslaget slår igennem, og vi har faktisk ikke tid til at vente med disse helt nødvendige forbedringer. Alligevel er denne lovgivning et vigtigt skridt jeg den retning af at benytte sig af den offentlige sektors enorme købekraft til at presse på for grønne løsninger overalt.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Jeg glæder mig over henstillingerne i forligsforslaget, som er aftalt mellem repræsentanter for Parlamentet, Rådet og Kommissionen om rene vejtransportkøretøjer.

De lokale myndigheder og andre offentlige instanser skal opfordres til at investere i bæredygtig, ren transport.

Når man vælger grøn, effektiv transport, navnlig i vores byer, gavner det borgernes sundhed og miljøet. Det vil hjælpe os med at opfylde vores klimaforpligtelser, og endnu vigtigere kan det udgøre en markant katalysator for rene transportvalg. De, der beskæftiger sig med offentlige indkøb, burde overveje de langsigtede fordele.

Alle omkostninger vedrørende de valgte foranstaltninger skal medtages i beregningerne.

Transportsektoren er det område, hvor Europa oplever de største problemer.

Jeg håber, at dette direktiv bliver vedtaget – hurtigst mulig – så det kan gennemføres i 2010 som en støtte til de lokale myndigheder og til offentlige instanser, der sætter pris på miljøet.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Betydningen af et bæredygtigt samfund understreges altid i den klima- og energidebat, der foregår her i Parlamentet, og en bæredygtig transportsektor udgør en del af dette. I de seneste par måneder har vi forsøgt at indføre strengere standarder for godtransport (Euro 6) og biler. Her har vi angrebet problemet ved kilden. Vi kunne også gøre transporten mere bæredygtig i de efterfølgende faser ved at offentliggøre grønne udbud, som det foreslås i det forslag, vi diskuterer i øjeblikket.

Jeg er en helhjertet tilhænger af princippet om at medtage energi- og miljømæssige virkninger i udbud for køretøjer. Det giver mulighed for udvikling af bæredygtige køretøjer, fordi man fremmer efterspørgslen på bæredygtige køretøjer, hvilket ansporer producenterne til innovation. Af vigtige aspekter, der skal tages hensyn til, kan nævnes brændstofforbrug og de tilhørende CO₂-emissioner, men også emissioner af giftige og andre skadelige partikler og stoffer som CO₂ og små partikler.

For at opnå en effektiv politik er det vigtigt at sikre en værdifuld udveksling af viden og information mellem medlemsstaterne. På den måde kan man udveksle bedste praksis og dermed optimere grønne indkøbsprocedurer.

Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Jørgensen, for det kompromis, han har opnået med Rådet om dette spørgsmål. I den foregående fase var det vanskeligt at diskutere spørgsmålet, men ved andenbehandlingen nåede vi efter min mening frem til en fornuftig aftale, som jeg gerne vil tilslutte mig.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær! Så sent som i formiddags talte præsident Sarkozy her i Parlamentet om forskellen mellem protektionisme og intelligent markedsintervention. Hvis vi tilføjer de utallige tilfælde, hvor det europæiske erhvervsliv overbejdes med regler og restriktioner, som ganske vist er nødvendige, men som gør det mindre konkurrencedygtigt, er det let at forstå årsagerne til, at man roser og stemmer for det forslag, vi diskuterer i øjeblikket.

Det er velkendt, at EU har forskellige instrumenter, som kan anvendes til at nå de foreslåede "tre gange 20"-mål: En af de almindeligste metoder er at kræve, at de europæiske virksomheder overholder miljø- og emissionsbekæmpelseskriterier. En anden mulighed, som er den, vi diskuterer i dag, er at foreslå, at de offentlige myndigheder skal fungere som katalysatorer på markedet. Dette giver mening. At tilskynde de store offentlige indkøbere til at gå forrest på markedet og skabe en efterspørgsel efter rene og energieffektive køretøjer, som kan være dyrere at fremstille, men som helt klart er gavnlige for miljøet, er en metode til markedsindgriben, som er legitim, hensigtsmæssig og forsvarlig.

Det er klart, at denne intervention ikke kan ske på en måde, der strider mod skatteydernes interesser. Men disse interesser skal både måles på de umiddelbare omkostninger og de potentielle miljøfordele i borgernes hverdag. I henhold til den forpligtelse, vi drøfter i dag, skal de offentlige myndigheder ved indkøb af deres vejtransportflåder beregne ikke bare købsprisen, men også omkostningerne i køretøjernes levetid i form af brændstof, CO₂-emissioner og luftforurening. I sidste ende skal disse omkostninger anvendes som indkøbskriterium.

De offentlige myndigheder skal derfor have mulighed for fremover at foregå med et godt eksempel og fungere som katalysator for automobilektoren, således at denne udvikler og investerer i fremstilling af miljøvenlige køretøjer med stadigt faldende emissioner af CO₂ og forurenende stoffer. Endelig vil jeg lykønske hr. Jørgensen og ordførerne, hvis arbejde har givet os mulighed for at behandle dette dokument i dag i forventning om, at det rent faktisk vil bidrage til ændrede vaner med positive konsekvenser for en bæredygtig fremtid for vores samfund.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Hr. formand! Selv om vi nu er nået frem til kompromiser, eller måske netop fordi vi nu er nået frem til kompromiser, der – som hr. Schwab netop sagde – har trukket tænderne ud på denne lovgivningstekst, opstår spørgsmålet om, hvad meningen med dette direktiv er.

I lyset af offentligt indkøbte køretøjers meget begrænsede markedsandel – vi taler om 1 % for privatbiler og 6 % for lastbiler – kan der ikke være tale om noget betydningsfuldt bidrag til klimabeskyttelsen. Det er ikke andet end en dråbe i havet. De udgifter, det medfører, kan ikke begrundes i merværdien.

Frem for alt finder jeg brugen af indkøbslovgivningen som instrument for tvivlsom. Som et instrument til offentlige myndigheders økonomiske indkøb er indkøbslovgivningen helt klart udformet med henblik på at være knyttet til produktet, dets bæredygtighed og dets ydeevne. Supplerende miljøkriterier er ganske enkelt ikke med.

Jeg vil også gerne påpege, at vi skal diskutere produktstandarder i Bruxelles. Vi skal diskutere emissionsstandarder for lastbiler og privatbiler og skal derfor også diskutere CO₂-tærskler for privatbiler og lastbiler. Vi har ikke brug for supplerende EU-forordninger for produktindkøb. I denne sag indfører vi endnu en gang et supplerende og unødvendigt bureaukrati, og vi overtræder endnu en gang subsidiaritetsprincippet.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Hr. formand! På et tidspunkt, hvor vores diskussioner uomgængeligt som snurrende dervishdansere kredser omkring krisen, kan jeg ikke modstå fristelsen til at beskrive min kollega Dan Jørgensens metode som en cirkel, men denne gang en god cirkel, og hvad mere er, god i sin gennemsigthed.

Med offentlige indkøb med henblik på at udskifte den gamle flåde af køretøjer med nye arbejder økonomien i miljøets tjeneste, at nedsætte CO₂-emissionerne for at skabe efterspørgsel er at lade miljøet tjene økonomien.

Dette er den perfekte balance med henblik på at skabe denne gode cirkel på det budgetmæssige plan, på det miljømæssige plan og med hensyn til gennemsigthed. På denne måde vil den udgøre et konkret fremskridt.

For at opnå dette skal vi lade os lede af principper: en korrekt vurdering af et køretøjs pris i hele dets levetid og en gennemsigtig lokal beslutningstagning, så det bliver muligt at foretage en samfunds-mæssigt ansvarlig beregning af de fordelagtige konsekvenser for miljøet. Uden gennemsigthed får vi en cirkel, men langt fra en god cirkel. Jeg vil gerne rose vores kollegas arbejde for at styrke denne gennemsigthed. Ved at gøre brug af alle oplysninger i forbindelse med sine indkøb og af en liste over resultater med fremhævelse af de lokale myndigheders goodwill ved indkøb af rene køretøjer vil alle borgere foretage samme vurdering og foretage en offentlig og konkret vurdering af realiteterne bag dette engagement, som strækker sig ud over retorikken.

I samme forbindelse kan vi ikke gøre noget bedre end at fremme indførelsen af et miljømærke, et synligt, læseligt og forståeligt mærke for denne miljøkvalitet. I disse krisetider vil den europæiske bilindustri konstatere, at denne nye efterspørgsel efter rene, miljømærkede køretøjer langt fra vil fungere som en hæmsko, men i stedet vil stimulere udviklingen og skabe en udfordring, den kan reagere på. Den økonomiske krise må på ingen måde blive et påskud for at ændre vores praksis med henblik på at mindske de skadelige virkninger på miljøet.

Vi har tværtimod en mulighed her. Lad os vide, hvordan vi skal forstå det og skabe nye gode cirkler ved at tænke på vores planet her og nu, men frem for alt på de kommende generationer.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Tak for Deres overbærenhed. Efter megen diskussion om dens første rapport fremlagde Kommissionen et revideret forslag i januar, der havde til formål at bidrage til at gøre EU til en særdeles energieffektiv økonomi med lave drivhusgasudledninger gennem fremme af rene og energieffektive køretøjer. Denne politik ligger på linje med flere andre forslag, herunder forslagene i klima- og energipakken. Efter min mening vil direktivet fremskynde indførelsen af renere og mere effektive køretøjer og samtidig skabe en markedsdynamik, der gavner sådanne køretøjer.

Rådet har ændret udkastet og omdefinert dets dækningsområde for at sikre sammenhængen med direktiverne om offentlige indkøb. Det har desuden betydet mere fleksibilitet med hensyn til mulighederne. Direktivforslaget gælder nu de ordregivende myndigheders og forskellige parter og operatørers indkøb af køretøjer i forbindelse med direktiverne om offentlige indkøb samt indkøb foretaget af operatører af offentlige passagerbefordringstjenester i henhold til forordningen om forpligtelsen til offentlig tjeneste. Heri kræves det, at de berørte myndigheder enten skal medtage krav vedrørende energiforbrug, CO₂-emissioner og emissioner af andre forurenende stoffer i udbudsspecifikationen eller medtage disse virkninger i kriterierne for tildeling af kontrakten.

Jeg støtter den generelle fremgangsmåde, hvor man kan vælge at tage hensyn til livstidsomkostninger og ligeledes giver mulighed for fleksibilitet ved vægtningen af livstidsomkostningerne i tildelingskriterierne. Direktivet vil desuden passe fint sammen med bæredygtighedsdagsordenen, hvor man kræver, at man altid skal indkøbe de rene køretøjer. Jeg vil påstå, at dette direktiv kan blive et vigtigt supplement til medlemsstaternes ikkehandelsrelaterede dagsorden for reduktion af CO₂-emissionerne i vores overordnede linje i klima- og energipakken.

Direktivet vil gælde alle køretøjer, som indkøbes af ministerier, lokale myndigheder og statslige organer, naturligvis med undtagelse af udryknings-, rednings- og militærkøretøjer. Jeg er blevet forsikret om, at mange af disse organer allerede medregner levetidsomkostninger – herunder brændstofomkostninger – i indkøbskriterierne. Det skønnes, at den effektive omkostning, inklusive emissioner, vil være begrænset beregnet som overordnede omkostninger. Jeg er ikke nogen tilhænger af bureaukrati, og dette forslag indeholder ingen nye administrative forhindringer for at citere kommissær Tajani selv. Men der er behov for handling på alle niveauer, hvis vi ønsker at omdanne vores økonomier til økonomier med lave kulstofemissioner, hvilket vi har så meget brug for. Derfor støtter jeg forslaget.

Paweł Bartłomiej Piskorski (ALDE). – (PL) Hr. formand! Det emne, vi drøfter her i dag, forener snarere end skiller os her i Parlamentet. Vi diskuterer, hvordan vi kan gøre vores borgere en tjeneste og gøre de køretøjer, vi bruger, så miljøvenlige som muligt.

Det dokument, vi drøfter, er på ingen måde perfekt. Det er fyldt med kompromiser, som sandsynligvis er en nødvendighed på dette stadium i forhandlingen. Men det er uden tvivl et skridt i den rigtige retning. Det tilskynder især brugerne af offentlige køretøjer – lokale og centrale myndigheder – til at købe miljøvenlige køretøjer. Dette er den store fordel ved direktivet, men som i så mange andre sager, vi har drøftet her i

Parlamentet i forbindelse med trafik- og transportsikkerhed, er det sikkert bare begyndelsen og ikke slutningen på diskussionen.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette forslag til et direktiv om fremme af rene køretøjer i offentlige institutioner er utrolig bureaukratisk og upraktisk. Vi kan virkelig ikke forvente, at det får nogen som helst indvirkning på miljøet. Der er bestemt ikke noget galt med direktivet, og vi støtter det da også. Men vi ønsker også at gøre alt, hvad vi kan, for at skabe et rent klima i Europa.

Men jeg kan ikke forlige mig med denne bureaukratiske tilgang, som rent faktisk skaber flere problemer, end den løser og bestemt ikke er nogen forbedring. Hvis, som det flere gange er blevet påpeget her i dag, andelen af de involverede personbiler og lastbiler er hhv. 1 og 6 %, kan det næppe antages, at vi kommer til at mærke virkningerne. Hvis de lokale myndigheder konstant skal beregne, hvad en bil kommer til at producere i sin levetid, og hvilke omkostninger dette medfører, og så skal træffe deres beslutning om indkøb i lyset af disse faktorer – og også i lyset af indvendingen om, at direktivet medfører endnu mere bureaukrati – ja, så er vi simpelthen ved at undsige hele loven om offentlige indkøb. Det, vi siger, er helt enkelt, at nu bliver der besluttet noget andet. Det er et faktum, at de lokale myndigheder skal træffe deres beslutninger på grundlag af prisen.

For her har vi en tvetydig lovgivning, som skaber usikkerhed. Det er helt klar noget, jeg ikke kan tilslutte mig. Selv kompromiset, som skal gøre det hele mere spiseligt, er ikke nogen forbedring. Vi kan ikke forvente nogen klimaforbedring. Og heller ikke mindre bureaukrati i den nærmeste fremtid.

Og alt dette sker her bare et halvt år før valget til Parlamentet. Det er ikke Dem, hr. kommissær, der skal have denne diskussion. Nej, det er en diskussion, vi skal tage op i valgkampagnen.

Hvis jeg stadig er her om to år, når Kommissionen fremlægger sin rapport, er jeg sikker på, at der kommer til at stå: foranstaltningerne var ikke vellykkede, og vi skal have strammet bestemmelserne op. Der kommer ikke til at stå, at der er begået en fejl – ligesom man ikke forudså et nej for to år siden – men Kommissionen bliver bare ved med at sige, at passagertransport nu skal indgå, som det også fremgår af overvejelserne. Det er det, der er formålet, og det kan jeg simpelthen ikke acceptere. Vores forhandling skal ske på græsrodsniveau, så Kommissionen skal også vide, at den i denne sag skal lytte mere til Parlamentet og dets medlemmer.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Under denne forhandling er vi allerede blevet enige om en ting: Verden er på vej mod en miljøkatastrofe. Vi kan stadig ændre kurs, og Europa ønsker virkelig at foretage nogle ændringer. Hverken finanskrisen eller andre hensyn kan tvinge os til at opgive vores vigtige opgave med at sikre en mere bæredygtig udvikling. Hvis vi tager den alvorligt, skal vi indføre radikale forandringer for at skabe en mere miljøbevidst bilindustri.

Det er vanskeligt at overtale forbrugerne til at vælge mere miljøvenlige, men for øjeblikket dyrere køretøjer. Men med gode forordninger kan vi gøre meget for at være med til at skabe en renere bilflåde. Når vi taler om offentligt finansierede køb af køretøjer, kan vi på den anden side tage større miljøhensyn og være et godt eksempel i den offentlige sfære. Vi kan være med til at øge efterspørgslen i et sådant omfang, at vi gør udvikling af renere teknologier mere økonomisk. Da denne forordning ikke kun er vigtig af miljøhensyn, men også er en vigtig mulighed for at bevare en stærk, europæisk bilindustri, skal vi have den vedtaget hurtigst mulig og med et så bredt flertal som muligt.

Fiona Hall (ALDE). (EN) Hr. formand! Dette direktiv er meget godt, fordi det sætter juridisk kød på de foregående forslag i direktivet fra 2006 og på Kommissionens handlingsplan om energieffektivitet.

Offentlige indkøb spiller en central rolle, ikke kun fordi de tjener som eksempel, men også fordi de store kontrakter fremmer masseproduktion og dermed sænker prisen på energieffektive køretøjer. Også teknisk set er tiden moden til dette direktiv. El-bilers dækningsområde og fart er blevet forbedret ved hjælp af innovativ batteriteknologi. Mange køretøjer, som købes af myndighederne, er flådekøretøjer, som om aftenen vender tilbage til udgangspunktet, hvor de let kan blive opladet igen, så de er ikke afhængige af, at der udvikles opladningsfaciliteter på tankstationer.

Jeg håber, at dette direktiv bliver startskuddet til et omfattende forslag om at begrænse CO₂-emissioner fra kommercielle køretøjer.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Hr. formand! Tallene taler for sig selv: 26 % af det samlede energiforbrug og 24 % af CO₂-emissionerne. Energiforbruget og emissionerne stiger med omkring 2 % om året.

Emissionerne forringer vores luftkvalitet i mange europæiske byer og områder, hvor vi har problemer med at opfylde Fællesskabets mål for luftens kvalitet. De høje udviklingsomkostninger har sænket efterspørgslen efter lavemissionsbiler, som igen betyder, at prisfaldet sker langsommere, også selv om konsekvensvurderingerne viser, at reglerne for reducerede brændstofpriser ville udligne eventuelt højere købspriser på lavemissionskøretøjer.

Disse fakta om vejtransport er velkendte for alle, og nu er tiden kommet til at handle. Omkostningsbesparelserne i dette direktivforslag, som vi nu drøfter, anslås til omkring 21,5 mia. EUR for slet ikke at tale om de miljømæssige fordele. Alligevel er det ikke uden betydning, hvordan vi skal nå målene.

Vi husker alle de mange eksempler på dansen med et skridt frem og to tilbage på grund af overlappende lovgivning, hvor den ideologiske ambition er endt med at skabe en bureaukratisk trædemølle. Ordførerens forslag til f.eks. miljøvenlig mærkning eller forbedringer af eksisterende køretøjer ved at bruge kriterierne for de nye vil, hvis de træder i kraft, æde enhver omkostningsfordel op, som vi måtte have opnået gennem lovgivningen, på grund af de supplerende omkostninger. Det er netop grunden til, at vi ikke skal have så meget fart på i vores bestræbelser på at løse miljøproblemerne.

Men hr. Jørgensen, er fyldt med gode hensigter, og det er lykkedes på mange områder. Større gennemsigtighed i offentlige indkøb er bestemt værd at støtte, så længe vi kan være sikre på, information ikke misbruges i populistisk øjemed. Tilsvarende er de offentlige indkøbs rolle som katalysator for et miljøvenligt bilmarked er sandsynligvis en nødvendighed.

Alligevel har jeg forståelse for dem, som vil stemme mod dette lovgivningsforslag i morgen. Et kompromis under førstebehandling opfylder sjældent kriterierne for demokrati: Det er noget, som gik op for os under forhandlingen om Parlamentets klima- og energipakke, hvis ikke før.

Thomas Ulmer (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Klimabeskyttelse er vores fælles mål. Men der er forskellige metoder, og de er ikke alle lette at opdage ved første øjekast. Jeg har ingen indvendinger mod grønne indkøb, når der er fornuft i det. Men jeg afviser dette direktiv, også selv om jeg ved, at det ikke gør den store forandring i det samlede resultat her i Parlamentet. Alligevel vil jeg gerne begrunde min beslutning.

En aftale, der nås ved førstebehandling af en vigtig fælles beslutning som denne, hvor det ikke kun drejer sig om en teknisk tilpasning, underminerer demokratiet. Sagen er, at ordføreren, hvis arbejde jeg i høj grad værdsætter, ikke repræsenterer hele Parlamentet, men kun et udvalg, og at det er på dette grundlag, at han forhandler med Rådet og Kommissionen. Parlamentet bliver udelukket i sidste instans.

For det andet er direktivet blevet ændret med kompromisser i et så stort omfang, at det nu er mere eller mindre indholdsløst, men alligevel skaber betydelige bureaukratiske udgifter for de lokale myndigheder. Bureaukrati er ikke gratis, men ofte formålsløst. Her bidrager vi uden grund til at skabe endnu større utilfredshed med Europa hos europæerne og de lokale myndigheder.

Da store dele af direktivet er blevet nedtonet, ville jeg ønske, at Rådet og Kommissionen trækker det hele tilbage. Alle disse emner, der stadig er relevante, er allerede reguleret på europæisk plan, eller også er der ikke brug for regulering, eller også løses det pågældende spørgsmål bedre på grundlag af subsidiaritet. At trække det tilbage ville være at sende et signal om, at vi sammen tager kampen mod bureaukratiet alvorligt.

I mit område er der f.eks. rigtig mange lokale myndigheder, som allerede er ved at træffe de relevante beslutninger via EMAS-systemet. De penge, der bruges til dette, ville være brugt hundrede gange bedre til at beskytte klimaet, hvis de var blevet brugt til at isolere offentlige bygninger.

For mig er spørgsmålet, om direktivet skal gennemføres for dets egen skyld eller for at skabe handling. Uanset hvad, forstår de fleste europæere det ikke.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Jeg tilslutter mig hr. Jørgensens betænkning, som har til formål at fremme rene, billige og energieffektive køretøjer på de europæiske veje. Jeg er overbevist om, at vi gennem fælles europæiske regler vil opnå en mere positiv indvirkning på miljøet. De lokale myndigheder spiller en central rolle i fastlæggelsen af kriterierne for offentlige indkøb på vejtransportområdet. Derfor støtter jeg forslaget om, at der i offentlige indkøb ikke kun skal tages hensyn til prisen, men også til forbrugsomkostninger, CO₂-emissioner og information om luftforurening i hele køretøjets levetid. Jeg er helt overbevist om, at et klart sæt miljøkriterier kan spille en vigtig rolle og støtte markedet for rene køretøjer.

Jeg er også enig i, at information om indkøb af køretøjer til massetransport i byer skal være gennemsigtige og offentligt tilgængelige. Intens, åben dialog mellem lokale myndigheder, miljøbeskyttelsesgrupper og borgere vil helt klart bidrage til at styrke miljøfaktorerne ved indkøb af nye køretøjer.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Det er vigtigt og helt legitimt at have rene køretøjer, men i dag har de lokale myndigheder allerede mulighed for at medtage miljøhensyn i kontrakter om offentlige transportydelser. Og det gør de også. Direktivet tilfører ikke nogen merværdi til miljøet, og det er en unødigt administrativ byrde for de lokale og regionale myndigheder. Medlemsstaterne har forpligtet sig til at reducere emissionerne med 20 %, og det vil sandsynligvis være bedre at lade dem beslutte, om de vil investere i boligopvarmning eller andre ting. Overlad det bare til regionerne. Der er ingen her, som har sagt sandheden. Det handler i realiteten om, hvordan vi finder et marked for den europæiske bilindustri, som vi har bebyrdet med krav om at nedsætte emissionerne. Det betyder, at det drejer sig om, hvem der vil købe dyre biler i en situation med dalende forbrug, hvor vi er på vej ind i en recession. Og alligevel er vi ved at pålægge de lokale og regionale myndigheder endnu en byrde med dette direktiv. Det kan jeg simpelthen ikke gå med til. Derfor beder jeg Dem støtte dem af os, som mener, at dette forslag ganske enkelt bør afvises.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Tillad mig som tidligere lokalrådsmedlem at tilslutte mig dem, der afviser det forslag, vi diskuterer. Direktivet er unødvendigt, vi har ikke brug for det, og det er der flere grunde til. For det første strider det mod reglerne for det frie marked, for det andet strider det mod subsidiaritetsprincippet, for de lokale myndigheder bør selv fastlægge deres egne prioriteringer, for det fjerde indeholder betingelserne for offentlige udbud allerede miljøkrav og tæt overvågning af køretøjers emissioner, og for det femte opnår vi en minimal virkning til en meget høj pris, og vi øger den administrative byrde for lokale myndigheder og skaber dermed mere bureaukrati. Det ville være bedre at bruge de lokale myndigheders allerede begrænsede økonomiske ressourcer til at opvarme bygninger, forbedre isoleringen af vinduer og udskifte de gammeldags pærer med moderne energipærer. På den måde får vi en meget større virkning og større besparelser, samtidig med at vi også beskytter miljøet og klimaet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Dette direktiv øger de lokale myndigheders bevidsthed om bytransportens indvirkning på miljøet. Medlemsstaterne kan anvende strengere tildelingskriterier, når de køber rene, energieffektive køretøjer, end dem, der er foreslået i direktivet. De kan også vælge at købe renoverede biler eller få udstyret deres eksisterende bilpark med partikelfilter eller tilpasse motorerne, så de kan køre med renere brændstof.

Personligt mener jeg, at det burde være muligt at købe rene, energieffektive køretøjer og udskifte motorer og reservedele, når de ikke har kørt over 75 % af deres samlede kilometertal. I dette direktiv tales der ikke om at udskifte motorer og reservedele i biler, når de har overskredet 75 % af deres samlede kilometertal. Efter min mening er disse aspekter vigtige, hvis vi ønsker bæredygtige investeringer.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. Formand, hr. kommissær! Det, vi mangler her, er ganske enkelt et system med incitamenter, og det bør vi virkelig bede kommissær Kovács om. Ville det ikke være fornuftigt, hvis vi også på dette område nedsætter afskrivningsperioderne eller udbetaler en form for bonus?

Set fra EU's synsvinkel kunne jeg også godt forestille mig, at vi støtter dette område, f.eks. inden for rammerne af konkurrence- og innovationsprogrammet. Vi har programmet for intelligent energi, og vi har også det syvende rammeprogram for forskning.

Jeg foreslår, at vi er aktive på dette område og dels gør noget på skatte- og afgiftsområdet, dels også på støtteområdet. På den måde kan vi opnå en masse, og jeg synes, vi skal iværksætte et nyt initiativ i denne forbindelse.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand! Først vil jeg gerne sige til hr. Rübig og fru Ayala Sender, at jeg vil tale med de pågældende kommissærer og bede dem besvare de spørgsmål, de har stillet. Jeg vil også gerne takke alle de andre medlemmer, som har deltaget i forhandlingen, som bestemt ikke har været kedelig, men derimod livlig med sunde og også nogle kontroversielle bemærkninger, som det altid er godt at høre.

Der er bare tre ting, jeg vil understrege i mit svar. Det første er, at der er foretaget en costbenefitanalyse af forslagens virkninger, og den viser, at der er store fordele ved det, fordi startinvesteringerne i biler, som sandsynligvis bliver højere, vil blive udlignet af de besparelser, der opstår som følge af det lavere energiforbrug og de lavere emissioner af CO₂ og andre forurenende stoffer.

For det andet: Hvis man medtager indvirkningen fra køretøjernes samlede levetid i bedømmelseskriterierne, medfører det ikke blot IKKE flere omkostninger, men det fører i stedet til betydelige besparelser, både for operatørerne og det offentlige.

For det tredje: Besparelserne i udgifter til brændstof, som vil være en direkte fordel for operatørerne, udligner i sig selv de eventuelt højere udgifter ved indkøb.

Dan Jørgensen, ordfører. – (DA) Hr. formand! Om ti til tyve år tror jeg, at Europas borgere vil besidde en helt anden miljøbevidsthed, end man gør jeg dag. Til den tid tror jeg slet ikke, man kan forestille sig at bruge skatteyderpenge, altså bruge borgerlige kroner og ører på at købe noget, der er mindre end det mest miljøvenlige. Til den tid kan vi måske, os der støtter det kompromis, der bliver stemt igennem i morgen, med stolthed se tilbage på, at vi var med til at tage nogle af de første skridt jeg den rigtige retning. Derfor vil jeg også godt sige tak endnu en gang til de skyggeordførere, som har været med til at lave kompromisset. Jeg vil også gerne sige tak for alle de mange positive ord, der er faldet her jeg dag om de forhandlinger, der har været gennemført.

Jeg skal dog alligevel også lige kommentere de kritiske røster, der har lydt. Der har været nogle stykker. Jeg tror, hr. Ulmer var den, der var mest skinger jeg sin røst. Han sagde f.eks., at det her er alt for bureaukratisk. Nej, det er ikke særlig bureaukratisk. Det er faktisk gjort på en meget nem og en meget fleksibel måde. Det er faktisk gjort på en måde, så selv den mindste kommune, selv den mindste lille flække, region vil har mulighed for at gøre det her ganske nemt. Der er også undtagelser på de områder, hvor det er begrundet. Han sagde en anden ting også, nemlig at det ikke vil få nogen indflydelse. Mine kære kollegaer, der bliver altså købt hundrede tusinde passagerbiler om året af offentlige myndigheder jeg Europa. Hundrede tusinde – der en mio. på ti år. Sig ikke, at det ikke får nogen indflydelse, hvis vi påvirker de indkøb til at være mere grønne. Selvfølgelig gør det det. For lastbiler er tallet 35 000 om året, og for busser er tallet 17 000 om året. 17 000 er faktisk en tredjedel af alle de busser, der overhovedet bliver indkøbt om året jeg Europa. Det er klart, det får stor effekt. En ting forholder jeg mig dog anderledes positivt til i hr. Ulmers tale. Det var, da han fremhævede, at hans indstilling næppe vil få nogen indflydelse på resultatet jeg morgen. Deri tror jeg, han har ganske ret, heldigvis for det.

Formanden - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 22. oktober.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Hvis vi ønsker en troværdig klimapolitik – og de kommende uger bliver afgørende på dette område – skal myndighederne være et godt eksempel.

Derfor er dette et fint direktiv, og vi bør indføre det så hurtigt som muligt. Der er ingen, som hindrer de nationale regeringer i at gennemføre det om et års tid. Det kan helt bestemt godt lade sig gøre.

Selv om vi ikke lige står foran indførelsen af et europæisk mærke, er der intet, der hindrer os i at komme med initiativer på nationalt plan for at øge bevidstheden og dermed påvirke den offentlige holdning.

For det er jo det, det hele drejer sig om, nemlig at overbevise forbrugerne, os alle, om, at der findes miljøvenlige biler, og at de ikke behøver koste mere end deres forurenende konkurrenter.

Derfor er det vigtigt med maksimal åbenhed om køb af disse nye køretøjer, så alle, især på lokalt plan, selv kan undersøge tingene og foretage sammenligninger.

Vi kan også selv gå foran med et godt eksempel og f.eks. beslutte ikke at rejse fra Strasbourg eller Bruxelles i vores firehjulstrækkere, men i stedet bruge en miljøvenlig bil, en, der udsender mindre støv og sod og mindre CO₂, uden at vi dermed går på kompromis med kørselskomforten.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Alle de initiativer, der er taget for at opfylde klimaændringskriterierne, som Europarådet understregede i marts 2007, og som er blevet gentaget i det nuværende formandskabs konklusioner, vil helt klart styrke EU's position som førende i kampen mod klimaændringer.

Den foreliggende betænkning er i tråd hermed og er også blevet en del af den verserende debat, fordi den er et forsøg på at finde effektive midler til at reducere de skadelige CO₂-emissioner.

Det ser ud til, at det signal, som de offentlige organer vil sende til bilproducenterne, er et skridt i den rigtige retning. Men vi skal stadig sikre en balance mellem tilskyndelse til innovation i EU's økonomi og samtidig åben konkurrence blandt Europas virksomheder. Lad os håbe, at bilindustrien betragter dette som en opfordring til at intensivere forskning, som vil føre til en hurtigere indførelse af nye, miljøvenlige og energisparende teknologier.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Hr. formand! Klimaændringer og udtømmelse af naturressourcerne er vigtige emner i verden i dag. Dette initiativ er et godt startskud til at sikre et renere miljø og gøre Europa mere bæredygtigt i fremtiden. Denne lov er af central betydning, hvis EU skal nå sit mål med at reducere drivhusgasemissioner med 20 % inden 2020, øge energieffektiviteten med 20 % og sikre, at vedvarende energi udgør mindst 20 % af det samlede forbrug.

Rene og energieffektive biler er tit dyrere. Hvis efterspørgslen efter grønne biler stiger, vil det medføre et prisfald, sådan at grønne biler kan blive konkurrencedygtige og billigere for forbrugeren. Det er vigtigt, at vi tilskynder alle europæere til at gøre deres for at beskytte miljøet.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jeg bifalder henstillingerne i denne kompromispakke.

Det er godt at udfordre de lokale myndigheder og offentlige organer til at føre an i en bæredygtig, ren transport. Offentlige indkøb bør baseres på bæredygtighed.

Især i vores byer kan valg af effektive, grønne transportmuligheder være til fordel for borgernes sundhed, vores miljø og klimaforpligtelser og fungere som en markeds-katalysator for rene transportmuligheder. Disse langsigtede fordele skal indgå i overvejelserne hos dem, der er ansvarlige for offentlige indkøb.

Vi ved, at transport er et af de områder, hvor CO₂-emissionerne skal sænkes, og det er mit håb, at revisionen af dette direktiv kan ske så hurtigt som muligt, så det kan blive gennemført inden 2010 som støtte for miljøbevidste lokale myndigheder og offentlige organer.

(GA) Jeg synes, det er godt, at udvalget udfordrer de lokale myndigheder. Vi ved alle, at transport er et område, hvor vi skal have sænket CO₂-emissionerne. Dette direktiv vil være en støtte for lokale myndigheder og offentlige organer, som værdsætter miljøet. Offentlige indkøb skal være baseret på bæredygtighed, og ikke kun prisen, men også alle andre omkostninger skal tages i betragtning – sundhed, miljø og kulstofemissioner.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Indførelse af rene, energieffektive køretøjer på markedet vil være et stort bidrag til at beskytte miljøet, forbedre luftkvaliteten og gøre vores transportformer mere energieffektive ved at reducere emissionerne af forurenende stoffer. Målsætningerne for direktivet om luftkvalitet og de, der foreslås i grønbogen om mobilitet i byer, vil lettere kunne virkeliggøres, hvis vi fremmer miljøvenlig offentlig transport. Bilindustrien i Japan, som i høj grad koncentrerer sig om at fremstille rene biler, er samtidig en trussel for EU's marked, som skal investere mere i den teknologiske udvikling af biler, der udstøder mindre kuldioxid, og fremme alternative brændstoffer.

For at tilskynde bilproducenterne til at øge deres produktion af miljøvenlige biler skal der i forbindelse med offentlige indkøb lægges større vægt på de omkostninger, der opstår i løbet af hele de respektive bilers levetid og deres indvirkning på miljø og folkesundhed. Disse krav vil ikke fordreje konkurrencen mellem den offentlige og private sektor, da disse i sidste instans vil blive omfattet af samme miljølove og -kriterier, når de leverer offentlige transportydelser.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Forslaget fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed om obligatorisk fastsættelse af standarder for energieffektivitet og emissioner som kriterier for lokale og regionale myndigheders indkøb af køretøjer tager i visse henseender ikke hensyn til subsidiaritetsprincippet og medfører frem for alt ikkebæredygtige, bureaukratiske ekstraomkostninger. Garantien med "rene, energieffektive køretøjer" er f.eks. for indviklet at indføre og gennemføre til, at den kan bruges til noget. Kompromisforslaget forenkler dog til dels dette bureaukratiske, tunge system.

Det, der især glæder mig i denne forbindelse er, at medlemsstaterne får mere fleksibilitet ved gennemførelsen af forslaget. De minimis-princippet, ifølge hvilket køretøjer under en vis grænse ikke er omfattet af denne indkøbsproces, vil gøre meget for at reducere byrden for de små lokale myndigheder. Men vi ved stadig ikke, om den ønskede indvirkning af denne model på det private bilmarked i praksis bliver så stor som forventet, da de offentlige indkøb af kommercielle køretøjer kun udgør 6 % af hele markedet.

18. Luftfartssikkerhedsforanstaltninger og de såkaldte bodyscanners indvirkning på menneskerettigheder, privatlivets fred og databeskyttelse (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om mundtlig forespørgsel af Philip Bradbourn og Marco Cappato for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender til Kommissionen: Luftfartssikkerhedsforanstaltningers og de såkaldte bodyscanners indvirkning på menneskerettigheder, privatlivets fred, databeskyttelse og personlig værdighed (O-0107/2008 – B6-0478/2008).

Philip Bradbourn, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre Parlamentet opmærksomt på Kommissionens nylige meddelelse om at indføre bodyscannerteknologi i Europas lufthavne i 2010.

Jeg vil bede Kommissionen præcisere og begrunde de mange punkter, som jeg har rejst i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Det vigtigste er, hvorfor dette skridt blot betragtes som en teknisk ændring af den eksisterende forordning om luftfartssikkerhed, og dermed også hvorfor der ikke skal være en parlamentarisk kontrol med grundlæggende spørgsmål såsom privatlivets fred og værdighed.

Denne teknologi kan potentielt – og jeg understreger potentielt – tvinge flypassagerer til at gennemgå, hvad der kan opfattes som en nedværdigende behandling, og det er bestemt ikke blot en lille teknisk forandring.

Hvis vi skal begrunde dette over for vores borgere, skal vi først vide, hvorfor vi overhovedet har brug for den. Er vi på vej til at bruge mere teknologi, blot fordi den forefindes, og også i hvilket omfang denne teknologi vil blive brugt? Jeg kan forstå, at dette i nogle tilfælde kan være en sekundær foranstaltning, hvor en person vælger ikke at lade sig, skal vi kalde det kropsvisitere af en sikkerhedsmedarbejder. Men som primær screeningforanstaltning er det et meget alvorligt brud på vores grundlæggende ret til privatlivets fred og endda et meget indgribende brud.

Vi har allerede set med reglerne for væsker, at der er præcedens for at indføre ekstra sikkerhedsforanstaltninger, som så bliver normen i lufthavnene. Uanset hvor upraktiske disse regler er for passagerne, er det bestemt ikke nogen overtrædelse af privatlivets fred.

Et andet område, som jeg er meget bekymret for, er lagring af data. Som jeg har forstået det, var lagring af billeder ikke den oprindelige hensigt, men det betyder ikke, at det ikke er muligt at gøre det. Kan Kommissionen derfor beskrive, hvilke hændelser der kan give anledning til lagring af data, hvordan de kan beskyttes, og hvorvidt (og hvordan) det i dag kan bestemmes, at denne mulighed ikke vil blive brugt, så den fuldstændig kan udelukkes og dermed fjerne mange bekymringer for lovlige passagerer?

Jeg kunne også ønske mig en høring med brugergrupperne. Jeg ved, at der er foretaget forsøg med disse maskiner i nogle lufthavne – også i mit eget land i London Heathrow – men som jeg har forstået det, er resultaterne af denne proces endnu ikke blevet gennemgået af eksperter eller de relevante parlamentsudvalg.

Endelig opfordrer jeg Kommissionen til ikke at begive sig ud på at tvinge personer til at gennemgå en potentielt nedværdigende proces uden først at forstå uskyldige passagerers legitime bekymringer.

Naturligvis skal vi tage sikkerheden alvorligt, men denne form for hovedet under armen-holdning til teknologi kan vende en legitim sikkerhedsbekymring til et uacceptabelt peepshow for sikkerhedsindustrien.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for denne mundtlige forespørgsel, fordi den giver mig lejlighed til at forklare et spørgsmål, som jeg finder vigtigt. Med hensyn til passageres rettigheder – deres ret til både værdighed og sikkerhed og også deres ret til ikke at skulle finde sig i de undertiden meget lange køer – og et kontrolsystem, der forekommer forældet og ikke altid særlig effektivt, så er det noget, vi alle har kritiseret, og det gjorde jeg også, da jeg var medlem af Parlamentet. I stedet skal vi stille mod at få et kontrolsystem, der tillader borgerne at rejse på en så let og behagelig måde som muligt. For et par uger siden meddelte vi således også, hvilke genstande der kan tages med i håndbagagen, og hvilke der ikke kan.

Formålet med Kommissionens og Generaldirektoratet for Transport og Energis initiativ er at gå i en retning, som er nyttig for borgerne, altid at beskytte borgernes rettigheder under alle omstændigheder er et løfte, som jeg før har afgivet her i Parlamentet, og som jeg fortsat vil honorere.

Formålet med forslaget – og det vil jeg gerne sige meget klart, og derfor er jeg glad for, at vi kan drøfte dette spørgsmål i dag – er ikke, at Kommissionen skal beslutte at indføre bodyscannere fra 2010. Der må helt klart være en misforståelse her. Kommissionen har spurgt Parlamentet, om man mener, at det ville være nyttigt

at diskutere denne anordning og bruge bodyscannere i lufthavne som et ikkeobligatorisk kontrolsystem? Det er det, der er formålet med forslaget, og hvad der står i artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles bestemmelser om sikkerhed inden for civil luftfart. Den foranstaltning, som Europa-Parlamentet i øjeblikket drøfter under komitologiproceduren med kontrol, er begrænset til at indføre muligheden af at bruge bodyscannere som middel til at skabe en sikker luftfart.

Med hensyn til tidsplanen kan jeg sige, at kun hvis Parlamentet stemmer for, og kun hvis vi får kontrolleret, at disse instrumenter er nyttige og ikke skadelige, navnlig henset til borgernes sundhed, vil vi kunne vurdere, om vi så skal træffe beslutning om at indføre dette system, og på hvilke betingelser disse teknologier kan bruges.

Med hensyn til proceduren meddelte jeg i overensstemmelse med komitologiproceduren med kontrol den 4. september formanden for det relevante parlamentsudvalg, det vil sige Udvalget om Transport og Turisme. Hr. Costa svarede med brev af 26. september, hvor han bad om flere oplysninger, især om brugen af bodyscannere og om, hvordan Kommissionen påtænker at bruge bodyscannere i tilfælde af en positiv holdning.

I mit svarbrev til hr. Costa, sendt den 7. oktober, understregede jeg flere punkter. Det første var, at den pågældende foranstaltning handlede om at undersøge muligheden af at bruge bodyscannere som et supplement i passagerkontrollen og ikke som et bindende krav. Passagererne kunne kort sagt selv vælge, om de ville gå gennem en bodyscanner, hvis disse vurderes som hensigtsmæssige, eller at gennemgå en manuel kontrol, som der er tilfældet i øjeblikket.

Jeg gav udtryk for, at nogle aspekter, navnlig indvirkningen på passagerernes sundhed og navnlig deres privatliv, skal analyseres grundigere, inden der kan vedtages en forordning om bodyscannere. Desuden vil Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse blive inddraget – dette er stadig, hvad jeg skrev i mit brev af 7. oktober til hr. Costa. Den tilsynsførende er allerede blevet opfordret til sammen med nationale eksperter, eksperter inden for sektoren og medlemmerne af Europa-Parlamentets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og Transport- og Turismeudvalget at deltage i workshoppen, der afholdes den 6. november med henblik på at sikre gennemsigtighed, og naturligvis inden der træffes nogen beslutning. På dette møde, som måske også vil blive gentaget, skal man fastslå, hvorvidt der er tale om sundhedsrisici, hvilket er det, der bekymrer mig mest. Vi er nødt til at vide, om disse bodyscannere er sundhedsskadelige for dem, der frivilligt vælger at gå igennem dem. Vi vil derefter nøje overveje deres effektivitet, og dette betyder naturligvis at lytte til alt vedrørende borgernes ret til privatliv. Her vil Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse som nævnt blive hørt, og jeg har også til hensigt at høre, hvad EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder mener.

Hvordan kan de bruges, hvis Parlamentet skulle beslutte at give grønt lys for idéen om bodyscannere? De ville efter min mening kun blive anvendt som et ikkeobligatorisk værktøj, og der ville naturligvis altid skulle stilles et alternativ til rådighed under alle omstændigheder, og derfor vil der skulle forefindes et sådant alternativ i lufthavnene. Derfor vil det ikke blive den eneste mulighed, men bare en af dem.

Det andet er, at billederne ikke vil blive lagret, men slettet øjeblikkelig. Det betyder, at der skal være en teknisk mekanisme, der forhindrer, at billedet af en person, der beslutter at gå gennem en bodyscanner, bliver optaget. Dermed vil de blive slettet med det samme og på ingen måde optaget – det vil være umuligt at optage dem.

Det andet spørgsmål drejer sig om sundhed, som jeg anser for en prioritering: Ved workshoppen den 6. november vil vi bede alle de ansvarlige for flyvesikkerheden om at komme med nyheder fra de forskellige EU-lande om eventuelle rapporter om eventuelle skader, som brugen af bodyscannere kan have på menneskers sundhed: Dette indebærer undersøgelser foretaget af universiteter og de forskellige sundhedsministerier eller tilsvarende instanser eller statistikker fra lande, der allerede bruger bodyscannere startende med Det Forenede Kongerige for at finde ud af, om der er tale om en sådan risiko.

Når det er sagt, har jeg ikke truffet nogen beslutning, og jeg agter heller ikke at presse på med spørgsmålet på nuværende tidspunkt. Jeg forelægger blot et problem til Parlamentets overvejelse. Ønsker vi at undersøge denne alternative, ikkeobligatoriske metode til gennemførelse af kontroller i lufthavne eller ej? Det er spørgsmålet. Hvis vi ønsker at behandle dette forslag, skal vi undersøge, om det er gennemførligt, eller med andre ord om det er muligt, først og fremmest med hensyn til sundheden, og så skal vi kigge på de øvrige kriterier startende med respekten for den enkeltes rettigheder.

Desuden bliver det meget vigtigt, at det i de resulterende lovgivningsbestemmelser slås fast, at operatørerne skal befinde sig langt væk og ikke kan se billedet direkte, men skal befinde sig i et særligt lukket rum. Vi skal

med andre ord udstede alle garantier for at sikre, at dette ikke bliver et invasivt redskab, for det bør udelukkende være et redskab, der kan lette hverdagen for borgerne og give dem større sikkerhed. Det er også korrekt, at de data, vi har til rådighed, viser, at de fleste vælger at gå gennem bodyscanneren i de lufthavne, hvor en sådan forefindes, i stedet for at gennemgå en anden form for kontrol.

Dette er nogle af de spørgsmål, der skal overvejes. Naturligvis har vi mulighed for at regulere, hvis Parlamentet beslutter at behandle spørgsmålet om bodyscannere. Så bliver der også mulighed for yderligere undersøgelse fra Parlamentets side. Det er min hensigt, hvilket jeg altid har sagt, dels på grund af min lange erfaring her i salen, at inddrage Parlamentet. Derfor er jeg meget villig til og meget glad for at komme til Parlamentet i dag og diskutere spørgsmålet om bodyscannere. Jeg har til hensigt at inddrage Parlamentet, så vi kan nå frem til en beslutning i fællesskab.

Ønsker vi en forordning fra Fællesskabets side, hvis vi kommer igennem alle faser af undersøgelsen af bodyscannere, eller lader vi anvendelsen af dette redskab være op til de enkelte medlemsstater? Jeg mener, at hvis man beslutter at undersøge muligheden for at anvende bodyscannere, og hvis denne mulighed anses for at være anvendelig, vil det være mere retfærdigt og bedre for de europæiske borgere, at der indføres fællesskabslovgivning. Jeg mener, at dette vil betyde en bedre garanti for alle de borgere, der frivilligt beslutter at gennemgå sikkerhedskontrollerne i form af bodyscannersystemet som et alternativ til et andet system, som fortsat skal være tilgængeligt i alle de andre lufthavne, nemlig en manuel kropsvisitering.

Jeg er naturligvis klar over, at enhver form for kontrol er et indgreb i den personlige sfære. For mig personligt er det måske mere invasivt at blive kropsviseret end at blive kontrolleret i en bodyscanner. Det står enhver frit for at træffe deres eget valg. Vi lever ikke i en perfekt verden. Desværre kommer vi ud i mange ubehagelige situationer. Desværre er vi nødt til at løse problemet med terrorisme, vi skal løse problemet med kriminalitet, vi skal løse problemerne med narkotikasmugling, vi skal løse problemet med mafiaen og camorraen, som alle findes i mit eget land, og derfor er det desværre nødvendigt med kontroller. Vi oplever nogle konsekvenser af dette, også for den enkelte, og vi skal sikre, at konsekvenserne for den enkelte bliver så begrænsede som mulig ved at sikre, at intet optages, at der ikke skrives noget ned, og at der ikke sker krænkelser af privatlivets fred eller de grundlæggende menneskerettigheder.

Derfor mener jeg, at det er rigtigt at drøfte dette spørgsmål. Naturligvis er jeg lydhør over for Parlamentets ønsker, efter at jeg har forsøgt at forklare årsagerne til, at jeg har gjort Parlamentet opmærksom på denne mulighed. Jeg håber, at spørgsmålet kan behandles og diskuteres med borgernes interesser for øje.

Luis de Grandes Pascual, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. næstformand for Kommissionen og transportkommissær! Vi er opmærksomme på Deres bestræbelser på at holde Transport- og Turismeudvalget underrettet gennem formanden, hr. Costa, og på indholdet af brevvekslingen. Jeg vil gerne rette en varm tak til Dem for de oplysninger, som De har videregivet til Parlamentet som helhed.

Men jeg må kritisere, at beslutningsforslaget fremlægges nu, når fristen udløber kl. 10 om formiddagen. Det er ikke i orden. Dette er med andre ord og sagt helt åbent og ærligt hverken fugl eller fisk. Samtidig må jeg sige, at selv om der var enighed, er komitologiproceduren, også i forbindelse med gennemgangen, fuldkommen utilstrækkelig til et så følsomt spørgsmål som det om bodyscannere.

Efter min mening skal vi vurdere indvirkningerne på de grundlæggende rettigheder. Vi skal også vurdere sundhedspåvirkningen på forhånd. Vi skal anvende proportionalitetsprincippet mellem det, der foreslås, og de fordele, det vil medføre.

Parlamentet er frustreret over spørgsmålet om væsker, og dette kommer fra en, der rådede de spanske medlemmer af Europa-Parlamentet til at ikke stemme for en forkastelse, fordi det efter vores mening ville være at gå for vidt at komme med indrømmelser med hensyn til nytteværdien af foranstaltningen. Det er korrekt, at vi klarede en tillidsafstemning, og det, De siger i Deres brev, er også korrekt, nemlig at selv de nye kontroller af væsker, som man afprøver, vil kunne sætte en endelig stopper for alle mulige eksplosive væsker.

Men hensigten med bodyscanneren – selv om den er frivillig – virker på mig fuldkommen utilstrækkelig.

Det er korrekt, at den er frivillig, og at den kan bruges som et supplerende værktøj – hvilket allerede sker – ved mistanke om narkotikasmugling, når noget kan være skjult inde i kroppen, men ikke som erstatning for en fuldkommen fornuftig kontrol, der kan være meget nyttig og acceptabel for alle.

Under alle omstændigheder, hr. næstformand, skal dette forelægges for Parlamentet og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender. De grundlæggende rettigheder og den personlige værdighed skal bevares. Vi vil støtte enhver foranstaltning, der indføres i kampen mod terrorisme, men de må ikke

præsenteres på en hvilken som helst måde. Jeg mener, at De skal være meget omhyggelig og taktfuld med, hvordan De annoncerer dette.

Claudio Fava, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke næstformanden, hr. Tajani, for nogle af hans præciseringer, og jeg vil gerne straks svare på hans spørgsmål. Han spørger Parlamentet, om vi ønsker at behandle dette forslag sammen: Svaret er ja. Den mundtlige forespørgsel udspringer af et krav fra vores side. Vi vil gerne behandle det, hvis vi har adgang til alle de oplysninger, der er nødvendige for at forstå, som De med rette undrer Dem over, hvorvidt dette redskab er nødvendigt, og frem for alt om det er sikkert og respekterer borgernes privatliv, hvilket er vores prioritering.

Vi glæder os over brevet, som De sendte til hr. Deprez, formanden for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, hvori De afgiver et løfte, som vi gerne vil betragte som et officielt løfte. Det er løftet om at forelægge sagen for Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Vores gruppe har endnu ikke nogen officiel holdning til bodyscannere: Vi har brug for flere oplysninger og for at undersøge spørgsmålet nøjere. Samtidig vil vi gerne med hensyn til sundhedsaspektet forstå, hvad der rent faktisk udgør en eksponeringsoverdosis, navnlig for folk, der flyver hyppigt, og her er vi nødt til at være sikre på, at oplysningerne er pålidelige, for i mange år har vi været tvunget til at lade vores væsker blive, og nu opdager vi, at det formentlig var en overdrevet forholdsregel, og at oplysningerne og vurderingerne formentlig var ubegrundede. Vi har brug for en vurdering af proportionalitetsprincippet og for, at Europa-Parlamentet inddrages fuldt ud.

Vi mener ikke, at disse foranstaltninger udelukkende kan betragtes som tekniske: Der er tale om foranstaltninger, der har en direkte indvirkning på menneskerettigheder og privatlivets fred. Det er kompliceret at kombinere sikkerhed, privatliv og beskyttelse af passagerernes sundhed, men det er et ansvar, som Parlamentet tager på sig, og som det overdrager til Dem. Vi håber, at vi kan få disse oplysninger, og at De og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse vil give os dem. Vi har brug for flere oplysninger for at kunne træffe en velinformeret beslutning om, hvor nyttige disse bodyscannere er.

Marco Cappato, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. Tajani, mine damer og herrer! For mig at se er det først og fremmest et proceduremæssigt problem og ikke et problem med indholdet af spørgsmålet, hvor det tydeligvis ikke er vanskeligt at nå frem til en aftale. Det er med andre ord tydeligt, at med hensyn til det indholdsmæssige skal ethvert sikkerhedsredskab undersøges med hensyn til menneskers sikkerhed og privatliv og effektiviteten af foranstaltningen som sådan, omkostningseffektiviteten – hvor meget disse maskiner koster, fordi dette er også et problem – og jeg mener, at dette bliver det mest følsomme aspekt.

Det er normalt nemt for velorganiserede terrorgrupper at omgå teknologier som disse, mens de har større følger for borgerne. Det gælder fingeraftryk, det gælder registrering af telefontrafik og telefonaflytning – velorganiserede grupper er ikke bange for disse kontroller, men på den anden side bliver de til massekontrol for mange millioner enkeltpersoner. Jeg mener derfor, at vi er enige om, at et værktøj af denne art først kan få grønt lys fra EU efter en grundig analyse af alle disse aspekter, og først efter at en sådan analyse har ført til en positiv vurdering af alle disse aspekter.

Med hensyn til proceduren har vi fået et dokument, hvor der i del A i bilaget til dokument 1258 står overskriften "screening tilladt". Måske er det den overskrift, der har fået os til at slå alarm, måske lidt for kraftigt, med hensyn til proceduren, på grund af betydningen af ordet "tilladt". Det, vi beder om, er, at de først skal tillades efter en teknisk vurdering, og at der derfor træffes en rent politisk beslutning. Det er budskabet bag morgendagens beslutning.

På det tidspunkt vil det være op til Dem i henhold til det politiske løfte, De har afgivet, at finde den tekniske løsning til at nå dette mål, og De vil finde en rimelig partner i Parlamentet.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I Transport- og Turismeudvalget diskuterede vi muligheden for at undersøge disse maskiner, hvorefter vi modtog de første fotografier, der viste, hvordan billederne kommer til at se ud. Det blev klart, at forslaget kunne grundstøde på et teknisk argument. Som jeg siger, ønsker jeg ikke at gå mere i detaljer med dette spørgsmål nu, men der er ikke en gang foretaget en konsekvensvurdering, som det f.eks. var tilfældet med bakspejle til lastbiler, hvor næsten alle kontrahenter i Europa blev spurgt, om de var indforståede med, at der var forskellige typer af bakspejle. I et spørgsmål som dette, der er så vigtigt, sagde man ingenting. Man fandt det ikke nødvendigt.

De billeder, vi har set, minder om lidt slørede sort/hvide billeder af nøgne kroppe. Det er helt indlysende. Det er bestemt ikke, fordi jeg er sippet, når jeg siger, at jeg har mine forbehold på dette område, fordi et billede

af en nøgen krop er en meget privat sag, og jeg ønsker, at folk får mulighed for selv at beslutte, om andre mennesker skal se dem nøgne eller ej. Vi får at vide, at det hele naturligvis sker på et frivilligt grundlag. Ja, det er ikke første gang, vi får den slags at vide. Enhver, som nægter at tilpasse sig systemet, vil være under mistanke allerede fra starten. Det næste trin bliver en obligatorisk indførelse. Jeg frygter for, hvad det næste skridt bliver efter dette.

Jeg mener, at dette virkelig er en metode, som ikke må forblive, som den ser ud nu. Om få år bliver den obligatorisk, fordi sikkerhedsfolk altid har fundet argumenter for ordninger af denne art. Desuden er det næste skridt helt sikkert lagring af data, selv om dette stadig afvises i øjeblikket. Vi ved imidlertid, at det, sikkerhedsfolkene kan gøre rent teknisk, kommer til at ske med tiden.

Hr. kommissær, EU er kun på vej til at gøre sig selv endnu mere upopulær og til at rutsje endnu længere ned ad popularitetsskalaen. Det skyldes, at medlemsstaterne vil skyde skylden på EU og ikke tage ansvaret for at indføre systemet.

Giusto Catania, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke hr. Tajani og fremføre et par punkter. Det første er, at lufthavnene i de senere år er blevet til steder, hvor besættelsen af sikkerhed især får udløb. Det løber en rød tråd gennem dette forslag og forslaget om passagerdata med den uforbeholdne håndtering af data om flypassagerer og forordningen om væsker, der blev indført efter et påstået angreb for to år siden, men man fandt så ud af, efter at forordningen var trådt i kraft, at alle de, der var under mistanke for terrorisme, var blevet frikendt.

Bodyscanneren er nu den seneste grænse i denne moderne tortur, som Stefano Rodotà beskriver det. Manien med at finde stadig flere oplysninger, der kan være nyttige i kampen mod terror, frembringer en autoritær fortolkning af retsstatsprincippet. Der er tale om en klar overtrædelse af privatlivets fred, menneskerettigheder og personlig værdighed. Det nye krav om totalovervågning betyder en genindførelse af det sociale kontrolapparat. Kontrolmekanismen i et "masseovervågningsfængsel" er under udvikling i et samfund, så alle borgere gradvis omdannes til mistænkte, som bør overvåges.

Indførelsen af disse instrumenter er en bekræftelse på Foucaults teorier, og bodyscanneren ligner en side, der er taget lige ud af bogen Overvågning og straf. Det er ikke noget tilfælde, at kroppen er det centrale i denne strategi: Foucault siger, at via kroppens politiske teknologi kan vi aflæse magtrelationernes fælles historie. Så af disse grunde og i denne sammenhæng er bodyscannerens autoritære egenskaber åbenlyse, og af disse politiske og filosofiske grunde er det efter min mening ikke acceptabelt at underkaste vores kroppe dette redskab, som er endnu et despotisk eksempel på teknologisk magt.

Saïd El Khadraoui (PSE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi er tilhængere af en europæisk fremgangsmåde. Derom skal der ikke herske nogen tvivl. Det skal imidlertid også stå klart, at når beslutningsmyndigheden overdrages fra medlemsstaterne til Europa, skal Europa-Parlamentet også have langt større beføjelser til at træffe beslutninger og foretage inspektioner på dette område. Det er rent faktisk også det, vi blev enige om for nogle måneder siden, da forordningen blev ændret.

I dag har vi et første sæt af foranstaltninger, som vi skal kigge nærmere på. Der findes to vigtige aspekter i denne henseende. For det første er der ophævelsen af forbuddet mod væsker i april 2010, hvilket er meget positivt, selv om vi gerne ser dette gennemført endnu tidligere.

Det andet er medtagelsen af den berømte bodyscanner på listen over mulige screeningmetoder. I den henseende nævnte De, at der allerede er forsøgsprojekter undervejs i en række lufthavne, herunder Heathrow og Schiphol, og at der er behov for europæiske aftaler.

Som jeg forstår det, kan de pågældende medlemsstater ikke fortsætte deres testprojekter, hvis vi ikke regulerer dette på europæisk plan. Ræsonnementet vendes derfor på hovedet. Jeg tror, at vi i Europa-Parlamentet bør forsøge at komme til bunds i dette, og inden vi kan give grønt lys, har vi brug for et detaljeret svar på en række spørgsmål, der er blevet rejst både her og andre steder.

De har allerede i en vis grad givet svaret, hvilket fylder mig med stor tilfredshed, men jeg mener, at vi bør være systematiske med hensyn til privatlivets fred, som man allerede har henvist til, og ligeledes med hensyn til virkningerne. Hvad er fordelene ved det nye system sammenlignet med de eksisterende screeningmetoder? Vi forventer et svar fra Dem på det spørgsmål og på andre spørgsmål, strukturerede svar, og hvis svarene er tilfredsstillende, vil vi rent faktisk kunne give grønt lys på et senere tidspunkt.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Hr. formand! Hr. kommissær, vi sidder her ikke i aften for at tale om tekniske foranstaltninger vedrørende transport og heller ikke om, hvorvidt den ene maskine er mere effektiv eller billigere end den anden til brug ved sikkerhedskontroller.

Vi har indledt denne debat, fordi det, vi taler om her, er et spørgsmål om grundlæggende rettigheder, retten til privatliv og muligheden for, at en uansvarlig, bureaukratisk og ukontrolleret installation af en maskine kan udgøre et alvorligt angreb på passagerrettighederne.

Derfor kræver vi, at der ikke træffes nogen beslutning om dette spørgsmål uden en forudgående undersøgelse af virkningerne, uden at høre Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, uden at indføre lovgivningsmæssige rammer for, hvem der har tilladelse til at se os alle nøgne og under hvilke omstændigheder og uden at fastslå, hvordan det rent faktisk kan sikres i praksis i de enkelte lufthavne, at brugen af scanneren bliver frivillig og ikke påtvinges af embedsmændene. Fortæl os, hvem der vil opbevare disse private billeder af vores kroppe.

Jeg deltog selv i arbejdet med den spanske lovgivning om kameraovervågning af offentlige steder. Dette blev gjort til lovgivning i Spanien. Jeg forsvarede systemets nytteværdi, men kun hvis der gives fuldstændige garantier. Disse garantier er hidtil ikke blevet udstedt i dette tilfælde, og indtil det sker, er vedtagelsen af dette forslag gennem komitologiproceduren, hr. kommissær, blot en undskyldning for magtmisbrug.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Som vi siger i Spanien, "*llueve sobre mojado*", som betyder, "det regner aldrig, men det øser ned". Indtil for ganske nylig var en del af sikkerhedsbestemmelserne hemmelige. Denne hemmeligholdelse, denne manglende gennemsigtighed, forårsagede alvorlige problemer for vores borgere, som ikke vidste, hvad de skulle forvente. Nu strammer vi skruen endnu mere gennem en fuldstændig uhensigtsmæssig procedure, fordi der ikke tages hensyn til Parlamentets synspunkter. Men det drejer sig ikke kun om at få Parlamentet med på plenum, men også om at indlede en offentlig debat med vores borgere en gang for alle, så de kan fremkomme med deres synspunkter. Vi er rent faktisk nået til en linje, hvorefter retten til privatliv, databeskyttelse og personlig værdighed kan blive sat på spil.

Som følge af dette kræver Parlamentet, at vi tager en ledende rolle som repræsentanter for borgerne, og at vi tager denne diskussion en gang for alle, idet alle aspekter af denne linje, som vi ikke må krydse, med andre ord retten til privatlivets fred, databeskyttelse og personlig værdighed, skal løses.

Vi sætter spørgsmålstegn ved effektiviteten og nødvendigheden af og det forholdsmæssige ved denne foranstaltning. Derfor mener vi, at vi skal tage en formel diskussion på plenum her i Parlamentet – og ikke gennem komitologiproceduren – og naturligvis skal en offentlig debat indledes med Europas befolkning, som trods alt er dem, der bliver udsat for alle disse kontroller – således som det allerede sker – i alle lufthavnene i EU.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Hr. formand! Brugen af bodyscannere i lufthavne er et følsomt spørgsmål med direkte indflydelse på borgernes sikkerhed og privatliv.

Vores borgere kræver gennemsigtighed i et så delikat spørgsmål som dette, og vi kræver igen gennemsigtighed af Kommissionen.

Dette er ikke blot et teknisk spørgsmål, der kan løses ved hjælp af komitologiproceduren. Hvis vi benytter denne fremgangsmåde, vi legitimiteten og den demokratiske kontrol mangle. Folk skal være fuldt ud informeret om de foranstaltninger, der påvirker dem direkte. Vi må ikke tillade, at den manglende gennemsigtighed, der har forfulgt de seneste sikkerhedsforanstaltninger i lufthavnene, opstår endnu en gang.

Det er klart, at vi her i Parlamentet er tilhængere af foranstaltninger, der garanterer større sikkerhed, når man rejser, og som gør sikkerhedskontrollen i lufthavnene hurtigere. Men vi er frem for alt tilhængere af at sikre, at vores sundhed og privatliv sikres.

Vi ønsker en teknologi, hvor sundhed og privatliv respekteres, og som ikke forårsager flere problemer, end den prøver at forebygge.

Derfor skal der som sagt tidligere udføres forudgående medicinske og videnskabelige studier af de direkte konsekvenser af millimeterbølger på passagerernes sundhed og navnlig hos de mest sårbare som gravide kvinder, børn, syge, ældre og handicappede.

Hvad foreslår Kommissionen for at garantere fortrolighed og privatlivets fred i forbindelse med optagelse og behandling af disse billeder? Som De sagde, er det vigtigt, at disse billeder slettes øjeblikkeligt, og at der ikke bliver mulighed for at udskrive, lagre eller videresende dem.

Hr. Tajani, vil passagererne kunne vælge, eller vil de skulle nægte at gå igennem scannerne? Det er helt klart ikke det samme. Planlægger man specifikke kurser for det sikkerhedspersonale, der skal betjene denne nye teknologi? Har man vurderet costbenefitgraden og proportionaliteten af en teknologi, der kan bruges som en valgmulighed?

Hr. kommissær, mine damer og herrer, vores mål er klart. Vi skal sikre, at folk bliver informeret, og at alle sikkerhedsforanstaltninger inden for luftfarten respekterer de grundlæggende rettigheder og anvendes ensartet i alle lufthavne.

Brugen af denne nye teknologi må ikke blive til endnu et drej på skruen i retning af større sikkerhed – jeg er næsten færdig – til skade for de grundlæggende rettigheder. Det er et spørgsmål om balance.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil sige det ligeud. Jeg er engageret i at bekæmpe terrorisme og garantere sikkerheden for alle borgere, men jeg vil ikke forklare mine vælgere, hvordan 11 medlemmer af Parlamentet via en obskur bureaukratisk procedure besluttede at tillade bodyscanning i europæiske lufthavne, som vil vise dem nøgne.

Hele denne komitologiprocedure er endnu et eksempel på, hvordan man skubber de europæiske borgere i retning af EU-skepsis. Kommissionens argument – men også fra udviklerne af denne teknologi – er, at bodyscannere skal fungere som et alternativ til kropsvisitering. Men i det øjeblik, vi tillader denne teknologi, har vi ingen garanti for, at den ikke vil blive anvendt til primær scanning. Vi ved alle fra vores erfaringer i lufthavnene, at man nogle steder foretager en obligatorisk kropsvisitation. Derfor er spørgsmålet, hvorvidt vi tillader bodyscannere eller ej. Måske skulle vi forbyde dem.

Så jeg opfordrer Kommissionen til at suspendere denne procedure, som har bragt os i en noget rodet situation. Vi er nødt til at få en omfattende demokratisk debat, hvor Parlamentet og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse inddrages. Dette er en invasiv teknologi, og vi er nødt til at kigge nøje på spørgsmål som privatlivets fred, proportionalitet og effektivitet.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Hr. formand! Som det har vist sig ved adskillige lejligheder, går Transport- og Turismeudvalget ind for maksimal sikkerhed med mindst mulig besvær for passagerer og rejsende. I princippet går vi derfor ind for at mindske ulejligheden for passagererne, idet vi samtidig opretholder et højt niveau for kontroller og sikkerhed.

Med hensyn til væsker har Parlamentet allerede foreslået alternativet med scannere specifikt for at undgå alle disse vanskeligheder. Det er korrekt, at teknologiske fremskridt bør gøre denne proces lettere.

I forbindelse med bodyscannere kan man forestille sig, at der findes et behov for større diskretion med hensyn til kropsvisiteringer, og at en maskine måske vil gøre tingene lettere og netop undgå de undtagelsesvisse situationer, hvor en overfladisk kropsvisitering ikke er tilstrækkelig.

Men jeg er helt enig i forslaget fra Transportudvalget om behovet for at træffe alle mulige forholdsregler med henblik på at sikre de rejsende og de europæiske borgere fuldstændig sikkerhed i forbindelse med anvendelsen af denne teknologi, hvis den skal anvendes, og for, at de nuværende undersøgelser og tester – som blot er undersøgelser og tester – leder frem til nogle positive konklusioner. Disse scanninger må ikke på nogen måde skade sundheden, de må ikke krænke folks privatliv, de må ikke ydmyge folk, og de indsamlede data og billeder skal være omfattet af databeskyttelse.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg skal gøre det ganske kort. Der er kun to ting, jeg gerne vil komme ind på. Jeg mener ikke, at vi bør lukke alle døre i dette spørgsmål. Ved en prøvekørsel i London Heathrow Airport over en fireårig periode valgte 98 % af passagererne en bodyscanner i stedet for den normale kropsvisitering. Dette er helt klart en tillids erklæring til teknologien. Det øger også sikkerheden. Jeg ved, at andre her er uenige i dette, men det øger sikkerheden, fordi man kan detektere våben lavet af keramik og plast, som ikke kan spores med almindelige metaldetektorer.

Det andet punkt, jeg gerne vil tage op, drejer sig om de personer, der har metalimplantater i deres kroppe på grund af skader eller handicap. De er udsat for konstante ydmygelser og bliver altid pillet ud til supplerende visitering i lufthavnene. Jeg vil foreslå et system, hvor man indskrifter disse ting i brugernes pas, så de ikke regelmæssigt skal udsættes for disse ydmygelser. Jeg vil bede Kommissionen kigge på dette problem, for der

er tale om et kolossalt problem for de personer, der lider af en fysisk skavank og har et implantat. Jeg vil bede om, at man kigger nærmere på dette.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg går ud fra, at passagersikkerhed inden for luftfarten er af vital betydning. Men bodyscanning forudsætter, at man optager detaljerede billeder af den menneskelige krop. Disse billeder udgør en indtrængen på en persons private enemærker. Jeg vil gerne henvise til betingelserne for anvendelsen af disse billeder.

Hr. kommissær, vi forstår, at disse billeder ikke vil blive gemt. Men anvendes de i overensstemmelse med alle de betingelser, der findes i databeskyttelseslovgivningen? Hvilke foranstaltninger har De til hensigt at træffe for at sikre, at de medarbejdere, der benytter disse scannere, er fortrolige med og overholder bestemmelserne i databeskyttelseslovgivningen? Hr. kommissær, selv i tilfælde, hvor passagererne giver deres samtykke til brugen af disse scannere, vil jeg gerne opnå en garanti for, at de frembragte billeder vil blive slettet. Desværre vil der gå nogle år, før vi kan vide noget om, hvilke virkninger brugen af disse scannere vil have på menneskers sundhed.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Hr. formand! En foranstaltning, som kan forekomme velbegrunder af hensyn til transportsikkerhed og terrorisme er alt andet end indlysende fra andre synspunkter. Beretninger i pressen om bodyscannere i den nederlandske presse har givet anledning til en syndflod af indignation. Hvis bodyscanneren er et forsvarligt instrument, præsenteres den på den forkerte måde. Så længe vi ikke kender virkningerne på sundhed og privatlivets fred, må vi ikke bruge dem. Netop fordi folk føler sig truet af alle mulige andre nye tendenser, er der al mulig grund til at udvise ekstrem forsigtighed her.

Formanden. – Hr. kommissær, i afventen på de krævede præciseringer og undersøgelser, har De nu til opgave at bodyscanne denne forhandling.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand! Jeg mener, at vi i dag har nået et vigtigt mål, og det drejer sig om at sætte gang i en diskussion om bodyscannere for at forstå, hvorvidt dette er et spørgsmål, der skal behandles eller ej. For mig at se har forhandlingen vist, at der findes en klar vilje til at drøfte dette spørgsmål.

Med hensyn til metoden og dels på grund af det, der er besluttet med vedtagelsen af Lissabontraktaten – og jeg håber, at den senere vil blive vedtaget af alle EU-landene – er jeg klar over, at Parlamentet ønsker at gøre sin stemme gældende og ønsker at mærke, at det er en fulgyldig del af lovgivningsprocessen. Jeg har kun overholdt de gældende regler. Jeg har ikke myndighed til at ændre på komitologien. Det ligger ikke inden for mine beføjelser. Jeg kan kun få en rapport og sørge for, at Parlamentet altid bliver inddraget, hver gang der kommer en diskussion om et vigtigt spørgsmål, og ligeledes sige, hvorvidt der bør afholdes en diskussion om spørgsmålet.

Den workshop, vi har tilrettelagt den 6. november, som vil omfatte repræsentanter for medlemsstaterne og medlemmer af Europa-Parlamentet, bliver en mulighed – ikke fordi det er den eneste, for det kan blive det første af en række specifikke møder – for at vurdere alle aspekter af brugen af bodyscannere, startende med det, jeg anser for det vigtigste, nemlig menneskers sundhed. Vi vil så løse alle de øvrige problemer vedrørende den eventuelle ikkeobligatoriske brug af dette instrument med det siddende Parlaments accept. Jeg ønsker ikke at påtvinge nogen noget: Jeg vil blot vurdere mulighederne.

Jeg vil igen sige, at jeg mener, at det er rigtigt at gøre dette sammen med Parlamentet, med det løfte, jeg har aflagt – og jeg gentager det nu ved slutningen af forhandlingen – om officielt at forelægge spørgsmålet for Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse og lytte til udtalelserne fra EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder. For mit vedkommende vil jeg sige, at hvis det efter alle de evalueringer, som jeg vil aflægge rapport til Parlamentet om, besluttet at gå videre med brugen af bodyscannere, vil jeg og Kommissionen som sådan love, at bodyscannere – og det kan jeg garantere, og jeg vil sige det igen – aldrig vil blive gjort obligatoriske, og at der altid skal forefindes et alternativ til dem i lufthavnene.

Hvis der foreligger en EU-forordning, skal følgende bestemmelser være gældende: Hvis lovgivningen overtrædes, er det klart, at det vil få konsekvenser. Hvis der vedtages en juridisk bestemmelse, hvis vi har en EU-forordning, mener Kommissionen, at man kan være enig eller uenig, men at det er sådan, landet ligger. Jeg vil love at gøre noget: Hvis nogen ikke tror på, hvad jeg siger, og ikke mener, at det kan gennemføres. Ellers vil vi ikke gøre noget.

Billederne vil ikke blive optaget, og de vil aldrig blive gemt. Det bliver derfor kun en slags gennemgangsapparat på grund af alt det, der skal gøres først. Hvis man beslutter sig for at benytte bodyscannere som en

valgmulighed, vil billederne aldrig blive optaget eller lagret. Dette kommer til at stå i teksten til Kommissionens forordning. Hvis nogen efterfølgende bryder reglerne, vil Kommissionen træffe de passende foranstaltninger. Det samme gælder alle andre bestemmelser og alle strafferetlige bestemmelser. Hvis nogen overtræder loven, vil de blive straffet i henhold til straffelovgivningen.

I dag foretages der manuelle kropsvisiteringer: Enhver embedsmand, der berører en borger på en upassende måde, krænker deres privatliv og bryder reglerne, og overholder dermed ikke lovgivningen. Embedsmanden vil bestemt blive sigtet og fundet skyldig efter en behørig rettergang. Jeg lover frem for alt at lægge mig i selen med hensyn til spørgsmålet om sundhed. Jeg mener, at alle disse garantier skal og kan vurderes af Parlamentet efterfølgende. Jeg har til hensigt at høre Parlamentet igen ved flere lejligheder startende med workshoppens den 6. november. Dette bliver et møde, hvor Parlamentets medlemmer kan stille spørgsmål, sige, hvad de mener, og stille spørgsmål, også af teknisk karakter. Jeg kan give garantier af politisk art, men ikke af teknisk art. Vi har brug for tekniske eksperter for at svare på disse. Efter de tekniske vurderinger vil vi kunne komme med et svar på dette. De medlemmer, der er blevet inviteret med til workshoppens, vil også deltage i vurderingen.

Derfor mener jeg, at jeg er på linje med det, der blev sagt af især hr. Fava og hr. Cappato om dette. Det er muligt at nå til generel enighed, hvor man vil foretage en samlet vurdering af, hvorvidt det er tilrådeligt at anvende dette teknologiske redskab fremover. Hvis det viser sig at være umuligt at anvende, fordi de relevante kriterier ikke er opfyldt, vil det ikke blive medtaget på listen over mulige redskaber. Hvis vi når frem til en positiv vurdering efter alle de trin, jeg har lovet at gennemføre, vil forordningsteksten indeholde alle de garantier, jeg har lovet at indarbejde i den, hvilket jeg var inde på både i mine indledende bemærkninger som svar på spørgsmålet og i mine afsluttende bemærkninger. Dette er et løfte, og jeg plejer at holde, hvad jeg lover, frem for alt over for et Parlament, som jeg var en del af i næsten 15 år.

Formanden. – Fru Lichtenberger, jeg må afbryde en igangværende scanningprocedure, som er særdeles farlig, især for tolkenes helbred, som vi gerne vil takke for deres samarbejdsvilje.

⁽³⁾ Jeg har modtaget et beslutningsforslag¹ fremsat af seks politiske grupper.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 23. oktober.

19. Dagsorden for næste møde: se protokollen

20. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 00.14)

⁽³⁾ 1 Se protokollen.